

www.burmeseclassic.com

HOWARD FAST THE LAST FRONTIER

မောင်ထွန်းသူ

ဒုတိယအကြိမ်

BURMESE
CLASSIC

နောက်ဆုံးခြေ
(ဒုတိယအကြိမ်)

မောင်ထွန်းသူ

THE LAST FRONTIER
by
HOWARD FAST

ဖြန့်ချိရေး

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

အမှတ် (၂၀၅) (မြေညီထပ်)၊ ၃၅ လမ်း (အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၂၄၄၂၀၅၊ ၂၅၀၂၅၅၊ ၃၈၇၁၅၆

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၀၇၅၀၅၀၁

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၈၁၅၀၆၀၇

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

ပန်းချီတင်မောင်မူင့်

အတွင်းစာစီနှင့်ပလင်

မဟာမိဒီယာအုပ်စု

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်

ပထမအကြိမ်

ဒုတိယအကြိမ်- ပင်နီစာအုပ်တိုက်

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

၂၀၀၇ ဇူလိုင်လ

အုပ်စေ့

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးဝင်းမျိုးသူရ

ပင်နီစာအုပ်တိုက် (၆-၀၄၀၅၃)

အမှတ် (၁၆၀) ၄၃ လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးဝင်းမျိုးသူရ

မဟာမိဒီယာ (၆-၀၅၈၁၄)

အမှတ် (၅၅-က) ကိုယ်မင်းကိုယ်ချင်းလမ်း၊ ဇဟန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး

၂၃၅၀ ကျပ်

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

(၁)

နောက်ဆုံးမြေ ဟု အမည်ပေးထားသော ဤဝတ္ထု သည် စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မဟုတ်။ တကယ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို အခြေခံ၍ ရေးထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ မူရင်းစာရေးဆရာက

ဤဝတ္ထုတွင် ပြောပြထားသည့် ဇာတ်လမ်းသည် အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ အကယ်၍ မယုံကြည်နိုင်စရာကောင်း သည်ဟု ဆိုငြားအံ့။ မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ထူးခြားသည့် ဖြစ်ရပ်သည် အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ဟုသာ ကျွန်တော် ပြောလိုပါ သည်။

ဤဝတ္ထု၌ပါသည့် ဇာတ်ကောင်များသည် ဤဖြစ်ရပ် ဖြစ်ပွားစဉ်က အမှန်တကယ် ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ဤဝတ္ထုထဲ၌ ကျွန်တော် မူရင်းရယူထားသည့် ဇာတ်ကောင်ဆို၍ 'ဗိုလ်ကြီးမာရေး' တစ်ယောက်သာလျှင် ခေါ်ပါသည်ဟု ဆိုထားသည်။

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

(၂)

ဤဝတ္ထုကို ရေးသူမှာ အမေရိကန်စာရေးဆရာ 'ဟောင်းဝါဒ်ဖတ်စ်' ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ(၁၁) ရက်နေ့တွင် နယူးယောက်စီးတီးမြို့ မွေးဖွားသည်။ သူ့ဖခင်မှာ သာမန်အလုပ်သမားတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်၍ သူ့မိခင်သည် သူ လူလားမမြောက်မီ ငယ်စဉ်တောင်ကျေးကလေးဘဝကပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ သည်။

သူ့ဘဝသည် ကမ္ဘာကျော် အမေရိကန်စာရေးဆရာ ဂျက်လန်ဒန်၏ ဘဝနှင့်တူသည်ဟု ဆိုကြသည်။ သူသည် ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် သူ့ဘာသာသူ သင်ကြား ဆည်းပူးခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် အသက် ဆယ့် တစ်နှစ်သား အရွယ်ကတည်းက အလုပ်လုပ်၍ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်းခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားတွင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးပြီးခဲ့သည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ပင်ပန်းကြီးစွာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည့်အတွက် ဘဝအတွေ့ အကြုံများခြင်း၊ ဆင်းရဲမှုကို ပြင်းထန်စွာ ခါးစည်း၍ခံရခြင်းစသည်များကြောင့် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းတွင် ဟောင်းဝါဒ်ဖတ်စ်သည် စစ်ဦးစီးရုံး ပြန်ကြားရေးဌာနတွင် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းသည်။ အထူးတာဝန်ဖြင့် အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေးတပ်တွင် အမှုထမ်းခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် စစ်သတင်းထောက် အလုပ်ဖြင့် စစ်မြေပြင်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သည်။

သူရေးခဲ့သည့် ဝတ္ထုများမှာ အများအားဖြင့် တကယ့် ဖြစ်ရပ်များအပေါ် အခြေခံ၍ စိတ်ကူးဖြင့် ဖန်တီးယူသော ဝတ္ထု များဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အနိုင်မခံ

- ၁။ Howard Fast
- ၂။ Jack London

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

အရှုံးမပေးသော စိတ်ဓာတ်မျိုးဖြင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့သည့် လူတစ်ယောက် သို့မဟုတ် လူတစ်စု၏ ဘဝကို ရေးဖွဲ့သည်က များသည်။ သူ၏ 'လွတ်မြောက် ရာလမ်း'၊ 'စီးတီးစင်းတွမ်ပိန်း'၊ 'အဖိနှိပ်ခံရသူများ'၊ 'အာဏာ' နှင့် 'စပါး တကပ်စ်' စသော ဝတ္ထုများသည် အလွန်လူကြိုက်များပြီး ထင်ရှားသော ဝတ္ထုများဖြစ်သည်။ ယင်းဝတ္ထုများအနက် 'အာဏာနှင့် စပါးတကပ်စ်' ဝတ္ထုများကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

'ရောမကို အာခံသူ' ဟူသော အမည်ဖြင့် ဆရာတင့်တယ် မြန်မာပြန် ဆိုခဲ့သည့် စပါးတကပ်စ်ဝတ္ထုသည် မြန်မာစာဖတ်ပရိတ်သတ် စွဲခဲ့သော ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ကတ်ဒေါက်ကလပ်စ်က ရောမကို အာခံသူအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ခဲ့သော စပါးတကပ်စ်ရုပ်ရှင်ကားမှာလည်း မြန်မာရုပ်ရှင်ကြည့် ပရိသတ်တစ်သယံဖြစ်ခဲ့သော ဇာတ်ကားပင် ဖြစ်သည်။

(၃)

ယခု ဤဝတ္ထု 'နောက်ဆုံးမြေ' သည် လူဖြူတို့၏ ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရသည့် အကြောင်းအကျဉ်း ချိယန်နီအင်ဒီးယန်းလူမျိုးစု တစ်စု၏ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး သောစိတ်၊ ကြံ့ခိုင်သော ခွဲသတ္တိနှင့် သနားကြေကွဲစရာအဖြစ်ကို ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ် နှစ်သက်ကြလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

မောင်ထွန်း

၁၉၉၁ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ၊ (၂၁) ရက်

- ၁။ Freedom Road   ၄။ Power
- ၂။ Citizen Tom Paine   ၅။ Spartacus
- ၃။ The Unvanquished

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

လွန်လေခဲ့ပြီးသော နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်က အုတ်ကလာဟိုးမားပြည် နယ်ကို 'အင်ဒီးယန်းနယ်မြေ' ဟု ခေါ်ကြသည်။ ပူပြင်းသောနေ၊ ခြောက်သယောင် သောမြေ၊ ရေခန်းခြောက်နေသောမြစ်များ၊ အဝါရောင်မြက်ခင်းများနှင့် မည်းနက် သော ထင်းရှူးပင်များသည် 'အင်ဒီးယန်းနယ်မြေ' ဟူသော အမည်နာမကို ခံယူနိုင်ရန် ဖန်တီးပေးထားခဲ့သည့်နယ်ရှိသည်။

နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာတိတိကြာမျှ အမေရိကတိုက်သည် အတားအဆီး အကန့်အသတ် အချုပ်အချယ်မရှိဘဲ တံခါးဖွင့်ထားခဲ့သည်။ လူအများသည် သမုဒ္ဒရာတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ကျော်ဖြတ်၍၊ တောင်ထိပ်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ကူး၍ တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ ဝင်ရောက်ကာ အခြေစိုက်ကြသည်။ ၁၈၇၈ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတစ် နိုင်ငံ တည်ထောင်သော အလုပ်သည် ပြီးစီးသွားခဲ့၏။ လူအများသည် တောင်များပေါ် တက်ကြသည်။ တောင်ကြားများအတွင်းသို့ ဝင်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် နယ်နိမိတ်ဆိုသည်မှာ ဖျောက်သွားသည်။ 'နယ်နိမိတ်' ဟူသော စကား များသည် သီချင်းများနှင့် ပုံပြင်များထဲမှ လွမ်းဆွတ်တသ သတိရစရာတေး လုံးတစ်လုံး ဖြစ်သွားခဲ့၏။

မြေပြန့်လွင်ပြင်များပေါ်တွင် မြောက်မှ တောင်သို့၊ အရှေ့မှ အနောက်သို့

မီးရထားလမ်းများ သွယ်တန်းဖောက်လုပ်လာကြသည်။ အနောက်ဖျား ဆန်ဖရန် ဇွန်မြို့မှ အရှေ့ဖျား နယူးယောက်မြို့သို့ အချိန်နှစ်မိနစ်လောက်ဖြင့် ကြေးနန်း သတင်းပို့နိုင်သည်။ အချိန်နှစ်ရက်မျှဖြင့် မီးရထားစီး၍ လွင်ပြင်များကို ကျော်ဖြတ် သွားလာနိုင်သည်။

တက္ကဆက်ပြည်နယ်သားများသည် သူတို့၏ နွားအုပ်ကြီးများကို မြောက်ဘက်ရှိ စိမ်းစိုသန့်စွမ်းသော မြက်ခင်းကြီးများရှိရာ ပိုင်အိုးမင်းပြည်နယ် တောင်ကြားများဆီသို့ မောင်းသွင်းကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆွီဒင်များနှင့် နှောင့်ရီးယန်လူမျိုးများသည် ဩဇာအလွန်ကောင်းသော မြေများတည်ရှိရာ ပရေရို မြက်ခင်းများပေါ်သို့ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ရောက်နှင့်နေကြလေပြီ။

အချိန်မှာ အချိန်ကောင်း အခါကောင်းဖြစ်၏။ အမျိုးသားတစ်ရပ်ပေါ် ထွန်းနေသော ဓေတိကာလဖြစ်သည်။ သောမတ်အက်ဒီဆင်က လှုပ်စစ်အလင်း ရောင်ကို တီထွင်ပြီး အမှောင်ထုကို ဖြိုခွင်းလိုက်သော အချိန်ဖြစ်သည်။ ခါးသီး ဆိုးရွားသော စစ်ပွဲမှ ရရှိခဲ့သော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ပျောက်ကင်းပြီး စီးပွားရေး ပြန်လည် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စ အချိန်ဖြစ်သည်။

အကောင်းဆုံးသောအရာများဖြစ်လာနိုင်ဖို့ အလွန်အလားအလာ ကောင်းသော အချိန်ကာလတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

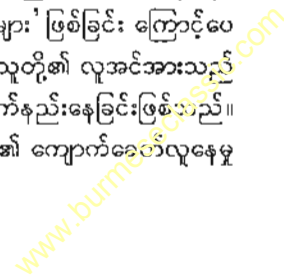
နိုင်ငံသစ်တစ်နိုင်ငံ တည်ဆောက်နေသည့် ယင်းအချိန် ကာလတွင် အုတ်ကလာဟိုင်းမားပြည်နယ်သည် တိုက်ကြီးတစ်တိုက်အတွင်းမှ ကျွန်းတစ်ကျွန်း သဖွယ် သီးခြားရပ်တည်နေဆဲ ဖြစ်၏။ အခြားသော နယ်နိမိတ်များသည် ပျောက်ကွယ်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဤပြည်နယ် နယ်နိမိတ်ကတော့ အင်ဒီးယန်းနယ်မြေအဖြစ် တည်ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။

အမှန်တော့ ဘုရားသခင်က အမေရိကန်တို့အား ပေးအပ်ခဲ့သော အမေရိကန်များမှတစ်ဆင့် အမေရိကန်နိုင်ငံအဖြစ် ကမ္ဘာကြီးအားပေးအပ်ခဲ့သော ပြည်နယ်များနှင့် နယ်ပယ်ဒေသ အများအပြားတည်ရှိရာ ဤကျွန်းမြေကြီးသည် တစ်ချိန်သောအခါက အခြားသောလူမျိုးများ နေထိုင်ရာ ကုန်းမြေကြီးဖြစ်သည်။ ထိုလူမျိုးများသည် ညိုမည်းသော အသားအရောင်ရှိကြသည်။ ဤနယ်ပယ်အတွင်းသို့ ပထမဆုံးဝင်ရောက်လာကြသော လူဖြူများက ယင်းတို့အား အင်ဒီးယန်းများဟု ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ ဖြင့် သူတို့သည် 'အင်ဒီးယန်းလူမျိုး'

ဟု ဖြစ်လာကြပြီး 'အင်ဒီးယန်းလူမျိုးများ' အဖြစ် ဆက်လက်တည်ရှိလာခဲ့ကြ၏။ သူတို့၏ အသက်မွေးမှုဘဝသည် ရိုးသားအေးချမ်းသော ဘဝဖြစ်သည်။ အမဲလိုက်သည်။ ငါးဖျားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သီးနှံများစိုက်ပျိုးကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့အချင်းချင်း သတ်ဖြတ်ကြသည်။ လူဖြူအချင်းချင်း အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးများကို အကြောင်းပြု၍ သတ်ကြသကဲ့သို့ သတ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ လူဦးရေမှာ အများအပြားရှိသည်တော့ မဟုတ်။ သူတို့တွင် သန်းခေါင်စာရင်းမရှိ။ သို့သော်လည်း လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း သုံးရာခန့်အတွင်းက ခန့်မှန်းချက် အရလူဦးရေ သုံးသိန်းကျော်ခန့်ရှိမည်ဟု ယူဆရ၏။ အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာကမ်းခြေအတိ ဆက်စပ်တည်ရှိနေသည့် ကုန်းမြေအတွင်းပိုင်း နေရာအနှံ့အပြား၌ တည်ရှိနေသော ကျေးရွာများ၌ အကြီးအကဲတစ်ဦး သို့မဟုတ် အကြီးအကဲများ အုပ်ချုပ်သည့် အုပ်စုကလေးများအဖြစ် တည်ထောင်နေထိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ နေထိုင်ရာ၌လည်း ဘာသာစကားနှင့် ဓလေ့ထုံးစံတူသူ လူမျိုးစုအလိုက်၊ မျိုးရိုးဇာတိတူသူချင်း အုပ်စုအလိုက် ပေါင်းစည်းနေထိုင်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူတို့တွင် ခွင့်မလွတ်နိုင်သည့် အားနည်းချက်ကလေး တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သူတို့ နေထိုင်ရာမြေအား 'သူတို့ပိုင်မြေ' ဟု အစွဲအမှတ်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့အနေဖြင့် သူတို့ပိုင် မြေအတွက် တိုက်ရခိုက်ရမည်။ အသေခံရ နေဟုလည်း အလေးအနက် ယုံကြည်ကြသည်။ သူတို့အား တိုက်ခိုက်သတ် ဗြတ်မှု နည်းပညာနှင့် ဦးရေခွဲခွာနည်းများကို သင်ကြားပေးခဲ့ကြသော လူဖြူများကို နှောင့်ရီးယန်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သည် လူဖြူများအား ပြန်၍ တိုက်ခိုက်ကြသည်။ သူတို့ပိုင်ဆိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ထားသော မြေအတွက် အပြင်းအထန် အရူးအမူး တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ဤတိုက်ပွဲများတွင် သူတို့သည် အောင်ပွဲ ခံနိုင်ကြ။ အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ပထမတစ်ချက်မှာ သူတို့သည် 'အရိုင်းအစိုင်းများ' သို့မဟုတ် 'လူရိုင်းများ' ဖြစ်ခြင်း ကြောင့်ပေ ဘည်း။ ဒုတိယအချက်မှာ စ၍တိုက်သည့်အချိန်မှစ၍ သူတို့၏ လူအင်အားသည် ခိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းလောက်အောင် လူဖြူများထက်နည်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘကယ်တော့ ဤစစ်ပွဲ၌ သူတို့ရှုံးရခြင်းသည် သူတို့၏ ကျောက်ခေတ်လူနေမှု ဘဝကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် စာချုပ်များ လက်မှတ်ထိုးကြရသည်။
ဤသို့ဖြင့် သူတို့၏ အချို့မြေများသည် သူတို့ လက်တွင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
သို့သော်လည်း စာချုပ်များကို လူဖြူများဘက်က ချိုးဖောက်ကြပြန်သည်။ မြေ
ရောင်းချရေး ကုမ္ပဏီများက မြေများကို တစ်စကလျှင် ဆင့်နှစ်ဆယ်မှ ဒေါ်လာနှစ်
ဆယ်နှုန်းအထိ တန်ဖိုးသတ်မှတ်၍ ရောင်းချကြသည်။

ကိုလိုနီနယ်မြေများသည် အမျိုးသားတစ်ရပ် ဖြစ်လာသည်။ ထို
အမျိုးသားတစ်ရပ်သည် ကြီးမားပြင်းထန်သော အရှိန်ဖြင့် အနောက်ဘက်သို့
အလှအယက် တိုးသွားနေကြသည်။ အများက 'နယ်နိမိတ်' ဟု ခေါ်နေသော
အရာသည် ဒီရေတက်လာသည့်အခါ ပြေးသွားနေသည့် လှိုင်းလုံးကြီးများထိပ်မှ
လှိုင်းမြှုပ်များနှင့်တူသည်။ နယ်နိမိတ်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပစ်ဖိတ် သမုဒ္ဒရာ
ကမ်းခြေအထိ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် အမေရိကဟူသော နိုင်ငံသည်
ပေါက်ဖွားလာခဲ့လေသည်။

သို့သော်လည်း လှိုင်းမြှုပ်၏အစွန်း သို့မဟုတ် နယ်နိမိတ်တစ်လျှောက်
၌ အင်ဒီးယန်းများသည် ရှိနေကြ၏။ သူတို့သည် သူတို့၏ လူနေမှုဘဝအတွက်
ဆက်လက်၍ တိုက်ပွဲဝင်နေကြသည်။ ပထမတွင် သူတို့သည် ရက်ရက်စက်စက်
တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံကြရသည်။ သို့သော်လည်း အဆိုးအကောင်း ခွဲပြားသန့်စင်
တတ်သည့် အသိတရားသည် အမေရိက၌တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာသည်။ မရှောင်
မလွဲသာ၍ မိမိတို့အား အပြင်းအထန် ခုခံတိုက်ခိုက်နေကြသည့် ညိုမည်းမည်း
အသားအရောင် ပိုင်ရှင်အင်ဒီးယန်းများနှင့် တိုက်ခိုက်နေရသည့် အလုပ်အပေါ်တွင်
လည်း ငြီးငွေ့လာကြသည်။

ဤလူမျိုးများအတွက် နေရာတစ်နေရာတော့ ရှိမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု
ယူဆလာသည်။ ယင်းအယူအဆအတွက် အဖြေကို အုတ်ကလာဟိုးမား
ပြည်နယ်တွင် ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ ဤပြည်နယ်သည် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်း
လောက်အောင် ထိုင်းနိုင်ငံသော ပြည်နယ်တစ်နယ်ဖြစ်ရုံမက၊ ရှိရှိသမျှ ပြည်နယ်အား
လုံးထဲတွင် ဆွဲဆောင်မှုအနည်းဆုံးသော ပြည်နယ်တစ်နယ်လည်း ဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့်လည်း ကွန်ဂရက်သည် အုတ်ကလာဟိုးမားပြည်နယ်ကို သီးခြားဖယ်
ထုတ်ကာ 'အင်ဒီးယန်းနယ်မြေ' ဟု သတ်မှတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အင်ဒီးယန်း
များအား ဤနယ်မြေအတွင်း၌ သူတို့စိတ်တိုင်းကျ လွတ်လပ်စွာ အခြေချခွင့်

ရနိုင်ရန် အစီအစဉ်များ ချမှတ်ပေးခဲ့သည်။

ဤတွင် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုသည် အုတ်ကလာဟိုးမားပြည်နယ်
အတွင်း၌ အစပြုခဲ့သည်။ ထိုဇာတ်လမ်းသည် မရှည်ရှယ်ဘဲ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့်
ပေါက်လာခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုမှ ပေါက်ဖွားလာခြင်းဖြစ်၏။ ယင်း
အဖြစ်အပျက်မှာလည်း မဟာလူမျိုးတစ်မျိုး၏ သမိုင်းတွင် အလွန်သေးငယ်သည့်
အဖြစ်အပျက်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

x x x

www.burmeseclassic.com

အပိုင်းတစ်

ဂူလိုင် ၁၈၇၈

ဒါလင်တန်မှ အဖြစ်အပျက်

အချိန်ကာလမှာ နွေဥတုအလယ်၊ နေရာမှာ အုတ်ကလာဟိုင်းမား ပြည်နယ်၊ ပူပြင်းသောနေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။ တိမ်လွှာတိမ်ရိပ်ကင်းမဲ့နေသော ကောင်းကင်သည် နေမင်းအား တံခါးဖွင့်ပေးရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။ အပူ ငွေ့သည် ကောင်းကင်မှလည်း လာလျက်ရှိသည်။ နေမှလည်း လာလျက်ရှိသည်။ တောင်လေ စိုးမိုးသော တက္ကဆက် သဲကန္တာရဆီမှလည်း လာလျက်ရှိရုံမျှမက မြေပြင်မှလည်း လာလျက်ရှိသည်။ နေရာတိုင်းမှ လာနေခြင်းဖြစ်၏။ မြေကြီးသည် စွတ်စိုထိုင်းထိုင်းသော ရေခိုးရေငွေ့များကို ထုတ်လွှတ်ပေးနေသည်။ နီရဲရဲဖုန်ဖုန်များ သည် လေတွင် လွင့်မျောကာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာဝတ္ထုတိုင်းအပေါ် ဆင်းသက် တွယ်ကပ်နေကြသည်။ ထင်းရှူးပင်များနှင့် အဝါရောင် မြက်ပင်များပေါ်တွင်လည်း ဖုန်ဖုန်နီရဲရဲများကို မြင်နေရ၏။ ဆေးသုတ်မထားသည့် အိမ်များတွင်လည်း နီရဲရဲဖုန်ဖုန်များကို မြင်နေရ၏။

အရာဝတ္ထုတိုင်းသည် အပူရှိန်ကြောင့် အရောင်တစ်လက်လက် ယွက်နေ ကြသည်။ သစ်ပင်ချုံနွယ် ကင်းမဲ့နေသော မြေကွက်ပေါ်မှ ဖြတ်ပြေးသော

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

ယုန်တစ်ကောင်သည် ပူပြင်းသော လေနှင့်ပါလာသည့် အညိုရောင် အဝတ်စုတ် တစ်စုနှင့်တူလှသည်။

ဌာနေကိုယ်စားလှယ် ဂျွန်မိုင်းစ်သည် နံနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်ရင်း လုပ်နေကျဖြစ်သော ကိုယ်စားလှယ် ဌာနပိုင်မြေများကို စစ်ဆေးပြီးစီးသွားသဖြင့် တစ်ခဏမျှ အမောဖြေ ရပ်နားနေသည်။ သူ အင်ဒီးယန်းနယ်မြေအတွင်း၌ ရောက်နေခဲ့သည်မှာ ခြောက်နှစ်မျှ ရှိနေပြီ။ သို့တစေလည်း အခုအချိန်အထိ အုတ်ကလာဟိုင်းမား နွေဥတုနှင့် ကျင့်သားမရသေး။ နှစ်စဉ် နွေရာသီရောက်တိုင်း ပို၍သာ ပူလျက်ရှိသည်။ မနှစ်က ဘယ်လောက်အထိ ဆိုးဆိုးရွားရွား ပူခဲ့သည်ကို လည်း သတိမရတော့ပေ။

သူသည် ကော်တင်ထားသော အင်္ကျီကော်လာကို လက်ချောင်း တစ်ချောင်းဖြင့် ထိုးနှိုက်ကာ ပြုပြင်ပေးလျက်ရှိ၏။ အခုဆိုလျှင် ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးပြီ။ မွန်းတည့်ချိန်ခန့်ဆိုလျှင် တစ်မနက်ခင်းလုံး တောင့်တောင့်မာမာရှိနေသော ကော်လာသည် ကော်ရည်များ ခန်းခြောက်ကာ ဓွေပျော့ကျသွားပေတော့မည်။ သူ့ဖခီး အန်တီလူစီကတော့ အခုလို နွေရာသီတစ်လျှောက်လုံး ကော်တင်ထားသော ကော်လာနှင့် အင်္ကျီဝတ်နေခြင်းသည် သက်သက် မိုက်မဲခြင်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည်ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဝတ်မည့်အစား လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ကို လည်ပတ်ပဝါ အဖြစ် ကော်လာအောက်မှ ခံ၍ သုံးခြင်းက ပို၍ သက်သောင့်သက်သာ ရှိရုံမျှမက ထိုကဲ့သို့ သုံးသည့်အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ကင်းမဲ့စရာ မရှိဟု ဆိုလေ့ရှိ၏။

ဂုဏ်သိက္ခာ ကင်းမဲ့စရာမရှိဟူသော စကားနှင့် ပတ်သက်၍ မှန်-မမှန်ကို သူ အတိအကျ မပြောနိုင်။ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ဩဇာအာဏာဆိုသည်မှာ အသေးအဖွဲ့ အရာကလေးများ စုစည်းထားခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ကား သူထင်သည်။ အသေးအဖွဲ့လေး တစ်ခုခုကို စွန့်လွှတ်လိုက်လျှင် အားလုံးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရသည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်ပြီး လမ်းပေါ်ရောက်သွားလိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူတစ်ယောက်သည် ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အနေဝေးလာလေလေ၊ အသေးအဖွဲ့ကလေးများကို ဂရုစိုက်ဖို့ လိုလေမည်ဟု သူယူဆသည်။

ဒါလင်တန်သည် ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အလွန်အလှမ်းဝေးသော နေရာဖြစ်၏။ ဒါလင်တန်နှင့်တူသောနေရာကို အခြားနေရာများ၌ ရှာ၍ တွေ့ရှိနိုင်လိမ့်မည်ဟုပင်

ထင်၊ ဒါလင်တန်၌ သူလာနေခြင်းသည် ချီယန်နီနှင့် အောရာဟိုင်းအင်ဒီးယန်း များအတွက် ကိုယ်စားလှယ်ဌာနဖွင့်ထား၍သာ ဖြစ်၏။

သူသည် လက်ကိုင်ပဝါကို ဆွဲထုတ်ကာ မျက်နှာကို သုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်၌ သူ့အား ကြည့်နေသူများ ရှိ-မရှိ အကဲခတ်လိုက်ပြီး ကပျာကယာ ကုန်း၍ အနက်ရောင် ရှူးဖိနပ်များပေါ်၌ ကပ်နေသည့် ဖုန်နီနီများကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူသည် လက်ကိုင်ပဝါကို ဂရုတစိုက် ပြန်ခေါက်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထည့်သည်။ အကယ်၍ နောက်တစ်ကြိမ် လိုအပ်လာ၍ ထပ်ထုတ်သည့်အခါ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော အပိုင်းကို မမြင်သာအောင် သတိထား၍ ခေါက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ကိုယ်စားလှယ်ဌာနမှ ဖွင့်ထားသည့် စာသင်ကျောင်းဘက်သို့ ဆက်လျှောက်သည်။

စာသင်ကျောင်းသည် သူ့အား အင်ဒီးယန်းဌာနေ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ခန့်ထားခြင်းခံရပြီးသည့်နောက် သူ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့သမျှ အရာအားလုံးထဲမှ ဝထမဆုံး ရရှိလာခဲ့သောအောင်မြင်မှုများတွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်လာ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ဤကျောင်းအတွက် ဂုဏ်ယူ၍မဆုံး။ ဂုဏ်ယူသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း မာန်တက်သည့်အဖြစ်သို့ ရောက်မသွားအောင် အလွန်သတိထား၍ ထိန်းသည်။ သူသည် ကွဲတဲကား ခရစ်ယာန် ဂိုဏ်းဝင်တစ်ဦးလည်းဖြစ်၏။

စာသင်ကျောင်းသည် နောက်တစ်ကြိမ် ဆေးပြန်သုတ်ဖို့ လိုလာပြန်လေပြီ။ ဆောင်းဥတုကဲ့သို့သော အခြားရာသီများတွင် သုတ်ထားသည့် ဆေးသည် စွဲနေတတ်သော်လည်း အပူရှိန်အလွန်ပြင်းထန်သည့် နွေရာသီဘက်တွင်မူ ဆေးများသည် ကွာကျကုန်သည်က များ၏။ သူသည် သူ့အတွေးနှင့် သူ့ခေါင်းတစ်ချက် ယမ်းလိုက်မိသည်။ အခုအချိန်တွင် ထောက်ပံ့နေသည့် စားနပ် ရိက္ခာကို ပင် ဖြတ်တောက်လျှော့ချနေသည်ဖြစ်ရာ သုတ်ဆေး တိုး၍ရဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်ဟုပင် သူ ထင်၏။

ဖုန်နီနီကလေးများ တင်နေသော မြေနီမိုအကွက်တစ်ကွက်ကို ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ခြေထောက်များသည် ဖုန်ထဲတွင် ခြေမျက်စိအထိ မြှုပ်သွားနေသည်ကို သတိထားမိ၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ရှူးဖိနပ်ပေါ်မှ ဖုန်များကို သုတ်ရန်မှာဖြစ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ သူ့ခြေထောက်များအောက်မှ လွင့်တက်

လာသော ဖုန်မှုန့်များကို ရှူမိသဖြင့် ချက်ချင်းပင် ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးလာသည်။

အေရာဖာဟိုးအင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်သည် သူ့ရှေ့မှ ရပ်ကာ အင်ဒီးယန်းဘာသာစကားဖြင့် သူ့အား စကားလှမ်းပြောလျက်ရှိသည်။ အင်ဒီးယန်းသည် အလွန်ညစ်ပတ်ပေရေနေသော အဝါရောင်စောင်ကြီးတစ်ထည် ခြုံထားသည်။ ခြေထောက်တွင် ဖိနပ်မပါ။ အင်ဒီးယန်း၏ ခြေထောက်များကြားမှ ဖုန်များလည်း တထောင်းထောင်းထလျက် ရှိလေသည်။

မိုင်းစံသည် ဤအင်ဒီးယန်းကို ကောင်းစွာ သိသည်။ သူ့နာမည်မှာ 'ရောဘတ်ဘလီတင်းဟော့ခ်' ဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ် စကားအနည်းငယ် ပြောတတ်သည်။ ခြောက်နှစ်ဟူသော အချိန်ကာလသည် ချီယန်နီး သို့မဟုတ် အေရာဖာဟိုး အင်ဒီးယန်းတို့အား အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးအောင် မလုပ်နိုင်သေးဟု မိုင်းစံက တွေးသည်။ အနစ်ခြောက်ဆယ်ဟူသော အချိန်ကာလသည်ပင်လျှင် ဤလူစု အားကိုးတတ်အောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟုလည်း သူ မကြာခဏ တွေးမိခဲ့၏။

'အင်္ဂလိပ်လိုပြောစမ်းပါငါ့လူရာ' ဟု မိုင်းစံက စိတ်မရှည်သံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

'ကျုပ်မိန်းမ၊ အဲဒီ ကြက်၊ သူပြောတယ်၊ ဥမဉာဏ်၊ အလကားပဲ၊ သောက်သုံးမကျဘူး'

'အေး...ကောင်းပြီ၊ ငါ မဲစွတာဆီးဂျားကို ပြောလိုက်မယ်'

'ဒီမယ်... ဗျ၊ ဂျွန်နီ၊ ဒီကြက်မကောင်းဘူး၊ ဥမဉာဏ်၊ ဗျ' ဟု အင်ဒီးယန်းက ထူအအ လေသံဖြင့် ထပ်ပြောနေပြန်သည်။

မိုင်းစံက သူ့စိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ရှည်ရှည်ထားနိုင်အောင် အားထုတ်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

'အေးပါ... ငါ ဆီးဂျားကို ပြောပြပေးမယ်'

'ခင်ဗျားသိတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့က ကြက်သား စားတာ'

'အေး... ဒါဆိုရင် တို့ဆီက မင်းတို့ နောက်ထပ် ကြက်ရမှာ မဟုတ်ဘာဘူး' မိုင်းစံက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

စာသင်ကျောင်း၏ ဝရန်တာအရိပ်အောက်သို့ ဝင်မိလိုက်သောအခါ

မိုင်းစံသည် များစွာစိတ်အေးသွားသည်။ ဤနေရာတွင် နေပူရှိန်လည်း သက်သာသည်။ ဖုန်မှုန့်များ ဘေးမှလည်း အကာအကွယ်ရသည်။ အခုဆိုလျှင် သူ့မျက်ခုံးများကြားဆီမှ တစ်စစ ကိုက်စပြုနေပြီ။ ယနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး ဆောင်းကိုက်ဝေဒနာကို ခံစားရပေတော့မည်။ သူ့မိန်းမ လူစီကလည်း နေပူထဲ ထွက်ရကောင်းလားဟု သူ့အား တဖျစ်တောက်တောက် ဆူပေတော့မည်။ လူစီကတော့ သူ့အား အပြင်ထွက်တိုင်း ထီးဆောင်းသွားစေချင်၏။ သူကလည်း လမ်းတွင် တွေ့သမျှ အင်ဒီးယန်းတိုင်း၏ ရယ်မောပြောင်လှောင်ခြင်း ခံရမည့်အရေး ထိုတွေးကာ ထီးမဆောင်းလို။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤခေါင်းကိုက်နေခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ညနေစာမစားမီ ရေအေးအေးကလေး ချိုးခွင့်ရဖို့ကတော့ သေချာနေပြီ ဖြစ်၏။

သူသည် ဝရန်တာ၌ရပ်ကာ စာသင်ခန်းများထဲမှ ထွက်ပေါ်လာနေသော စာအံသံများကို နားစွင့်နေသည်။ သူရပ်နေသော နေရာမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ရေခန်းခြောက်နေသည့် ကနေဒီယန်မြစ်ဘက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားသော မြေပြင်ကို မြင်နေရ၏။ ထိုမြေပြင်ထက်ရှိ ဖုန်ထူထူများ၊ ခြောက်သွေ့သောနေကြသည့် မြက်များ၊ ချုံပင် ချုံနွယ်များနှင့် ထင်းရှူးပင်ပုများ...။ အခြားတစ်ဖက်တွင်မူ အုတ်ကလာဟိုးမားပြည်နယ်၏ ဒေသရူခင်း...။ တတော့ပုံရှိသည့် အိမ်ကလေးများသည် ခြောက်သွေ့နေသော မြစ်ပြင်ထက်၌ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု တည်ရှိနေကြသည်။ အင်ဒီးယန်းတို့၏ ရွာပေတည်း။ ရွာဘက်သို့ လျှောက်သွားနေသော ရောဘတ်ဘလီတင်းဟော့ခ်၏ ရုပ်လွှာတစ်ခုမှ လွဲ၍ ရွာထဲတွင် လူရိပ်လူခြည် မမြင်ရ။ အင်ဒီးယန်းရွာသားအများစုသည် နွေရာသီ ထွဲလိုက်ထွက်နေကြပြီဖြစ်၏။ ဤလူစု ကျွဲလိုက်ရာမှ ပြန်လာကြသည့်အခါတွင်လည်း ခါတိုင်းနှစ်များလိုပင် ဘာတစ်ခုမှ မည်မည်ရရ ပါလောဘဲ လက်ချည်း ပြန်လာကြလိမ့်မည်သာ ဖြစ်သည်။ ရွာထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သူများမှာလည်း နေမဝင်ချင်း အပြင်သို့ ထွက်လာကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေခြင်းပေတည်း။

ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းထိုးသံ ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆောင်းတံခါးများ ပွင့်လာကြသည်။ အတွင်းမှ အင်ဒီးယန်းယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေးများသည် အစုလိုက် အပြုံလိုက်ထွက်လာကြသည်။ သူတို့၏

အော်သံဟစ်သံနှင့် ရယ်မောသံများသည် သောသောညံ့လျက်ရှိသည်။ ကျောင်းဆရာမကြီး မစွက်ဟပ်ဒ်ဂျင်းစံ အပြင်သို့ ထွက်လာပြီး ဝရန်တော၌ ရပ်နေသည့် မိုင်းစံအား လှမ်းမြင်လိုက်သည့်အချိန်တွင် ကလေးအားလုံးသည် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားကြလေပြီ။

မစွက်ဟပ်ဒ်ဂျင်းစံသည် ဝဝတုတ်တုတ်၊ ပေါင်လုံးကြီးကြီး၊ ဗိုက်စူစူပါးတွဲတွဲနှင့် ဖြစ်သည်။ အပြာရောင် မျက်စိပေါက်များက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းဆံပင်များမှာ ဖြူဖွေးလျက်ရှိသည်။ သူ့မျက်နှာနှင့် လည်ပင်းတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စီးကျလျက်ရှိသည်။ သူ့အင်္ကျီကော်လံတွင် ချွေးများကို မြင်နေရ၏။

မိုင်းစံကို မြင်လိုက်သောအခါ မစွက်ဟပ်ဒ်ဂျင်းစံသည် လက်ခုပ်တီး၍ အော်သည်။

‘ကလေးတို့ရေ...၊ ကလေးတို့ရေ...၊ ကိုယ်စားလှယ်ကြီး မိုင်းစံကို မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါလို့ နှုတ်ဆက်ကြရအောင်၊ ခဏနေကြဦး’

အချို့ကလေးများက ရပ်လိုက်ကြသော်လည်း အများစုကတော့ အပြေးမရပ်။ ရပ်နေသူများမှာလည်း လူနည်းစုမျှသာ ဖြစ်သည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သွားကြပါစေ’ ဟု မိုင်းစံက ပြောသည်။

‘ခွင့်လွှတ်ပါရှင်၊ နွေရာသီဆိုရင် ဘာမှ လုပ်ဖို့ကိုင်ဖို့ အဆင်မပြေဘူး၊ သိပ်ပူတာကိုး၊ အပူထဲမှာ ဘာမှ အာရုံရှိက်လို့ မရဘူး’

မိုင်းစံက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိ၍ ထောက်ခံသည်။

‘ကျွန်မက စိတ်ပျက်လွန်းလို့ ညည်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်’ ဟု မစွက်ဟပ်ဒ်ဂျင်းစံက ပြောသည်။

ကျောင်းခန်းထဲမှ ဆရာနစ်ယောက် ထပ်လွှက်လာသည်။ ဂျိုရှူအာထရူးဘလက်နှင့် သူ့ဇနီး မာတင်လ်ခါတို့ ဖြစ်သည်။ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ကိုက်ကားဘာသာဝင်များပင် ဖြစ်၏။ သူတို့သည် အင်ဒီးယန်းနယ်မြေအတွင်းသို့ ဘုရားသခင်အလိုတော်အရ ရောက်လာသည်ဟု ဆိုကြသော်လည်း အပူဒဏ်ကို လိုမိ၍ ခံကြရသဖြင့် စိတ်ပျက်နေကြသူများဖြစ်သည်။

ထရူးဘလက်သည် အရပ်ပုပု၊ လူလုံးလူဖန် ခပ်သေးသေး၊ သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးမှာ ဝါကျကျ၊ အင်ဒီးယန်းများကို အလွန်ကြောက်သည်။ ဆရာတစ်ယောက်အနေဖြင့် သိပ်ပြီး သွက်လက်ချက်ချာခြင်းမရှိ။ လေးလေး

နှုတ်ခမ်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့မိန်းမသည် သူ့အရိပ်နှင့်တူသည်။ ‘နွေရာသီကြီး ကျောင်းဖွင့်တာကတော့ သိပ်ကို ဆိုးတာပဲ’ ဟု ထရူးဘလက်က ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ်’ ဟု မိုင်းစံက ပြောသည်။

‘နောက် ရက်နည်းနည်းလောက်ကြာရင် သူတို့ကို လွှတ်လိုက်မှာပါ။ ထွန်တော်က ကလေးတွေကို အမဲလိုက်တဲ့နောက် ပါမသွားစေချင်ဘူး၊ ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ မြေပေါ်မှာ သူတို့ အဖေတွေ၊ အမေတွေ တလည်လည် လျှောက်သွားနေရတာ ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲ။ ကျွဲတစ်ကောင်မှ မရှိတဲ့ နေရာတွေကို သွားပြီး ကျွဲလိုက်တဲ့အလုပ်မှာ ကလေးတွေ လိုက်နေရင် ဘယ်ကောင်း မလဲဗျာ’

‘ဒီလောက် ပူပြင်းနေတဲ့အချိန်မှာ လုပ်ရကိုင်ရတာ အစစ အရာရာ ခက်တယ်နော်’ ဟု မစွက်ဟပ်ဒ်ဂျင်းစံက ပြောသည်။

မိုင်းစံသည် သူ့ခေါင်းကိုက်နေသည်ကို ပြန်၍ သတိထားမိလာသည်။

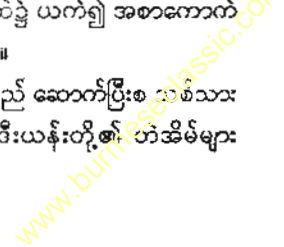
‘ကဲ အားလုံးပါ၊ သွားလိုက်ဦးမယ်’ ဟု နှုတ်ဆက်သည်။

‘နေ့လယ်စာ စားချိန်ကျမှပဲ တွေ့ကြတာပေါ့’

အင်ဒီးယန်းရွာဘက်သို့ ဦးတည်နေသည့် ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ဆင်းလာသည်။ သူသည် ကိုယ်စားလှယ်ဌာနမှ ယာသမားများ၏ ကြီးကြပ်မှုဖြင့် ပြောင်း၊ အာလူးနှင့် ဂေါ်ဖီထုပ်စိုက်ပျိုးနေကြသော အင်ဒီးယန်းများရှိရာ ယာခင်းများကို ကျော်ဖြတ်လာသည်။ ယာခင်းများပေါ်တွင် ဖုန်များသည် ငြိန်ကျလျက်ရှိကြ၏။ အခုလောက် ပူပြင်းသည့် နေရောင်အောက်တွင် အင်ဒီးယန်းဗူးအား ယာခင်းထဲ ဆင်း၍ အလုပ်လုပ်အောင် တွန်းအားပေးရသည့်အလုပ်မှာ လွယ်ကူသည်မဟုတ်ပေ။

သူသည် ကြက်တစ်အုပ်ကို ကျော်ဖြတ်လာသည်။ ကြက်အုပ်ဆီမှ ဖုန်များသည် သူ့မျက်နှာနှင့် မျက်လုံးများဆီသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် နှောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆိုးလာသည်။ သူသည် ယာခင်းထဲ၌ ယက်၍ အစာကောက်နေကြသော ကြက်အုပ်ကို ဖြန်၍ လှည့်ကြည့်မိသည်။

အိမ်အပြန်လမ်းအစလျှောက်လုံးတွင် သူသည် ဆောက်ပြီးစ သစ်သားအိမ်အများအပြားကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ရသည်။ အင်ဒီးယန်းတို့၏ ဟိအိမ်များ

နေရာတွင် အစားထိုးရန် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ဤသစ်သားအိမ်များကို ယခုအချိန်ထိ ဆေးမသုတ်ရသေး။ အသုံးပြုထားသည့် ခပ်ဖိုဖိုထင်းရှူးပြားများသည် အပူရှိန်ကြောင့် ရှုံ့တွကာ တွန့်လိမ်ခွေခေါက်နေကြသည်။ ရက်မများ၌ ကပ်၍ ရိုက်ထားသော သစ်သားများသည် သံများပြုတ်ထွက်ကာ ကွာကျနေကြသည်။ မိုင်းစံသည် ဆောက်ပြီးစ အိမ်သစ်များ၏အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ခါခါလုပ်မိသည်။ သူသည် နွေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

x x x

နေ့လယ်စာစားပွဲတွင် စုစုပေါင်း လူငါးယောက်ရှိသည်။ ဌာနေကိုယ်စားလှယ် ဝျန်မိုင်းစံနှင့် သူ့ဇနီးလူစီ။ ဂျီရူအာထရူးဘလက်နှင့် သူ့ဇနီးမာတစ်လ်ခါ၊ ပြီးတော့ ဝျန်ဆီးဂျား...။ ဆီးဂျားမှာ ကိုယ်စားလှယ်ဌာန၏ အလုပ်အားလုံးကို တာဝန်ယူ၍ လုပ်နေရသူဖြစ်၏။ ဆီးဂျားသည် ဆံပင်နက်နက်၊ မျက်လုံးနက်နက်၊ အသားမည်းမည်း၊ ဤအလုပ်ဌာနသို့ သူ့ရောက်လာသည်မှာ မိုင်းစံနှင့် တစ်ချိန်တည်းဖြစ်သည်။

ဆီးဂျားသည် လက်တိုလက်တောင်း အလုပ်သမားတစ်ယောက်အဖြစ် ဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။ အခုကျတော့လည်း သူသည် ကိုယ်စားလှယ်ဌာနရှိ အလုပ်တိုင်းတွင် သူမပါ့သျှင် မပြီးတော့သည့် အခြေအနေကို ဆိုက်ရောက်လျက်ရှိသည်။ စာသင်ကျောင်းတွင် စား င်၍ ပြုစုပေးရသည့်အလုပ်မှစ၍ အရက်ပုန်းရောင်းသူများအား လိုက်လံဖမ်းဆီးရသည့် အလုပ်အထိ ပါဝင်လုပ်ကိုင်ပေးနေရသည်။

အင်ဒီးယန်းများကမူ ဆီးဂျားအား 'ဝျန်နီစမုတ်ကား' ဟု ခေါ်ကြသည်။ သူ့ကျောင်း၌ ခဏ စာဝင်ပြစဉ်က ကလေးများအား ကဗျာတစ်ပုဒ် သင်ပေးခဲ့ရာ ထိုကဗျာထဲ၌ပါသည့် လူတစ်ယောက် နာမည်ကို အစွဲပြု၍ ခေါ်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ ဤစားပွဲ၌ ထိုင်နေကြသူ အားလုံးထဲတွင် ဆီးဂျားသည် သူ့အလုပ်သူ အမြတ်နိုးဆုံး၊ အတွယ်တာဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် အင်ဒီးယန်းများအား နားလည်သူဖြစ်၍ အင်ဒီးယန်းများကလည်း သူ့အား နားလည်ကြသည်။

ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာချိန်တွင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်များဖြင့် ရွံ့ရွံ့လျက်ရှိသည်။ ရှူးရှူးရှားရှားနှင့် ဒေါသဖြစ်လာပုံလည်းရ၏။

အစာမစားမီ ထုံးစံအတိုင်း မိုင်းစံသည် ဆုတောင်းစာ အကြွကြီး ရွတ်ဆိုနေသည်။ ဆီးဂျားသည် သူ့ဒေါသ ပြေပျောက်သွားရန် အတော်ကြီး ကြိုးစားအားထုတ်နေရပုံပေါ်၏။

မကြာခင်မှာပင် ထမင်းချက် မစ္စတာဘန် ဝင်လာသည်။ သူနှင့်ပါလာသူမှာ အေဒါအမည်ရှိ အာရာဟာဟိုးအင်ဒီးယန်းမကလေးဖြစ်သည်။ အေဒါသည် ပုပုလောင်လောင် ပဲစွပ်ပြုတ်လေ့ ကြီးတစ်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် မရှည်သယ်လာသည်။ ဟင်းဇလုံလွတ်ကျသွားမည့်ကို စိုးရိမ်လျက်ရှိသော ဘန်သည် အေဒါအား ချက်ခြေမပြတ် ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ဟင်းဇလုံစားပွဲပေါ် ရောက်သွားခါမှပင် သူသည် စိတ်အေးနားအေး ဖြစ်သွားပုံရလေသည်။

'မီးဖိုချောင်ကတော့ တအားပူတာပဲ၊ ဘုရားသခင်တောင် မကယ်နိုင်တော့ဘူး'

စားပွဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ရပ်ကာ အေဒါလုပ်ကိုင်နေသမျှကို စောင့်ကြည့်နေသော ဘန်က ညည်းညည်းညူညူပြောသည်။

'တကယ့်ကို ပူတာဗျ၊ အပြင်ဘက် ခဏတဖြုတ်မထွက်လို့ မရဘူး၊ ဟိုထဲမှာသာ ကြာကြာနေရရင် ရူးသွားမှာတောင် စိုးရတယ်'

'မနက်ဖြန် သဘက်လောက်ဆိုရင်တော့ မီးရွာလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ' ဟု မစွက်မိုင်းစံက ပြောသည်။

'မီးဖိုချောင်ပူတာနဲ့တော့ ဘုရားသခင်ကို အဓိပ္ပါယ်မရှိ တမနေပါနဲ့ ဘန်ရယ်'

ဘန်သည် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးစည်းအဝတ်နှင့် သုတ်လိုက်ပြီး အေဒါကို သူ့ရှေ့မှထားကာ မီးဖိုချောင်ဘက် ပြန်သွားသည်။

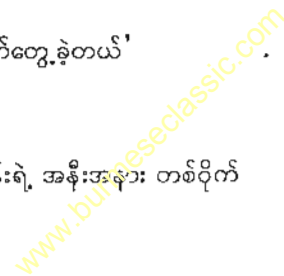
မစွက်မိုင်းစံက စွပ်ပြုတ်ရည်ကို ခပ်၍ ပန်းကန်လုံးများထဲ လိုက်ထည့်ပေးသည်။ သူ့ဒေါသ သူ့မထိန်းနိုင်တော့သည့် ဆီးဂျားက မကျေမနပ်ဖြစ်နေသဖြင့် ရေရွတ်သည်။

'ဒီနေ့ ကျွန်တော် ကျွဲလိုက်မုဆိုးနှစ်ယောက်တွေ့ခဲ့တယ်'

'ကျွဲလိုက်မုဆိုးနှစ်ယောက်'

မိုင်းစံက သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ်သည်။

'ဒီဘက်မှာ ကျွဲမှမရှိတော့တာ၊ ငါတို့စခန်းရဲ့ အနီးအနား တစ်ဝိုက်

မှာလည်း ကျွဲဆိုလို့ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မရှိတော့ပါဘူး။ အဲဒါ ဘာပြုလို့ သူတို့ကို တွေ့နေပြန်တာလဲ'

'ကျွန်တော်က လွယ်အောင်လို့ ကျွဲလိုက်မှဆိုလို့ သူတို့ကို ခေါ်လိုက်တာ' ဟု ဆီးဂျားက အမျိုးသမီးများဘက် လှည့်၍ ပြောသည်။

'ကျွန်တော် ခေါ်ချင်တာက 'လူယုတ်မာတွေ' 'ကလေးကချေကောင်တွေ' လို့ပဲ ခေါ်ချင်တာ။ ဘယ်လိုကောင်စားတွေဆိုတာ မြင်ရုံနဲ့ သိနိုင်တယ်။ ဒီကောင်တွေ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ကျွဲရေ၊ နွားရေ၊ သမင်ရေ၊ လိုက်ခွာနေတဲ့ လူစုဖြစ်ချင် ဖြစ်ခဲ့မှာပေါ့။ အခုတော့ ဒီတိရိစ္ဆာန်တွေမှ မရှိတော့တာ၊ အခုကျတော့ အင်မတန် အောက်တန်းကျတဲ့ ကျွဲသူခိုး၊ နွားသူခိုး အဆင့်လောက်ပဲ ရှိတော့မပေါ့' မိုင်းစံက ခေါင်းခါသည်။

'ဒီကောင်တွေ ဒီဘက်ကို ဘာလုပ်ချင်လို့ လာကြတယ် ထင်သလဲ' ဆီးဂျားက အမျိုးသမီးများအား လှမ်းကြည့်ပြီး တိုးတိုးပြောသည်။

'အင်ဒီးယန်းမတွေ ဖမ်းမလို့ ထင်တာပဲ'

'ဟာ ... အဲဒါတော့ မကောင်းဘူး'

'ဘုရားသခင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ အတိအကျတော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒီရာသီမှာဆိုတော့ ဒါမျိုးဖြစ်ဖို့က များတယ်။ သူတို့ကို ဘယ်လို လုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုတာ စဉ်းစားဦးမှ ဖြစ်မယ်။ အမဲလိုက်ထွက်သွားတဲ့လူစု ဘာမှမရဘဲ ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ ဒီ ကောင်တွေ မတော်တရော် လုပ်သွားတာနဲ့ တိုးလိုက်တော့ အဆိုးဆုံးအခြေအနေကို ရောက်သွားနိုင်တယ်'

'ကဲပါလေ ... စားစရာရှိတာ စားလိုက်ကြပါဦး' ဟု မိုင်းစံက လေအေးကလေးဖြင့် ပြောသည်။ ထို့နောက် အားလုံးကြားသာအောင် အသံကို မြှင့်လိုက်သည်။

'မင်း... ရီနီခံတပ်ကို မြင်းနဲ့သွား၊ ဗိုလ်မှူးကြီး မစ်ဇိနားနဲ့တွေ့၊ အကြောင်းစုံပြောပြ၊ အဲဒါဆိုရင် ငါတို့ စိတ်အေးရမှာပါ'

'အဲသလို လုပ်ထားလိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်လည်း မျှော်လင့်တယ်' ဟု ဆီးဂျားက စိတ်အားထက်သန်မှု မရှိလှသော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

x x x

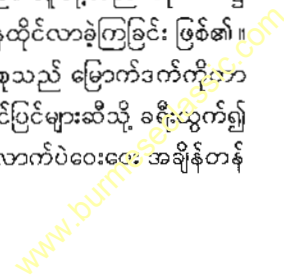
စားသောက်ပြီးခါနီး အချိန်လောက်တွင် ပြတင်းပေါက်ဘက် နှက်နာပြု၍ ထိုင်နေသော မိုင်းစံသည် အိမ်ဘက်သို့ မြင်း ကိုယ်စီဖြင့် လာနေသော အင်ဒီးယန်းများကို လှမ်းမြင်သည်။ ပထမတွင် သူ့မျက်စိများ အမြင်မှားသည်ဟုပင် ထင်လိုက်မိ၏။ ပူလွန်းအားကြီး၍ စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ကာ ထင်မိထင်ရာတွေကို မြင်လိုက်သည်ဟု တွေးလိုက်မိသေး၏။ အင်ဒီးယန်းများမှာ လူနုစစ်ဆယ်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ အင်္ကျီများ ဝတ်မထား၊ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဆေးများ ခြယ်ထားသည်။ သူတို့စီးလာသည့် မြင်းပုကလေးများမှာ အရိုးပေါ် အရေတင်မျှ ပိန်ကြသည်။ စီးလာသည့် သခင်များမှာလည်း သူတို့လိုပင် ပိန်ခြောက်ခြောက်။ သူတို့ မြင်းများ၏ ဘမ်းဗိုက်များပေါ်၌ ဖုန်နီနီများ ထုနှင့်ထည်နှင့် ကပ်နေသည်ကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ဝန်လုံးကြီးများကြားမှ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည်မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိ၏။

'ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါ' ဟု မိုင်းစံက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။ စားပွဲရှိ ကျန်လူစု၏ မျက်လုံးများသည် မိုင်းစံ ကြည့်ရာဘက်သို့ လိုက်ကြည့်ကြသည်။

'ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါ' ဟု မိုင်းစံက ထပ်၍ ရေရွတ်သည်။

ဆီးဂျားက ထိုင်ရာမှ ထကာ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်သို့ ထွက်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့၌ ရပ်နေကြသော အင်ဒီးယန်းများထံမှာ လက်နက်များ ပါလာသည်ကို ဖတွေ့ရသဖြင့် စိတ်သက်သာရာရကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ချီယန်နီလူမျိုးစု အင်ဒီးယန်းများဖြစ်၏။ ဤလူစုကိုခေါင်းဆောင်လာသည့် အကြီးအကဲနှစ်ယောက်စလုံးကို သူသိသည်။ ဓားတုံးနှင့် ဝံပုလွေငယ်တို့ ပေတည်း။

ဓားတုံး၏အဖွဲ့မှာ မြောက်ပိုင်း ချီယန်နီလူမျိုးစုအနွယ် ဖြစ်သည်။ 'ချီယန်နီနှင့် အေရာဖာဟိုး အင်ဒီးယန်းများ ကိုယ်စားလှယ်ဌာနနှင့် နောက်ဆုံးမှ လာရောက်ဆက်သွယ်သည့် အုပ်စုဖြစ်၏။ သူတို့၏ မူလဇာတိရပ်ရွာမှာ ဝိုင်အိုးခင်းပြည်နယ် ဘလက်ဟစ်လ်တောင်များ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ထိုဒေသ၌ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက အခြေချနေထိုင်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ တွဲလိုက်ရာသီကျလာသည့်အခါများတွင် သူတို့လူစုသည် မြောက်ဒက်ကိုဘာပြည်နယ်နှင့် မွန်တားနားပြည်နယ် များအတွင်းရှိ လွင်ပြင်များဆီသို့ ခရီးယွက်၍ တွဲလိုက်လေ့ရှိ သည်။ သို့သော်လည်း ခရီး ဘယ်လောက်ပဲဝေးဝေး အချိန်တန်

လျှင် သူတို့ဇာတိမြေသို့ အရောက်ပြန်သည်။ ချီယန်နီလူမျိုးစု အနွယ်များထဲတွင် ဓားတုံးတို့ အုပ်စုသည် ယဉ်ကျေးမှုနှင့် နောက်ဆုံးထိတွေ့ခဲ့ရသည့် အုပ်စုဖြစ် သည်။ သူတို့နေထိုင်ရာ တောင်ပေါ်ဒေသတွင် ပေါင်ဒါမြစ် တောင်ကြားသည် မြေဩဇာ အလွန်ကောင်းသော ဒေသကြီးဖြစ်သဖြင့် သူတို့ဘဝအတွက် လိုသမျှ အရာအားလုံးကို ရခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ထုံးစံအတိုင်း လူဖြူများ ဝင်ရောက် လာကြသည်။

၁၈၆၅ ခုနှစ်တွင် 'ဟာနေးဆန်ဘွန်းစာချုပ်' လက်မှတ် ရေးထိုးကြသည်။ ယင်းစာချုပ်အရ မြောက်ပိုင်းလွင်ပြင်များပေါ်၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ဆီးအော့စ်၊ ချီယန်နီနှင့် အေရာဖာဟိုး အင်ဒီးယန်းများအား သူတို့မြေဖြစ်သော ပေါင်ဒါမြစ် တောင်ကြားအား အခိုင်အမာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိခဲ့ကြသည်။ ဤမြေသည် အနောက် ဘက်တလွားရီ မစ်ဇူရီမြစ်ငယ်မှ ဘလက်ဟစ်လ်တောင်ကုန်းများနှင့် ရော့ကီး တောင်တန်းများ၏ ခြေရင်းအထိ ကျယ်ပြန့်သည်။ ထိုအချိန်ကတော့ ဤမျှ လောက် ကျယ်ဝန်းကြီးမားသော မြေပေါ်၌ အင်ဒီးယန်းများ သားစဉ်မြေးဆက် ရာသက်ပန် အခြေစိုက်ခွင့် ရရှိစားရမည့် လက္ခဏာရှိခဲ့၏။ ထိုစဉ်က မီးရထားနှင့် အလှမ်းဝေးသော ဤမြေသည် သားကောင်မျိုးစုံ ပေါများသော ဒေသဖြစ်၍၊ ကျွဲနွားများ ကျက်စားရာ မြေပြင်သည် တောင်ဘက်မိုင်ပေါင်းတစ်သောင်း ငါးထောင်အထိ ကျယ်ပြန့်ခဲ့လေသည်။

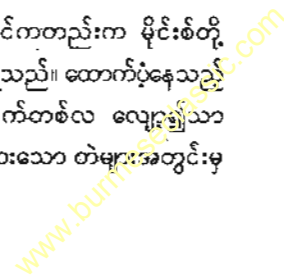
ပေါင်ဒါမြစ် တောင်ကြားဒေသအတွင်းရှိ မြက်ပင်ကြီးများသည် မြင်းတစ်ရပ်အမြင့်ထိ သန်စွမ်းကြသည်။ ဤဒေသလောက် နွားမွေးမြူ၍ ကောင်းသောနေရာသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှာ၍ မရခဲ့ကြပေ။ ဤသို့ဖြင့် တက္ကဆက် ပြည်နယ်သားများသည် သူတို့၏ နွားအုပ်ကြီးများကို မြောက်ဘက် မိုင်ပေါင်း တစ်သောင်း ငါးထောင်အကျယ်ထိ မောင်းသွင်းလာခဲ့ကြရာမှ အစပြု၍ 'ချွတ်ဟိုး လမ်းမကြီး' သည် ပွင့်လာခဲ့သည်။ အစိုးရကလည်း တက္ကဆက် ပြည်နယ် သားများအား အကာအကွယ်ပေးရန်အတွက် ခံတပ်များ ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ အင်ဒီးယန်းများကလည်း တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ကွန်ဂရက်က သံတမန်များ စေလွှတ်ကာ ဟာနေးဆန်ဘွန်းစာချုပ်ကို ပြန်လည်ဖျက်သိမ်းစေခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ထိုဒေသတွင် ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး ပြန်ဖွင့်သည်။ နွားမွေးမြူရေးခြံကြီးများ၊ မီးရထားလမ်းများ၊ မြေရောင်းဝယ်ရေးကုမ္ပဏီများ အသီးသီး ပေါ်ပေါက်လာကြ

သည်။ ဤဒေသ၌ အင်ဒီးယန်းများ နေထိုင်ခွင့်မရှိတော့။ ဤမြေမှ စွန့်ခွာ၍ ငွှက်သွားကြရမည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာပြန်သည်။

ဓားတုံးနှင့် သူလူများသည် ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် လူဖြူများအား နှံတိုက်ခိုက်ကြသည်။ ၁၈၇၇ ခုနှစ် နွေဦးပေါက် ရာသီရောက်ခါမှပင် သူတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက္ကင်ဇီဦးစီးသော တပ်များထံ အညံ့ခံကြသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ် ကြီး မက္ကင်ဇီတို့က သူတို့အား သူတို့၏ ဇာတိနယ်မြေမှ ထွက်ခွာသွားရန်နှင့် တောင်အရပ်ရှိ၊ သူတို့အတွက် သီးခြားနယ်မြေအဖြစ် သတ်မှတ်ပေးထားသော နယ်အတွင်း၌ နေထိုင်ကြရန် ပြောသည်။ ထို နယ်မြေအတွင်း၌ နေထိုင်ကြသော အင်ဒီးယန်းများအား အစိုးရက စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးထားသဖြင့် အေးချမ်းသာ ယာစွာ နေကြရလိမ့်မည်ဟုလည်း ပြောသည်။ သူတို့နှင့် မျိုးနွယ်တူဖြစ်သော တောင်ပိုင်း ချီယန်နီများသည် အုတ်ကလာဟိုးမားပြည်နယ်အတွင်း၌ ဘိုးစဉ် ဆောင်ဆက် အခြေစိုက်၍ နေခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် မျိုးနွယ်တူချင်း သွားရောက်ပေါင်းစည်း၍ နေသင့်ကြောင်း၊ အမေရိကန်ပြည် ထောင်စု မြင်းတပ်မှ အကြံပြုခဲ့သည်။ ဤအကြံပြုချက်သည် သူတို့အတွက် ဆွဲဆောင်မှုရှိခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် သီးသန့်နယ်မြေအတွင်းသို့ ရောက်လာ ခဲ့ကြသည်မှာ တစ်နှစ်ပင်ကျော်ခဲ့ပြီ။

ထိုတစ်နှစ်ကာလအတွင်း သူတို့၏ နေမှုထိုင်မှုသည် သက်သောင့် သက်သာ မရှိလှ။ မြောက်ပိုင်းရှိ ခြောက်သွေ့သော လွင်ပြင်များနှင့် တောင်ကုန်း များပေါ်မှနေ၍ အလွန် ငှက်ဖျားရောဂါထူထပ်သည် မြေမိမ့်ဒေသ အင်ဒီးယန်း များမြေအတွင်း သို့ ရောက်လာသောအခါ ဒုက္ခများနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရသည်။ သူတို့ မနေခဲ့သော ဒေသသည် အမဲလိုက်၍ ကောင်းသောနေရာဖြစ်၏။ သားကောင် အမျိုးမျိုးလည်း ပေါများလှ၏။ အမြဲတစေ အသားစားနေနိုင်သော ဒေသဖြစ်၏။ အခု ရောက်နေသော ဒေသမှာမူ သားကောင်ဟူ၍လည်း မရှိ။ အလွန်ပူပြင်းခြောက် ချေ့သည့် လွင်တီးခေါင်ကြီးဖြစ်သည်။

အမှန်တော့လည်း သူတို့အုပ်စု မရောက်ခင်ကတည်းက မိုင်းစံတို့ ဌာနတွင် မကြာခဏ ရိက္ခာပြတ်လပ်မှုနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရသည်။ ထောက်ပံ့နေသည့် ဘေးနပ်ရိက္ခာများမှာ တိုးလာသည် မရှိ။ တစ်လထက်တစ်လ လျော့၍သာ ဖောသည်။ တိရိစ္ဆာန် သားရေများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော တံများအတွင်းမှ

လူရိုင်း မိသားစုများကလည်း အစားကို လျော့၍ စားနိုင်ကြသည်မဟုတ်ကြာသော်လည်း မိမိတို့ဘက်မှ ရိက္ခာထောက်ပံ့မှုကို လျော့ချလာခဲ့ရ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အင်ဒီးယန်းများကြားတွင် အစာရေစာ မဝခြင်း၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းစသော အနိစ္စရုံများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အခု သူတို့ရှေ့မှောက်၌ ရောက်ရှိနေကြသူအားလုံး လူရော တိရစ္ဆာန်များပါ အဆမတန်ပိန်ချိုးကာ သေရာမှ ထလာသည့် သူရဲတစ္ဆေများနှင့် တူနေကြခြင်းဖြစ်၏။

ဌာနစခန်း၏ မျက်နှာစာ၌ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ရပ်နေကြသော အင်ဒီးယန်းများသည် ဝရန်တာတွင် ရပ်နေကြသည့် လူ ငါးယောက်အား စိတ်ဝင်စားမှုကင်းမဲ့သည့် မျက်နှာထားများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ မြင်းများ၏ ခြေထောက်များကြားမှ တထောင်းထောင်းထနေသော ဖုန်မှုန့်များသည် မြေပြည့်ပေါ်သို့ ဖြည်း ဖြည်းချင်း ပြန်လည်သက်ဆင်းလျက်ရှိကြသည်။

'မာတစ်လံခါကို အထဲခေါ်သွား' ဟု မိုင်းစံက သူ့မိန်းမအား လှမ်းပြောသည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် ချက်ချင်းပင် အထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားကြသည်။ ကြောက်စိတ်ဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီဖြစ်သော ဂျိုရှုအာထရူးဘလက်၏ ခြေထောက်များသည် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေကြသည်။ အင်ဒီးယန်းတို့၏ အကြီးအကဲများ ဖြစ်ကြသော ဝံပုလွေငယ်နှင့် ဓားတုံးတို့သည် သူတို့မြင်းများကို ရှေ့နားအထိ ရောက်အောင် စီးလာပြီး မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

အကြီးအကဲနှစ်ဦးစလုံး အသက်ကြီးလှပြီ။ ဓားတုံးက ပို၍အသက်ကြီးသဖြင့် ကိုယ်ရော စိတ်ပါပို၍ အားနည်းသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအားလည်း ပို၍ အားနည်းသည်။ သူသည် ဖုန်ထဲ၌ နစ်နေသည့် သမင်ရေဖိနပ်ထိပ် အပေါက်များမှ ထိုးထွက် နေသော ခြေချောင်းများကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ဝံပုလွေငယ်ကတော့ ဝရန်တာလှေကားခုံပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။ သူ့အပြုအမူတွင် အင်ဒီးယန်းတို့ မကျေမနပ် ဖြစ်သည်အခါမျိုး၌ တွေ့ရတတ်သည် မာန်မာန်မျိုးကို မမြင်ရ။

လွင်ပြင်ထက်၌ နေကြသော အင်ဒီးယန်းလူမျိုးများထဲတွင် ချီယန်နီလူမျိုးတို့သည် အလွန်အရပ်ရှည်သူများ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဝံပုလွေငယ်သည် အရပ်ပုသည်။ ဆီးဂျား၏ အရပ်အမောင်းနှင့် မတိမ်းမယိမ်းမျှသာ ရှိသည်။

သူသည် ခါးခပ်ကိုင်းကိုင်း၊ ပခုံးတောင့်တောင့်၊ မျက်နှာက သားရေကဲ့သို့ ဆင်းမာသည်။ ရှည်လျားသန်စွမ်းသော ဆံပင်များသည် ပခုံးထက် သို့ ဖရိုဖရဲ ခွဲတူနေကြသည်။ သူ့မျက်နှာပေါက်သည် ပြေပြစ်သည်။ မေးရိုးကားကား၊ မီးခပ်ပြုပြု၊ နှာရောင်ကောက်ကောက်၊ မျက်လုံးအစုံက ကျဉ်းသော်လည်း အသိဉာဏ်ရှိခြင်းနှင့် သနားကြင်နာတတ်ခြင်းတို့ကို ဖော်ပြနေကြသည်။

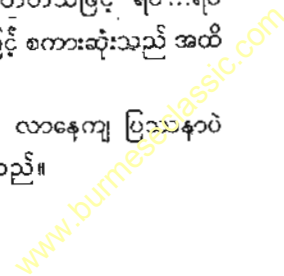
သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အပြင်လောက၌သာလျှင် ကျင်လည်ကျက်စားပြီး ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်နှင့် နေဒဏ်များကို ကြုံကြုံခံထားခဲ့ရသည့် အရိပ်လက္ခဏာများသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ပြတ်ပြတ်ထင် ထင်ပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။ တစ်ဖက်သား၏ စိတ်တွင် ဆိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သွားစေနိုင်သည့် 'ဟန်' ကတော့ အခုအချိန်ထိ သူ တွင် နှိမ့်နေသေးသည်။ ဆင်ဝင်လှေကားခုံပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည့် တည်ငြိမ်ခန့်ငြားသော ခြေလှမ်း၊ မိုင်းစံ၊ ဆီးဂျားနှင့် ထရူးဘလက်တို့၏ လက်များကို ဆုပ်ဆွဲဖျစ်ညှစ်၍ နှုတ်ဆက် လိုက်သည့် တောင့်တင်းမာကျောလှသော လက်။

ဝံပုလွေငယ်က ချီယန်နီတာသာစကားဖြင့် လှမ်းပြောသည်။ သူ့အသံမှာ အေးအေးသာသာနှင့် ခပ်တိုးတိုး။ ဝရန်တာ၌ ရပ်နေသော လူသုံးဆယ့်ကျော်သည် သူ့စကားကို ကောင်းစွာ နားမလည်လိုက်ကြ။

'အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်သလား' ဟု ဆီးဂျားက မေးသည်။
'မတတ်ဘူး' ဟု ဝံပုလွေက ဖြေသည်။
'သူတို့ဘာလို့ လာကြတာလဲဆိုတာ မေးကြည့်စမ်းပါ' ဟု မိုင်းစံက ဆီးဂျားအား ခိုင်းသည်။

ဆီးဂျားက မတတ်တတ်တတ် ချီယန်နီစကားဖြင့် ကြိုးစား၍ ပြောသည်။ ဝံပုလွေငယ်က သူ့ခေါင်းကို ငဲ့ကာ ဆီးဂျား၏ ပါးစပ်မှ ထစ်တီးထစ်ငေါ့ဖြင့် ထွက်လာနေသော စကားလုံးများကို နားမလည်အောင် နားထောင်သည်။ ဆီးဂျားသည် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဆက်မပြောတတ်သဖြင့် ရပ်...ရပ်သွားသည်။ ဝံပုလွေငယ်ကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် စကားဆုံးသည် အထိ နားထောင်သည်။

'ကျွန်တော် ခန့်မှန်းလို့ ရသလောက်တော့ လာနေကျ ပြည်နာပုံ ဖြစ်မယ် ထင်တာပဲ' ဟု ဆီးဂျားက မိုင်းစံအား ပြောသည်။

အစားမလုံလောက်ဘူး။ ကျွဲတွေလည်း မရှိဘူး။ ရာသီဥတုက သိပ်ပူတယ်။ လူတွေလည်း သိပ်ဖျားတယ်။ ဒါပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်တော် ပြောတာမှားချင်လည်း မှားမှာပေါ့လေ။ သူတို့နဲ့ အဆင်ပြေအောင် စကားပြောချင်ရင်တော့ 'ဂါးရီးယား' ကို ခေါ် ခိုင်းမှ ဖြစ်တော့မှာပဲ'

အက်ဒ်မွန်ဂါရီးယားသည် ကိုယ်စားလှယ်ဌာနနှင့် အင်ဒီးယန်းများကြားတွင် ဆက်သွယ်မှု လွယ်ကူစေရန် စကားပြန်တာဝန်လည်း ယူသည်။ စခန်း၏ စောင့်ရှောက်မှုအောက်၌ ရှိနေကြသော အင်ဒီးယန်းအများစုသည် သူ့ဆွေမျိုးများ ဖြစ်ကြ၏။

မိုင်းစံက ဂါးရီးယားအား ခေါ်ရန် ထရူးဘလက်အား လွှတ်သည်။ ဆီးဂျားက အကြီးအကဲနှစ်ယောက်အား ရုံးခန်းထဲသို့ ခဏတဖြုတ် ဝင်၍ ဆေးတံသောက်ကြရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ ရုံးခန်းထဲမဝင်မီ ဓားတုံးက လူဖြူများနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ဝံပုလွေငယ်၌ တွေ့ရသည့် အရည်အသွေးမျိုး သူ့တွင် မရှိ။ သူ့ အသက်နှင့်ဂုဏ်သိက္ခာသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသည့် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

ရုံးခန်းထဲရောက်သည့်အခါ ဆီးဂျားက သူ့ဆေးတံတွင် ဆေးတစ်ဆုံစာ ထည့်ပြီး မီးညှိသည်။ သို့သော်လည်း အင်ဒီးယန်း အကြီးအကဲများသည် ဆေးတံကိုလည်း မသောက်၊ ထိုင်လည်း မထိုင်။ အလွန်အမင်း ပူနေသည့်ကြားမှ ပင် သူတို့ စောင်များဖြင့် သူတို့ကိုယ်များကို တင်းကြပ်စွာ ပတ်ပြီး အခန်းနံရံတစ်ခု တွင်မှီ၍ ရပ်နေကြသည်။

ဂါရီးယား ရောက်အလာကို စောင့်နေကြရသည့် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းတွင် မိုးစံသည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင်ဘက်မှ စောင့်နေကြသော အင်ဒီးယန်းများကို လှမ်းကြည့်သည်။ အင်ဒီးယန်းများသည် မြင်းများပေါ်မှဆင်း၊ အကြီးအကဲနှစ်ယောက်နှင့် စကားစမြည် ပြောဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်။ ဆီးဂျားကလည်း ချီယန်နီစကား ကောင်းကောင်းမပြောတတ်။ ဝံပုလွေငယ်ကလည်း အင်္ဂလိပ်စကားဇာစ်လုံးစ နှစ်လုံးစကလွဲပြီး သွက်သွက်လက်လက် ပြောနိုင်သည် မဟုတ်။

ဧကမူအကြာတွင် မစွက်မိုင်းစံသည် ကိတ်မုန့်ကလေးများ ထည့်ထားသည့် ပန်းကန်တစ်ချပ်ကိုင်၍ ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ သူ့ယောက်ျားအတွက် စိတ်ပူ၍ ရမယ်ရှာပြီး ဝင်လာခြင်း ဖြစ်၏။ အခန်းထဲ၌ အလွန်တိတ်ဆိတ်နေ

သည့်အဖြစ်ကို မြင်သောအခါ ကြိုးစားအားယူပြီး ပြုံးသည်။ မုန့်ပန်းကန်ကို အကြီးအကဲနှစ်ယောက်ဘက် တိုးပေးပြီး စားကြပါဦးဟု စည့်ဝတ်ပြုသည်။ အင်ဒီးယန်းများက ငြင်းလိုက်သည့်အခါ အံ့အားသင့်သွားသည်။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်သွားသည်။

'အရင်တုန်းက ကျွန်မကျွေးတဲ့မုန့်ကို မစားဖူးလို့ ငြင်းတဲ့ အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး' ဟု မစွက်မိုင်းစံက စိတ်ထိခိုက်သောအသံဖြင့် ပြောသည်။

'ဒီမြောက်ပိုင်း ချီယန်နီ အင်ဒီးယန်းတွေက ရိုင်းတယ်။ မယဉ်ကျေးကြသေးဘူး' ဟု ဆီးဂျားက ရှင်းပြသည်။

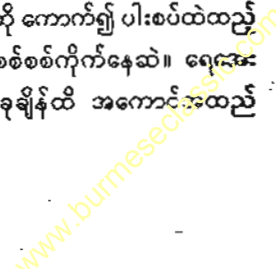
'သူတို့ကြည့်ရတာတော့ ဆာနေသလိုပဲ' ဟု မစွက်မိုင်းစံက ပြောသည်။ 'ဒီမယ်လူစီ' ဟု သူ့ယောက်ျားမိုင်းစံက ဝင်ဟန်သည်။

'အခုကိစ္စက အရေးကြီးမယ့်ပုံ ပေါ်နေတယ်။ တို့အနေနဲ့ စကားပြောစရာ တွေ ရှိနေလို့ အက်ဒ်မွန်ဂါရီးယားကိုတောင် အခေါ်လွှတ်ထားရတယ်။ အဲဒီတော့ မင်းအိမ်ထဲ ပြန်ဝင်နေပါ'

'ရှင်ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲလေ။ ကျွန်မ မုန့်ပန်းကန်ကို ထားခဲ့ရမလား' မိုင်းစံက ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ မစွက်မိုင်းစံသည် မုန့်ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ် ချထားခဲ့ပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ မိုင်းစံက သူ့အိတ်ဆောင်နာရီကို ထုတ်ကြည့်သည်။

'ဒီအကောင် အခုထက်ထိ ရောက်မလာသေးပါလား' ဟု စိတ်မရှည်သံဖြင့် ပြောသည်။

ဆီးဂျားက ပခုံးများကို တွန့်လိုက်ပြီး ဆေးတံကို ဖွာနေသည်။ အခန်းထဲမှ အပူရှိန်ပြင်းလှ၏။ သေးငယ်သော အခန်း ဖြစ်၍၊ ပိတ်လှောင်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ အင်ဒီးယန်းများထံ မှ မြင်းနဲ့၊ သားရေစိမ်းနဲ့နှင့် မီးခိုးနဲ့များသည် ထောင်းထောင်းထလျက် ရှိ၏။ ဆီးဂျားသည် ထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲထကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ မိုင်းစံက ကိတ်မုန့်တစ်ခုကို ကောက်၍ ပါးစပ်ထည့်ကာ တဖြုတ်ဖြုတ် ဝါးနေသည်။ သူ့ခေါင်းသည် တစစ်စစ်ကိုက်နေဆဲ။ ရေအေးအေးကလေး ချိုးမည်ဟူသော အစီအစဉ်မှာ အခုချိန်ထိ အကောင်အထည် မပေါ်သေး။

'သူတို့လာနေကြပြီ' ဟု ဆီးဂျားက မိုင်းစံအား လှမ်းပြောသည်။

x x x

ဂါးရီးယားအားခေါ်၍ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသော ထရူးဘလက်သည် မောဟိုက်ကာ အသက်ရှူမမှန် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

'ကျွန်တော် ရွာထဲအထိ ပြေးသွားရတာ' ဟု ပြောသည်။

'ကျွန်တော် ထင်တာက'

ဆီးဂျားက စပဲဖြဲဖြဲလုပ်၍ ကြည့်နေသည်။ မိုင်းစံက

'မင်းက ငါတို့ပြောတာတွေ လိုက်မှတ်ပေး ဂျီရူ' ဟု လှမ်းပြောသည်။

ထရူးဘလက်က ခေါင်းညိတ်ပြီး စာရေးစက္ကူနှင့် ခဲတံကို သွားယူသည်။ သူ့ကိုယ်သူ တည်ငြိမ်မှုရအောင်လည်း အားထုတ်၍ ထိန်းလျက်ရှိသည်။

ဂါးရီးယားသည် သူ့မျက်နှာ၌ စီးကျနေသော ရွေးများကို သုတ်လိုက်ပြီး အင်ဒီးယန်းနှစ်ဦးအား ခေါင်းဆတ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် ချီယန်နီဘာသာဖြင့် စကားပြောသည်။

'သူတို့ ဘာလိုချင်လို့ လာတာလဲလို့ မေးစမ်းကွာ' ဟု မိုင်းစံက ခိုင်းသည်။

'တကယ်လို့ ရိက္ခာလိုချင်တယ်ဆိုရင် အခုချက်ချင်း သူတို့စခန်းကို ပြန်လို့ ပြော၊ ငါ့ဆီမှာ ရှိနေတဲ့ ရိက္ခာအပိုထဲက ခွဲပြီး ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်'

'သူတို့ပြောတာတော့ ရိက္ခာမ ဂုတ်ဘူး' ဟု ဂါးရီးယားက ပြောသည်။

'သူတို့ အိမ်ပြန်ချင်တယ်တဲ့'

'ဒါဆိုရင်လည်း ပြန်ပါစေပေ။ ငါက ဘာပြုလို့ သူတို့ကို ဒီမှာ ခေါ်ထားရမှာလဲ၊ ပြောလိုက်ကွာ ပြန်ချင်ရင် မြန်မြန် ပြန်ကြလို့'

'သူတို့ပြန်ချင်တာက စခန်းကို မဟုတ်ဘူး' ဟု ဂါးရီးယားက ရှင်းပြသည်။

'သူတို့ အိမ်ပြန်ချင်တယ်ဆိုတာက ဝိုင်အိုးမင်းပြည်နယ်ကို ပြောတာ'

'အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်တာပဲ' ဟု မိုင်းစံက ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ပြောသည်။

'ဒီကိစ္စကတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ကွာ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သူတို့လည်း သိသားပဲ၊ ဝါ ရှင်တန်က ခွင့်ပြုချက်မရဘဲနဲ့

ဘယ်သူမှ အင်ဒီးယန်းနယ်မြေထဲက မထွက်ရဘူးလို့ ပြောပြ၊ ပြီးတော့ 'ဟောလူဖြူသခင်ကြီး' က ဒီလို ခွင့်ပြုချက်မျိုး ဘယ်တော့မှ မပေးဘူးဆိုတာလည်း နားလည်အောင် ပြောပြလိုက်ကွာ၊ ဒီနယ်မြေဟာ သူတို့အတွက် ရာသက်ပန်အိမ်ပဲ၊ သူတို့ဘာသာ သူတို့ တည်ဆောက်သွားရမယ့် အိမ်ပဲကွ၊ တကယ်လို့ သူတို့ အပျင်းကြီးပြီး တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း သူတို့တဲထဲ အိပ်နေတာကတော့ တို့လည်း ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး။ အဲဒါ နားလည်အောင် ပြောပြ၊ သူတို့ကတော့ ဒီမှာပဲ နေကြရမှာပဲလို့'

ဂါးရီးယားက မိုင်းစံ၏ စကားများကို ဘာသာပြန်၍ ပြောသည်။ ထရူးဘလက်က မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင် လိုက်၍ ရေးမှတ်သည်။ ဆီးဂျားက ဆေးတံကို မရပ်မနားဖွာနေသည်။ ဂါးရီးယား စကားအဆုံးတွင် အင်ဒီးယန်းနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်သည်။ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့ခြင်း၊ မဝေခွဲနိုင်ခြင်းစသော အရိပ်အငွေ့များသည် ဓားတုံး၏ မျက်နှာ၌ ထင်ဟပ်လာသည်။ သူသည် ခေါင်းကို တစ်ချက်မျှယမ်းကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော်လည်း ဝံပုလွေငယ်က ဓားတုံး၏ လက်မောင်းကို အသာအယာ ဆွဲထားလိုက်သည်။

ဝံပုလွေငယ်က စကားစပြောသည်။ ဂါးရီးယားက ချက်ချင်း ဘာသာပြန်၍ ပြောသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ပြောသမျှ လိုက်ရေးနေသော ထရူးဘလက်အား ကြည့်နေသည်။ ချီယန်နီစကားကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြောင်းပေးနေရသည့် သူ့အဖို့ လွယ်ပုံမပေါ်။

'ကျွန်ုပ်တို့ ဒီအရပ်မှာ နောက်ထပ် ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေဦးမှာလဲ' ဝံပုလွေငယ်၏ အသံမှာ အေးအေးသာသာပင် ဖြစ်သည်။

'ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး သေကုန်တဲ့အထိ နေကြရဦးမှာလား၊ ခင်ဗျား ကျွန်ုပ်တို့လူတွေ တဲထဲက မထွက်ဘဲ နေကြတာကို ပျင်းတယ်လို့ သရော်တယ်၊ အမဲလိုက်တာဟာ ကျွန်ုပ်တို့အလုပ်ပဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အမြဲတမ်း အမဲလိုက်ပြီး နေခဲ့ကြတာ၊ ဘယ်တော့မှ မငတ်ဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ မြက်ခင်းပြင်ကြီးတွေ၊ တောင်တန်းကြီးတွေနဲ့ ထင်းရှူးပင် မြင့်မြင့်ကြီးတွေရှိတဲ့ ကိုယ်ပိုင်မြေပေါ်မှာ နေလာတာ နှစ်တွေ အများကြီးကြာခဲ့ပြီ။ အများရောဂါဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ထဲက လူနည်းနည်းပဲ သေတယ်၊ အခု ဒီရောက်လာမှ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး

ဈာန်ကြ၊ နတ်ကြတယ်။ သေကုန်တာလည်း မနည်းတော့ဘူး၊ အခုဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ငတ်နေကြပြီ။ ကျုပ်တို့ သားသမီးတွေရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ အရိုးတွေ ငေါင်ငေါင်ပြီး ထွက်နေတာကို ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေကြရတယ်။ လူတစ်ယောက်က သူမွေးရပ်ဇာတိကို ပြန်ချင်တယ်ဆိုတာဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ စကားလား။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို ပြန်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့ထဲက လူရွေးပြီး ဝါရှင်တန်ကို သွားချင်တယ်။ ခွင့်ပေးပါ။ ဝါရှင်တန်က လူတွေကို ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်နေကြတယ်ဆိုတာ ပြောပြချင်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ဝါရှင်တန်ကို လူလွှတ်ပြီး ကျုပ်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုဖို့ ပြောပေးပါ။ ကျုပ်တို့အားလုံး သေမကုန်ခင် ပြန်နိုင်အောင် လုပ်ပေးပါ။’

ဝံပုလွေငယ်၏ ခံစားချက်ပါနေသော စကားများသည် ဂါးရီးယား၏ စိတ်ထဲသို့ ကူးစက်ဝင်ရောက်ဟန်ရှိ၏။ ဂါးရီးယားသည် သူ့လက်များကို မြှောက်၍ ယမ်း၍ ဆန့်တန်း၍ တာသာပြန် ပြောနေသည်။ သူ့စကားအဆုံးတွင် ရုံးခန်းထဲ၌ ဆိတ်ငြိမ်သွားသည်။ ဂါးရီးယားသည် သူ့ခေါင်းမှ ဦးထုပ်အောက်သို့ နှိက်ကာ တဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် ကုတ်လျက်ရှိသည်။ ထရူးဘလက်က သူ့ရေး ထားသော စာပိုဒ်များကို ဖတ်ပြသည်။ ဌာနေကိုယ်စားလှယ် မိုင်းစံက ထုံပေပေ မျက်နှာထားဖြင့် ဆေးတံကို ဆက်ရွှဲပြာလျက်ရှိသည်။

ဆီးဂျား၏ အေးတိအေးစက်ဒ် မူအရာကို ကြည့်ကာ မိုင်းစံရင်ထဲတွင် မကျေမနပ်ဖြစ်လာသည်။ သူ့အနေဖြင့် အခုလို အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်၍ ကြည့်နေခြင်းသည် တာဝန်မဲ့လွန်းသည်ဟု ထင်သည်။ အလွန်ရိုင်းစိုင်းသော လူများအား နိုင်ငံတော်၏ မူဝါဒကို နားလည်သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြနေ ရသည်မှာ မည်မျှ ခက်ခဲပါသနည်း။ ဤလူရိုင်းတွေအဖို့တော့ အမှန်နှင့်အမှား သည် ခွဲခြား၍လွယ်၏။ သူတို့၏ ဆန္ဒများ ပြည့်ဝသွားလျှင် ဤကိစ္စသည် ပြီးသွားပြီဟု ယူဆကြမည်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူတို့အနေဖြင့် သူတို့ တစ်ချိန်က နေခဲ့သော မြောက်ပိုင်းဒေသအတွင်း၌ သားကောင်များကို သုတ် သင်ရှင်းလင်းပြီး လယ်စကများ စိုက်ပျိုးနေကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ နွားခြံကြီး များ တည်ဆောက်ထားကြပြီကို လည်းကောင်း၊ သိကြားနားလည် ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ တစ်ချိန်တုန်းက သူစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသော အရိုင်းများအား ယဉ် ကျေးအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ရေးဟူသော လုပ်ငန်းအကြောင်းကို သဘောပေါက်

အောင် ရှင်းပြနေ၍လည်း ဤလူစုနားဝင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ဤပြဿနာကို ‘အင်ဒီးယန်းဌာန’ သို့ တင်ပြနေ၍လည်း အကြောင်းထူးလာစရာမမြင်။ ဤ ပြဿနာကို သူ့ဘာသာသူ သို့မဟုတ် ရီနိုခံတပ်မှ ဗိုလ်မှူးကြီး မစ်ဇ်နားနှင့် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်း၍ ဖြေရှင်းရမည်သာ ဖြစ်၏။

မိုင်းစံသည် ပြဿနာကို ယာယီ ပြေလည်သွားရန် အားထုတ်သည်။ ‘အခုချက်ချင်း ဝါရှင်တန်ကို ငါ လူမလွှတ်နိုင်ဘူး’ ဟု သတိထားပြီး နေပြန်သည်။

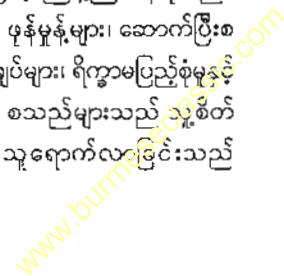
‘အခု မလွှတ်နိုင်ပေမယ့် နောက်ပိုင်းကျတော့ လွှတ်သင့်ရင် လွှတ်ပေးမယ်။ မင်းတို့အနေနဲ့ စခန်းမှာ နောက်တစ်နှစ်လောက် ထပ်နေကြည့်ပါ။ အခြေအနေမကောင်းဘူးဆိုရင် မင်းတို့ ပြဿနာကို ဝါရှင်တန်က အရာရှိတွေဆီ တင်ပေးမယ်’

ဝံပုလွေငယ်က ခေါင်းယမ်းသည်။

‘နောက်တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ကျုပ်တို့ အားလုံးသေကုန်ရင် ဘယ်မှာ ခက်တော့မလဲ။ ကျုပ်တို့ အခုသွားမှ ဖြစ်မှာ။ ခင်ဗျား ပြောသလိုသာ လိုက်လုပ်ရရင် မြောက်ပိုင်း ခရီးထွက်မယ့်လူ တစ်ယောက်မှကျန်မှာ မဟုတ် တော့ဘူး။’

‘ငါအဖြေပေးပြီးပြီ’ ဟု မိုင်းစံက ခေါင်းမာစွာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ သူ့ခေါင်းသည် ကိုက်ခဲကာ တစ်ခေါင်းလုံး အုံ့ခဲလျက် ရှိသည်။ သူ့ရှေ့၌ ရပ်နေသော အကြီးအကဲနှစ်ယောက်၏ ရုပ်ပုံလွှာသည် ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်နေသည်။ ဤလူနှစ်ယောက် အပေါ် မုန်းတီးစိတ်မဝင်အောင် သူကြိုးစားသည်။ အခု သူတို့ ပြောနေသည့် စကားများနောက်တွင် မှန်ကန်မှုများ ပါသင့်သလောက် ပါနေသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်လည်း သူ့စိတ်သည် နောက်ကျိ ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိ၏။ ခရီးအေးအေးချိုးမည့်ကိစ္စသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကြောင့် ကြန့်ကြာနေရသည်။ ခေါင်းကလည်း ကိုက်လှပါတီခြင်း။ ပြီးတော့ အပူနှင့် မှန်မှုန့်များ၊ ဆောက်ပြီးစ ခံခံသစ်များမှ တွန့်လိမ်ကွေးကောက်နေကြသည့် ပျဉ်ချပ်များ၊ ရိက္ခာမပြည့်စုံမှုနှင့် လင်တန်၌ နေထိုင်ရသည့် အထီးကျန်နိုင်မှု စသည် စသည်များသည် သူ့စိတ် အား ဖိစီးနှိပ်စက်လျက် ရှိသည်။ ဤနေရာသို့ သူ့ရောက်လာခြင်းသည်

ယုံကြည်မှုနှင့် ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ အခုတော့ ထိုယုံကြည်မှုအပေါ် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် သံသယကြောင့် စိတ်ပဋိပက္ခဒဏ်ကို သူခံနေရလေပြီ။

'ပြောလိုက်ကွာ၊ ငါ သူတို့ကို ဘာကတိမှ မပေးနိုင်ဘူး' ဟု ဂါးရီးယားဘက် လှည့်၍ ပြောသည်။

အကြီးအကဲနှစ်ဦးသည် အဖြေကို ဆိတ်ငြိမ်စွာ နားထောင်ကြသည်။ သူတို့သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ အခန်းထဲရှိ လူအားလုံးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ကိစ္စတစ်ခု ပြီးသွားသည့်အခါများ၌ လူဖြူတွေလုပ်လေ့ ရှိသည့် အတိုင်း လိုက်လုပ်သည့် သဘောမျှသာဖြစ်သည်။ ဝံပုလွေငယ်၏ မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်လျက်ရှိသဖြင့် အကဲခတ်၍မရ။ ဘေးတုံး၏ နီရဲနေသော မျက်လုံးများကတော့ ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် စိတ်ပျက်ခြင်းများကို ဖော်ပြနေကြလေသည်။

သူတို့အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည့်အခါ စိတ်သက်သာ ရာရသွားသော မိုင်းစံက သက်ပြင်းချသည်။ ဆီးဂျားကတော့ သူတို့နောက်မှ လိုက်သွားပြီး အင်ဒီးယန်းနှစ်ယောက် မြင်းပေါ်ပြန်တက်သည်အထိ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကျန်သတ္တိခဲ များကတော့ စောစောကလိုပင် မြင်းများပေါ်၌ ပုံစံမပျက်ထိုင်ကာ အကြီးအကဲနှစ်ယောက်အား စောင့်နေကြသည်။ ထို့နောက် အင်ဒီးယန်းများသည် လာလမ်းအတိုင်းပြန်ကြသည်။ ထူထပ်သော ဖုန်နီများပေါ်မှ ဖြတ်သွားနေခြင်း ဖြစ်၍ သူတို့၏ မြင်းခွာသံများကို မကြားရ။ သူတို့နောက်တွင် နီရဲရဲဖုန်မှုန့်များသည် ထောင်းထောင်းထလျက် ကျန်ခဲ့သည်။

မိုင်းစံက တံခါးပေါက်မှ ခေါင်းပြု၍ ကြည့်သည်။ ဆီးဂျားသည် ဆေးတံကိုအဆက်မပြတ်ဖွာလျက် ရှိ၏။

'ပျွန်ရေ...။ ငါ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ လုပ်စရာရှိရင် ကြည့်လုပ်ထားလိုက်ပါဦး'

ဆီးဂျားက ခေါင်းညိတ်သည်။
'ပြဿနာကတော့ ပြီးသွားပြီထင်ပါရဲ့ကွာ'
မိုင်းစံက စိုးရိမ်ကြောင့်ကျမူ မကင်းသောအသံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။
ဆီးဂျားက ခေါင်းယမ်းသည်။
'ဘယ်ပြီးမှာလဲ...။ အခုမှ စတာ'ဟု ရေရွတ်သည်။

x x x

အပိုင်း နှစ်

ဩဂုတ် ၁၈၇၈

ထွက်ပြေးသော လူသုံးယောက်

လူသုံးဦးပြဿနာကို ကိုယ်စားလှယ်မိုင်းစံထံသို့ သယ်ဆောင်လာသူမှာ 'ဂျင်မီဘဲရာ'ဟုခေါ်သော အေရာဖာဟိုးအင်ဒီးယန်းလူမျိုးဖြစ်သည်။ သူသည် စခန်းမှနေ၍ မြောက်ဘက်သို့ သားကောင်လိုက်ရန် ခရီးထွက်သွားခဲ့၏။ လွန်ခဲ့သော သီတင်းပတ်အနည်းငယ် အတွင်းကဖြစ်၏။ မိုးကလည်းမရွာ၊ နေပူရှိန် ကလည်းမလျော့၊ ဂျင်မီဘဲရာသည် အုတ်ကလာဟိုးမားပြည်နယ်သား ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အခုလောက် ဆိုးရွားသည့် ရာသီဥတုမျိုးကို သူမတွေ့ဘူး။ မြေကြီးသည် တစ်စစဖြစ်ကာ ဖုန်မှုန့်များ ဖြစ်ဖြစ်သွားနေသည်။ ထိုဖုန်မှုန့်များသည် လူတို့၏ လည်ချောင်း၊ နှာခေါင်းနှင့်မျက်လုံးများ အတွင်းသို့ ဝင်ကာ ဒုက္ခပေးနေကြသည်။ သူအမဲလိုက်ထွက်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ သက်ရှိ သတ္တဝါဟူ၍ ဘာမှမမြင်ရ။ မြေပြင်သည် ပြင်းထန်သော အပူရှိန်ကြောင့် တံလျှပ်ထနေသည်။

မွန်းတည့်ချိန်တွင် သူသည် အဝါရောင်သမ်းနေသော မြက်ခြောက်ပင်များကြားသို့ တိုးဝင်ပြီး နေဒဏ်မှ အကာအကွယ်ရရန် သူမြင်း၏ ဝမ်းပိုက်အောက်

သို့ဝင်၍ ထိုင်သည်။ ဖြူဖွေးနေသောကျွဲခေါင်းခွံကြီးတစ်ခုကိုတွေ့သဖြင့် အမှတ်တမဲ့လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ သူ့လက်ချောင်းများအား မီးကျိုးခဲနှင့် ထိလိုက် သလို ဖြစ်သွားသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားသည်။

ထို့နောက် သူသည် မြင်းပေါ်သို့တက်သည်။ ဤတွင် သူ့ခြေထောက် များသည် မြင်းကုန်းနှီးနှင့် တိုက်မိပြီး ကွဲသွားသည်။ မီးဖုတ်ထားသော ဓားတစ် ချောင်းဖြင့် ထိုးခွဲခြင်းခံရသလို ဖြစ်သွား သည်။

'ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ။ ဒီလောက်ဆိုးတဲ့ ရာသီဥတုနဲ့ဆိုရင် ငါ သေတော့မှာပဲ' ဟု အသံထွက်၍ညည်းမိသည်။ သူသည် ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်စကားကို အများကြီးပြောတတ်နေသဖြင့် အခြား အင်ဒီးယန်းများက 'သူ့အား ကိုယ်ပိုင်လျှာပျောက်နေသူ' ဟု နာမည်ပေးထား ကြလေသည်။

ထိုအနိက်တွင် မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး မြင်းများကို ဒုန်းစိုင်းသွား နေသည့် ချီယန်နီ အင်ဒီးယန်းသုံးယောက်အား သူ့မြင်လိုက်ရ၏။ သူ့မြင်တာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟု သံသယဝင်သည်။ ပုလွန်းအားကြီး၍ သူ့စိတ်တွေ့ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီး အထင်မှား အမြင်မှားဖြစ်လေသလားဟုပင် ထင်မိလိုက်သေးသည်။ သူ့အမြင် မမှားကြောင်း သိလိုက်သည်။ ခါ ပထမ တွင် ဒီကောင်တွေ မြင်းသတ်ထွက်လာတာ ထင်ပါရဲ့ဟု တွေးသည်။ ထို့နောက် သူတို့ လူစုမြောက်ဘက်သို့ သွားနေခြင်းသည် လုံလောက်သော အကြောင်းတော့ ရှိရမည်ဟု တွေးမိပြန်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခုလောက်ပူပြင်းနေ သည့် ရာသီတွင် ခရီးပြင်းနှင့်နေပါက အနေးနှင့်အမြန်ဆိုသလို မြင်းတွေ သေကြမည်မှာ မလွဲ။

ဂျင်မီဘဲရားသည် အင်ဒီးယန်းသုံးဦးနောက်မှ သူ့မြင်းကို စိုင်း၍ လိုက်သည်။ ဂျင်မီဘဲရား လိုက်လာသည်ကို သိသွားသောအခါ လူသုံးဦးသည် မြင်းများကို နောက်ပြန်လှည့်ကာ သူ့အား စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေကြသည်။ သူက ဘာစကားမှ မပြောလိုက်ခင် သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်လိုက်မည့်ပုံမျိုးပင်ရှိသည်ဟု သူ ထင်သည်။ သူတို့သည် အရိုင်းများဖြစ်သည်။ ဓားတုံး၏ ရွာမှမြောက်ပိုင်း သား ချီယန်နီများဖြစ်၏။

'ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ' ဟု သူက ချီယန်နီစကားဖြင့် အော် မေးသည်။

'မြောက်ပိုင်းကို သွားမလို့' ဟူသော အဖြေကြားရသည်။ 'ငါတို့လာခဲ့တဲ့နေရာကို ပြန်မလို့' သူတို့သည် မြင်းများကို နောက်ပြန်လှည့်ကာ စိုင်းထွက် သွားကြသည်။ ဂျင်မီဘဲရားသည် သီးသန့်နယ်မြေဘက်သို့ သူ့မြင်းကို ပြန်နှင်လာခဲ့ သည်။ ထိုလူသုံးဦး ရှေးရှု၍ သွားနေကြသည့် ဒေသမှ အေးမြသောလေနှင့် မီးလန်းစိုပြည်သော သစ်ပင်ကြီးများ အကြောင်းကိုတွေးကာ စိတ်ထဲတွင် နှေးတတ်ခံစားလာခဲ့ရလေသည်။

x x x

ဌာနေကိုယ်စားလှယ် မိုင်းစံသည် အေရာဟဟိုး အင်ဒီးယန်း ဂျင်မီဘဲရား အား စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။ မေးနေရင်းကလည်း တွေးနေသည်။

'ဒီကောင် ဘာကြောင့်ငါ့ကို ဒီကိစ္စလာပြောရတာလဲ၊ သုံးယောက်ပဲ ပြေးပြေး၊ ဆယ်ယောက်ပဲပြေးပြေး၊ ငါက ဘာဂရုစိုက်စရာလို့သလဲ။ သရဲဆိပ် မြင်းပြေး၊ ငရဲပြည်ပဲ ပြေးပြေး၊ သူတို့ ပြေးချင်ရာ ပြေးကြပေါ့။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ' သို့သော်လည်း နောက်တစ်နာရီလောက်ဆိုရင် ကိုယ်စားလှယ်ဌာန ။ နန်းတစ်ခုလုံးတွင် ဤသတင်း ပြန့်သွားတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ အခုလို ပူပြင်းသော ရာသီမျိုးတွင် မီးလောင်ဖို့ အတွက် မီးပွားကလေးတစ်ခုမျှသာ လို၏။

'မင်းမြင်ခဲ့တဲ့ လူသုံးယောက်ဟာ ဓားတုံးရဲ့အဖွဲ့ကဆိုတာ သေချာရဲ့ ခဏ' ဟု မိုင်းစံက မေးသည်။

ဂျင်မီဘဲရားက ခေါင်းညိတ်သည်။ သူသည် လက်ချောင်းလေးများကို မျိုး၍ . . .

'တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်' ဟု ရေတွက်ပြသည်။ 'မြင်းတွေနဲ့ မြောက်ဘက်ကိုသွားတာ သေချာတယ်နော်'

'သေချာပါတယ်၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာသိခဲ့ရတာပါဗျာ။ မြင်း ဆွဲကို တအားကုန်စိုင်းသွားကြတာဗျ'

'သူတို့နာမည်တွေကိုရော သိသလား' ဂျင်မီဘဲရားက ပခုံးများကို တွန့်သည်။

'မြောက်ပိုင်း ချီယန်နီတွေပဲ၊ နာမည်တွေတော့ မသိ' မိုင်းစံသည် သံသယမကင်း ဖြစ်နေသည်။ ရုံးခန်းထဲ၌ ဆီးဂျားကို

www.burmeseclassic.com

ရှိစေချင်သောဆန္ဒ ပေါ်လာသည်။ ဆီးဂျားရှိနေလျှင် ဤကိစ္စအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု အမြန်ဆုံး ချနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်၍တော့ မဟုတ်။ အခု သူ့အား ပြောပြနေသည့် အင်ဒီးယန်းသည် ဆီးဂျားနှင့်သာဆိုလျှင် အမြန်ဆုံး အမှန်အတိုင်းပြောလိမ့်မည်ဟု ယူဆ၍ဖြစ်သည်။

‘မင်း နာမည်တွေ မသိဘူးဆိုရင် သူတို့ကို မြောက်ပိုင်း ချီယန်နီတွေပါလို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိသလဲ’

ဂျင်မီဘဲရာသည် မျက်တောင်များ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ကာ အရူးတစ်ယောက် အား ကြည့်နေသည့် မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် မိုင်းစံ၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် အန်တီလူစီသည် မုန့်ပန်းကန်တစ်ချပ်နှင့် လင်မနစ် အအေးတစ်ခွက်ကိုကိုင်ကာ အခန်းထဲဝင်လာပြီး စားပွဲပေါ်ချပေးသည်။ ဂျင်မီဘဲရာက မိုင်းစံအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ မိုင်းစံက ခေါင်းညိတ်လိုက် သည့်အခါ ပန်းကန်ထဲမှ မုန့်များကို ကောက်ယူပြီး ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်ကာ ပလုပ်ပလောင်း ဝါးသည်။

‘စားလို့ကောင်းသလား’ ဟု အန်တီလူစီက ပြုံး၍မေးသည်။ ဂျင်မီဘဲရာက ခေါင်းညိတ်သည်။ အစားကို အဝါးမရပ်သဖြင့် ပါးစပ်မှ မဖြေနိုင်။ သူသည် ပန်းကန်ထဲမှ မုန့်များ ကုန်သည်အထိ မရပ်မနားဝါးကာ မျိုချလျက်ရှိသည်။

‘မင်း လင်မနစ် အအေးကျတော့ မကြိုက်ဘူးလား၊ သူလည်း ကောင်း ပါတယ်ကွယ်’ ဟု အန်တီလူစီက ပြောသည်။

ဂျင်မီဘဲရာက ခေါင်းယမ်းပြပြီး ထိုင်ရာမှထကာ တံခါးဘက်သို့သွား ရန် ဟန်ပြင်သည်။

‘အေး ဒါပါပဲကွာ၊ မင်းပြန်ချင်ပြန်တော့’ ဟု မိုင်းစံက ပြောသည်။ ဂျင်မီဘဲရာ ထွက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့မိန်းမအား လှမ်းပြောပြန်သည်။

‘လူစီ သူတို့ကို ဘာပြုလို့ မုန့်တွေလာလာကျွေးနေရတာလဲ’
‘သူတို့က မျှော်တယ်ရှင့်’

‘ဟာကွာ၊ သူတို့အနေနဲ့ ဒီကိုလာတိုင်း မုန့်ကျွေးလိမ့်မယ်လို့ မမှော် လင့်သင့်ဘူး၊ မောင်က သူတို့ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ရိက္ခာကို မျှမျှတတ ဝေထား ပေးပြီးပြီးပဲ’

‘ကျွန်မ မှားသွားတယ် မိုင်းစံရယ်’ ဟု အန်တီလူစီက တောင်းပန်သည်။ ‘အေးပါကွာ၊ ရပါတယ်’ ဟု မိုင်းစံက ပြန်ပြောသည်။ သူသည် ထက်ထဲကခဲတံဖြင့် သူ့ရှေ့မှောက်ရှိ စက္ကူစာရွက်ပေါ်တွင် စက်ဝိုင်းတစ်ခု ဆွဲနေသည်။

‘ဆီးဂျား ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ မင်းသိလား’
‘ဂိုဒေါင်ဘက်မှာ ထင်တယ်’

မိုင်းစံသည် ဦးထုပ်ကိုယူ၍ဆောင်းကာ အိမ်ထဲမှထွက်လာသည်။ သူသည် ဂိုဒေါင်များရှိရာသို့ ဖြည်းလေးစွာ လျှောက်သွားသည်။ ဂိုဒေါင်ရှေ့ အရိပ်ထဲ၌ထိုင်၍ ပြတ်သွားသော မြင်းကုန်းနီးသားရေကြိုးကို ပြန်ဆက်နေသော ဆီးဂျားအားမြင်သည်။ သူ့ဆီသို့လာနေသော မိုင်းစံအား ဆီးဂျားကခေါင်းညိတ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့ အလုပ်ကိုတော့ ရပ်မထား။

မိုင်းစံကဂျင်မီဘဲရာ၏ သတင်းကိုပြောပြနေချိန်တွင်လည်း ဆီးဂျား သည် အလုပ်ကိုမရပ်။ သားရေကြိုးပေါ်၌သာအာရုံစိုက်လျက်ရှိသည်။ မိုင်းစံ၏ ကောင်းဆိုးသွားသည့်အခါ ဆီးဂျားကအေးအေးဆေးဆေး ပြန်ပြောသည်။

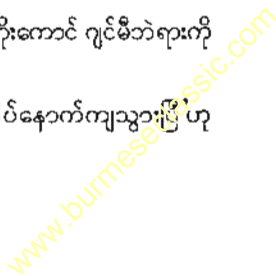
‘သုံးယောက်ထဲဆိုတော့ မများပါဘူး’
‘သုံးယောက်လွတ်သွားရင် တစ်စုလုံး ထွက်ပြေးနိုင်တယ်’
‘သူတို့က အခုအချိန်အထိ ပြေးမှမပြေးကြသေးတာ’
‘နေဝင်ချိန်လောက်ဆိုရင် စခန်းတစ်ခုလုံး သိကုန်တော့မယ်’ ဟု မိုင်းစံက ညည်းသည်။

‘ဒါကတော့ ခင်ဗျားအလုပ်ပဲလေ၊ သူတို့ကို ခင်ဗျားသွား ခွင့်ပြုနိုင်တာပဲ’
‘တစ်ယောက်ခွင့်ပြုလိုက်ရင် အားလုံးက ခွင့်ပြုချက် တောင်းလာမှာကွ’
ဟု မိုင်းစံက ကြံရာမရဖြစ်နေသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘တို့ သီးသန့်နယ်မြေပေါ်မှာနေတဲ့ အင်ဒီးယန်းတိုင်းက သူတို့ဒေသ သူတို့ ပြန်ချင်နေကြတာချည်းပဲ’

‘စောစောကသာ ကျွန်တော်သိရင် ဒီအရာမှာဟိုးကောင် ဂျင်မီဘဲရာကို ဆိုင်းရီးခွဲပြီး နှုတ်ပိတ်ထားလို့ရတယ်’

‘အခုတော့ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ’ ဟု မိုင်းစံကပြောသည်။

'အခုအတိုင်းဆိုရင် မင်း မြင်းရထားပြင်မှပဲ ဖြစ်တော့မှာပဲ'
'ခံတပ်ကို သွားဖို့လား'

မိုင်းစံက အဖြေမပေး။ အေးတီအေးစက်နှင့် လေးတီလေးကန်လုပ်
နေသော ဆီးဂျား၏ အပြုအမူကိုကြည့်ကာမိုင်းစံစိတ်ထဲတွင် အောင့်သည်း
အောင့်သက် ဖြစ်နေသည်။ ဤကား အလုပ်လုပ်နေသော လူတစ်ယောက်နှင့်
ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်၏ ခြားနားချက်ပေတည်း။

မြင်းရထားဖြင့် ရီနိုခံတပ်ဆီသို့ ဦးတည်သွားနေသော မိုင်းစံ၏စိတ်
သည် ကြည်လင်ရွှင်ပြခြင်းမရှိ။ မေပာမန်းနွမ်းနယ်သလိုလို၊ စိတ်ရှုပ်သလိုလို၊
သိမ်ငယ်သလိုလို ခံစားနေရသည်။ သူသည် ကုတ်အင်္ကျီနက်ဝတ်၍ တိုးလား
ဦးထုပ်အနက်ဆောင်းထားသည်။ ဤပုံအတိုင်းဆိုလျှင် မြင်းတပ်မှ ယူနီဖောင်း
ဝတ် စစ်သားများက သူ့အားကြည့်ပြီး ပြက်ရယ်ပြုကြလေမလား။ အမှန်တော့
မိုင်းစံသည် ဒါလင်တန်မြို့နှင့် ရီနိုခံတပ်နီးကပ်နေခြင်းကို သဘောမကျ။
ဤခံတပ်ရှိနေသည့်အတွက် အင်ဒီးယန်းများနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ ဖြောင့်ဖြောင့်
တန်းတန်းမရှိဟုသူထင်မိသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ထင်နေသည့်ကြားမှပင် ဤခံတပ်
အပေါ် ကျေးဇူးတင်စိတ်ကလည်း မကြာခဏ ဝင်လာတတ်သည်။ အထူးသဖြင့်
ညပိုင်းအိပ်မက်တွေ ကယောင်ချောက်ချား မက်ပြီး အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည့်
အခါတိုင်း မိမိတို့နှင့်လက်တစ်ကမ်း အကွာ၌ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတပ်
ရှိနေသည်ဟူသော အသိဝင်ကာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စိတ်များ ပျောက်ပျောက်သွား
ရသည် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မေတ္တာကိုသာ ရှေ့ထား၍မေတ္တာနှင့်သာဆောင်ရွက်
သွားကြမည်ဆိုပါက တစ်ဖက်က မေတ္တာကိုသာ ရရှိလိမ့်မည်ဟုလည်း
သူထင်သည်။ အခုလို အနိမ့်ကျဆုံး အရိုင်းအစိုင်းများနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ပင်လျှင်
မေတ္တာသည် ရှေ့တန်းတင်အပ်သည့်အရာဟု သူယုံကြည်သည်။ သို့တစေလည်း
မေတ္တာကိုရှေ့ ထား၍ဆောင်ရွက်ခြင်းအတွက် မည်သည့်အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှုများ
ကို ရရှိပါသနည်း။

တစ်ချိန်က သူတွေ့ခဲ့ရသည့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက မမှေသေး။ ဆီးဂျားသည်
ချီယန်နီ လူငယ်တစ်ယောက်အား မညာမတာရိုက်လျက်ရှိသည်။ သူက
ဆီးဂျား၏လက်ကို အတင်းဝင်ဆွဲပြီးတားသည်။

'မလုပ်ပါနဲ့ ဂျွန်၊ ငါတို့နှလုံးသားက မုန်းစိတ်တွေပွားပြီး အခုလိုကြမ်း
ကြမ်းတမ်းတမ်း ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလုပ်နေလို့ သူတို့ဆီက မေတ္တာရမတုလား။
မိုင်းစံ၏စကားကြောင့် ဆီးဂျား၏မျက်နှာထားသည် ပြောင်းမသွား။
ဒါသအခိုးအငွေ့များဖုံးနေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် သူ့အား စူးစူးဝါးဝါး ပြန်ကြည့်
သည်။

'ဒီကောင် ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်တယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲ မစ္စတာ
မိုင်းစံ၊ ကျွန်တော့်ကို ဓားနဲ့ထိုးတာ။ ခင်ဗျားတော်ရာမှာသွားနေပါ။ ကျွန်တော်
ဒီကောင်ကို ပြီးအောင်လုပ်လိုက်ဦးမယ်။ သူ့သခင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိသွား
ရင်ဒီကောင် ကျွန်တော့် အပေါ် မေတ္တာထားလာမှာပါ။'

ထိုအဖြစ်ကို ပြန်၍ သတိရမိသောအခါ သူ့စိတ်သည် အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်ရပြန်၏။ သို့သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ့စိတ်သည်
ပြတ်သားမှဖြစ်လေလိမ့်မည်။ မေတ္တာနှင့် အပူသည်အတူတူလက်တွဲ သွား၍မရ။
အင်ဒီးယန်းများအား စည်းကမ်းဥပဒေကိုစောင့်သိလိုက်နာပါက သူတို့၏
တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းအတွက် သူမည်မျှလောက် စေတနာရှိသည်၊
သိမ်မွေ့နူးညံ့သည်ကို ပြမည်ဟုတွေးသည်။

သူ့ခေါင်းသည် နောက်တစ်ကြိမ် ကိုက်လာပြန်သည်။ သူ့ကော်လံနှင့်
အင်္ကျီမှာချွေးများဖြင့် စိုရွဲလျက်ရှိ၏။ မြင်းခွာများအောက်မှ ထောင်းထောင်း
ထလာနေသော နီရဲဖုန်ဖုန်များသည် သူ၏အနက်ရောင် အဝတ်အစားများ
ပေါ်သို့တဖွားဖွား သက်ဆင်းနေကြသည်။

သူသည်မြင်းရထားကို သစ်လုံးတံခါးကြီးများဝင်ပေါက်မှဖြတ်
မောင်းကာ ခံတပ်တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဂိတ်စောင့်စစ်သားတစ်ယောက်က
သူ့အားအလေးပြုလိုက်သည်ကိုလည်း သတိထားလိုက်မိ၏။ သူသည် ဘယ်
တော့မှ ပြန်၍အလေးပြုလေ့မရှိ။ ဤအပြုအမူများကိုမြင်တိုင်း သူသည် စိတ်ကျဉ်း
ကျပ်နေတတ်၏။ သူသည်မြင်းဇက်ကြီးများကိုသတ်ကာ မြင်းရထား ကိုရပ်လိုက်
သည်။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း မြင်းရထားပေါ်မှမဆင်း၊ ခဏမျှ ထိုင်၍ အမော
ဖြေသည်။ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်ပြီး အသက်ရှူမှန်ခါမှပင် မြင်းရထားပေါ်
မှဆင်းကာ သူ့မျက်နှာမှဖုန်များကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်သည်။ သို့နောက်
ထိုလက်ကိုင်ပဝါနှင့်ပင် သူ့ဦးထုပ်မှ ဖုန်များကိုခါသည်။ ရီနိုခံတပ်သည် သစ်လုံး

နှင့် ရွှံ့နံရံများကာရံထားသည့် လေးထောင့်ကျကျ တည်ဆောက်ထားသော ခံတပ်ဖြစ်သည်။ အထဲတွင် သစ်လုံးနှင့်ရွှံ့ကာ စစ်တန်းလျားများရှိသည်။ မြောက်ဘက် ကနေဒါနယ်စပ်မှ တောင်ဘက် ရိုဂျီဂရန်းဒီဘက် ရောက်သည့်အထိ ဈေးထားသော အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှ ခံတပ်များနှင့် သိပ်ပြီး ခြားနားမှုမရှိသော အပြင်အဆင် အခင်းအကျင်းများနှင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ခံတပ်ထဲတွင် စစ်ရေးလေ့ကျင့်နေကြသည့် စစ်သားများ၊ မြင်း သန်ရှင်းရေးလုပ်နေသည့် စစ်သားများကို မြင်နေရသည်။ အားလုံး ချွေး တစ်လုံးလုံးနှင့် ဖြစ်၏။ ဤခံတပ်မျိုးတွင် အမျိုးသမီးဟူ၍ အနည်းငယ်မျှသာ ရှိတတ်၏။ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်စရာ ပျော်ရွှင်ပွဲဟူ၍လည်း ဘာတစ်ခုမှ ရှိမည်မဟုတ်။ အများအားဖြင့် အရာရှိများသည် နေ့ရောညပါ တစ်ချပ် တစ်ပဲ နီကြေး ဖဲရိုက်သည့်အလုပ်မှတစ်ပါး အခြားဘာမှထူးထူးထွေထွေ လုပ် စရာလည်းမရှိ။ အင်ဒီးယန်းများနှင့် ခင်းနေသည့် စစ်ပွဲများ ပြီးဆုံးကတည်းက တိုက်ပွဲဟူ၍လည်းမရှိ။ အခုလို အင်ဒီးယန်းနယ်မြေအတွင်း၌လည်း တပ်ရင်း များ၏ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးနိုင်လောက်အောင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ကိုင်နေသည့်နွားမွေးမြူရေးသမားများလည်း မရှိ။ ထိုလူစားများရှိပါကား နွားခိုးဂိုဏ်းကြီးများ အကြီးအကျယ် ထကြွသောင်းကျန်းလာတတ်၏။ ထို အခါမျိုးတွင် တပ်ပုလူများသည် နွားခိုးဂိုဏ်းများအား သုတ်သင်ရှင်းလင်း ရတတ်သည်။ ဘာအလုပ်မှ မည်မည်ရရ မရှိ၍ပျင်းရိငြိုးငွေ့နေကြသော စစ်သားများအဖို့ ဤကိစ္စမျိုးတွင်ပါဝင် ဘရခြင်းသည် ပျော်စရာကောင်းသည့် အပြောင်းလဲလေးတစ်ခု ဖြစ်၏။ အကယ်၍ နွားခိုးဂိုဏ်းသားများအားလိုက် လံရှင်းလင်းပြီး ဖမ်းဆီးရမိသည့်အခါ ခံတပ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာကြသည်။ ထိုအခါတွင် နွားခိုးဂိုဏ်းသားများ၏ အစစ်အဆေး အမေးအမြန်းမရှိဘဲ အသတ်ခံရခြင်းများ၊ နွားများတွင်ပါလာသည့် တံဆိပ်ဟောင်းများနေရာတွင် တံဆိပ်သစ်များ အတူပြောင်းလဲ ခြင်းများ၊ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြစ်စေလောက်သည့် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခြင်းများ စသည့် ဘဝအတွေ့အကြုံများသည် ဝက်စံပျိုင့် စစ်တက္ကသိုလ်ဆင်း အရာရှိများအတွက် နားထောင်၍ မဝနိုင်သည့် ပုံပြင် များဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်လည်း ရှိခွဲခံတပ်မှ အရာရှိ အရာခံ အကြပ်တပ်သားများအဖို့မူ

ယင်းအဖြစ်မျိုးနှင့်လည်း မကြုံရ။ လစဉ် ခွင့်ယူ၍ စိန်လူးဝစ္စမြို့သို့ သွားလည်ရုံမှ တစ်ပါး အခြား ဘာမှစိတ်ဖြေစရာမရှိ။ လများသည် ရှည်လျားလှပါတီခြင်း၊ စာသိဥတု အပူကလည်း ကုန်နိုင်ခဲ့ပါတီခြင်း။ ဤသို့ဖြင့် ခံတပ်တွင်းရှိ လူများ သည် ကျိန်ဆဲလိုက်၊ စစ်ရေးလေ့ကျင့်လိုက်၊ အိမ်စာရေးလိုက်၊ စစ်သား နောင်းကြီးများ ပြောပြသည့် စွန့်စားခန်း ဇာတ်လမ်းနားထောင်လိုက်နှင့်ပင် အချိန်ကုန်ကြရ၏။

ဗိုလ်မှူးကြီး မစ်ဖ်နားသည် မိုင်းစံအား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆီးကြိုသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် စစ်တပ်နှင့် ကိုယ်စားလှယ်ဌာနမှ လူများကြား၌ အမြင် မတူခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ သဘောကွဲလွဲမှုများ ရှိတတ်သည်။ သဘောကွဲ လွဲမှုများသည် များသည့်အခါများ၍ နည်းသည့်အခါ နည်းသည်။ လွန်ခဲ့သော လများအတွင်းကမူ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ဆက်ဆံရေးသည် ပြေပြစ်ချောမောလျက်ရှိသည်။

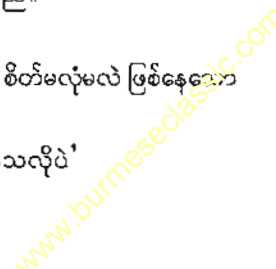
ဗိုလ်မှူးကြီး မစ်ဖ်နားအဖို့တော့ ကွိုတ်ကား ဘာသာဝင်များ အပေါ် သိပ်ပြီး နားမလည်လှ။ သို့သော်လည်း သူသည် စိတ်သဘောထား ကြီးကြီး ထားတတ်ခြင်း၊ နေရာအနှံ့အပြားတွင် ဤလိုလူစား အများအပြားနှင့် တွေ့ဖူး ခဲ့ခြင်း စသည်များဖြင့် ခွင့်လွှတ်တတ်သော အလေ့အထရနေပြီဖြစ်၏။ ထို့ပြင် လည်း သူသည် သူ့ကိုယ်တိုင် စကားများများမပြောဘဲ တစ်ဖက်သား ခြောသမျှကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် နားထောင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူသည် မိုင်းစံအား သူ့တာဝန်နှင့် ထိုက်တန်သော အရည်အသွေးမရှိသူတစ်ဦးဟု ခိတ်ထဲ က သတ်မှတ်ထားသည်ဖြစ်ရာ အခြားလူများထက် ပို၍ ခွင့်လွှတ်သော ခိတ်ဖြင့် ဆက်ဆံတတ်လေသည်။

အခုလည်း သူသည် မိုင်းစံအား တလေးတစား ဆီးကြို နှုတ်ဆက် သည်။ နေကောင်းရဲ့လားဟု မေးသည်။ သူ့ဇနီး မစွက်မိုင်းစံကော နေကောင်း ရဲ့လားဟုလည်းမေးသည်။ မိုင်းစံ၏ မျက်နှာတွင် သောကရိပ်များရှိနေသည်ကို မြင်သောအခါ စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်သလိုလို ဖြစ်မိသည်။

‘သိပ်ကို ပူတာပဲ’

အဝတ်အစားများတွင် ဖုန်တွေကပ်နေသည့် စိတ်မလုံမလဲ ဖြစ်နေသော မိုင်းစံက စကားမရှိ စကားရှာ၍ ပြောသည်။

‘ခံတပ်ကတောင် အပြင်ထက်ပိုပြီး အေးနေသလိုပဲ’

စိတ်က ထင်လို့ပါ' ဟု မစ်ဇ်က ပြန်ပြောသည်။

'အလေ့အထ ဖြစ်သွားရင် ပူတာအေးတာ အတူတူပါပဲ'

မစ်ဇ်နားက မိုင်းစံအား အရာရှိရိပ်သာခန်း ၀ရန်တာသို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။

နှစ်ယောက်သား ထိုင်မိကြသည့်အခါ မစ်ဇ်နားက ဘာသောက်မလဲဟု မေးသည်။

'လင်မနစ်ရရင် တော်ပါပြီ' ဟု မိုင်းစံက ပြောသည်။ သူသည် ၀ရန်

တာရှေ့ကွက်လုပ်ထဲ၌ စစ်ရေးပြနေသော စစ်သားများအား လှမ်းကြည့်နေသည်။

ကွင်းထဲရှိ ထင်းရှူးပင်တစ်ပင်၏ အရိပ်အောက်တွင် ရယ်မောနေသော မိန်း

ကလေးတစ်ယောက်အနီး၌ ကပ်၍ ရပ်နေသည့် ဗိုလ်ကလေးနှစ်ယောက်။

မိန်းကလေးသည် အပူရှိန်ကို ဂရုစိုက်ပုံမပေါ်။ အရင်တုန်းက ဤခံတပ်ထဲတွင်

ဤမိန်းကလေးကို သူ မမြင်ဖူးခဲ့။

ခံတပ်တွင် ရိုမင်ကက်သလစ် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ရောက်နေ

သည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ တောင်ဘက်နှင့် အရှေ့ဘက်ရှိ သူ တာဝန်ကျရာ

သင်းအုပ်နယ်မြေများသို့ သွားရောက်ရန် ခရီးထွက်လာသော ဘုန်းကြီးဖြစ်သည်။

ပစ္စည်း အပြည့်တင်ထားသော လားနှစ်ကောင်နှင့် မြည်းတစ်ကောင်ကို အဖော်ပြု၍

လာခဲ့သူဖြစ်၍ ခံတပ်တွင် တစ်ညတာမျှဝင်၍ ရပ်နားခြင်းဖြစ်သည်။ သင်းအုပ်

ဘုန်းကြီးသည် ရေတွင်းအနီးမှ ရပ်ကာ ရယ်မောနေသော မိန်းကလေးအား

အထီးကျန် နိုင်လှသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။ မိုင်းစံ၏ ရင်ထဲတွင်

ဘဝတူချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာသောစိတ် ဖွစ်ပေါ်မိ၏။

လင်မနစ် တစ်ဖန်ခွက်သည် မိုင်းစံ၏ စိတ်ကို အထိုက်အလျောက်

ကြည်လင်သွားစေသည်။ သူသည် လင်မနစ်ကို တစ်ငုံချင်း သောက်ရင်း

သူပြဿနာကို အကျဉ်းချုပ်၍ ပြောပြသည်။

'ဝံပုလွေငယ် ဆိုးလာလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား' ဟု မစ်ဇ်နားက

မေးသည်။

'အဲသလိုတော့လည်း ထင်လို့ မရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေကို

ကြိုတင် ထိန်းထားမှ ကောင်းမယ်ထင်လို့'

'ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားနဲ့တစ်သဘောတည်းပဲ' ဟု မစ်ဇ်နားက

ပြောသည်။

'အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်နဲ့ ဖြစ်လာတဲ့ပြဿနာဆိုရင် အကျိုးနဲ့

အကြောင်းနဲ့ ဆင်ခြင်နေလို့ သိပ်မဖြစ်ဘူး။ ဒီကောင်တွေ ဆိုးသွားပြီဆိုရင်လည်း

ပြန်ပြီး ကောင်းလာအောင် ပြုပြင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ကောင်းတဲ့ အင်ဒီးယန်းဆိုတာက

ထူးသောဘဝရောက်မှ တွေ့နိုင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ခံတပ်က

ဒီမှာရှိတယ်။ တပ်ကလည်း တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ကောင်းတဲ့တပ်။ ရုတ်တရက်

ငန်ကန်ထကြွမှု ဖြစ်လာရင် ပူစရာမရှိပါဘူး။ ခံတပ်အနေနဲ့ ဘယ်ကမှ အကူ

အညီမရဘဲ အနည်းဆုံးတစ်လတော့၊ မဟုတ်သေးဘူး။ နှစ်လလောက်တော့

ဘောင်းကောင်းခံနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အချိန်မရွေးလာစမ်းစေ

ချင်တယ်'

'မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အခြေအနေက အဲဒီအဆင့် မရောက်သေးပါဘူး'

ဟု မိုင်းစံက ပြောသည်။

'အခု ဗိုလ်မှူးကြီးထင်သလောက် အခြေအနေမျိုး၊ မရောက်

ထားသေးပါဘူး။ ကိုယ်စားလှယ်ဌာနက ကိုင်တွယ်ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ အခြေ

အနေမှာပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဖြစ်လာတာက မြောက်ပိုင်းအင်ဒီးယန်းတွေအနေနဲ့

သီးသန့်နယ်မြေက ချမှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းတွေကို လိုက်နာကြတဲ့ အလေ့

အဆမရှိကြသေးလို့ပါ။ လူသုံးယောက် ထွက်ပြေးတဲ့အတွက် သူတို့ကိုတော့

အပြစ်ပေးမှ ဖြစ်မယ်။ သူတို့အနေနဲ့ သီးသန့် နယ်မြေပေါ်မှာ ရာသက်ပန်နေ

သွားရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို နားလည်လက်ခံသွားအောင်တော့ လုပ်ပေးရမယ်၊

ခေါ်ပါပဲ'

'ကျွန်တော် သူတို့စခန်းကို အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ လွှတ်လိုက်မယ်' ဟု မစ်ဇ်နားက

ပြုံး၍ ပြောသည်။

ပြီးတော့ သူတို့ကို ဥပဒေဖတ်ပြမယ်။ အကြီးအကဲတွေကို ခင်ဗျားရဲ့

နဲ့ခန်းမှာ ခေါ်ပြီး ရှင်းပြမယ်။ အခု လောလောဆယ်မှာ ဘယ်လိုအပြစ်မျိုး

ဆူးမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားဆုံးဖြတ်။ ကျွန်တော် တစ်ခုတော့သတိပေးချင်တယ်

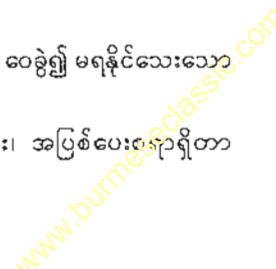
ဧတုမာမိုင်းစံ၊ သူတို့ကိုကိုင်ရင် တင်းတင်းကြပ်ကြပ်တော့ ကိုင်ပါ။ ကျွန်တော်

ဒီအကောင်တွေအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတယ်'

'ကျွန်တော် သတိထားပါ့မယ်' ဟု မိုင်းစံက ဝေခွဲ၍ မရနိုင်သေးသော

ဆဲသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

'သတိထားနေရုံနဲ့တော့ မလုံလောက်ဘူး၊ အပြစ်ပေးစောင့်ရှောက်တာ

ပေးလိုက်ပါ။ ခင်ဗျား လုပ်စရာရှိတာကို တင်းတင်းပြတ်ပြတ်လုပ်ပါ။ ခင်ဗျား နောက်မှာ ကျွန်တော် ရှိနေတယ်။

x x x

စေလွှတ်သည့် အဖွဲ့တွင် တပ်ကြပ်ဂျီနပ်စ်ကယ်လီ၊ တပ်သား ရောဘတ်ဖရစ်ဇ်နှင့် စတီဗ်ဂျက်စ်ကီးအမည်ရှိ ကင်းထောက်တစ်ဦးတို့ ပါဝင် သည်။ စတီဗ်ဂျက်စ်ကီးမှာ တပ်က တရားဝင် ခန့်ထားသော ကင်းထောက် မဟုတ်။ အိပ်စရာ၊ စားစရာနှင့် သောက်စရာရရှိအတွက် သူ့တွင် ရှိနေသည့် အရည်အသွေး အနည်းငယ်မျှကိုပြု၍ ခံတပ်တွင်း လာ၍ကပ်ရပ်နေနေသူ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ စားစရာ သောက်စရာများကို ရနိုင်စရာ အခြားနည်းလမ်း မရှိသည့်အခါများတွင် သူလုပ်နေကျအတိုင်း ခိုးတတ်သည်။ လိမ်သည် နေရာတွင်လည်း စံတင်လောက်အောင် လိမ်သူဖြစ်သည်။ သူ့အကြောင်းသည် အရှေ့ပိုင်းနယ်မြေ အတွင်းရှိ သတင်းစာများ၌ အကြိမ်ပေါင်းတစ်ဒါဇင်ထက် မနည်း ပါခဲ့ဖူး၏။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အား တစ်ပိုင်လျှင် ဆင့် လေးဆယ်ခန့် ပေးရသော အပေါစား အရက်တစ်လုံးဝယ်ပေးမည်ဆိုပါက နာရီပေါင်းများစွာ အကုန်ခံ၍ သူ၏ လုပ်ကြံဇာတ်များကို ပြောပြတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

သူ့အဝတ်အစားများမှာ မြင်မကောင်းအောင် ညစ်ပတ်ပေရေ လျက် ရှိသည်။ သမင်ရေ အင်္ကျီအနံ့သည် ပုတ်အံ့အံ့ လည်ပင်း၌ ချိတ်ဆွဲထားသည့် အင်ဒီးယန်းခေါင်းရေခွံမှာ ခြောက်သွေ့သွေ့ မာကျောကျောနှင့် ပုံပန်း ယွက်လောက်အောင် တွန့်ငယ်ရှုံ့ငွေ့နေသည်။ အင်ဒီးယန်းများနှင့်ဖြစ်သည့် စစ်ပွဲ များတွင် ကင်းထောက်တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်ဟု ပြည့်ထောင်ဖုအစိုးရက အသိအမှတ်ပြု၍ ထုတ်ပေးထားသော ကတ်ပြားကို ရင်ဘတ်၌ ချိတ်ထားသည်။ နွေကိုယ်မှာ အဆမတန် ကြီးမားသည်။ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ဂင်တိုတို့နှင့် ကြည့်ရ ဆိုးသည်။ ဆေးရွက်ကြီးအစွန်းအကွက်များသည် သူ့ပါးစပ်၊ သူ့မှတ်ဆိတ်နှင့် သူ့ အင်္ကျီရင်ဘတ်တစ်လျှောက်တွင် ရစရာမရှိအောင် ပေကျံလျက်ရှိသည်။ သူ့တွင် ရှိနေသည့် မဖြစ်စလောက် အရည်အချင်းများထဲတွင် ချီယန်နီ ဘာသာစကား ပြောတတ်သည့် အရည်အချင်းတစ်ခုလည်း ပါဝင်သည်။

အမှန်တော့ သူသည် ချီယန်နီဘာသာစကားကို လည်လည်

ထပ်ပတ်တတ်သည်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ စကားပြန် တစ်ယောက် လုပ်နိုင်လောက်အောင်တစ်သည့်ဟု ဘေးလူများက ထင်အောင် ဟန်ဆောင် ထားသည်။ သူ့အဖို့ကတော့ စကားလုံးကြွယ်ဝပြီး လှပသော အင်ဒီးယန်းတို့၏ ဘာသာစကားသည် အဓိပ္ပာယ်လုံးဝမရှိသော လူရိုင်းစကားဖြစ်သည်။ သူ့ အထင်ကြီးစရာ ဘာသာစကား တစ်ခုမဟုတ်ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ သူ့ပြော နေသည့် အင်္ဂလိပ် စကားကျတော့လည်း လိပ်ပတ်လည်အောင် ပြောတတ် သည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် စကားပြန်လုပ်သည့်အခါ အင်ဒီးယန်း ဘာသာစကားကို သူ့ဘာသာ ပြန်ချင်သလိုပြန်သည်။ မှားချင်မှား မှန်ချင်မှန်။ သူ ဂရုမစိုက်။ အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်က ပြောနေသမျှ စကားအားလုံးကို သူ အကုန်နားလည်ဟန်ဆောင်၍ ပြန်ပြောလေ့ရှိ၏။ စစ်တပ်မှ လူများမှာ အင်ဒီးယန်းစကားကို တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစသော နားလည်ကြသည်ဖြစ်ရာ ဤလူစုကြားတွင် သူလုပ်ချင်သလို လုပ်၍ ရနေသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပေ။

အခုလည်း ဝိုလ်မှူးကြီး မစ်ဇ်နားစေလွှတ်သည့်အဖွဲ့တွင် သူက ရှေ့ဆုံးမှ သွားသည်။ စစ်သားနှစ်ယောက်က သူ့နောက်မှခွာ၍ လိုက်သည်။ ခွာ၍လိုက်ခြင်းမှာလည်း အကြောင်းမဲ့မဟုတ်။ အခုလို ပူပြင်းသောရာသီတွင် သူ၏ကိုယ်မှ အနံ့အသက်များသည် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နံ့စော်တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

တပ်ကြပ် ကယ်လီနှင့် ရဲဘော်ဖရစ်ဇ်တို့သည် ရာသီဥတုဒဏ်ကို အပြင်းအထန် ခံထားရသူများဖြစ်သည်။ လွှင်ပြင်ပေါ်၌ တာဝန်ကျလာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ကြသည်။ စစ်သားများအနေဖြင့် အရည်အချင်း ပြည့်ဝသူများဖြစ်သည်။ အတွေ့အကြုံများသူများဖြစ်သဖြင့် ဩဇာနာရှာတတ်သူမဟုတ်။ မရှောင်လွှဲသာ၍ တိုက်ရိုက်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း ခံရုံပဲ ရင်ဆိုင်ရသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ လက်ရှိတာဝန်မှာ ကင်းထောက်အား တာ ကွယ်ရန်ဖြစ်ရာ ထိုတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ရန်မှတစ်ပါး အခြားဘာကိုမှ စဉ်းစားခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း အင်ဒီးယန်းများ၏ ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရမည့်အရေးကို အကျယ်ချဲ့၍ တွေးတောခြင်းမပြု။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားတပြောပြောနှင့်လာနေခြင်း ဖြစ်သည် သူတို့အနေဖြင့် ကင်းထောက်အား သိပ်ပြီး ဆေးဖော်ကြောက်မလုပ်ကြ။

အခြားသော စစ်သားများကဲ့သို့ပင် ခပ်ကင်းကင်းဖြစ်အောင် နေသည့်သဘော ရှိသည်။ သူတို့ပြောလာနေကြသည်မှာ ထွေထွေထူးထူးအကြောင်းမဟုတ်၊ မိန်းမများအကြောင်း ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အင်ဒီးယန်းမများအကြောင်း ပြောလာနေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရှေ့မှ သွားနေသော ကင်းထောက် ဂျက်စကီးသည် သူ့မြင်းကို ရပ်ကာ လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပြလိုက်သည်။ ရဲဘော်နှစ်ဦးက သူ့အနား ရောက်သည် အထိ မြင်းများကို နှင်သွားကြပြီး ဘေးချင်းယှဉ်၍ ရပ်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ရှေ့ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ သူတို့ရှေ့ သစ်ပင်အုပ်အုပ်များကြားတွင် အစုလိုက် တည်ရှိနေကြသည့် အင်ဒီးယန်းတဲများ။

‘အရိုင်းတွေ စခန်းကတော့ အဲဒါပဲ’ ဟု ဂျက်စကီးက ပြောသည်။

‘ခင်များဖယ်၊ ကျုပ်ရှေ့က သွားမယ်’ ဟု တပ်ကြပ်ကယ်လီက အမိန့် ပေးသည်။

‘သူတို့က ယူနီဖောင်းဝတ်နဲ့မှ လေးစားတာ’

‘လေးစားလည်း ဒီကောင်တွေက အပေါက်ကျဉ်းနဲ့ သေအောင် လုပ်တာ ပါပဲကွာ’ ဟု ဂျက်စကီးက မထိမဲ့မြင် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

သူတို့သည် ထင်းရှူးပင်များကြားရှိ လမ်းအတိုင်း ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ခွေးတစ်ကောင်ဟောင်သံသည် သူတို့အား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေသည်။ စခန်းဘက်သို့ ပြေးသွားနေကြသည့် ကလေးသူငယ်တစ်အုပ်ကို မြင်ကြရ၏။ တပ်ကြပ်ကယ်လီနှင့် သူ့ရဲဘော်တို့သည် ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးအိတ်ကြယ်သီး များကို အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ဖြုတ်ထားလိုက်ကြသည်။

‘ခင်များသေနတ်ကို အောက်စိုက်ကိုင်ပါ’ ဟု ကယ်လီက ကင်းထောက် ဂျက်စကီးအား လှမ်း၍ သတိပေးသည်။

ချီယန်နီတို့၏ ရွာသည် ခြောက်သွေ့သော မြစ်ကမ်းပါးထက်တွင် ‘ပုံသဏ္ဍာန် ခပ်ပိုင်းပိုင်း တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာပြင်ဘက်တွင် မြင်းများ လှန်ထားသည့်အခါ မြင်ကြရ၏။ တပ်ကြပ် ကယ်လီတို့လူစု ရွာဘက်သို့ ချဉ်းကပ်သွားသည့်အခါ တဲများအတွင်းမှ ယောက်ျားများပြေးထွက်လာကြသည်။ တချို့က လက်နက်များ ကိုင်ဆောင်လာကြသည်။ ချီယန်နီအများစုသည် ကိုယ်ပေါ်တွင် အင်္ကျီ မပါကြ။ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ရင်အုပ်ကျယ်

ကျယ်နှင့် ထွားကျိုင်းကြသော်လည်း အားလုံးလိုလိုပင် ပိန်ကြသည်။ ပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေသည့် အရိပ်အငွေ့များလည်း ထင်ဟပ်နေကြသည်။ လူဦးရေမှာလည်း ခုခင်းများစားစား ရှိသည်မဟုတ်။ တစ်ရွာလုံး လူသုံးရာထက် ပိုလိမ့်မည်မထင်။

မြင်းတပ်သားနှစ်ဦးနှင့် ကင်းထောက်သည် လက်များကို မြှောက်၍ ဗွာထဲသို့ ဝင်ကြသည်။ ရွာလယ်ကွက်လပ်ထဲ ရောက်သည့်အခါ အင်ဒီးယန်း များသည် သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ မျက်နှာများသည် အံ့ဩနေသည့် အရိပ်အခြေကို ဖော်ပြနေကြသည်။ တဲများအတွင်းမှ ကလေး သူငယ်များသည် အပြင်သို့ လေးဘက်ထောက်၍ ထွက်လာကြသည်။ သူတို့၏ ရူးရဲမည်းနက်သော မျက်လုံးများ၊ ရှုပ်ပွနေသော ဆံပင်များနှင့် ကြေးနီရောင် အသားအရောင်များကို ကြည့်ကာ တပ်ကြပ်ကယ်လီသည် သူကလေးဘဝက ကြားဖူးခဲ့သည့် ပုံပြင်များထဲမှ မှင်စာကလေးများကို သတိရမိသည်။ မိန်းမများ ကတော့ တစ်ခဏမျှ ရပ်ကြည့်နေပြီး နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြသည်။ အချို့က ကော်ပိုင်းခြမ်းလို ဖြစ်နေသော ကွက်လပ်၏ အစွန်း၌ ရပ်နေကြသည်။ အချို့က တော့ တဲများအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။

‘အကြီးအကဲ ဘယ်မှာလဲ’ ဟု ကယ်လီက မေးသည်။

‘အကြီးအကဲနဲ့ စကားပြောချင်တယ်၊ မင်းတို့ ခေါင်းဆောင်ကို ပြောတာ’

သူသည် ကင်းထောက်ဘက် လှည့်၍

‘အကြီးအကဲကို ခေါ်ခိုင်းပါ’ ဟု အမိန့်ပေးသည်။

ဂျက်စကီးက မပီကလာ ပီကလာချီယန်နီစကားဖြင့် လှမ်းမေးသည်။ အသက်ခပ်ကြီးကြီး ချီယန်နီအင်ဒီးယန်းသုံးဦးသည် ကယ်လီ၏ မြင်းနားသို့ တိုးလာကြသည်။

‘ပုံပလွေငယ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ မေးစမ်းပါဦး’ ဟု ကယ်လီက ပြောသည်။

ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်၊ လက်မောင်းအိုး တုတ်ခိုင်ခိုင် အင်ဒီးယန်းဘာ ခေါင်းဆတ်ပြသည်။

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်’ ဟု ကယ်လီက လှမ်းပြောကာ မြင်းပေါ်မှ ဆင်း၍ ချီယန်နီဘက်သို့ လက်ကမ်းပေးသည်။ သူတို့ချင်း လက်ဆွဲနှုတ်

ဆက်ကြပြီးနောက် အခြားတပ်သားနှင့် ကင်းထောက်တို့ကပါ အကြီးအကဲအားလုံးနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

‘သူတို့ကို ပြဿနာရှိနေတယ်လို့ ပြောပြပါ’ ဟု ကယ်လီက ကင်းထောက်အား ခိုင်းသည်။

ပြဿနာကို ကျုပ်တို့က ရှာတာ မဟုတ်ဘူး။ အင်ဒီးယန်းတွေ ထွက်ပြေးနေတယ်။ အဲဒါ ထွက်ပြေးတဲ့လူတွေ အားလုံး ဒီကို ပြန်လာရမယ်လို့ တပ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူးကြီးက အမိန့်ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးရင် ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီး မိုင်းစံနဲ့ ဆွေးနွေးပါ။ အဲဒါအားလုံးကို သူတို့နားလည်အောင် ပြန်ပြောပါ’

ကင်းထောက်ဂျက်စကီးက မတတ်တတ်တတ် ချီယန်နီစကားဖြင့် ဘာသာပြန်ပြောသည်။ အကြီးအကဲနှစ်ဦးက မျက်မှောင်ကုပ်နေကြသော်လည်း ဝံပုလွေငယ်ကတော့ ပြုံးနေသည်။ အဘိုးအို ဓားတုံးက လေအေးဖြင့် ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ပြန်ပြောသည်။

ကင်းထောက်က ထိုခနဲ တံတွေးတစ်ချက် ထွေးထုတ်လိုက်ပြီး ကယ်လီဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဒီကောင်တွေက ငါ့ကို လှောင်နေကြတယ်၊ သူတို့ ကိုယ်စားလှယ် ဌာနကို မသွားဘူးတဲ့။ ဗိုလ်မှူးကြီးအနေနဲ့ တပ်ခွဲတစ်ခွဲလောက် လွှတ်ပြီး ခဲတောင့်နည်းနည်းပါးပါး ပေးဖို့လိုလိမ့်မယ်ထင်တယ်’

‘စောစောက ပြောထားတဲ့စကားကို သူတို့ နားလည်အောင် ထပ်ပြောဦးဗျာ’ ဟု တပ်ကြပ်က အမိန့်ပေးသည်။

‘ကျုပ်ကတော့ သူတို့ နားမလည်ဘူးထင်တာပဲ’ ဟု တပ်သားဖရစ်စီထဝင်ပြောသည်။

‘သူတို့ နားလည်ပါတယ်၊ ဘာပြုလို့ နားမလည်ရမှာလဲ’ ဟု ဂျက်စကီးက ပြန်ပြောသည်။

‘ကျုပ်ခိုင်းတာသာ ပြောပါ’ ဟု ကယ်လီက ထပ်၍ အမိန့်ပေးသည်။ အင်ဒီးယန်းအကြီးအကဲများက ဖြည်းဖြည်းအေးအေးဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြနေကြသည်။ ဂျက်စကီးက ဘာသာပြန်ပေးသည်။

‘သူတို့ စခန်းကို ဖျက်ပြီး ထွက်သွားကြမယ်တဲ့၊ ကိုယ်စားလှယ်ကိုလဲ သူတို့ သောက်ဂရုမခိုက်ဘူးတဲ့’

ကယ်လီက ခေါင်းညိတ်သည်။ ထို့နောက် ခပ်တိုးတိုး ဘုရားတသည်။ ‘ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကဲ ကျုပ်တို့တပ်ကို ပြန်ကြတာပေါ့’ ဟု ရေရွတ်သည်။

x x x

မိုင်းစံ၊ ဒါလင်တန်သို့ ပြန်သွားသောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီး မစ်စီနားသည် ဣဗွာ ဝမ်းသာလျက်ရှိ၏။ မိုင်းစံအနေဖြင့် အခုလောက်ဆိုလျှင် အသိတရား ဝင်လောက်ပြီဟု သူယူဆသည်။ အင်ဒီးယန်းများအပေါ်၌ သနားဂရုဏာထားရေးဟူသော သဘောတရားကြီးကို သူလက်တွေ့ အကောင်အထည်ဆော်နိုင်ပါဦးမည်လော။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး မစ်စီနားကတော့ ဤသတင်းကို တပ်ခွဲ(ဘီ)မှ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီး ချားလ်ဗာရေးအား ဝမ်းသာအယ်လဲ ပြောပြနေသည်။

‘မီးလောင်ပြိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ယာတောတွေနဲ့ ဦးရေခွဲ ခွာထားတဲ့ လူသေအလောင်းတွေက အင်ဒီးယန်းရေးရာဌာနရဲ့ မူဝါဒမှန်မမှန် သက်သေခံမှာပေါ့လက္ခာ၊ သူတို့အနေနဲ့ အင်ဒီးယန်းတွေရဲ့ ပြဿနာကို ဘာမှ ပြတ်ပြတ်သားသားမရှိတဲ့ ချညှန်နဲ့နဲ့ ကွိတ်ကားတွေ လက်ထဲအပ်ထားသမျှ ကာလပတ်လုံး ဒီအဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရမှာ သေချာတယ်ကွ’

အခုအမျိန်ထိတော့ သူတို့ဘက်က ရန်လိုတဲ့ လုပ်ရပ်တွေ မမြင်ရသေးပါဘူး’ ဟု မာရေးက အရဲစွန့်၍ ပြန်ပြောသည်။

‘ဒီမယ် ဗိုလ်ကြီးမာရေး၊ မင်းလဲပဲ အင်ဒီးယန်းတွေနဲ့ အများကြီး ထိတွေ့ဆက်ဆံခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ဒီကောင်တွေက ကြိုတင်ကာကွယ်မှ ဖြစ်တာ၊ လှန်သွားမှ ပြုပြင်ပေးဖို့ဆိုတာကတော့ လုံးဝမလွယ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိမှာပါ’

‘ဒါဆိုရင် သူတို့ကိစ္စကို အရေးယူဖို့အတွက် ဝါရှင်တန်ကို ခွင့်ပြုချက်ဘောင်းတော့မှာလား’

‘ဒီမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်က ငါ့မှာ ရှိနေတာပဲကွ၊ ဒါကငါ့တာဝန်ပါ။ တကယ်လို့ လူသတ်ချင်နေတဲ့ အင်ဒီးယန်းတွေကို ငါက ဆားမဲ့ပေးထားရင် ငါ့တာဝန်ကို လျစ်လျူရှုရာ ကျသွားမှာပေါ့။ ဒီကောင်တွေကို ဖမ်းပြီး ထောင်ထဲထည့်ထားပေးလိုက်ရင် ငါ့တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်တာပဲပေါ့။ ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်လေကွာ’

ဗိုလ်ကြီးမာရေးက ခေါင်းညိတ်သည်။ အမှန်တော့ သူသည် မစ်ဇီနား အား သိပ်ပြီး နှစ်သက်သူမဟုတ်။ သို့သော်လည်း သူ့အထက်က အရာရှိဖြစ်နေ သဖြင့် အထိုက်အလိုက်ဖြစ်အောင် နေရခြင်းဖြစ်၏။ အခုလည်း အငြင်းအခန် လုပ် နေ၍ မဖြစ်သဖြင့် အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲကတော့ သူ့အား အင်ဒီးယန်းရွာသို့ စေလွှတ်ပြီး အင်ဒီးယန်းများ ဖမ်းဆီးခြင်း၊ ထောင်သို့ ပို့ပေးရခြင်းစသော တာဝန်များကို သူ့အား မပေးပါစေနှင့်ဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်း နေမိ၏။

အမှန်နှင့်အမှားဟူသော အယူအဆကိစ္စသည် မာရေး အတွက် သိပ်ပြီး အရေးကြီးသည်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း သူသည် သူ့တပ်ဖွဲ့မှ ရဲဘော်များအား မိခင်က သားသမီးများအား စောင့်ရှောက်သလို စောင့်ရှောက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ အရာရှိ ကောင်းတစ်ယောက်သည် မိမိ၏ တပ်သားများ၏အသက်ကို အလ ဟဿ မဆုံးရှုံးရအောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရမည်ဟူသော ကျင့်ဝတ်ကို အလေးအနက် ယုံကြည်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မိမိလူများ အသက် မဆုံးအောင် ကာကွယ်ရမည်ဟု ခံယူထားသူ ဖြစ်၏။ သူ့အနေဖြင့် ယခင်ကလည်း အင်ဒီးယန်း များနှင့် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ ဤလူရိုင်းများနှင့် တိုက်ရ ခိုက်ရ သည်မှာ သိပ်ပြီး ချောင်လှသည်မဟုတ်။ သူ့တပ်ခွဲ တစ်ခွဲလုံး အင်အားဖြင့် အင်ဒီးယန်းရွာမှ လူများအား ဖမ်းဆီးပြီး ထောင်ပို့ပေးဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ် သည့်ကိစ္စတစ်ခုဟုလည်း သူ့စိတ်က ထင်နေမိသည်။

‘မင့်တပ်ခွဲကို ခေါ်သွားပြီး ဒီကောင်တွေကိုဖမ်း၊ ပြီးရင် ဒီကို ခေါ်ခဲ’ ဟု မစ်ဇီနားက ပြောသည်။

‘ခင်ဗျာ’

‘ဒီကို ဖမ်းခေါ်ခဲ့လို့ ပြောတာကွ၊ မလိုအပ်ရင် အင်အားမသုံးနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ လိုအပ်လာရင်တော့’

‘ကျွန်တော့် တပ်ခွဲသွားရမယ် ဟုတ်လား’

‘ဒါပေါ့၊ မင့်တပ်ခွဲတစ်ခွဲဆိုရင် လုံလောက်ပါတယ်။ မင်းတပ်က တပ်ခွဲ တစ်ခွဲက အရိုင်းအစိုင်းနည်းနည်းကလေးကို မဖမ်းနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ရှက်စရာ တစ်ခု ဖြစ်မှာပဲ’

‘သူတို့ဟာ ချီယန်နီအင်ဒီးယန်းတွေခင်ဗျ၊ တကယ့် စစ်သားတွေ’ဟု မာရေးက ပြောသည်။

‘ငါ သိပါတယ် ဗိုလ်ကြီးမာရေးရယ်၊ မင်းကြောက်လို့ မသွားချင်လဲ’ ‘ကျွန်တော် ကြောက်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု မာရေးက အေးစက်မာကျောသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘တစ်ရွာလုံးကို ဖမ်းခဲ့ရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် စစ်သားတွေကိုပဲ ရွေးပြီး ဖမ်းခဲ့ရမှာလား’

‘စစ်သားတွေကိုပဲ ဖမ်းခဲ့ရမှာပါကွာ၊ မိုင်းစံ ပြောပုံအရဆိုရင် လူ ငါးဆယ်ထက် ပိုမယ်ထင်ပါဘူး၊ အဘိုးကြီးတွေကျတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ’

‘တကယ်လို့ သူတို့ဘက်က ခုခံမယ့်အနေအထားရှိလာရင်ကော’ ဟု မာရေးက မေးသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ရွာထဲအထိဝင်ပြီး ဖမ်းဖို့ ခိုင်းနေတာလား၊ ရွာထဲမှာ မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေ ရှိနေတယ်’

မစ်ဇီနားက ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။

‘ဟောင်ဝစ်ဇာတစ်လက် ယူသွား၊ နည်းနည်းပါးပါး ပစ်ပေးလိုက်၊ ဒါဆိုရင် သူတို့ထွက်လာမှာပေါ့’

‘ကျည်ဆံက မိန်းမနဲ့ယောက်ျား ခွဲနိုင်တာမှမဟုတ်တာ’ ‘ငါ မင်းကို အမိန့်ပေးပြီးပြီကွ’ ဟုမစ်ဇီနားက ပြောသည်။

မာရေးသည် ထိုင်ရာမှထကာ မစ်ဇီနားအား အလေးဖြူပြီး အခန်းထဲ မှထွက်သွားသည်။

ဟောင်ဝစ်ဇာ အမြောက်တစ်လက်ကိုပါ သယ်ဆောင်ချီတက်လာခဲ့သော ဘပ်ခွဲ(၂)သည် မြစ်ပြင်ထက်ရှိ အင်ဒီးယန်းရွာဆီသို့ အသံမကြားအောင် ချဉ်းကပ် နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်ကြီးမာရေး မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း အင်ဒီး ယန်းရွာသည် ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ တပ်သားများသည် ရွာထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အမှိုက်သရိုက်များကိုသာ ငေးကြည့်ရင်း အနီးအနား ဝန်းကျင်၌ တွေ့လိုတွေ့ငြား လိုက်လံရှာဖွေလျက်ရှိကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမှောင် ရိပ်များသည် ကုန်းဆင်း လာလျက်ရှိ၏။ ဗိုလ်ကြီးမာရေးသည် အမှောင်ရိပ်များကို ကြည့်ကာ သူ့တပ်သား များအား မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ ထိုနေရာ၌ စခန်းချရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

x x x

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် တပ်ခွဲသည် အစောကြီးထ၍ ရွှေပြောင်းသွားသော အင်ဒီးယန်းများ နောက်သို့ ခြေရာကောက်၍ လိုက်ကြသည်။ ချီယန်နီတို့ သွားရာလမ်းကြောင်းသည် သဲမြေပေါ်တွင် အထင်းသားပေါ်လျက်ရှိ၏။ အင်ဒီးယန်းများအသုံးပြုသည့် စွပ်ဖားများမှာ ရှေးအလွန်ကျသော ဝါးလုံးစွပ်ဖားများ ဖြစ်၍ သွားလာသည့်အခါ အလွန်နွေးကွေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မာရေးသည် အင်ဒီးယန်းများအား မကြာခင် မီလာလီမ့်မည်ဟု တွက်သည်။ အလွန်ဆုံး ကွာလျှင် ခုနစ်မိုင် ရှစ်မိုင်ထက် ပိုမည် မဟုတ်ဟုလည်း သူခန့်မှန်းထားသည်။ သူ မှန်းဆထားသည့် အတိုင်းပင် တောင်ကုန်းတစ်ကုန်း၏ ထိပ်ပေါ်အရောက်တွင် အောက်ဘက် တစ်နေရာ၌ရှိနေသော အင်ဒီးယန်းရွာကို လှမ်းမြင်ရသည်။

တဲများကို ကျဉ်းမြောင်းသော တောင်ကြားအတွင်း၌ တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၍ နေရောင်မှ အကာအကွယ်ရထားသည်။ တောင်ကြား၏ အလယ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဈေးဝယ်ရောင်းဝယ်ခြင်းလျက်ရှိသည်။ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနှင့် အလွန်ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သော နေရာကလေးဖြစ်၏။ ရွေးတစ်လုံးလုံးနှင့် အမောတကောလာခဲ့ရသော မြင်းတပ်သားများအဖို့ ရွာကို မြင်လိုက်ရုံမျှဖြင့် စိတ်အေးချမ်းမှုကို ခံစားကြရသည်။ ငရဲပြည်တမျှ ပူပြင်းလှသော မြေပေါ်တွင် အခုလို အေးချမ်းသာယာလှည့် နေရာမျိုးကို ရွေးနိုင်ခြင်းအတွက် ချီယန်နီများအား မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်။

'ဒီလောက်သာယာတဲ့နေရာကနေ ရိန်ခံတပ်ထဲက ထောင်ကို ပို့ပေးရမှာပါလား' ဟု မာရေး တွေးလိုက်မိသည်။

သူသည် ပန်းများကို တွန့်လှိုက်ပြီး တပ်သားများအား မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကြရန် အမိန့်ပေးသည်။ ဟော်ဝစ်ဇာ အမြောက်ငယ်ကို ရွာဘက်သို့ ချိန်ထားခိုင်းသည်။ မြင်းများကို အကာအကွယ် ကောင်းစွာရနိုင်သည့် မြစ်ပြင်ဆီသို့ပြန်ပို့ခိုင်းသည်။ အကျဉ်းသား သယ်ဆောင်ရန် လိုက်ပါလာသည့် လှည်းကြီးနှစ်စီးကိုလည်း မြင်းများနှင့် မနီးမဝေး၌ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ထားခိုင်းသည်။ ဗိုလ်ကြီးမာရေးအနေဖြင့် ရန်သူများအား အချိန်ကြာကြာ မပေးချင်။ အမြန်ဆုံးဝင်၍ အမြန်ဆုံးဖမ်းဆီးပြီး ခံတပ်သို့ အမြန်ဆုံးပြန်ချင်သည်။ ထို့နောက် သူသည် သူ့တပ်သားများအား တောင်ကုန်းတစ်လျှောက် ဖြန့်၍ နေရာယူစေသည်။

တပ်သားအားလုံး နေရာယူပြီး၍ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ ပြီးစီးသွားချိန်တွင် အောက်ဘက်ရှိ ရွာထဲမှ အင်ဒီးယန်းများသည် တပ်သားများ ရောက်နေခြင်းကို သိသွားကြသည်။ အချို့သည် မြင်းများပေါ်တက်ကာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်စီး၍ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေကြသော်လည်း အများစုကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင် ထိုင်၍ စကားပြောလျက်ရှိကြသည်။ တစ်ရွာလုံးရှိ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ လူကြီး၊ အားလုံးတို့သည် သူတို့အား အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု မြင်းတပ်မှ တပ်ခွဲတစ်ခွဲက အသင့်နေရာယူပြီး ဝိုင်းရံထားသည်ကို လည်းကောင်း၊ ဟော်ဝစ်ဇာ အမြောက်ငယ်နှင့် ချိန်ရွယ်ထားသည်ကိုလည်း ကောင်းသိပါလျက်နှင့် တမင်သက်သက် မသိလေဟန်ဆောင်၍ အခြေမပျက် နေထိုင်လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြ၏။

လွန်ခဲ့သောသုံးလကမှ ဝက်စပိုင်စစ်တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းဆင်းပြီး စီနီခံတပ်သို့ ရောက်လာခဲ့သော ဗိုလ်ဖရီးလင်းသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်တစ်ရာခန့်အတွင်းက ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အင်ဒီးယန်းစစ်ပွဲများအကြောင်းကို ကြားဖူးရုံမျှဖြင့် ကျေနပ်နေရသူဖြစ်သည်။ လက်တွေ့အားဖြင့် ဘာတစ်ခုမှ ထူးထူးခြားခြား ခရီးသဖြင့် အဆမတန် ပျင်းရိငြီးငွေ့နေသူဖြစ်သည်။ အခုကတော့လည်း သူသည် နားစွာ စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိနေသည်။

'ကျွန်တော်တို့ တိုက်ပွဲတော့ နည်းနည်းပါးပါး ဖြစ်မလားမသိဘူး၊ ဗိုလ်ကြီး ဘယ်လိုထင်လဲ' ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် မေးသည်။

'ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ' ဟု မာရေးက မှန်တော့တော့ မျက်နှာထားဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

'ငါရွာထဲ ဆင်းသွားနှင့်မယ်၊ ငါပြန်လာတဲ့ အချိန်ထိ တပ်သားတွေကို နှိပ်နေရာက နေရာမရွှေ့နဲ့'

'ဒါပေမယ့် ဗိုလ်ကြီးက...'

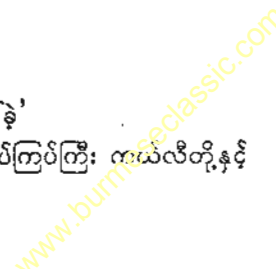
'မပူပါနဲ့၊ ငါပြန်လာမှာပါ'

'တပ်ကြပ်ကြီး'

မာရေးက ကယ်လီအား လှမ်းခေါ်သည်။

'ငါနဲ့လိုက်ခဲ့၊ ဟို...ကင်းထောက်ကိုပါခေါ်ခဲ့'

မာရေးသည် သူ့ဆေးတံကိုမီးညှိပြီး တပ်ကြပ်ကြီး ကယ်လီတို့နှင့်

အတူရွာဘက်သို့ အေးအေးဆေးဆေးဆင်းသွားသည်။ ဗိုလ်ကြီးမာရေးသည် အဓိပ္ပါယ်မရှိ ကြောက်တတ် လန့်တတ်သူမဟုတ်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ရဲရင့်သော လူတစ်ယောက်မဟုတ်မှန်း သိနေသူဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား ကြိုက်သလိုပြုပြင်နိုင်စွမ်းကတော့ ရှိနေ၏။ သူ့အဖို့ကတော့ ဤမျှလောက်ဆိုလျှင် လုံလောက်ပြီဟုပင် ယူဆထားလေသည်။

သူသည် အင်ဒီးယန်းများအကြောင်းကို အခြားသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အရာရှိများထက် ပို၍ နားလည်သူဖြစ်၏။ သို့တစလည်း ဤလူမျိုးများသည် သူ့အတွက် ယနေ့အထိ အဖြေထုတ်ယူရန် မလွယ်သည့် ပဟေဠိတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေဆဲပင်။ သူ့အနေဖြင့် ဤလူများအပေါ် နားမလည်ဘဲ ဖြစ်နေသည့်အချက် မှာ တခြားမဟုတ်။ အင်အားချင်း မမျှသည်ကိုလည်းကောင်း၊ သူတို့ဘက်က ရုံးလိမ့်မည်ကိုလည်းကောင်း သိနေပါလျက်နှင့် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးဘဲ ခုခံ တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဤလူစုသည် သူတို့လူမျိုးစု တိမ်ကောပျက်သုဉ်း သွားသည်အထိ တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မည်ထင်၏။ ဤလူစုသည် မိမိတို့ လူဖြူ အများစု ယုံကြည်နေကြသည့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး လွတ်လပ်ခြင်းဟူသော အတွေး အခေါ် အယူအဆမျိုး ရှိကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဤလူစုသည် အရိုင်းတို့၏ ခေါင်း မာမှုကို လက်ကိုင်ပြုကာ လူမျိုးဟစ်မျိုးလုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းအောင် မိမိတို့ကိုယ် မိမိသတ်သေနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟုပင် လူဆမိ၏။

ယခုဆိုလျှင် သူသည် တစ်မျိုးလုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းအောင် သတ်သေ နေကြသည့်ပွဲတွင် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ပြီး စဆုံးသတ်ပေးရမည့် အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရလေပြီ။

ဗိုလ်ကြီးမာရေးတို့ လူစုသည် မကြာခင်မှာပင် ရွာထဲသို့ ရောက်သွားကြ သည်။ ချီယန်နီများသည် သူတို့အား အထူးအဆန်းတစ်ခုသဖွယ် ဝိုင်းအုံ့ပြီး ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့အား ပိတ်ပင်တားဆီးခြင်းလည်း မပြု။ ကိုယ်နှုတ်အမှု အရာများဖြင့် အနှောင့်အယှက်ပေးခြင်းလည်း မရှိ။

ဂျက်စကီးက ဝံပုလွေငယ် ဘယ်မှာလဲဟု မေးသည့်အခါ ဝိုင်း၍ ကြည့်နေသူများက သူတို့အား အသက်ကြီးကြီး လူသုံးယောက် ဝိုင်းထိုင်နေသည့် မီးဖိုကလေးတစ်ဖိုဆီသို့ ပို့ပေးသည်။ လူသုံးယောက်မှာ 'ဝံပုလွေ၊ ဓားတုံးနှင့် ဆံရှည်ကိုယ်တော်'တို့ ဖြစ်၏။ ဆံရှည်ကိုယ်တော်မှာ စစ်သည်တော်အုပ်စု၏

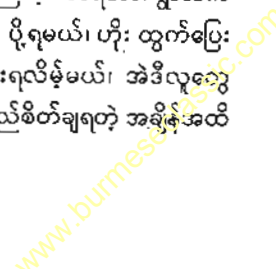
အကြီးအကဲဖြစ်သည်။ စစ်သည်တော်အုပ်စုသည် ရဲတာဝန်နှင့် စစ်သား တာဝန်များကို ယူရသူများဖြစ်၏။ သူတို့သည် စခန်းငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးနှင့် စစ်မြေပြင်တွင် တိုက်ခိုက်ရေးစသော တာဝန်များကို ဦးစီးဆောင်ရွက်ရသူ များဖြစ်သည်။

အင်ဒီးယန်း အကြီးအကဲများသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ဗိုလ်ကြီးမာရေး တို့အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့နှင့် အတူ မီးပုံသား၌ ဝင်ထိုင်ရန် ခံတင်ခေါ်သည်။

ဗိုလ်ကြီးမာရေးသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ထိုင်နေနိုင်သော အဘိုးကြီးသုံးယောက်အားကြည့်၍ စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ပြီး အံ့သြနေသည်။ သူတို့ ဗွာအား ဤမြေပေါ်မှ ပျောက်ကွယ်သွားအောင် အလုပ်ခံရတော့မည်ကို မသိဘဲတော့ နေကြလိမ့်မည် မထင်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့မျက်နှာများသည် လူဖြူများထက် ပို၍ ခံနိုင်ရည်ရှိသည့် အရိပ်လက္ခဏာများ ဖော်ပြနေသည်ဟု ထင်မိ၏။

သူတို့သည် အင်ဒီးယန်းတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း အပြန်အလှန် ဆေးတံသောက်ကြသည်။ ထို့နောက် မာရေးက စကားပြန် ဂျက်စကီးမှတစ်ဆင့် သူပြောသင့်ပြောထိုက်သည့် စကားများပြောသည်။

'ကျွန်တော် ဒီတာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ရတာဟာ ဥပဒေအရ ဆောင်ရွက် ရတာပါ။ ဥပဒေကို ခင်ဗျားတို့လည်း သိကြသားပဲ။ ဥပဒေဆိုတာက ဒီတစ်နိုင်ငံလုံး ကို အုပ်ချုပ်နေကြတဲ့ ဝါရှင်တန်က လူတွေရဲ့စကားပဲ။ သူတို့က ပြောတယ်။ အင်ဒီးယန်းအားလုံး သူတို့အတွက် သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ နယ်မြေအတွင်းမှာ နေကြရမယ်တဲ့။ အခုကျတော့ ခင်ဗျားတို့က လူသုံးယောက်ထွက်ပြေးတယ်။ ကျွန်ခွဲတဲ့လူစုကလည်း ကိုယ်စားလှယ် ဌာနက ပေးထားတဲ့နေရာကို စွန့်ခွာပြီး ထွက်လာကြတယ်။ ဒီလို လုပ်တာဘယ်ကောင်းမလဲ၊ မကောင်းဘူး။ ဒါဟာ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်တာပဲ။ ကျွန်တော်လာတာ အဲဒါကြောင့် လာရတာ။ ရွာထဲက သောကျားတွေအားလုံးကို အခုခေါ်သွားပြီး ခံတပ်ကို ပို့ရမယ်။ ဟိုး ထွက်ပြေး တဲ့လူ သုံးယောက် ပြန်လာတဲ့အထိ ခံတပ်မှာ ထားရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလူတွေ ဥပဒေကို နောက်ထပ် မချိုးဖောက် တော့ဘူးလို့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ အချိန်အထိ ထားရမှာ'

ဂျက်စကီးသည် ဗိုလ်ကြီး မာရေး၏ စကားများကို ဘာသာပြန်၍ ပြောရာ၌ ရှေ့ရှေ့ရ၍ မရှိလှ။ ဘာသာပြန်ပြောရင်း မကြာမကြာရပ်၍ စဉ်းစားလိုက်၊ ဆက်ပြောလိုက်နှင့် အားရ ကျေနပ်ဖွယ်ရာ မရှိ၊ သူ့စကားအဆုံးတွင် သူ့မှတ်တမ်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့်သပ်၍ ဆေးရွက်ကြီးကိုဝါးကာ တစ်ဖက်က စကားကို နားထောင်သည်။

‘သူတို့စစ်သည်တော်အဖွဲ့က ကောင်တွေက ပြဿနာရှာချင်နေတယ်’ ဟု ဂျက်စကီးက ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ’

‘သူတို့က ပြောတယ်၊ သူတို့ကို ထောင်ပို့ရအောင် သူတို့ ဘာမှမလုပ်ဘူးတဲ့၊ ဟိုမှာ နေရတာ ပူလွန်းလို့ အေးတဲ့နေရာရှာပြီး လာနေတာတဲ့၊ ဒီဘက်မှာတော့ သူတို့ ဆက်ပြီး မနေနိုင်တော့ဘူးတဲ့၊ သူတို့အနေနဲ့၊ ဘလက်ဟစ်လ်တောင်ကုန်းတွေပေါ်မှာပဲ ပြန်နေချင်တယ်တဲ့၊ သူတို့ လုံးဝ ထွက်မပြေးဘူးတဲ့ ဒီနေရာနဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ဌာနစခန်းဟာ ရှစ်မိုင်ပဲဝေးတယ်တဲ့၊ ရှစ်မိုင်ခန့်ကို ကလေးတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်သွားလို့ရတယ်တဲ့’

မာရေး ခေါင်းယမ်းသည်။ သူ့ဆေးတံကို အဆက်မပြတ် ဖွာရင်း စဉ်းစားသည်။

‘သူတို့ကို ပြောပြလိုက်တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အထက်ကပေးလိုက်တဲ့ အမိန့်အတိုင်း လုပ်ရလိမ့်မယ်လို့၊ သူတို့လူစု ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်လာကြရလိမ့်မယ်လို့’

‘သူတို့က ပြောနေတယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို ထောင်ချထားတာဟာ အကြောင်းရှိရမယ်တဲ့၊ သူတို့ကို အဲသလို လုပ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူးတဲ့၊ သူတို့ ဒီနေရာမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေကြတာပါတဲ့’

‘အေးအေးဆေးဆေး မလိုက်ရင်တော့ အင်အားသုံးရလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်ဗျာ’

ဝံပုလွေငယ်၏ မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ် သမ်းလာသည်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် အခုလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ သူကြိုတင်သိထားပါသည်ဟု ပြောချင်နေသည့်အပြုံး ဖြစ်၏။

‘သူတို့ကတော့ ခင်ဗျား လုပ်စရာရှိတာသာ လုပ်ပါလို့ ပြောနေတယ်။ သူတို့ဘက်ကလည်း သူတို့လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြမှာပဲတဲ့’

ထို့နောက် အင်ဒီးယန်းများနှင့် ဗိုလ်ကြီးမာရေးတို့သည် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ စစ်သားများနှင့် ကင်းထောက်တို့သည် ကုန်းတန်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာကြသည်။

တော်ပါသေးရဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဟော်ဝစ်ဇာစက်အမြောက် သယ်လာမိတာ ကျေးဇူးတင်ရမလို့ ဖြစ်နေပြီ’ ဟု တပ်ကြပ်ကယ်လီက ရေရွတ်သည်။

ထိုအခါ ဗိုလ်ကြီးမာရေးက လေသံခပ်မာမာဖြင့် လှမ်းဟန်သည်။ ‘ခင်ထင်မြင်ချက်ကို မင်းဝမ်းထဲမှာတင်ထားကွာ’

x x x

ဗိုလ်မှူးကြီး မစ်ဇ်နားက ဓားတုံးတို့လူစုအား ရီနိုခံတပ်သို့ ဆောင်လာရန် မြင်းတပ်တစ်တပ် စေလွှတ်လိုက်ပြီဟူသော သတင်းသည် နိုင်စံထံ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ မိုင်းစံ၏ ခေါင်းထဲသို့ ဆန့်ကျင်ဘက် အတွေးနှစ်ခု ဝင်လာသည်။ ပထမအတွေးမှာ ပြဿနာတစ်ခု သူ့လက်ထဲမှ သွတ်သွားပြီး စစ်တပ်မှ အာဏာပိုင်များလက်ထဲသို့ ရောက်သွားသဖြင့် စိတ်သက်သာရာရသော အတွေးဖြစ်သည်။ ဒုတိယအတွေးမှာ မစ်ဇ်နား၏ အရေးယူဆောင်ရွက်ချက်သည် တရားမျှတမှုရှိလိမ့်မည်လည်းမဟုတ်။ လိုလည်းမလိုအပ်ဟူသော အတွေးဖြစ်၏။

အမှန်တော့ ချီယန်နီများသည် သူတို့၏ သီးသန့်နယ်မြေကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ကြသည် မဟုတ်။ စွန့်ခွာသွားဖို့လည်း ပြင်ကြ ဆင်ကြသေးသည်မဟုတ်။ ဆိုကြောင့်လည်း ချီယန်နီများသည် ယခုအချိန်အထိ မိမိ၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်၌ နေသေးသည်ဟု ယူဆနိုင်၏။ သို့ဆိုလျှင် ဌာနကိုယ်စားလှယ်အနေဖြင့် သူတို့ ကျေးလွန်သေးသော ပြစ်မှုတစ်ခုအတွက် လူငါးဆယ် ခြောက်ဆယ်ခန့်ကို နှိပ်စီးအရေးယူဖို့ မစ်ဇ်နား၏ လက်ထဲ လွှဲပေးလိုက်သည်မှာ မှန်ပါ၏လော။ အားတုံး၏ ရွာမှလူသုံးဦး ထွက်ပြေးသည်ဟူသော သတင်းစကားနှင့် ပတ်သက်၍ ပြန်၍ စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ ဂျင်မီဘီရားထံမှ ကြားခဲ့ရခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။ သက်သေပြစရာဆို၍ ဤတစ်ခုသာလျှင် ရှိ၏။ ထိုနေ့က အလွန်နေပူသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သဖြင့် ဂျင်မီဘီရားအနေဖြင့် အမြင်မှားခြင်းကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

အကယ်၍ မြင်တွေ့ခဲ့သည်မှာ မှန်ပါသည် ဆိုဦးတော့၊ ထိုလူသုံးဦးသည် မြောက်ပိုင်းဒေသသို့ ပြန်ခြင်းမှ ဟုတ်ပါလေစ။ သူတို့လုပ်နေကျ အမဲလိုက် ထွက်ခြင်း ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

မိုင်းစံသည် ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အဆစ်အပိုင်းကျကျ တွေးလေလေ၊ ခေါင်းကိုက်လေလေဖြစ်လာသည်။ သူ့စိတ်တွင် သံသယများဝင်ကာ လိပ်ပြာ မသန့် ဖြစ်လာသည်။ သူသည် စိတ်စေတနာ ရိုးဖြောင့်မှန်ကန်သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ အင်ဒီးယန်းဌာနေကိုယ်စားလှယ်အနေဖြင့် သူ၏ ဘာသာအယူဝါဒကို အခြေခံ၍ သူအုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲနေရသော လူတစ်စုအား အကျိုးရှိရာရှိကြောင်း ဆောင်ရွက် ပေးနေခြင်းဖြစ်၏။

အမှန်တော့လည်း သူ ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခက်အခဲများမှာ လွယ်လင့် ဘာကူ ကျော်လွှား၍ ရနိုင်သည်မဟုတ်။ သူ့တွင် စားနပ်ရိက္ခာကလည်း မလုံ လောက်။ သူ့တွင် အားကိုးအားထား ပြုနိုင်လောက်သည့် ကူဖော်လောင် ဖက်လည်း မရှိ။ ဝါရှင်တန်မှ လူများကလည်း အင်ဒီးယန်း သီးသန့်နယ်မြေပေါ်၌ ကျောင်းဆရာများ၊ လက်သမားများ၊ ပိုက်ပြင်ပိုက်ဆက်သမားများ၊ အင်ဂျင်နီ ယာများ ထားပေးခြင်းထက် မြင်းတပ်တစ်တပ် ထားပေးခြင်းကို ပိုမို၍ လိုလား နှစ်သက်ကြ၏။ သို့ဖြစ်ရာ သူ့အလုပ်မှာ ခက်ခဲလှ၏။

သူ့ဇနီး လူစီမိုင်းစံထံသို့ ပြန်ရောက်လာသော မိုင်းစံတွင် ပြဿနာ အများအပြား ပါလာသည်။ သူ့တစ်ခေါင်းလုံး အုံ့ခဲလျက်ရှိသည်။ သူ့ရှုပ် အင်္ကျီတွင် ချွေးများဖြင့်နစ်ကာ ရွံရွံစိုလျက်ရှိသည်။ သူသည် လင်မနှစ် အအေးတစ်ခွက်ကို သောက်ကာ မုန့်များကို စားရင်း စိတ်သက်သာရာရမှုကို ရှာသည်။

'ဒီမယ်... ဂျွန်၊ အဲဒီ အင်ဒီးယန်းတွေကို ဖမ်းပြီး ရိန်ခံတပ်ထဲထ ထောင်ကို ပို့လိုက်ရင် ပြဿနာအားလုံးပြေလည်သွားမတဲ့လား၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေမှာ အပြစ်ရှိတယ်။ မရှိဘူးဆိုတာကော ရှင်ဆုံးဖြတ် နိုင်မလား' ဟု သူ့ဇနီးလူစီက မေးသည်။

'အားလုံး ပြေလည်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး' ဟု မိုင်းစံက စိတ်ပျက်လတ် ပျက်ပြောသည်။

'သူတို့ထဲက လူတစ်ချို့မှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ထင်ရုံနဲ့ လူ ငါးဆယ့်

ကြောက်ဆယ်ကို ဖမ်းလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် သူတို့လုပ်တာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ပြောရမှာလဲ ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ သူတို့ရွာကို ကော့ကားချောင်းဖျား ဘက်ရွှေသွားတာက လွဲလို့ တခြားပြောစရာ ဘာမှမရှိဘူး။ အမှန်ကတော့ အခု သူတို့ ရွှေသွားတဲ့နေရာကို ငါ့ကိုယ်တိုင်က အစကတည်းက ရွေးပေးပြီး နေရာချထားပေးခဲ့ဖူး ကောင်းတာ။ အဲသလိုသာ လုပ်ပေးခဲ့ရင် ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ နေရသလို အပူဒဏ်နဲ့ ဖုန်ဒဏ်ကို ဘယ်ခံရမလဲ၊ သူတို့အတွက် ရေလဲ ပေါပေါ လောလောရမယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း စိမ်းစိမ်းစိုစိုရှိမယ်'

'လူသုံးယောက် ထွက်ပြေးတာကကော' ဟု လူစီက မေးသည်။

'ဒါက အလကားပါကွာ၊ သက်သက်မဲ့ ရှုပ်အောင် ဖြစ်ရတာပါ၊ ထွက်ပြေးတယ်လို့လည်း အတိအကျ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ အို...ကွာ၊ ငါ့အနေနဲ့ ဘာမှ သေချာတာ မရှိသေးပါဘူး'

'ဒါပေမယ့် စခန်းမှာရှိတဲ့ လူတွေကတော့ လူသုံးယောက် ထွက်ပြေး ထယ်လို့ပဲ သိနေကြတာပဲ၊ တကယ်လို့ သူတို့ အနေနဲ့ ထွက်ပြေးရင် ရတာပဲဆိုတဲ့ စိတ်ဝင်သွားရင် အခြေအနေ ပိုပြီး ဆိုးကုန်တော့မှာပေါ့'

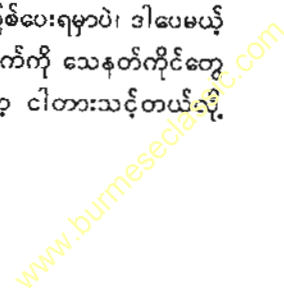
'အေးပေါ့'

'ဒါဆိုရင်လည်း ရှင့်အနေနဲ့ ဝံပုလွေငယ်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဓားတုံးကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ထွက်ပြေးတဲ့ လူသုံးယောက်ကို ပြန်ခေါ်ပေး နိုင်ဖို့နဲ့ အဲဒီလူသုံးယောက် ပြန်လာမှ ပြဿနာပြေမယ်လို့ ပြောပါလား'

'ထွက်ပြေးတဲ့လူတွေ ပြန်လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒါက ဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ မင်းနားမလည်ပါဘူး လူစီရာ၊ အမှန်တော့ ဒီလူသုံးယောက်က အရေးမကြီးပါဘူး။ သီးသန့် နယ်မြေ နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မူဝါဒက အရေးကြီးတာ၊ သူတို့က ထစ်ခနဲဆို ဖမ်းပြီး'

သူသည် စကားကို မဆက်သေးဘဲ ခေါင်းတစ်ခါခါ လှုပ်နေသည်။

'ဟာ...ကွာ၊ ဒီလူသုံးယောက်ကိုတော့ အပြစ်ပေးရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနည်းနဲ့တော့ မကောင်းဘူး၊ မစ်နားကတော့ရွာဘက်ကို သေနတ်ကိုင်တွေ့ သွတ်လိုက်ပြီ၊ ရွာထဲကိုသေနတ်နဲ့ မပြစ်အောင်တော့ ငါတားသင့်တယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ အခုငါ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ'

ရွာဘက်ကို လူတစ်ယောက် လွှတ်လိုက်ပေါ့။ ရှင်ကအခုထက်ထိ ဒါလင်တန်စခန်းမှာ ဌာနကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်နေသေးတာပဲ။

အေး...ဟုတ်တယ်။ ဆီးဂါးကို လွှတ်ရင်ရတယ်။ ငါ့ရွာကိုလာပြီး အင်ဒီးယန်း အကြီးအကဲတွေနဲ့ ဆွေးနွေးပြီးတဲ့အထိ ဘာမှမလုပ်သေးဘဲ စောင့်ဆိုင်းရင် ရနိုင်တယ်။ အဲဒီနည်းက မစ်ဇီနားရဲ့ နည်းထက်တော့ ကောင်းမှာပါ။

သူသည် ဦးထုပ်ကို ကပျာကယာယူ၍ ဆောင်းကာ ဆီးဂါးအားရှာရန် အပြင်သို့ထွက်သွားသည်။

သူစိတ်သည် စောစောကထက် ပေါ့သွားသည်။ အနည်းငယ် ကျေနပ်မှု လည်းရသွားသည်။ ဆီးဂါးလို လူတစ်ယောက်အား တပ်မှအရာရှိတွေက တော့အနိုင်ကျင့်ကြလိမ့်မည် မထင်။ ပြီးတော့ ဌာနကိုယ်စားလှယ်အနေဖြင့် သူ့စခန်း ကောင်းရာကောင်းကြောင်းအတွက် တရားဥပဒေအရ လုပ်သင့်လုပ် ထိုက်သည်များကို လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆီးဂါး မြင်းပြင်နေခိုက်တွင် မိုင်းစံသည် အနားမှရပ်ကာ စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် မှာစရာရှိသည်များကို မှာကြားလျက် ရှိသည်။ အမှန်တော့ သူ့စိတ်ထဲ၌ မရေမရာဖြစ်နေသမျှကိုပယ်ဖျောက်ပစ်နိုင်ရန် အားထုတ်နေသည့် သဘောမျှသာဖြစ်၏။

ဆီးဂါးအား မြန်မြန်သွားဖို့လည်း တိုက်တွန်းလျက်ရှိသည်။ ရွာကို မြန်မြန်ရောက်သွားဖို့လည်း အလွန်အရေးကြီးသည်ဟု သူထွက်ထားသည်။ သူ့ ခန့်မှန်း၍ရသလောက်ဆိုပါက ဝံပုလွေငယ်သည် လွယ်လွယ်နှင့် အလျှောပေးမည့် လူစားမျိုး မဟုတ်။ သူတို့ဘက်က လုပ်ရပ်သည် တရားမျှတပြီး ကျိုးကြောင်း ခိုင်လုံသည်ဟု ထင်လျှင် တင်းမာတတ်သော အကျင့်ရှိသည်ဖြစ်ရာ၊ ပြဿနာ ကြီးမားလာနိုင်၏။ ဆီးဂါး မြန်မြန်ရောက်သွားမည်ဆိုပါမူ အင်ဒီးယန်း စစ်ပွဲသစ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်ဖွယ်ရာမရှိ။ အနည်းဆုံး အစုလိုက်အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်သည့်ပွဲတစ်ပွဲကိုတော့ ရှောင်ရှားနိုင်ဖွယ်ရှိသည်။ ဆီးဂါးကတော့ တပူပူတဆာဆာ လုပ်မှုကို ထုံပေပေမျက်နှာထားဖြင့် နားထောင်လျက်ရှိသည်။ မိုင်းစံ၏ စကားများထဲတွင် သူ့အား ခယတောင်းပန်နေခြင်းများလည်း ပါ၏။ ညွှန်ကြားချက်များလည်းပါ၏။ ဘာတွေပဲပါပါ သူကတော့ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ညိတ်ပြနေသည်။

'ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ပါမယ်' ဟု ဆီးဂျားက ပြောသည်။

x x x

တပ်ခွဲနှစ် ခစန်းချနေသည့် မတော်ကုန်းပေါ်ရှိ ဆီးဂျားရောက် သွားချိန်သည် နေဝင်မိုးမျှော်ကာမျှ ဖြစ်သည်။ တိတ်ဆိတ်လွန်းသဖြင့် ထိခွဲအေးလုံး ပြီးသွားပြီဟု ဆီးဂျားက ထင်သည်။ သူ ထင်နေသည့်အတိုင်း ခန့်နေပါကလည်း သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။ မိုင်းစံအနေဖြင့် သူ့စိတ်သူ့ အေးချမ်းအောင် ပြေသိမ့်၍ နေရန်သာ ရှိတော့သည်ဟု ယူဆသည်။

ပိုးတိုးနှောင် တောင်ကြားမှနေ၍ တောင်ကုန်းအစွန်းများ၌ သေ သင်္ချာပုဒ်စံဖြင့် လှိုင်းပုဒ်ကြီးသော စစ်ဘက်များကို သူမြင်နေရသည်။ သူတို့၏ အခြားတစ်ဖက်တွင်မူ တောင်ကုန်းနှင့်တောင်ကြားအတွင်းရှိ အင်ဒီးယန်းရွာမှ မီးခိုးများ။ တစ်လက်လက် တောက်နေသော မီးရောင်များသည် ပိုးကောင်မွှား ကောင်များနှင့် တူလှချေသည်။

ဆီးဂျားသည် စိတ်သက်သာရာရသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချသည်။ သူ့အား ဆီးဂျားဟန်လိုက်သည့် ကင်းတပ်သားအား ပြန်မေးသည်။

'တပ်ခွဲမှူးက တယ်သူလဲ'

'ဖိုလ်ကြီး မေးရေ'

'သူနဲ့ ကတူ ချက်လို ကိုယ်စားလှယ်ဌာနက ဆီးဂျားလို့ပြောပါ' နေ့ခင်းမှစ၍ ယခုအချိန်ထိ ဗိုလ်ကြီးမာရေးသည် တိုက်ပွဲကို မစသေး။ ထိုထဲတွင် တိုက်ပွဲအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများကို လုပ်သည်။ ပြီးစီးသွား သောအခါ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီး နည်းဗျူဟာတစ်ခု ချမှတ်ရန် စဉ်းစားကြံဆသည်။

အမှန်တော့ ဤကိစ္စတွင် ရှုပ်ထွေးသည့် နည်းဗျူဟာ ဟူ၍ မရှိပေ။ အထူးအထွေ လုပ်စရာလည်း ဘာမှမရှိပေ။ ရွာထဲသို့ အမြောက်ဆန် အနည်း ငယ်မျှ ပစ်လွှတ်လိုက်ပြီး ယောက်ျားများကို ဝင်ဖမ်းရုံမျှသာ ရှိ၏။ သို့တစေ ငယ်သည် အချိန်တွေသာ ကုန်လာသည်။ ဘာမှမလုပ်ဖြစ်။ သူ၏ နောင်နေ့မှကြောင့် ဘာမှ ဖြစ်မလာသည့်အခါ စိတ်ရှုပ်လာသည်။ ဒေါသဖြစ်လာသည်။ သူ့မျက်နှာ ကိုကြည့်ပြီး တပ်ကြပ်ကယ်လီသည် စကားပင် မပြောရဲအောင် ဖြစ်နေသည်။

တစ်ချို့ကတော့ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ သဘောတရားကို ပျင်းပျံ့စွာ မှီ၍ ဆေးကို တဖြည်းဖြည်းပြီး နေရာအနှံ့အပြားကို တံထွေးတစ်ပျစ်ပျစ် ထွေးနေသည့် လမ်းပြ ဂျက်စကီးအပေါ် ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲသည်။

ဗိုလ်ကြီးမာရေးသည် အချိန်ကြာလာသည့်အခါ မဖြစ်နိုင်သော အချက်တစ်ချက်ကို မြင်လာသည်။ သူ့အနေဖြင့် ရွာထဲ ရှိ ယောက်ျားများထဲမှ တစ်ဝက်ခန့်ကိုပင် လက်ရဖမ်းမိဖို့ မလွယ်။ ချီယန်နီများသည် လွယ်လွယ်နှင့် အဖမ်းခံကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ ပြန်လည်၍ ခုခံတိုက်ခိုက်ကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ လူတစ်ဒါဇင်ခန့်တော့ ဆုံးရှုံးဖို့ရှိ၏။ ပြီးတော့မှ ရွာထဲမှ မရမလှ သေဆုံးနေသော မိန်းမများနှင့်ကလေးများအား သူ့ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူ၍ မြေမြှုပ်ခိုင်းရမည်။ နောက်ဆုံး ရရှိလာမည့် အကျိုးဆက်မှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်စလုံး အတွက် အကျိုးမဲ့သည့် မိုက်မဲသော အင်ဒီးယန်းစစ်ပွဲသည် တောမီးလောင် သည့်နယ် ဤလွင်ပြင်ပေါ်ရှိ နေရာအနှံ့အပြားသို့ ကူးစက်သွားပေတော့မည်။ စစ်ပွဲ မပြီးမီ လူသေများ၊ ဒဏ်ရာအနာတရသူများနှင့် ဘဝပျက်နေသူ အများအပြား ရှိလာပေတော့မည်။

ထိုအတိုင်းသာဆိုပါက သူသည် ဤစစ်မီးအတွက် တာဝန်အရှိဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရတော့မည်။ ဤတာဝန်ကို သူ့လက်တွင်းသို့ ထည့်ပေး ခဲ့သူမှာ တခြားသူ မဟုတ်။ ဗိုလ်မှူး ကြီးမစ်ဇိနားဖြစ်၏။ သူသည် တွေးရင်း တွေးရင်းနှင့် မစ်ဇိနားအပေါ် ရွံ့ရှာမုန်းတီးစိတ်ဝင်လာသည်။ သူ့အခြေအနေမှာ ရှေ့တိုးဖို့လည်း မလွယ်။ နောက်ဆုတ်ဖို့လည်း အခက်။ တကယ်အကျဉ်း အကျပ်ကြီးဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် မာရေးသည် သူ့လုပ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသည့် အလုပ်ကို တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ ရွေ့ရွေ့လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ဘွားခနဲ ရောက်လာသော ဆီးဂျားကို မြင်လိုက်ရတော့သည်။ သူ့အား ကူညီနိုင်မည့် လူတစ်ယောက်ကို ကောင်းကင်ဘုံမှ ချပေးလိုက်သည်ဟုပင် ထင်လိုက်မိ၏။ သူသည် ဆီဂျားအား ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုနုတ်ဆက်သည်။

‘မင်္ဂလာညနေခင်းပါ ဗိုလ်ကြီး’ ဟု ဆီးဂျားက ပြန်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

‘ဗိုလ်ကြီး အသားတော့ ကင်နေပြီ၊ စားတော့ မစားရသေးဘူးဆိုပါ တော့၊ ဟုတ်လား’

‘ချီယန်နီ စစ်သား ငါးဆယ်ကိုဖမ်းပြီး ထောင်ထဲထည့်ဖို့ ဆိုတာက ဆုတောင်းထွက်သလိုမျိုး လုပ်လို့ မရဘူး’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ ဗိုလ်ကြီး၊ ခင်ဗျားတို့ ဗိုလ်မှူးကြီးအနေနဲ့ ဒီတစ်ခါ တော့ဖြင့် သူ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာထက် ပိုပြီး လုပ်လိုက်တယ်လို့ ကျွန်တော် တတော့ ထင်တာပဲ’

‘ခင်ဗျားက အဲသလိုပဲ ထင်သလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲသလိုပဲ ထင်တယ်၊ ဌာနေကိုယ်စားလှယ် မိုင်းစံက လည်း ဒီလိုပဲ ထင်ထားတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဟော်ဝစ်ဇာကျည်ဆန်တွေ ရွာထဲကျသွားလို့ကတော့ ပြဿနာက ကြီးသွားတော့မှာ ကျိန်းသေပဲ၊ ဝါရှင် ဘန်ကလည်း စည်းဝေးထိုင်ပြီး ခေါင်းချင်းရိုက်ကြတော့မှာ၊ နောက်ဆုံး ဗိုလ်မှူး ကြီးရဲ့ဩဇာ အာဏာစက်ကိုတောင်မှ ချိုးချင် ချိုးပစ်လိမ့်မယ်’

‘ဒါပေါ့လေ၊ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်လာမှာပေါ့’ ဟု မာရေးက နှုတ်မကွဲ အောင် သတိထား၍ စကားပြောသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ‘တာဝန်ကြီးတစ်ခု ဆုံးသွားသဖြင့် များစွာ သက်သာရာရချက်ရှိသည်။

‘အင်ဒီးယန်းတွေ အများစုဟာ သတ်မှတ်နယ်မြေထဲမှာ ပဲနေနေကြ တုန်းပါ ဗိုလ်ကြီး၊ သူတို့အားလုံး ကိုယ်စားလှယ်ကြီး မိုင်းစံရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက် မှာပဲ ရှိနေဆဲပါ။ စစ်တပ်ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်ကို မရောက်သေးပါဘူး။ မိုင်းစံကတော့ တကယ်လို့ ပြဿနာပေါ်လာရင် ဘယ်အရာရှိကိုမဆို ထိုက်သင့်သလို တာဝန် ရှိဆီဖို့ လုပ်မှာပဲ၊ ဗိုလ်ကြီးတို့အနေနဲ့ ရွာထဲကလူတွေကို ဖမ်းဆီးခွင့် မရှိသေးပါဘူး၊ ဒီအချက်ကို ဗိုလ်မှူးကြီးလည်း ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ အခု ကျွန်တော် ခြောက်တဲ့ စကားတွေကို စာနဲ့ ရေးပေးထားရမလား’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး မစ္စတာ ဆီးဂျား’

‘ဗိုလ်ကြီးတို့ ဒီနေရာမှာ တစ်ညလုံး စခန်းချမှာလား’

‘ချရမှာပဲ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ပြီး နောက်ထပ် ဘာ ဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ အမိန့်ရတဲ့အထိတော့ ဒီမှာပဲ ခဏတပ်စွဲထားရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အဖိုးတန် လူရိုင်းတွေကို ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။ စောင့်ကြည့်ရုံပဲ ကြည့်မှာပါ’

‘ဗိုလ်ကြီးရဲ့စကားကို ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်’ ဟု ဆီးဂျားက ခြောက်သည်။

'ကျွန်တော် ရွာထဲသွားပြီး အကြီးအကဲတွေနဲ့ တွေ့လိုက်ဦးမယ်။ သူတို့အားလုံး စခန်းကို လိုက်လာပြီး မိုင်းစံနဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ ကြိုးစားကြည့်ချင်တယ်။ အမှောင်ထုထဲက တစ်ခုခု ကြားရုံ လောက်နဲ့တော့ သေနတ်နဲ့ မပစ်ကြပါနဲ့။'

'ခင်ဗျား သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဒီကိစ္စက စွန့်စားမှုတစ်ခု လုပ်သလို နေလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို သူတို့သိနေကြပြီ'

'ဟုတ်လား၊ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ စွန့်ရတော့မှာပေါ့။ သူတို့က ကျွန်တော့် ကိုတော့ ပစ်ကြခတ်ကြမယ် မထင်ပါဘူး။'

'ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ရဲ့ စကားပြန်လမ်းပြဂျက်စကီးကို ခေါ်သွားမလား'

'ဂျက်စကီးကိုလား၊ ဟင့်အင်း မခေါ်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ချီယန်နီ

စကား နည်းနည်းပါးပါးတတ်တယ်။ ကျွန်တော်တတ်ထားတာလေးနဲ့ လုံလောက် စရာ ရှိပါတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ တပ်က ဘယ်သူမှ ပါမလာစေချင်သေးဘူး ဗိုလ်ကြီး'

'ဒါဆိုလည်း သွားပေးဦးတော့၊ ဒါက ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အယူအဆပဲ'

မာရေးသည် အမှောင်ထုအတွင်းသို့ မြင်းစီး၍ ဝင်သွားသော ဆီးဂျားအား မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ မျက်စိအောက်မှ လူရော မြင်းပါ ပျောက်သွားသော်လည်း ခွာသံများကိုတော့ ကြားနေရဆဲ။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေးသွားကာ လုံးဝပျောက်သွားသည်။ သူသည် အချိန် အတော်ကြီး ကြာမျှ ထိုနေရာ၌ရပ်ကာ ရွာထဲရှိ ကျွဲသားရေဖြင့် တည်ဆောက် ထားသော ကတော့ပုံ တိပီတဲကလေး များအတွင်းမှ တလက်လက်တောက် နေသော မီးပုံများဆီသို့ ဝေးကြည့်နေသည်။

အမှောင်ထုအတွင်း တစ်နေရာမှ လမ်းပြ၏ ရေရွတ်သံကို သူကြား လိုက်ရသည်။

'ဆီးဂျားဆိုတဲ့ အရူးတော့ ခေါင်းနဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲတော့မှာပဲ။ ကြွပေါ်လေကွား၊ ငါတို့ကတော့ နီဂရီးဆိုတဲ့ ငမည်းကောင်တွေအကြောင်း မသိတဲ့လူစားမျိုးတွေကို လုံးဝအထင်မကြီးဘူး'

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ဆီးဂျားပြန်ရောက်လာသည်။ သူသည် မြင်းပေါ်မှနေ၍ ကိုယ်ကိုကိုင်းကာ စိတ်တပူပူ ဖြစ်နေသော မာရေးအား စကား လှမ်းပြောလျက်ရှိ၏။

'သူတို့ အကြီးအကဲတွေ မနက်ဖြန်ကျရင် စခန်းကို လာကြလိမ့်မယ်။ သူတို့ကို ဗိုလ်ကြီးက လွှတ်ပေးလိုက်ပါ'

'စိတ်ချပါ၊ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့သေးလား'

'ပြဿနာဆိုလို့ ကျွန်တော်ပြောတတ်ပါတယ်လို့ ထင်ထားတဲ့ ချီယန်နီ စကားပဲရှိတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်က သူတို့ရဲ့ ကလေးတွေပြောတဲ့ စကားတောင် နားမလည်ဘူး'

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးမစ်ဇ်နားနှင့် ဗိုလ်စတီဗင် ဆင်တို့သည် စောစောစီးစီးမြင်းကိုယ်စီဖြင့် အင်ဒီးယန်း နယ်မြေကိုယ်စား လှယ်ရုံးသို့ ထွက်လာကြသည်။ မစ်ဇ်နားသည် သူ့အမိန့်ကို မိုင်းစံက ကပြောင်းက ပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်သည်ဟူသော အယူအဆဖြင့် အကြီးအကျယ် ဒေါပူလျှက်ရှိ သည်။ သို့သော်လည်း သူ လုပ်ရပ်ကို ပြန်ပြောင်း၍ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူ အဆုံးအဖြတ်သည် နောက်ဆုံးတွင် တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးရမည့် အနေအထားရှိ နေသည်ကို စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ သိနေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိုင်းစံသည် သူ့ ပြဿနာကို သူ ဘာသာသူကိုင်တွယ် မြေရှင်းမည့် သဘောရှိနေပြီဖြစ်၏။ ဤပုံဆို ဝါက သူကလည်း ချမှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းနည်းလမ်းအတိုင်းသာ လုပ်လို သည်ဖြစ်ရာ သူပေးထားသည့် အမိန့်ကို ပြန်၍ရုပ်သိမ်းရန်သာ ရှိတော့၏။

ဌာနေစခန်းသို့အရာရှိနှစ်ယောက်ဆိုက်ရောက်သွားချိန် တွင်မိုင်းစံ၏ ရုံးခန်းထဲ၌ လူပြည့်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ဆီးဂျားနှင့်မိုင်းစံတို့အပြင် ထရူး ဘလက်နှင့်စကားပြန် လုပ်ပေးမည့် ဂါးရီးယားတို့ပါရှိနေကြသည်။ မစ်ဇ်နားသည် မည်သူ့ကိုမှအရေးတယူလုပ်၍ နှုတ်ဆက်ခြင်းမပြုဘဲ အားလုံးဘက်သို့ ခေါင်းတစ် ချက်ဆတ်ပြရုံမျှ ဆတ်ပြပြီး ပြတင်းပေါက်အနီးမှကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင် သည်။ ဗိုလ်စတီဗင်ဆင်က မစ်ဇ်နား၏ဘေးနား၌ ရပ်နေသည်။

ဆီးဂျားသည် သူ့ဆေးတံကိုခဲကာ စားပွဲအစွန်း၌ ထိုင်နေသည်။ မိုင်းစံကတော့ စားပွဲနောက်တွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ထောင့်တစ်ထောင့်၌ ထိုင်နေ သော ထရူးဘလက်သည် ခဲတံနှင့် စားရေးစက္ကူ ကတ်ပြားကို အသင့်ကိုင်ကာ ဗတ်တမ်းတင်ရန် စောင့်မျှော်လျက်ရှိသည်။ စကားပြန် ဂါးရီးယားကတော့ နံရံတွင်မှီ၍ ရပ်နေသည်။ သူသည် ခေါင်းကိုင့်ကာ လက်တွင်ကိုင်ထားသည့် ဆက်ကတ်ရိုးဦးထုပ်ကို လှည့်ကစားနေသည်။

အင်ဒီးယန်းများ ရောက်မလာမီ နာရီဝက်ခန့်အတွင်း ဤလူစုကြား၌ စကားအနည်းငယ်သာ ပြောကြသည်။ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ။ တစ်ကြိမ်တွင် ဆီးဂျားသည် ထိုင်ရာမှထကာပြတင်းပေါက်ကို ကျယ်သွားအောင် ထပ်ဖွင့်သည်။ မိုင်းစံသည်ဦးခေါင်းကို စားပွဲပေါ်၌ ငုံ့၍ အစီရင်ခံစာတစ်စောင် ရေးနေသည်။ မျက်နှာတွင် စိတ်ရှုပ်နေသည့် အရိပ်လက္ခဏာထင်ဟပ်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဆီးဂျားက ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ မေးငေါ့ပြကာ... 'သူတို့ လာနေကြပြီ'ဟု ပြောသည်။

လူတိုင်းက လှည့်ကြည့်ကြသည်။ အင်ဒီးယန်း သုံးယောက်သည် စခန်းရုံး ဝရန်တာဆီသို့ ဦးတည်၍ မြင်းများကို စီးလာနေကြသည်။ ရှေ့မှ လာနေသူနှစ်ဦးမှာ သက်ကြီးရွယ်အိုများဖြစ်၍ နောက်မှ လိုက်လာနေသူမှာ လေးဆယ်ကျော် ငါး ဆယ်တွင်းအရွယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး အကြောများ ပြိုင်းပြိုင်းထနေသည်။ မျက်နှာတွင် အမာရွတ်ကြီးတစ်ခုရှိသည်။

သူတို့သည် မြင်းများကို ဖြည်းဖြည်းသာသာ စီးလာနေကြသည်။ သူတို့နောက်မှ မြင်းလိုက်နေကြသည့် အုပ်စုမှာစခန်းမှ ကလေးများဖြစ်၏။ အိမ်ရှေ့ ရောက်သည့် အခါ သုံးယောက်စလုံး မြင်းပေါ်မှ တစ်ပြိုင်တည်း ဆင်းကြသည်။

'မျက်နှာအမာရွတ်နဲ့ အင်ဒီးယန်းရဲ့ နာမည်က 'ကျီးကန်း' လို့ခေါ်တယ်'ဟု ဆီးဂျားကပြောသည်။

'သူကမှော်ဆရာပဲ။ ခေါ်လာတာထောက်တော့ ပြဿနာရှိလိမ့်မယ်လို့ သူတို့ထင်ဟန် တူတယ်။ ကျီးကန်း ဆိုတဲ့ လူက တစ်ချိန်က တိုက်ပွဲတစ်ပွဲမှာ ပေါ်နီ ခြောက်ယောက်ကိုလက်နက် မကိုင်ဘဲ အသေသတ်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ ဝံပုလွေငယ်နဲ့ တောဝက်ပဲ'

ဆီးဂျားက သူ့ဆေးတံကြီးကို မီးညှိပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် ပူလောင်လောင် အိုက်စပ်စပ်...။ မိုင်းစံက စာအရေးရပ်လိုက်သည်။

ချီယန်နီများ ဝင်လာသည့်အခါ အားလုံးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် နံရံများကို မှီ၍ရပ်ကာ မိုင်းစံစကားအပြောကို စောင့်ကြသည်။ သို့သော်လည်း မိုင်းစံထံမှဘာသံမှ မကြားရ။ အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်မှုက

သာ မင်းမူလျက်ရှိသည်။ ထိုအခါ ဝံပုလွေငယ်က စကားစပြောသည်။ 'ဂါးရီးယားက ချက်ချင်း ဘာသာပြန်ပြောသည်။

'သူကပြောတယ်။ ခင်ဗျား ဘာပြောစရာရှိလို့ သူတို့ကို ခေါ်တာလဲ ဆိုတာ သိချင်တယ်တဲ့'

မစ်ဇံနားက ပြုံးသည်။

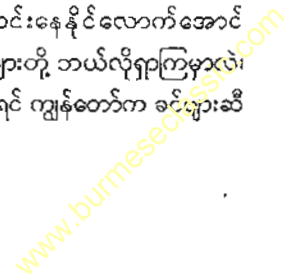
'ငါ...ဘာကြောင့် သူတို့ကို ခေါ်နေသလဲဆိုတာ သူ့သိပါတယ်'ဟု မိုင်းစံက ပြောသည်။

'သူကပြောတယ်။ သူမသိဘူးတဲ့၊ သူတို့အေးအေးချမ်းချမ်းနေကြပါဘယ်တဲ့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ်မပေးခဲ့ပါဘူးတဲ့။ အခုဆိုရင် သူတို့ရွာနားမှာလူဖြူစစ်သားတွေချထားတယ်တဲ့၊ သူတို့ရွာကိုလည်း အမြောက်နဲ့ချိန်ထားတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းပဲ နေကြတယ်တဲ့၊ လူဖြူတွေ လိုချင်တာ အေးအေးဆေးဆေး နေတာကိုပဲ မဟုတ်လားတဲ့'

မိုင်းစံက ဝံပုလွေငယ်အား လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောသည်။ 'မင်းလူတွေထဲက လူသုံးယောက် ထွက်ပြေးတယ်၊ အေရာဖာဟိုးတစ်ယောက်က အသေအရာ မြင်ခဲ့ရတယ်၊ ဘယ်သူတွေဆိုတာလဲ သိတယ်၊ ငါ့ဆီက ခွင့်ပြုချက်မရဘဲနဲ့ ဒီနယ်မြေထဲက ဝေးရာကို မသွားရဘူး၊ အဲဒါဥပဒေပဲ။ အဲဒီ ဥပဒေကို မင်းသိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ အခု မင်းလူတွေထဲက လူငယ်ဆယ်ယောက် ငါ့ကိုပေးပါ။ သူတို့ကို ငါ အကျဉ်းသားအဖြစ် ထားရလိမ့်မယ်။ ဒီအတွင်းမှာ စစ်သားတွေက ထွက်ပြေးတဲ့လူသုံးယောက်ကို လိုက်ရှာကြလိမ့်မယ်၊ တွေ့လို့ ဒီကိုပြန်ခေါ်လာတဲ့ အခါမှာ မင်းရဲ့လူဆယ်ယောက်ကို ငါလွှတ်ပေးမယ်'

ဂါးရီးယားက ဘာသာပြန်ပြောအပြီးတွင် ဝံပုလွေငယ်က တောဝက်အား ဘစ်စုံတစ်ရာ လှည့်ပြောသည်။ တောဝက်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ဝံပုလွေငယ်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါသည်။

'ဒီလိုလုပ်တာကတော့ မကောင်းဘူး၊ ခင်ဗျား ခိုင်းတိုင်း ကျုပ်မလုပ်နိုင်ဘူး၊ လူတစ်ထောင်လောက် ပုန်းအောင်းနေနိုင်လောက်အောင် ကျယ်ဝန်းတဲ့ ဒီနယ်မြေထဲမှာ လူသုံးယောက်ကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုရှာကြမှာလဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့လက်အောက်ကလူတစ်ယောက် ထွက်ပြေးရင် ကျွန်တော်က ခင်ဗျားဆီ

လာပြီး လူဆယ်ယောက်ပေးထားရမယ်လို့ တောင်းရင် တရားမလား၊ လူဆယ်
ယောက်က ဘာမှလုပ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ'

မစ်ဖိနားက ပြုံးနေသည်။ ဂါးရီးယားက စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်ဖြင့်
ဘာသာပြန်ပေးလျက်ရှိသည်။ မိုင်းစံကဒေါသတကြီး ပြန်ပြောသည်။

'မင်း ငါတောင်းတဲ့ လူဆယ်ယောက် ပေးရမယ်၊ မပေးရင် ငါ့ဆီက
ရိက္ခာမရတော့ဘူး။ ငါတောင်းတာ မရမချင်း မင်းတို့ကို စားစရာ ဘာမှ မပေးဘူး။
ငါ အဲဒီလူဆယ်ယောက် လိုချင်တယ်၊ အခုချက်ချင်း လိုချင်တယ်၊ မရရင်
မင်းတို့ကို အငတ်ထားမယ်'

ဝံပုလွေငယ်က ခေါင်းယမ်းသည်။

'ကျုပ် မပေးနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ကို အငတ်ထားမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်
နေရင်လည်း အလကားပဲ၊ ကျုပ်ဟာ လူဖြူတွေရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ။
မိတ်ဆွေဖြစ်လာတာလည်း ကြာပါပြီ၊ လူဖြူတွေနဲ့ စစ်တိုက်နေတာထက် အတူတူ
လက်တွဲပြီး အလုပ်လုပ်တာက ပိုကောင်းမယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ်နားလည်တယ်။
ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အတွက်ကတော့ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ကျုပ်ဟာ အသက်ကြီးပါပြီ၊
ကျုပ်တို့လူမျိုးစုလည်း နည်းနည်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ်'

'ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ကို ဘာမှ မသိဘူးလို့ ထင်ချင် ထင်နေမှာပဲ၊
ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဝါရှင်တန်ကို ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ သမ္မတနဲ့လည်း စကားပြောခဲ့
ဖူးတယ်၊ သူနဲ့ လက်ချင်းလည်းဆွဲ နှုတ်ဆက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ သူက ပြောတယ်၊
ကျုပ်တို့နဲ့ လူဖြူတွေ ကြားမှာ ငြိမ်းချမ်းရေး ရှိသင့်တယ်တဲ့၊ ကျုပ်ကတော့ အဲဒီ
ငြိမ်းချမ်းရေးကို တည်မြဲအောင် ထိန်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားတယ်'

မိုင်းစံကတော့ ခေါင်းမာစွာဖြင့် သူ့ခေါင်းကို တွင်တွင်သာ ယမ်းလျက်ရှိ
သည်။ သူသည် ဂါးရီးယား ဘာသာပြန်၍ ပြောနေသည်ကိုပင် ကောင်းကောင်း
နားမထောင်။ မစ်ဖိနားက ပြုံးစိစိ လုပ်နေသည်ကို ကြည့်ကာ မခံချင် ဖြစ်နေမိ
သည်။ မစ်ဖိနားက သူ့အား စည်းကမ်းဥပဒေကို လိုက်နာအောင် မလုပ်နိုင်သည့်
အုပ်ချုပ်ရေးသမားတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်သွားမည်ကို မခံနိုင်။

'မင့်ဆီက လူဆယ်ယောက်သာပေး' ဟု မိုင်းစံက ထပ်ပြောသည်။

'ဒီကိုလာပို့၊ သူတို့ကို ဒီနေ့ ရောက်အောင် ပို့ပေး'

ဝံပုလွေငယ်က ပြုံးသည်။ 'ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဟာ မိတ်ဆွေတွေပါ
ထိုင်းစားလှယ်ကြီး' ဟု ပြောသည်။

'ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားခိုင်းတာကို ကျုပ် လုပ်မပေးနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်စိတ်က
မုန်တယ်လို့ ထင်တဲ့ဟာကိုပဲ ကျုပ် လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ပြဿနာမှရာ
ချင်ပါဘူး၊ ဒီစခန်းမှာ သွေးထွက်သံယိုမှလည်း မဖြစ်စေချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခု
ခင်ဗျားခိုင်းတာကိုတော့ ကျုပ်မလုပ်နိုင်ဘူး'

'ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့ကို အငတ်ထားရလိမ့်မယ်'

ကျန် ချီယန်နီနစ်ယောက်က ဝံပုလွေ၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေကြသည်။
အမာရွတ်နှင့်လူ၏ မျက်နှာသည် ဒေါသဖြင့် ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ဝံပုလွေငယ်က မျက်နှာ
အမာရွတ်နှင့်လူ၏ လက်မောင်းကို တအားဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ထို့နောက်
ဝံပုလွေငယ်သည် လူတစ်ဦးချင်းစီထံသို့ သွား၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

'ဒီနေ့ လူဆယ်ယောက်လာပို့၊ ငါစောင့်နေမယ်' ဟု မိုင်းစံက ပြောသည်။

'ကျုပ် အခု ရွာကိုပြန်မယ်' ဟု ဝံပုလွေငယ်က ပြန်ပြော သည်။

'ကျုပ်တို့နစ်ယောက်စလုံး လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့။

ဒီစခန်းမှာ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့လူတစ်ချို့ကို ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ထားတယ်။
ဘာကယ်လို့ ဒီစခန်းမှာ သွေးမြေကျအောင် ကျုပ်ကလုပ်ရင် ကျုပ်အတွက် ရှက်စရာ
ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကိုတော့ မလုပ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ လုပ်ရမှာပဲ၊
ကျုပ်လူမျိုးတွေကိုခေါ်ပြီး ကျုပ်မြောက်ပိုင်းကို ပြန်မယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဇာတိဖြစ်တဲ့
ဘလက်ဒစ်လ် တောင်ကုန်းတွေ' ပေါ်မှာ ပြန်နေမယ်၊ ကျုပ်တို့ အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ
သွားချင်တယ်၊ ဘယ်သူကမှ လာပြီးမတားရင် ကျုပ်တို့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ
သွားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့နောက်ကို လိုက်ဖို့ စစ်သားတွေ
လွှတ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့အုပ်စု စခန်းနဲ့ အတော်အလှမ်းဝေးကွာတဲ့ နေရာလောက်
ရောက်မှ လွှတ်ပါ၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ ခင်ဗျားက အခုပဲ တိုက်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း
ကျုပ်က ပြန်တိုက်ဖို့ အသင့်ပဲ၊ ကျုပ်တို့သွေး၊ ဒီမြေပေါ်ကျအောင် လုပ်ဖို့ ဝန်မလေး
ငါဘူး'

မိုင်းစံက စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ဝံပုလွေငယ်ကို စိုက်ကြည့်နေ
သည်။ မစ်ဖိနားက လှမ်း၍ သတိပေးသည်။

'ဒီမယ်မိုင်းစံ၊ ခင်ဗျား ဒီသုံးကောင်ကို ဖမ်းပြီး ထောင်ထဲ ပို့ထားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ အဲဒါ မလုပ်ရင်တော့ ခင်ဗျား လူမိုက်ဖြစ်တော့မယ်'

'ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ ဆီးဂျား' ဟု မိုင်းစံက ပြောသည်။

'ဒီအတိုင်း ပြန်လွှတ်လိုက်ရမှာလား'

'သူတို့ လာတာက ငါဖိတ်လို့ လာကြတာ၊ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားခွင့် လာခွင့်ရမယ်လို့ ငါပြောထားတယ်၊ ငါနောက်ဆုံး လုပ်ပေးနိုင်တာက ဒါပဲ ရှိတယ်'

'မိုင်းစံသည် အဆမတန် ကိုက်ခဲနေသော ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်၍ သူ့ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေခဲ့သော်လည်း ကျွန်လူများကတော့ ဝရန်တာသို့ ဘွက်၍ ရပ်ကာ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ဖုန်လုံးများကြား၌ တလှုပ်လှုပ် ရွေ့လျားသွားနေ သော ချီယန်နီသုံးယောက်အား မျက်စိတစ်ဆုံး မျှော်ကြည့်နေကြလေသည်။

မစ်ဇိနားက ပြန်ခါနီးတွင် မသိမသာကလေး ပြုံး၍ မိုင်းစံအား နှုတ် ဆက်သည်။

'ကျွန်တော် တပ်ခွဲ(ဘီ) ကို ဆက်ချထားလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားအတွက် လိုအပ်လိမ့်ဦးမယ်လို့ ထင်တယ်လေ' ဟု ပြောသည်။

'မိုင်းစံက ဘာမှပြန်မပြော။ နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ငါ့ဆစ်စ် ပြည်နယ် လော့ရင့်စီမြို့ရှိ အင်ဒီးယန်းရေးရာဌာန အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ပဲလျံနစ်ကို ဆန်ထဲ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရိုက်သည်။

'မြောက်ပိုင်း ချီယန်နီအကြီးအကဲ ဝံပုလွေငယ်၊ သူ့ လူမျိုးအားလုံးနှင့် စခန်းမှ ထွက်ခွာပြီး မြောက်ပိုင်းသို့ ပြန်မည်ဟု လုပ်နေသည်။ လူအင်အား သုံးရာခန့်ရှိသည်။ အမြန်ဆုံး အကြံပြုပါ'

တစ်ဖက်မှ ပြန်ကြားချက်ကို စောင့်မျှော်နေသော မိုင်းစံသည် အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားကာ စိတ်မော လူမောဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ့ယောက်ျား၏အဖြစ်ကို မြင်နေရသော လူစီသည် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်ရသည်။ သူသည် ကွိတ်ကားဘုန်း တော်ကြီး အယ်လီကာနာဆီးယတ်တို့ ဇနီးမောင်နှံအား ညစာစား ဖိတ်လိုက် သည်။ ဤဘုန်းတော်ကြီးသည် သူ့ယောက်ျားအား စိတ်သက်သာရာရအောင် ဖျောင်းဖျောင်းပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူထင်၏။

ဆီးယတ်သည် အရပ်ပုယု ကိုယ်လုံးတုတ်တုတ်၊ မျက်လုံးပြာပြာဖြစ် သည်။ မေတ္တာတရားကိုသာ လက်ကိုင်ပြုပြီး မေတ္တာတရားကိုသာ ယုံကြည်လျှင် ဩဇာအားလုံးသည် သူ့ ဘာသာသူ အေးချမ်းစွာ ပြီးပြတ်သွားနိုင်သည်ဟူသော စကားကို ထပ်တလဲလဲ ပြောလျက်ရှိ၏။ လူစီကလည်း ဘေးမှနေ၍ တတ် သောရွေ့ ဖျောင်းဖျောင်းပြောလျက်ရှိသည်။

ညပိုင်းတွင် နီကိုဆန်ထံမှ ကြေးနန်းပြန်လာသည်။

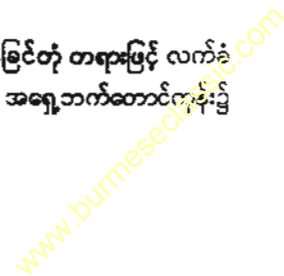
'အင်ဒီးယန်းများ သတ်မှတ်နယ်မြေအတွင်းမှ မထွက်ရ။ ထွက်ခွာခွင့်ပြုလိုက်လျှင် အင်ဒီးယန်း သီးသန့်နယ်မြေစီမံ ကိန်း တစ်ခုလုံး ပျက်ပြားဖွယ်ရာ ရှိသဖြင့် မြောက်ပိုင်း ချီ ယန်နီများအား တားမြစ်ပါ။ ဗိုလ်မှူးကြီးမစ်ဇိနားထံ သတင်း ပို့ပါ'

မိုင်းစံသည် ဆီးဂျားအား ချက်ချင်း အခေါ်မလွှတ်သေးဘဲ ကြေးနန်းကို အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် ဖတ်နေသည်။ ဆီးဂျား ရောက်လာသောအခါ ကြေးနန်း အကို ဗိုလ်မှူးကြီးမစ်ဇိနားထံ ပို့ပေးဖို့ စိုင်းသည်။

ထိုညအဖို့ ကိုယ်စားလှယ် မိုင်းစံသည် စိတ်အေးချမ်းမှု အနည်းငယ် နှသာရသည်။ သူသည် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာမျှ ရုံးခန်းထဲ၌ထိုင်ကာ မှန်အိမ်မီး အပိုင်အောက်၌ တစ်လယ်လယ် ပျံ့သန်းနေကြသော ပိုးကောင်များနှင့် ခြင်ကောင် များကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့လုပ်ခဲ့သော လုပ်ရပ်သည် မှန်ပါ၏လော။ အကောင်းဆုံးလုပ်ရပ်တစ်ခုမှ ဟုတ်ပါလေစ။

ဗိုလ်မှူးကြီးမစ်ဇိနားကတော့ အပြောသမား၊ အတွေး သမားတစ် သောက်မဟုတ်။ လက်တွေ့သမားဖြစ်သည်။ ကြေးနန်းကိုဖတ်ပြီးနောက် မိနစ် အနည်းငယ်မျှအတွင်း တပ်ခွဲ(အေ) အား အမိန့်ပေးပြီးပြီဖြစ်သည်။ နောက်နာရီ ဘက်ခန့်အကြာ ဗိုလ်ကြီး၏ တပ်ခွဲ(အေ) သည် ဗိုလ်ကြီးမာရေ၏ တပ်အား ခိုင်အားဖြည့်ရန် ချီတက်သွားသည်။

မာရေးသည် မစ်ဇိနား၏ အမိန့်များကို ဆင်ခြင်တုံ တရားဖြင့် လက်ခံ သည်။ သူက ဗိုလ်ကြီးဝင့်အား တပ်ခွဲ(၂)မှ လူများကို အရှေ့ဘက်တောင်ကုန်း၌ ခြံ၍ ချထားရန် အကြံပေးသည်။

'အဲဒီဟိုဘက်တော့ ဖြန့်ချိလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီဘက်က လှမ်းကြည့်ရင် သူတို့
တဲတွေနဲ့ မီးဖိုတွေကို မြင်နေရမှာပါ'

'ဗိုလ်မှူးကြီးကတော့ ကနေည ဝင်တိုက်ဖို့ ပြောလိုက်သေးတယ်'

'အဲဒါကတော့ အရူးအလုပ်ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ရွာထဲမှာ မိန်းမတွေနဲ့
ကလေးတွေ ရှိနေတယ်၊ သွေးနဲ့ ရေချိုးချင်နေတယ် ဆိုရင်တော့ သူကိုယ်တိုင်
လာပြီးလုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ အမှန်ကတော့ ဒီကိစ္စက ပုလိပ်တာဝန်ပါ၊ သတ်ဖြတ်
ဖြတ်ပွဲ လုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖမ်းရဆီးရမှာ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ မိုးလင်းတဲ့
အထိတော့ စောင့်ဦးမှပေါ့'

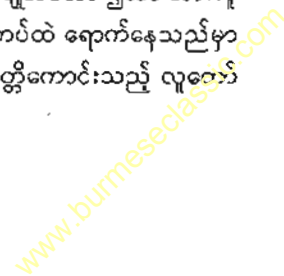
x x x

အပိုင်းသုံး

စက်တင်ဘာ ၁၈၇၈

လူဖမ်းပွဲ စခြင်း

ဗိုလ်ကြီးမာရေးသည် တစ်ညလုံး အိပ်၍မပျော်။ လွန်လေပြီးခဲ့သော
အခါများကလည်း နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ရင်ဆိုင်ရမည့် အရေးအခင်းတစ်ခုခု
ရှိနေပါက အခုလိုပင် အိပ်မပျော် ဖြစ်တတ်၏။ သူသည်ဝင့်၊ ဖရီးလင်း၊ စတီဗင်ဆင်
စသော လူငယ်များအကြောင်း တွေးကာ စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ မနာလိုသလို ဖြစ်နေ
၏။ တကယ်တော့ ထိုလူစုသည် ဘဝ၏ ရှင်သန်မှုထဲတွင် နှစ်မြှုပ်နေကြသူ
များဖြစ်သဖြင့် သေခြင်းတရားကို အလေးအနက်ထား၍ တွေးမိကြပုံမပေါ်။ မိမိနှင့်
ညှဉ်းလိုက်လျှင် ဤလူစုသည် သတ္တိကောင်းသူများ ဖြစ်၏။ မိမိကတော့ သူတို့လို
သတ္တိကောင်းသူတစ်ဦးမဟုတ်။ မိမိတွင် ကြောက်စိတ်ကတော့ ရှိ၏။ ထိုကြောက်
စိတ်ကို အခြားလူများလို အပြင်သို့ မထုတ်ဘဲ ဖုံးကွယ်မျှိသိပ်ထား၍သာ ဘေးလူ
များ မသိကြခြင်းဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူစစ်တပ်ထဲ ရောက်နေသည်မှာ
ဆယ်နှစ်နှစ်မျှ ရှိခဲ့ပြီ။ အများစုကတော့ သူ့အား သတ္တိကောင်းသည့် လူကော်
အရာရှိ တစ်ဦးဟု အသိအမှတ်ပြုထားကြ၏။

သူ အိပ်ပျော်အောင် အားထုတ်ပါသော်လည်းမရ။ ညဉ့်နက်လာလေလေ မျက်စိများက ကျယ်လေ။ ကြာလာတော့လည်း အိပ်ပျော်အောင် အားထုတ်သည့်အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။ သူသည် အိပ်ရာမှထကာ ဆေးတံကို မီးညှိသည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာပေါ် နိုး၍ ထိုင်ကာ ဆေးတံကို ဖြာသည်။ ဆေးတံသောက်ရသည်မှာ အရသာမတွေ့။ အမှောင်ထဲတွင် ဆေးတံမှ ထွက်နေသည့် မီးခိုးများကို မမြင်ရ။ ဤတစ်ချက်ကြောင့် အရသာမတွေ့ ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူထင်သည်။

ရွက်ထည်တံရှေ့သို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ရွက်ထည်စကို ဆွဲလှန်ပြီး ရပ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။

'ဘာလဲဟေ့ . . . ' ဟု မာရေးက လှမ်းမေး၏။

တပ်ကြပ်ကယ်လီ ဖြစ်၏။

'ဗိုလ်ကြီး မီးထခြစ်တာ မြင်လိုက်လို့ ' ဟု ပြောသည်။

'ကျွန်တော်က ဗိုလ်ကြီးကို . . . ဟို . . . '

'ငါ . . . ဘာမှမဖြစ်ဘူး ' ဟု မာရေးက လေသံခပ်မာမာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

'ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ဗိုလ်ကြီး '

'ဟေ့ ခဏနေဦး ' ဟု မာရေး လှမ်း၍ တားသည်။

'ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့နဲ့ တပ်ကြပ်ကြီး၊ အိပ်လို့မပျော်တော့ အလကားနေရင်းနဲ့ လူက စိတ်တိုနေတယ် '

'ကျွန်တော်လည်း အိပ်လို့မရဘူး၊ ဗိုလ်ကြီး ' ဟု ကယ်လီက ပြန်ပြောသည်။

'ကျွန်တော် ရွာဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေတာ '

'တိတ်ဆိတ်နေတယ် မဟုတ်လား '

ကယ်လီက ခေါင်းညိတ်သည်။

'မီးဖိုတွေကတော့ တဟုန်းဟုန်း တောက်နေတုန်းပဲ၊ ဒီလောက်ပူတဲ့အိုက်တဲ့ ညမျိုးမှာ ဘာလုပ်ဖို့ မီးတွေ ဖိုနေတာလဲ မသိဘူး '

'အလင်းရောင် ရချင်လို့ နေမှာပေါ့ကွာ '

'ဗျာ . . . '

'ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ ' ဟု ပြောကာ မာရေးက သက်ပြင်းချသည်။

'ဗိုလ်ကြီးပြောလိုက်တာ အလင်းရောင်ရချင်လို့ဆိုလား၊ ဘာလား၊ သေဘူး၊ သူတို့ အလင်းရောင်ရချင်တာက ငရဲပြည်သွားမှာမို့လား '

'ဒီမယ် တပ်ကြပ်ကြီး၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် တိုက်ပွဲဖြစ်တော့မယ်၊ မင်းကော့ဆော်တော်ပျော်လိမ့်မယ် ထင်တယ် '

'ခင်ဗျာ '

'မနက်ဖြန်မနက် သတ်ရဖြတ်ရမှာကို မင်းပျော်လိမ့်မယ် ထင်တယ်လို့ ပြောတာပါ '

'ကျွန်တော်ကတော့ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲကို ဘယ်တော့မှ အဲသလို မမြင်ဘူး၊ ဗိုလ်ကြီး '

'ဪ . . . အေး . . . အေး၊ ကဲ သွားတော့၊ တစ်ရေးလောက်တော့ အိပ်လိုက်ဦး '

မာရေးက သက်ပြင်းချသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး ထွက်သွားသည့်အခါ သူသည် အိပ်ရာပေါ်မှ ထကာ တံပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးပြောသွားသည့်အတိုင်းပင် အင်ဒီးယန်းရွာဆီမှ မီးဖိုများကို မြင်နေရသည်။ ကောင်းကင်ပြင်သည် မည်းမှောင်လျက်ရှိ၏။ ကြယ်ရောင်ဟူ၍ လုံးဝမရှိ။ ယနေ့ည သို့မဟုတ် မနက်ဖြန် မနက်တွင် မိုးရွာမည့် အရိပ်လက္ခဏာ ရှိနေသည်။

မာရေးသည် တောင်ကုန်းအစွန်းဘက်သို့ လျှောက်သည်။ ကင်းတပ်သားများကို ကျော်ပြတ်လာခဲ့ပြီး ဟော်ဝစ်ဇာ အမြောက်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ စင်နေသည်။ အမြောက် တပ်သားများ၏ ဟောက်သံများ ကြားနေရ၏။ မာရေးသည် သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အမြောက်ပြောင်းကို အသာအယာ ပွတ်နေသည်။ အမြောက်ပြောင်းသည် စိုစွတ်အေးစက်နေသည်။

မကြာခဏ မိုးချုန်းသံများ ကြားရသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် ဝင်းခနဲ သက်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည့် လျှပ်စီးရောင်များ၊ ပထမနှစ်ကြိမ်တွင် မြင်လိုက်သော်လည်း သဲသဲကွဲကွဲမရှိ၍ ဘာမှန်းမသိလိုက်။ တတိယအကြိမ်တွင် မူဒူးဘက်သို့ တည့်တည့်ကြည့်နေမိသည်။ ရွာလယ်ခေါင်တွင် မြင်းတစ်စီးပေါ်၌ ဆင်၍နေသော လူတစ်ယောက်၏ ရုပ်လွှာကို မြင်လိုက်ရသည်။

မာရေးက ကင်းတပ်သားတစ်ဦးအား 'ဘာမြင်သလဲ ' ဟု မေးသည်။ သို့သော်လည်း ကင်းတပ်သားက ဘာမှမမြင်။ မာရေးသည် သူ့ဘက်သို့

ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အိပ်ရာ အစွန်း၌ ထိုင်ကာ ခြေတစ်ဖက်ကို အခြားတစ်ဖက်ပေါ်တင်၍ ဖိနပ်မှဆွဲကို လက်နှင့်လှည့်၍ ကစားနေသည်။ မိုးကတော့ မရွာသေး။ သူ၏တံအတွင်းသို့ အရုဏ်ဦးရှေ့ပြေး အလင်းရောင် ဝင်လာချိန်အထိ ထိုပုံစံအတိုင်း ထိုင်နေသည်။

ထို့နောက် သူသည် ဝင့်၏တံဘက်သို့ သွား၍ ဝင့်အားနှိုးသည်။ 'မင်္ဂလာနံနက်ပါ' ဟု နှုတ်ဆက်စကား ပြောသည်။ 'လာပါဗျာ၊ အပြင်ထွက်ခဲ့ပါဦး' ဟု ခေါ်သည်။

ဝင့်ကတော့ အိပ်ရာပေါ်၌ထထိုင်ကာ သူ့မျက်စိများကို ပွတ်နေသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အပြင်မှာ မှောင်နေတုန်းပဲ'

'လင်းနေပြီ၊ ကိုယ့်လူ၊ ထပါတော့၊ ကျွန်တော် တစ်ပတ်လောက် လျှောက်ကြည့်ချင်လို့၊ ကျွန်တော် သွားနေတုန်း ခင်ဗျား နိုးနေမှ ဖြစ်မယ်'

'တိတ်ဆိတ်လှချည်လား' ဟု ဖိနပ်ကို လက်နှင့်စမ်း၍ ရှာနေရင်း ဝင့်က ရေရွတ်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ပြီး တိတ်ဆိတ်လွန်းတယ်၊ ကျွန်တော် ရွာဘက် ဆင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်'

'ဟာ အဲဒါ အရူးအလုပ်ပဲ၊ စောင့်ဦးမှပေါ့၊ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် မစောင့်နိုင်တာလဲ'

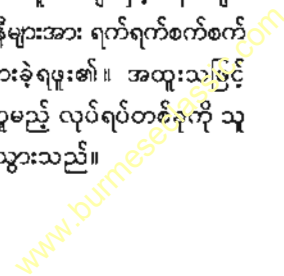
မာရေးက ပခုံးများကို တွန့်လှက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ အမှန်တော့ သူသည် ရွာဘက်သို့ တစ်ယောက်တည်း သွားရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သည်မဟုတ်။ အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသော ဝင့်က သူ့အပေါ် အထင်သေးသွားမည်ကို ကြောက်၍သာ အခုလို ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အခုကျတော့လည်း သူသည် ရွာဘက်သို့ မသွားမီ အရက်တစ်ခွက်တစ်ဖလားသောက်၍ ရဲဆေးတင်သွားချင်စိတ် ပြင်းပြလျက်ရှိသည်။ သူ့တံဘက်သို့ ပြန်သွားကာ အိပ်ရာထဲမှ အရက်ပုလင်းကို ယူသည်။ အရက်မှာ တစ်ဝက်ခန့်မျှသာ ကျန်တော့၏။ သူသည် ပုလင်းထဲမှ အရက်ကို တစ်စက်မှ မကျန်အောင် မော့သည်။ ထို့နောက် ကင်းစောင့် တစ်ဦးရှေ့မှ ဖြတ်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ လက်ထဲမှ ပုလင်းလွတ်ကို ချုံပုတ်တစ်ခုထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ကာ ရွာဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

တစ်ရွာလုံးဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည့်အတွက်

သူ မအံ့သြတော့ပေ။ သူ၏ မိုက်မဲမှုကိုသာ သူပြန်၍ အံ့သြနေသည်။ အင်ဒီးယန်းတို့၏ လှည့်ကွက်မှာ ရိုးရိုးကလေး ဖြစ်၏။ မီးဖိုများကို အဆက်မပြတ် အောင်ဖိုထားခဲ့ခြင်းအားဖြင့် လူတွေရှိနေသေးသည်ဟုထင်အောင် လုပ်သွားခြင်းပေတည်း။ ဤလှည့်ကွက်ကလေးကိုတော့ သူ ခန့်မှန်းပြီး သိဖို့ကောင်း၏။ အင်ဒီးယန်းများသည် တံများကို သိမ်း၍ မြင်းခွာများကို အဝတ်များနှင့် နည်းပတ်ကာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ထွက်သွားကြခြင်း ဖြစ်ပုံရ၏။ သူတို့ ထွက်သွားသည်မှာ မည်မျှကြာပြီနည်း။ အခုအတိုင်းသာဆိုလျှင် သူရင်ဆိုင်ရမည့် ပြဿနာသည်သေးလှမည်မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ ဝင့်က သူ့ပါးစပ်မှစီစကီနဲ့ရ၍ သတင်းပို့ခဲ့သည်ရှိသော်...။

မာရေးသည် ဆေးတံကို မီးညှိ၍ ဖွာသည်။ ဆေးရွက်ကြီးနဲ့သည် အရက်နဲ့ကို ပျောက်စေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။ သူသည် ရွာထဲသို့ လျှောက်သွားသည်။ မြူများကွဲစပြုနေပြီ။ သူသည် မြေပေါ်၌ပြန်ကြဲနေသော အမှိုက်သရိုက်များကို အထူးအဆန်းတစ်ခု ကြည့်သည့်နယ် စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေမိသည်။ သူသည် အမှိုက်များကြားမှ ပစ္စည်းလေးများကို ကောက်ယူ၍ ကြည့်မိသည်။ ထက်ပိုင်း တျိုးနေသော လေးတစ်ချောင်း။ သမင်ရေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ကစားစရာ ဘလေးရုပ်လေးတစ်ခု။ ပုတီးစေ့လေးဖြင့် လှပစွာစီခြယ်ထားသည်။ ပြီးတော့ သမင်ရေဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသည့် အင်ဒီးယန်းလွှာချင်းဖိနပ်စုတ်ကလေးတစ်ရန်။ အားလုံးသည် ဘာမှ တန်ဖိုးရှိသော ပစ္စည်းများမဟုတ်သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် လှဆန်သော အင်ဒီးယန်းတို့၏ အမူအကျင့်ကလေးများကို အသိအမှတ် မပြုဘဲ နေနိုင်။ ကိုယ်ချင်းစာနာသော စံစားမှုသည် ဝင်လာသည်။

သူ့စိတ်သည် ယခုလက်ရှိ ဖြစ်စဉ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်စဉ်တစ်ခု တို့တွေးနေမိပြန်သည်။ အကယ်၍ ရွာပေါ်သို့ ဟောင်ဝစ်ဇာ အမြောက်ကျည်ဆန်များ ကျရောက်ပေါက်ကွဲပြီး မြင်းတပ်သားများက တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျော့ အတိုင်း ခုန်းစိုင်း၍ဆင်းကာ မြင်းများ၊ လူများ၊ ကလေးသူငယ်များနှင့် မိန်းမများ အား သေနတ်များဖြင့် တရစပ် ပစ်ခတ်ခဲ့ပါမူ။ ချီယန်နီများအား ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည့် ဇာတ်လမ်းများကို သူ ကြားခဲ့ရဖူး၏။ အထူးသဖြင့် 'ဆင်းတောင်ကြား' မှ ဖြစ်ရပ်။ ယင်းအဖြစ်မျိုးနှင့်တူမည့် လုပ်ရပ်တစ်ခုကို သူ မလုပ်ခဲ့မိသည့်အတွက် စိတ်ထဲတွင်များစွာ ပေါ့ပါးသွားသည်။

တပ်ခွဲနှစ်ခွဲ စခန်းချထားရာနေရာသို့ ပြန်လျှောက်လာခိုက်တွင် သူသည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ နှမ်းလျှောက်ရှိ၏။ အိပ်ရာပေါ်လှဲကာ ခဏတစ်ဖြုတ် အိပ်လိုက်ချင်စိတ်က ကြီးမားလျက်ရှိလေပြီ။

သူတောင်ကြားလေးအတွင်းမှ ကမ်းပါးပေါ်သို့ တက်မိချိန်တွင် ဝင့်နှင့် ဆုံမိသည်။ ကောင်းကင်တွင် တိမ်များ လွင့်စင်သွားလျက်ရှိသည်။ နေရောင်မြည်သည် တောင်ကြားပေါ် ဖြာဆင်းလျက်ရှိ၏။ ဗိုလ်ကြီးဝင့်သည် သူ့နှုတ်ခမ်းခွေးတိုနဲ့နဲ့ကို လက်ဖြင့် အသာအယာဆွဲရင်း တိုင်များသာရှိတော့သည် အင်ဒီးယန်းတဲများဆီသို့ ဖျော်ကြည့်နေသည်။

‘တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး’ ဟု မာရေးက ပြောသည်။

‘အားလုံးပဲလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့တွေ မြင်းတွေမဟီအောင် ဘယ်လိုများ ထိန်းသွားကြသလဲ မပြောတတ်ဘူး၊ မြင်းတော့ တကယ့်ကို နိုင်တဲ့ ကောင်တွေပဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ မနေ့ညကတည်းက ဝင်စီးဖို့ ကောင်းတာ’ ဟု ဝင့်က စိတ်မအေးသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေကို သတ်ပစ်ရမှာလား’

‘အင်ဒီးယန်းတွေ တိုက်နေပုံတော့ ဒါတွေ ရွေးနေလို့ ဖြစ်နိုင်မလား’

‘တာဝန်မကြီးရင် ခံတပ်ကို အစီရင်ခံစာရေးပို့ပေးပါလား၊ ကျွန်တော်ခဏကလေး မှေးလိုက်ချင်တယ်၊ မနေ့ညက ကျွန်တော် လုံးဝ အိပ်မပျော်ခဲ့ဘူး’

x x x

ဗိုလ်မှူးကြီးမစ်ဇ်နားသည် ခံ့နက်စာစားပြီးလျှင် ပြီးချင်း ခံတပ်ဝင်ကိုဖြတ်ကာ မြင်းစောင်းများဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။ ကော့တာချောင်းဘက်သို့ တပ်ခွဲအေနှင့်တီတို့ထံမှ ဘာသတင်းမှ ရောက်မလာသေး။ အမှန်တော့ အခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် ဤတပ်ခွဲများသည် အကျဉ်းသားများနှင့်အတူ ခံတပ်သို့ ပြန်ရောက်သင့်ကြပြီဖြစ်၏။ သူသည် ဘာများဖြစ်နေကြလို့ပါလိမ့်ဟု တွေးကာ စိတ်ပူလာသည်။ စောစောကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဒါလင်တန်ရှိ မိုင်းစံထံသွားခဲ့ မိုင်းစံ၏ အထက်အရာရှိများ သို့မဟုတ် ဝါရှင်တန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များထံမှ ဘယ်လိုညွှန်ကြားချက်တွေ လာသေးသလဲဟု မေးမြန်း စုံစမ်းကြည့်ရလျှင် ကောင်းသေ

လေးဟု စဉ်းစားခဲ့မိ၏။ သို့သော်လည်း မာရေးနှင့် ဝင့်တို့ထံမှ သတင်းရောက်လာသည်အထိတော့ စောင့်လိုက်ဦးမှ ကောင်းမည်ဟု တွေးမိပြန်သည်။

မြင်းစောင်းများထဲဝင်၍ မြင်းများကို စစ်ဆေးအပြီးတွင် သူသည် မြင်းထိန်းရဲဘော်များအား သူမြင်းနက်မ ဂျင်နီကို တစ်နာရီခန့်အတွင်း အဆင်သင့် ဖြင်အောင် လုပ်ထားရန် မှာသည်။ သူ ပြန်လာသောအခါ ဂိတ်တံခါးမှစိုင်း၍ ဝင်လာသည့် မြင်းတပ်သား အန်ဂျီလပ်စ်ကို မြင်လိုက်သည်။ သို့သော်မမြင်ဟန်ပြုထား သူ့အိမ်ဘက်ကို ပြန်သည်။ စိတ်ထဲကတော့ အကယ်၍ မနေ့ညက တိုက်ခဲ့ခြင်းခံခဲ့သည်ရှိသော် မာရေးထံမှ အစီရင်ခံစာ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု တွေးသည်။

သူသည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်၌ ထိုင်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုမီးညှိ၍ဖွာသည်။

ငင်းထဲမှဖြတ်၍ မိမိဘက်သို့ ပြေးလာနေသော တပ်သား အန်ဂျီလပ်စ်အား တည်ငြိမ်ဆေးဆေးစွာဖြင့် ဖျော်ကြည့်နေသည်။ နံနက်ခင်း တန်းစီရန်သွားနေကြသည့် စစ်သားများသည် ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်နေသော ရဲဘော်အန်ဂျီလပ်စ်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ကို ကြည့်ကာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီဟု တွက်မိကြသဖြင့် သူတို့ သွားစရာရှိသည်ကို မသွားသေးဘဲ တစ်နေရာမှရှု၍ အကဲခတ်နေကြသည်။

‘ဗိုလ်ကြီး ဝင့်ဆီက အစီရင်ခံစာပါခင်ဗျာ’ ဟု အန်ဂျီလပ်စ်က သတင်းပို့သည်။

မစ်ဇ်နားက အစီရင်ခံစာကို လှမ်းယူသည်။ စာကို ရုတ်တရက် မဖတ်သေးဘဲ ဗိုလ်ကြီး ထရီးဘော်ဒီအား လှမ်းခေါ်သည်။

‘ကွင်းထဲမှာ ရဲဘော်တွေ စုရုံးစုရုံးနေတာ ငါမကြိုက်ဘူး’

သူသည် စာကို လျင်မြန်စွာဖတ်သည်။ ဖတ်ပြီးသောအခါ တပ်သား အန်ဂျီလပ်စ်အား လှမ်းပြောသည်။

‘စားစရာတစ်ခုခု သွားစား ပြီးရင် ဒီကို ပြန်လာနဲ့၊ ဪဘဲ ဟေ့ နေဦး၊ မနေ့ညက ဗိုလ်ကြီးမာရေး အင်ဒီးယန်းတွေကို ဖမ်းဖို့ လုပ်သေးသလား’

‘မလုပ်ဘူး ခင်ဗျ’

မစ်ဇ်နားသည် သူ့ရုံးခန်းသို့သွား၍ စာကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖတ်သည်။ ဗြိန်းကနဲ တက်လာသော ဒေါသကြောင့် ချက်ချင်းပင် တပ်ခွဲအေနှင့်တီအား ခံတပ်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်လာကြရမည်ဟု အမိန့်ပေးရန် စဉ်းစားသည်။ မာရေးအား တာဝန် ပေါ့လျော့မှုဖြင့် ဖမ်းဆီးရန် စိတ်ကူးသည်။ သို့သော်လည်း ဖြစ်စဉ်ကို

အနည်းငယ်ပြန်၍ စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ မာရေးအား စစ်ခုံရုံးတင်၍ မရသည့်အခြေအနေကို မြင်သည်။ သူ့အား ပေးအပ်လိုက်သော တာဝန်သည် ချီယန်နီများအား ဖမ်းဆီးဖို့လား၊ သို့မဟုတ် သတ်မှတ်နယ်မြေအတွင်းမှ ထွက်မသွားအောင် ဘေးမှနေ၍ တားဆီးဟန့်တားပေးဖို့လား။ ဤအချက်သည် ပထမဆုံး စဉ်းစားရမည့်အချက်ဖြစ်သည်။ ဒုတိယစဉ်းစားရမည့်အချက်မှာ အကယ်၍ မာရေးအနေဖြင့် ရွာကို အမြောက်နှင့် ပစ်ခဲသည်ရှိသော် နောက်ဆက်တွဲဘာတွေ ဖြစ်လာနိုင်သနည်း။ အများအားဖြင့် သတ်ပွဲဖြတ်ပွဲ ဖြစ်ခဲ့ပါမူ အရှေ့ပိုင်းရှိ သတင်းစာများတွင် သတင်းများပါလာမည်။ ဝိုင်းဝန်း၍ အပြစ်တင်ကြမည်။ တာဝန်ရှိသူ အရာရှိများအား အရေးယူရန် ဝါရှင်တန်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များအား ဖိအားပေးကြမည်။ ဤသည်တို့ကား ဖြစ်လာနိုင်သည့် အခြေအနေများပေတည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ယခု လက်ရှိအခြေအနေအတိုင်းဆိုပါက ဤပြဿနာသည် လွယ်ကူမည့်သဘောရှိသည်။ ချီယန်နီများသည် သီးသန့်နယ်မြေပေါ်မှ ထွက်ခွာသွားကြပြီ ဖြစ်၏။ သို့ဆိုလျှင် သူ့တာဝန်မှာ ထွက်ခွာသွားသူများအား ပြန်၍ ရောက်လာအောင် လုပ်ရမည်။ အကယ်၍ ထိုတာဝန်ကိုသာ မိမိက အေးအေးဆေးဆေး ပြီးပြတ်သွားအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဆိုပါမူ နောက်တစ်ဖန် ပေါ်ပေါက်လာမည့် 'အင်ဒီးယန်း စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ' ကို ရှောင်ရှားရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် မိမိသည် ဗိုလ်မှူးကြီး မစ်ဇ်နား အဖြစ်မှ ဗိုလ်မှူးချုပ်မစ်ဇ်နားဘဝသို့ ရောက်သွားဖွယ်ရာရှိ၏။ ထို့ပြင်လည်း ဤပြဿနာကို မိုင်းစံနှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး သတိကြီးစွာထား၍ ဆောင်ရွက်သင့်သည်ဟု သူ့တွေးမိသည်။ သို့မှသာလျှင် နောက်ပိုင်း အမှားများနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်ရှိသော် အရပ်ဘက်ဆိုင်ရာ အင်ဒီးယန်းရေးရာဌာနမှ တာဝန်ရှိသူများက ဖြစ်လာသမျှအတွက် တာဝန်ယူကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော။

တပ်သားအန်ဂျီလစ်စ် ပြန်ရောက်လာချိန်တွင် မစ်ဇ်နားသည် မြင်းပေါ်တွင် ရောက်နေပြီ။ သူတို့သည် ဒါလင်တန်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကော့တား ရောင်းဖျားဘက်၌ မနေ့ညက ဖြစ်ခဲ့သည့်အဖြစ်ကို ကိုယ်စားလှယ်မိုင်းစံအား မစ်ဇ်နားက အကြမ်းဖျင်းပြောပြသည်။ ဇာတ်လမ်းဆုံးသွားသည့်အခါ မိုင်းစံက ခေါင်းတခါခါ လုပ်သည်။

'အဲသလိုကတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး၊ သူတို့သတ်မှတ်နယ်မြေထဲက ထွက်သွားတာ မကောင်းဘူး'

'မဖြစ်သင့်တာတွေကတော့ အများကြီး ဖြစ်နေတာပဲ' ဟု မစ်ဇ်နားက ငြိမ်ပြောသည်။

'ကျွန်တော်တော့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်၊ ခင်ဗျား လွတ်ထားတာ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲတောင်ပဲ'

'ဒါပေမယ့် စောင့်ကြည့်ဖို့ဆိုတာက ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မူဝါဒ မဟုတ်လား၊ ဗုဒ္ဓဘာမိုင်းစံ၊ ညမောင်ကြီး မည်းကြီးထံမှာ ရွာကို အမြောက်နဲ့ပစ်ရမယ့်တာဝန်ကို ကျွန်တော့် အရာရှိတွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယူနိုင်မှာလဲ၊ တကယ်လို့သာ စောစော ဦးစီးကတည်းက ဖမ်းလိုက်ရင် အခုအဖြစ်ကို ရှောင်လို့ ရတာပေါ့။ အခု အခြေအနေအတိုင်းဆိုရင်တော့ လုပ်စရာတစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်။ အခု ထွက်သွားတဲ့ လူစုနောက်ကို လိုက်သွားပြီး ဖမ်းခေါ်ခုံရုံပဲ'

'ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကို ပြန်ခေါ်လာရမှာပဲ' ဟု မိုင်းစံက မရေမရာ နေသံဖြင့် ပြောသည်။

'ဒီကိစ္စ သတင်းစာတွေထဲမှာ ပါသွားရင် ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်တယ် ဆိုတာကော စဉ်းစားပြီးပြီလား'

'ကျွန်တော်ကတော့ တတ်နိုင်သလောက် လုပ်တာပဲ၊ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ'

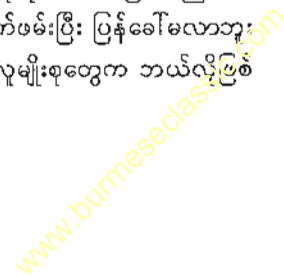
'သူတို့ကို ဖမ်းဖို့ အမိန့်ထုတ်ရင် ခင်ဗျားဘက်က သဘောတူကြောင်း လက်မှတ်ထိုးပေးမှာလား'

မိုင်းစံက မစ်ဇ်နား၏ မျက်နှာကို ပြူးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာကို သူ့စားပွဲပေါ်၌ ငဲ့ကာ စာရွက်တစ်ရွက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်၍ ချေလျက်ရှိသည်။

'သူတို့ကတော့ အညံ့ခံမှာ မဟုတ်ဘူး' ဟု မိုင်းစံက ပြောသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ တကယ်လို့ သူတို့ကို လိုက်ဖမ်းပြီး ပြန်ခေါ်မလာဘူး ဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ နယ်မြေထဲမှာ ရှိနေတဲ့ တခြားလူမျိုးစုတွေက ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲ'

မိုင်းစံက သက်ပြင်းချသည်။

'ကျွန်တော် ဖမ်းဆီးအမိန့်မှာ လက်မှတ်ထိုးမယ်'

'ကောင်းတာပေါ့' မစ်ဇ်နား၏ အမူအရာသည် ဖျတ်လတ်သွက်လက်လာသည်။

'ကျွန်တော် သူတို့နောက်လိုက်ဖို့ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲ အမြန်ဆုံးလွှတ်လိုက်မယ်။ ဒီလုပ်ငန်းကို တစ်ပတ်အတွင်း ပြီးပြတ်အောင် ရှင်းကြတာပေါ့။ ဒီအတောအတွင်းမှာတော့ ကျွန်တော်က ဝါရှင်တန်စစ်ရုံးကို ကြေးနန်းနဲ့ သတင်းပို့ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ဖမ်းဆီးမိန့်ကို သဘောတူ အတည်ပြုခိုင်းမယ်။ ဓားတုံးရဲ့အဖွဲ့မှာ လူဘယ် လောက်များများ ပါသွားတယ်လို့ ထင်သလဲ'

'သုံးရာလောက်တော့ ရှိမယ်ထင်တာပဲ' ဟု မိုင်းစံက စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။

'ယောက်ျားက ရှစ်ဆယ့်ငါး၊ ကိုးဆယ်လောက်ရှိမယ်၊ ကျန်တာက မိန်းမနဲ့ကလေးတွေပဲ၊ တချို့က နေထိုင်မကောင်းဖြစ် နေကြတယ်၊ သူတို့သိပ်ပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် မသွားနိုင်ကြဘူး'

'ဒါဆိုရင် တပ်ခွဲနှစ်ခွဲနဲ့ လုံလောက်မှာပါ' ဟု မစ်ဇ်နားက ပိုင်နိုင်သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

'ချောင်းများမှာ ချထားတဲ့ တပ်ခွဲတွေကိုပဲ လွှတ်မယ်ဆိုရင် အချိန်ကုန်သက်သာလိမ့်မယ်၊ ဒါကိုတော့ ခင်ဗျားကပဲ တာဝန်ယူပြီး အင်ဒီးယန်း ရေးရာဌာနကို အသိပေးပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ အင်ဒီးယန်းတွေကို ထောက်ထံ ထည့်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အကြောင်းကြားစာတစ်စောင် ခင်ဗျားဆီ ပို့ပေးမယ်'

မိုင်းစံက ခေါင်းညိတ်သည်။ မစ်ဇ်နားကတော့ ကိုယ်ကို တောင့်တောင့် မတ်မတ်ထားကာ ရင်ကို ကော့၍ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သူထွက်သွားသောအခါ မိုင်းစံသည် စားပွဲ၌ထိုင်ကာ ရှေ့တည့်တည့်သို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ငေးကြည့်နေသည်။ နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် အခန်းထဲသို့ လူစီဝင်လာသည်။ သူ့အတွက် နေ့လယ်စာ စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်ပြင်ထားပြီဟု လာ၍ ပြောခြင်းဖြစ်၏။ မိုင်းစံကတော့ ထိုင်ရာမှ မထ။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ' ဟု လူစီက မေးသည်။

'ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး လူစီရာ၊ ငါ တတ်နိုင်သလောက်တော့ လုပ်တာပဲ' မာရေးထံသို့ မစ်ဇ်နားက ပေးသည့်အမိန့်မှာ တိုတိုပြတ်ပြတ်ဖြစ်သည်။

ဇွဲယန်နီများနောက်သို့ လိုက်၍ ဖမ်းခဲ့ရမည်ဟု အမိန့်ပေးခြင်းဖြစ်၏။ အင်ဒီးယန်း နားအား တင်ဆောင်လာရန်အတွက် လှည်းကြီးများ လွှတ်ပေးမည်ဟု ဆိုသည်။ ညောင်ဝစ်ဇာအမြောက်ကို ခံတပ်သို့ ပြန်ပို့ပေးရမည်။ တပ်ခွဲနှင့် သယ်သွားလျှင် ခဏ်းမတွင်ဖြစ်ဖို့ရှိသည်။ ဤအမြောက်ပါမသွား၍ ဘာမှ ထိခိုက်နိုင်စရာမရှိဟု ထည်း မစ်ဇ်နားက တွက်သည်။ အဓိက လုပ်ရမည့်တာဝန်မှာ အင်ဒီးယန်းများအား တွေ့တွေ့အောင် ရှာရန်ပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။ စစ်သားများအတွက် တင်းထောက် စတိတ်ဂျက်စကီးအပြင် အေရာဇာဟိုးအင်ဒီးယန်းစကောက် 'လူသူရဲ့' ဟိုပါ ထည့်ပေးသည်။

'သူတို့က ခုခံနေရင်ကော' ဟု မာရေးက မေးသည်။

'အသက်ရှင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ကောင်တွေကို အပါခေါ်လာခဲ့၊ ဒီအလုပ်မှာ တာဝန်ကျေရင် မင်းအတွက် အကျိုးရှိစေရမယ်၊ ငါဆိုလိုတာက မင်းရာထူး တက်မယ်၊ ဒါပဲ'

မာရေးက ခေါင်းညိတ်သည်။ မစ်ဇ်နားကတော့ စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ နှုတ်ချက်ချသည်။

'တော်တော့ကို ထုံပေပေနိုင်တဲ့ နားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ လုပ်မှာပါ' ဝင့်ကတော့ မာရေးလို မဟုတ်။ နောက်လိုက်ကောင်းတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်။ သူ့အား ခေါင်းဆောင်နေရာပေး၍မရ။ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို မာရေးသည် အင်ဒီးယန်းအချို့နှင့်အတူ ခံတပ်သို့ ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု မစ်ဇ်နားက တွက်သည်။ သူ့တပ်ခွဲမှ လူများများ ဆုံးရှုံးဖို့တော့ မမြင်။

မစ်ဇ်နားသည် သူလုပ်ပေးထားခဲ့သည့် အစီအစဉ်အပေါ် ကျေနပ်အားရစိတ်အပြည့်ဖြင့် ရိနှိခံတပ်သို့ ပြန်သည်။ တပ်ခွဲအနှင့် ဘီက မြောက်ဘက်သို့ ချီတက်သွားကြသည်။ မြင်းနှင့်သွားနေကြသော လူသုံးရာကို ခြေရာခံ၍ လိုက်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ လူသုံးရာဆိုသည်မှာ နည်းလှသည်မဟုတ်။ ရွာတစ်ရွာ၊ လူမျိုးစုတစ်စု၊ အမျိုးသားတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ်က အမျိုးမျိုး၊ ချွန်လင်ချက်အများအပြား၊ သက်ငယ်၊ သက်လတ်၊ သက်ကြီး၊ ပြီးတော့ တူညီတွေ သယ်သွားကြသည်။ အိမ်ထောင်ပြောင်းသဘောမျိုးဖြစ်သည်။ ဤလူစုနောက်မှ ခြေရာခံ၍ လိုက်ရသည်မှာ ခက်ခဲခြင်းမရှိ။ သူတို့ဘယ်လို နည်းဖြင့် ပုန်းအောင်းကြမည်နည်း။ မြင်းများကို ခပ်သွက်သွက် စိုင်းသွားနေကြ

ခြင်ဖြစ်၍ မြင်းခွာသံများသည် ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ ပရော့ရီမြက်ခင်းပြင်အား အသက်ဝင်လှုပ်ရှားသွားအောင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိနေသည်။ သူတို့ အသံများကို လွယ်လင့်တကူနှင့် ကြားနိုင်သည်။ သူတို့အား လွယ်လင့်တကူနှင့် မြင်နိုင်သည်။

သူတို့ မဝင်နိုင်အောင် တံခါးများနှင့် ပြတင်းပေါက်များကို ပိတ်ထားကြလိမ့်မည်။ သူတို့နှင့် မတွေ့အောင် ကျွဲနွားများကို လုံခြုံသော နေရာတွင် မောင်း၍ သွင်းထားကြလိမ့်မည်။ မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး ဖြတ်သန်းသွားနေသည့် မြေပြင်သည် သူတို့အဖေများ၊ အဘိုးများ ထိတွေ့ သိရှိနေသော မြေပြင်မျိုးမဟုတ်။ မြေပေါ်တွင် ခြံများ၊ ဝင်းများ၊ အကာအရံများဖြင့် ပြည့်နေသည်။ လမ်းများ၊ အိမ်များနှင့် ကြေးနန်းတိုင်များ။ ထိုမျှမကသေး၊ အရှေ့ မှ အနောက်သို့ ဖောက်ထားသည့် မီးရထားလမ်းက သုံးလမ်း။

တပ်ခွဲနှစ်ခွဲသည် မြောက်ဘက်သို့ ရှေးရှု၍ ချီတက်ကြသည်။ ဂျက် စကီးနှင့် လူသူရဲတို့သည် ဖုန်ထူထူ ချုံထူထူကြားမှ မြင်းခွာရာများကို ခြေရာ ကောက်ကြသည်။ ခြောက်သွေ့နေသော မြစ်ပြင်ထက်မှ ခွာရာများသည် မြင်သာ သိသာလှ၏။ လူသူရဲက အင်ဒီးယန်းများသည် အစွမ်းကုန် အားထုတ်၍ အပြေး အလွှား သွားနေကြသည်ဟု ဆိုသည်။

ပူပြင်းလှသော နေရောင်အောက်တွင် တပ်သားများသည် မူးနောက် နောက် ရီဝေဝေ ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့သည် ချာတာကွားတောင်ကုန်းများ အတွင်းရှိ ရေမရှိတော့သည့် တောင်ကြားချောင်း အများအပြားကို ကျော်ဖြတ် လာကြရသည်။ သူတို့ကိုယ်တွင် ကပ်ငြိနေသည့် ဖုန်မှုန့်များသည် ခွေးများဖြင့် လုံးထွေးကာ ညစ်ပတ်ပေရေနေကြသည်။ အားလုံး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်ကြ။ ထိုညက သူတို့သည် တောင်နီကုန်းတွင် ရပ်နား၍ စခန်း ချကြသည်။

မိုလ်ကြီးမာရေးကတော့ စကားလည်းမပြော။ မျက်နှာထားကလည်း သုန်သုန်မှုန့်မှုန့်။ သူ့အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ကာ တပ်သားအားလုံးက လန့်နေကြ သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖုန်နှင့် ခွေးများ အလိမ်းလိမ်းကပ်နေကြသဖြင့် ညစ်ပတ် ပေရေလျက်ရှိသည်။ မြစ်ပြင်တွင်လည်း ရေမရှိ။ သူတို့အတွက် ရေချိုးစရာ နေရာမှာ မတွေ့။ စိတ်တိုလေလေ သူ့တပ်သားများအား အော်ဟစ်ကြိမ်း မောင်းလေ။ တပ်သားများကလည်း သူ့အနားမကပ်မီအောင် သတိထား၍ ရှောင်ကြသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေလဲ’ ဟု ဝင့်က မေးသည်။
‘လုပ်နေရတဲ့ အလုပ်အပေါ် စိတ်ကုန်လွန်းလို့’
‘မဟုတ်တာပဲဗျာ၊ ရာသီက သိပ်ပူလို့ပါ။ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း
မဟုတ်ပါဘူး၊ အားလုံး အပူဒဏ်ခံနေကြရတာပဲ။

မာရေးက ဝင့်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။
‘မနက်ဖြန်ဆိုရင်တော့ သူတို့ကို မီကောင်းပါရဲ့၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို
ဆင်လဲ’ ဟု ဝင့်က မေးသည်။
‘မိချင်လည်း မိမှာပါ’

‘အင်ဒီးယန်း စစ်သည်တွေဟာ မြင်းစီးရင် တစ်ရက်ကို မိုင်တစ်ရာနှစ်
ဆယ်လောက် ခရီးပေါက်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ကြားဖူးတယ်။ သူတို့မှာ
ဦးနဲ့ဆွဲလာတဲ့ မြင်းအပိုတွေပါတယ်တဲ့။ ခရီးဆယ်မိုင်ပေါက်ရင် မြင်းတစ်ခါ
ထဲတယ်တဲ့။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူတို့လောက်မြန်အောင် မြင်းစီးနိုင်တဲ့ မြင်းတပ်
နည်းလို့တောင် ပြောကြတယ်’

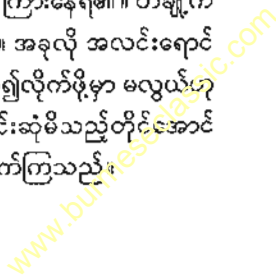
‘အခုဟာကတော့ ခင်ဗျားပြောသလောက် မြန်မယ် မထင်ပါဘူး။
အလေးတွေနဲ့ မိန်းမတွေ ပါနေတာပဲ’

‘ဒါနဲ့တောင်မှ အခုထက်ထိ မမိသေးဘူးနော်’
‘မနက်ဖြန်ဆိုရင်တော့ မီကောင်းပါရဲ့၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း သန်ဘက်ခါ
ဆွဲချာ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် တပ်သားတွေကို လေးနာရီခွဲ ထခိုင်းရမယ်’

‘သူတို့ အိပ်ရေးဝကြပါ့မလား’ ဟု ဝင့်က ဖိုးရိမ်မကင်း လေသံဖြင့်မေးသည်။
‘အင်ဒီးယန်းမတွေတောင်မှ ခံနိုင်ရည်ရှိနေကြတာပဲ၊ သူတို့လည်း
ဒီလောက်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိကြရမှာပေါ့ဗျာ’ ဟု မာရေးက ပြန်ပြောသည်။

x x x

ရဲဘော်များသည် အရက်မတက်ခင် အိပ်ရာမှ ထကြရသည်။ သူတို့ထံမှ
ဆင်တိုးတိုး ကျိန်ဆဲသံများနှင့် မကျေမနပ် ရေရွတ်သံများ ကြားနေရ၏။ တချို့က
မာရေးအား နားမလည်ဟန်ဖြင့် ငေးကြည့်နေကြသည်။ အခုလို အလင်းရောင်
မထိုင်သေးသည့် အချိန်တွင် ချိယန်နီများအား ခြေရာခံ၍လိုက်ဖို့မှာ မလွယ်ဟု
ဆွေးကြသည်။ တယ်နည်းနှင့်မဆို ဤလူစုသည် လူချင်းဆုံမိသည့်တိုင်အောင်
ပုန်းကွယ်နေဖို့ ကြိုးစားကြလိမ့်မည်ဟု တွက်သူက တွက်ကြသည်။

တကယ်တော့ အခု ချီယန်နီများ သွားနေကြသည့် ခရီးသည် 'ကိုး တစ်ပျံခရီး' တော့ ရှိပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း မည်မျှပင်ဝေးဝေး သူတို့ အဖို့တော့ သူတို့ပိုင်မြေ၊ သူတို့ပိုင် တောင်ကုန်းများနှင့် သူတို့ပိုင် တောင်ကြား လွင်ပြင်များပေါ် အမြန်ဆုံးရောက်လိုစိတ် ပြင်းပြနေသူများဖြစ်၏။ စကားပြန် အရာဟာဟိုးအမျိုးသားသည် သူတို့အင်ဒီးယန်းတွေ၊ ယောက်ျားမိန်းမမရွေး လူကြီးလူငယ်မရွေး မြင်းစီးမြန်ကြသည်ဟု ပြောပြနေသည်။ သူသည် လူဖြူများ ကြား၌ ရောက်နေသော်လည်း သူ့လူမျိုးစုများအတွက် ဂုဏ်ယူ၍မဆုံး။ တစ်နေရာရောက်၍ မြင်းသေများကို တွေ့ရသောအခါ ပို၍ဂုဏ်တက်လာသည်။ မြင်းသေများမှာ ကိုယ့်တီဝံပုလွေများ စားထားဝါးထားသဖြင့် ရုပ်ပျက်ဆင်း ပျက်ဖြစ်နေကြသည်။

'ဒီကောင်တွေ မြင်းအသက်ထွက်တဲ့အထိ စီးတာပဲကွ' ဟု တပ်သား များက အချင်းချင်း ပြောကြသည်။ မြင်းသေသည်အထိ စီးသော အင်ဒီးယန်း တစ်ယောက်သည် သူ့ကိုယ်တိုင် အသက်ဆုံးရှုံးလုနီးပါးဖြစ်သည်အထိ ပြေးရ သည်ကို တပ်သားအားလုံးလိုလို နားလည်ထားကြသည်။

နံနက်ခင်း နေပူကျကျအောက်မှာပင် တပ်ခွဲနှစ်ခွဲသည် တစ်ခဏမျှ နားကြသည်။ သူတို့မြင်းများအား ရွေးသုတ်ပေးကြသည်။ ဝါရောင်သမ်းကာ ခြောက်သယောင်းနေသော မြက်ပင်ရှည်များကြား၌ နားကြရခြင်းဖြစ်၏။ မြက်ခင်းကြီးများကြား၌ နားကြရခြင်းဖြစ်၏။ မြက်ခင်းများကြားတွင် ခြောက်သွေ့နေပြီဖြစ်သော ကျွဲချေးပုံကြီးများကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ တစ်ချိန်က ဤလွင်ပြင်များပေါ်၌ ကျွဲရိုင်းအုပ်များ သွားလာကျက်စားခဲ့ဖူးကြောင်း ဖော် ပြနေသည့် သက်သေအထောက်အထားများပေးတည်း။

'သိပ်မကြာသေးဘူးကွ' ဟု တပ်ကြပ် ကယ်လီက ပြောသည်။

'လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကဆိုရင် ဒီနေရာတွေမှာ ကျွဲရိုင်းတွေ သိပ်ပေါတာ၊ ပေါတာမှ လောက်တွေ တဖွားဖွားထနေသလိုလိုပေါ့ကွာ'

ထိုအခိုက်မှာပင် မာရေးက ခရာတပ်သားအား စစ်ချီခရာမှတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ နာရီပေါင်းများစွာ မြင်းစီးလာရလျှင် မည်မျှလောက်အထိ နာကျင်ကိုက်ခဲတတ်သည်ကို သူ့နားလည်သည်။ အကယ်၍ နားလိုက်ပါမူကား ပြန်၍ မထချင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားတတ်၏။ သူ့အနေဖြင့် မြင်းတပ်သားများ

အား အချိန်ကြာကြာ နားခွင့်မပေးချင်။ သူတို့ကို အင်ဒီးယန်းတွေလို ဖြစ်စေချင်၏။ အင်ဒီးယန်းတွေလို အလွန်အမင်း နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုမရှိသော အရိုင်းများ ဖြစ်စေ ခဲ့သည်။ အကောင်းနှင့်အဆိုး၊ အမှန်နှင့်အမှား၊ နာကျင်မှုနှင့် သက်သာမှုတို့ကို ကောင်းစွာ မခွဲခြားတတ်သည့် အရိုင်းများ ဖြစ်စေချင်သည်။

တပ်ခွဲနှစ်ခွဲသည် မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ ဆက်လက်ချီတက် ကြသည်။ နေရောင်ခြည်သည် တပ်သားများ၏ ကျောများကို ဓားများနှင့် ထိုးဆွ နေသည့်နယ် ထိုးဆွလျက်ရှိ၏။ ဤဘက်ပိုင်းတွင်မူ ဖုန်အထူသက်သာ လာသည်ကို တွေ့ကြရ သည်။ သူတို့ရှေ့တွင် အဝါရောင် မြက်ခင်းပြင်ကြီးများ သူတို့သည် ဆော့တောင်ကုန်းကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြပြီး ကျူးကျော်တဲ့ တစ်တဲရေ၌ ဆော့ရပ်နားကြသည်။

'အင်ဒီးယန်းတွေ မြင်မိသလား' ဟု မာရေးကမေးသည်။

တဲရှင်သည် ပိန်ရှည်ရှည် ကလန်ကလားနိုင်လှသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာက မြင်းမျက်နှာနှင့် တူသည်။ အဝတ်များမှာ စုတ်ပြတ်ပေရေ နေသည်။ သူ့မိန်းမနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်သည် လူ့နောက်ဘက်ရှိ တံခါးအကွယ် ၌ ရပ်နေကြသည်။ သူသည် လက်တစ်ဖက်နှင့် လည်ပင်းကိုပွတ်ကာ စဉ်းစား နေပုံရသည်။ သူသည် ကိုယ်မပိုင်သော နယ်မြေပေါ်တွင် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေ သူဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ မလုံ။ သူသည် အင်ဒီးယန်းများအား မုန်းတီးရွံ့ရှာ သလောက်စစ်သားများကိုလည်းမုန်းတီးသူဖြစ်သည်။

'သူတို့ဖြတ်သွားတာ တွေ့လိုက်တယ်' ဟု မကြည်မသာ မျက်နှာထား ဖြင့် ဖြေသည်။

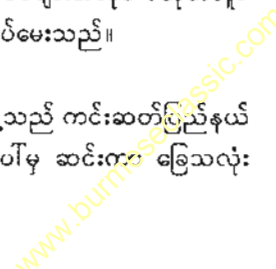
'ဘယ်အချိန်လောက်ကလဲ'

'မနက်ပိုင်းက'

'ဘယ်လောက်များသလဲ၊ ပြောစမ်းကွာ မြန်မြန်၊ မင်း အ၊ နေသလား၊ 'ကျုပ် အ၊ ချင်လဲ အ၊ မှာပဲ မစွတာ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားအလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ 'ဘယ်လောက်များသလဲ' ဟု မာရေးကထပ်မေးသည်။

'ခင်ဗျားတို့လူစုလောက်ပဲရှိမယ်'

နောက်တစ်ကြိမ်ရပ်နားသည့်အခါ သူတို့သည် ကင်းဆတ်ပြည်နယ် နယ်စပ်နှင့် နီးနေကြလေပြီ။ အားလုံး မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းကာ ခြေသလုံး

ကြွက်သားများကို နှိပ်နယ်ပေးကြသည်။ အများစုသည် မြက်ခင်းပေါ် လဲလျောင်းကာ ကျွမ်းထိုးကြ လူးကြလိမ့်ကြနှင့် အညောင်းဖြေကြသည်။ မနိုးမဝေးတွင် ရေခန်းခြောက်နေသော ချောင်းတစ်ချောင်းရှိသည်။ ချောင်းပြင်တွင် ရွှံ့ရေအိုင်ကလေးများရှိသည်။ ရဲဘော်များသည် သူတို့မြင်းများကို ဆွဲသွားပြီး ရေတိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် မြေပေါ်၌ထိုင်ကာ ရာရှင်ဘူးများကိုဖောက်၍ စားကြသောက်ကြသည်။ မာရေးနှင့် ဝင့်ကတော့ မြေပုံတစ်ချပ်ချကာ ခေါင်းချင်းရိုက်လျက်ရှိ၏။

‘သူတို့ စခန်းချမယ်ဆိုရင် ရေလိုမယ်’ဟု ဝင့်က ပြောသည်။

‘ဆော့တောင်ကြား ချောင်းမှာက ရေမရှိဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီကောင်တွေ မက်ဒီဆင်လော့ရုံမြစ်ဘက်အထိ ဆန်တက်သွားလိမ့်မယ်လို့ထင်ရတာပဲ’

‘အဲဒီမှာ ရေရှိရင်တော့ နားမယ်။ ရေမရှိရင်တော့ ဆက်သွားကြမှာပဲ’

သူတို့ဆက်ပြီး သွားနိုင်မယ်တော့ မထင်ဘူး’

‘ကျွန်တော် အဲဒီတစ်ချက်ကို မသိဘူးလို့ ခင်ဗျားထင်နေသလား’ဟု မာရေးကပြောသည်။

‘သူတို့မြင်းတွေထဲက တစ်ဝက်လောက်ဟာ ဒါလင်တန်ကမထွက်ခင်ကတည်းက သေလုမျောပါး ဖြစ်နေကြတာပဲ’

ဝင့်က ပခုံးတွန့်သည်။

‘ကျွန်တော် ဒေါ့ချီစီးတီးမြို့ကို လူတစ်ယောက်လွှတ်မယ်’ဟုမာရေးက ပြောသည်။

‘ဗိုလ်မှူးကြီးက ကြေးနန်းရိုက်ထားမယ်ဆိုရင် အဲဒီကလူတွေဒီကိစ္စကို သိနေလောက်ပြီး သူတို့အနေနဲ့တပ်ခွဲတစ်ခွဲလောက် ဒီဘက်လွှတ်ပေးဖို့ အပန်းကြီးမယ် မထင်ဘူး။ တကယ်လို့ဆန်တာဖီးမြို့တစ်လျှောက်မှာ တပ်ချပြီး ပိတ်လိုက်ရင် မိမှာပဲ’

‘ဗိုလ်မှူးကြီးက တစ်မျိုးထင်ရင်...’

‘သူတို့ဟာကို ကျွန်တော်ထည့်ပြီး မစဉ်းစားနိုင်ဘူးကိုယ့်လူ’ဟုမာရေးက ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်က ဒီကိစ္စကိုသာ ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ချင်တာ’

‘ကောင်းပါတယ်လေ’ဟု ပြောကာ ဝင့်က ခေါင်းညိတ်သည်။

မြင်းတပ်သားတစ်ဦးသည် ဒေါ့ချီစီးတီးသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ ကျန်သူ့က ချီယန်နီများ၏ ခြေရာကိုခံကာ မြောက်ဘက်သို့ ခရီးဆက်ကြသည်။ ထင်းဆတ်ပြည်နယ်ဘက် ဝင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မွေးမြူရေးခြံကြီးများကို မကြာခဏ တွေ့လာရသည်။ အကယ်၍ မွေးမြူရေးခြံကြောင့် လမ်းပိတ်နေသည့် အခါ အင်ဒီးယန်းတို့၏ ခြေရာများသည် ကွင်းဆက်ပြတ်ခါ အဝေးတစ်နေရာတွင် ပြန်ပေါ်လာတတ်သည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် မြေမညီညာနိုင်လွန်းလှသော အပိုင်းသို့ရောက်လာသည်။ သက်ရှိ သတ္တဝါဆို၍ အလွန်အလွမ်းဝေးသော နေရာတစ်နေရာမှ မြင်းစီးသွားသည့် လူနှစ်ယောက်ကိုသာ မြင်တွေ့ကြရလေသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ဗိုလ်ကလေး ဖရီးလင်းသည် သူ့မြင်းနှင့် မာရေးအနီးသို့ ရောက်လာသည်။

‘မြင်းတွေကတော့ ဒီအခြေအနေကိုဆက်ပြီးခံနိုင်ကြတော့မယ် မထင်ဘူး နဲ့လဲကြီး’

‘ဟုတ်လား’

ဖရီးလင်းက နောက်ထပ် မပြောရတော့ပေ။ မာရေးကိုယ်တိုင်လည်း မြင်းများ၏ အခြေအနေကို မြင်နေသည်။ အားလုံး အဆမတန်ပင်ပန်းမောဟိုက်နေကြသည်။ ရွေးများထွက်နေကြသည်။ ပါးစပ်မှအမြဲပြများ ယိုစီးကျနေကြသည်။ ပြေးနေရင်းမှပင် ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေကြသည်။

မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ရှေ့မှ သွားနေသော စကောက်ဂျက်စကီးသည် သူ့မြင်းဇက်ကို သတ်ကာ ကောင်းကင်တစ်နေရာသို့ လက်ကိုင်ထိုးထိုးပြသည်။ မာရေးက လက်တစ်ဖက်မြှောက်၍ သူတပ်သားများအား ရပ်ခိုင်းသည်။ တလူလူလှင့်တက်နေသည့်မီးခိုးများ၊ အောက်ခြေတွင် အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပေါင်းစပ်နေသော်လည်း အပေါ်ဘက်ရောက်သည့်အခါ တစ်စစီကွဲကာ ခပ်ကျဲကျဲ ခပ်ပါးပါး ဖြစ်သွားသည်။

‘ခြေရာခံတဲ့အလုပ်ကတော့ ပြီးသွားပြီ’ဟု ဝင့်က တိုးတိုးသာသာ လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ထို့နောက် သူ့ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးအိတ် ကြွယ်သီးတို့ဖြုတ်၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ မာရေးကတော့ ဝင့်၏ စကားကိုလည်း ကြားလိုက်၏။ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကိုလည်း မြင်လိုက်ရ၏။

ရဲဘော်များသည် ရောက်သည့်နေရာတွင် အစုလိုက် အပြုံလိုက် ရပ်နေကြသည်။ အားလုံးလိုလိုပင် မြင်းကုန်းနီးပေါ်၌ တည့်တည့်မတ်မတ် မထိုင်နိုင်ကြ။ ရှေ့သို့ခပ်ငိုက်ငိုက်ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့၏ အပြာရောင် ယူနီဖောင်းများပေါ်တွင် အညိုရောင်နှင့် အဖြူရောင်ဖုန်များ ကပ်နေကြသည်။ သုံးရက်မျှ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ မျက်နှာများပေါ်မှ ပါးမုန်းမွေးများနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေး များသည် ရှည်လှလေပြီ။ သူတို့သည် ကောင်းကင်တွင် လွင့်မျောနေသည့် မီးခိုးငွေ့များကို လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်နေကြသည်။

မာရေးသည် သူ့မြင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းနှင့်၍ မြစ်ဆီသို့ ဆင်းသည်။ မြစ်ကမ်းပါးတွင် ချုံပုတ်များ ရှိနေသည်ကို သူ သတိထားမိသည်။ ကိုက်တစ်ရာ ခန့်အရောက်တွင် သူသည် မြင်းကို ဇက်သတ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ ဝင့်က မြစ်ညာဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ တစ်မိုင်ခန့်အကွာ တောင်ပူစာတစ်ခုကို ညွှန်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ ချီယန်နီများသည် ထိုနေရာ၌ စခန်းချနေကြပုံ ပေါ်လေ သည်။

'ကျွန်တော်တော့ အဲဒီ ချုံပုတ်တွေကို သိပ်သဘောမကျဘူးဗျာ' ဟု မာရေးက ပြောသည်။

ဗိုလ်ဖရီးလင်း၊ ကက်လိုနှင့် ဩစလင်းဒါးတို့သည် ဗိုလ်ကြီးနှစ်ယောက် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ သူတို့သုံးဦးစလုံး များစွာစိတ်လှုပ်ရှားနေ ကြသည်။ ပထမဆုံး ရင်ဆိုင်ရမည့် တိုက်ပွဲ တစ်ပွဲဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။ သူတို့အနေဖြင့် အင်ဒီးယန်းများ နှင့် ရင်ဆိုင်ဆင်နွှဲရသည့် စစ်ပွဲအကြောင်းကို တခမ်းတနား ပြောစရာရပေတော့မည်။

ကက်လိုမှာ အသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ပန်းရောင် သမ်းနေသော ပါးများသည် သူ၏ နပျိုမှုကို ထင်ရှားအောင် ဖော်ပြနေကြသည်။ သူသည် မြေပြန့်သားတစ်ဦး၏ သား ဖြစ်သည်။ သူ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် တိုက်ပွဲ အကြောင်းကို သူ့ဖခင်နှင့် ရပ်၍ ပြန်ပြောင်းပြောပြနေပုံကို စိတ်အာရုံ၌ မြင်ယောင် လျက် ရှိသည်။ ဩစလင်းဒါးသည် သူ့စိတ်သူ အေးဆေးတည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစား အားထုတ်နေသည်။ ဖရီးလင်းကတော့ ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေသည်။

'မင်းတို့နောက်ကိုပြန်ကြ၊ တပ်သားတွေကို ဖြန့်ချထား' ဟု မာရေးက

ဆာအေးဖြင့် အမိန့်ပေးသည်။ သူ ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်တရာ ပင်ပန်းနွမ်း နယ်နေခဲ့ပုံရ၏။ သူသည် မျက်စိများကို ပွတ်လိုက်၊ မကြာခဏ သမ်းဝေလိုက် ဖြစ်နေသည်။

'ကယ်လီရေ...၊ ဟေး...ကယ်လီ'

တပ်ကြပ်ကြီးကယ်လီ သူ့အနားရောက်လာသည်။ မာရေးက မြဲခံဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

'လမ်းပြတစ်ယောက်နဲ့ ရဲဘော်နှစ်ယောက် သုံးယောက်ခေါ်သွား၊

ဟိုချုံပုတ်တွေကို ရှင်းစမ်း'

'ဟုတ်ကဲ့...ခင်ဗျ' ဟု ကယ်လီက ပြန်ပြောသည်။

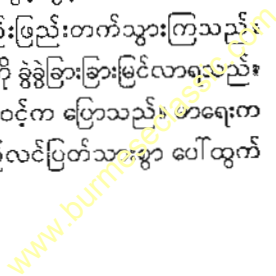
မာရေးနှင့် ဝင့်တို့သည် ဖြန့်၍ သွားနေကြသော လူငါးယောက်ကို ဆောင့်ကြည့်နေကြသည်။ နေသည် အနောက်ဘက်သို့ နိမ့်ဆင်းစ ပြုနေပြီ။ မြင်းစီးတပ်သားများ၏ အရိပ်များသည် ဘေးဘက်သို့ စောင်းလျက်ကျနေကြ သည်။ ကောင်းကင်တွင် မီးခိုးငွေ့များသည် လိုက်တမ်း ပြေးတမ်း ကစားနေကြ သည်။ တပ်ကြပ်ကယ်လီသည် ချုံပုတ်များကြားမှ ပြန်ထွက်လာပြီး လက်နှစ်ဖက် ကို ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

'ရှင်းပြီးပါပြီ ဗိုလ်ကြီး'

မာရေးသည် သူ့တပ်သားများကို ဦးဆောင်၍ မြစ်ဆီသို့ ဆင်းသည်။ ချုံပုတ်များကြားတွင် ၎င်းများဖြင့် ပြည့်နေသည်။ သူတို့သည် ချုံပုတ်များကြားမှ အလန်တကြား ထိုးထွက်ပြီး မြင်းစီး တပ်သားများ ခေါင်းများအထက်တွင် ဝဲယုံလျက် ရှိကြ၏။ သဲထူထပ်သော ကမ်းစပ်တစ်နေရာတွင် အနက်တစ်ပေခန့်ရှိ သည့် ရေများ၊ တပ်သားများသည် ညစ်ပတ်ပေရေလျက်ရှိသော ရေများကို သောက်မည်စိုးသဖြင့် မြင်းဇက်ကြီးများကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲထားကြသည်။ ဘစ်ဖက်ကမ်းတက်မိကြသောအခါ တပ်သားများသည် လေးယောက်တစ်တွဲ ပြန်၍ ချီတက်ကြသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ အလံသည် တလွင့်လွင့်...။

သူတို့သည် မြစ်ညာဘက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းတက်သွားကြသည်။ မကြာခင်မှာပင် တောင်ပူစာထက်မှ လူနှင့်မြင်းများကို ခွဲခွဲခြားခြားမြင်လာရသည်။

'ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့ မြင်သွားပြီ' ဟု ဝင့်က ပြောသည်။ မာရေးက ခရာမူတ်ရန် အချက်ပြသည်။ ခရာသံသည် ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ ပေါ်ထွက်

လာသည်။ မြင်းများသည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာကြပြီး လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျား သွားကြသည်။

မာရေးက လက်တစ်ဖက် ဖျတ်ခနဲမြှောက်ကာ တပ်ကို ရပ်ခိုင်းသည်။

တောင်ပူစာထိပ်မှ အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက် မြင်းနှင့် ဆင်းလာနေသည်။

သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်၌ မြှောက်ထားသည်။ သူ့ဆံပင်များသည် သူ့နောက်ဘက်တွင် ဖားလျားကျနေသည်။ တောင်ခြေအရောက်တွင် လူရော မြင်းပါ တစ်ခဏမျှ ပျောက်သွားသည်။ ထိုနောက် တောင်ပူစာဘေး တစ်နေရာမှ ဘွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာသည်။

‘ဝံပုလွေငယ်ပါလား’ ဟု ဝင့်က ရေရွတ်သည်။

ဝံပုလွေငယ်သည် မြှောက်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ကို ချလိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာတွင် ပြုံးရိပ်သမ်းနေသည်။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေသည့် အပြုံးဖြစ်၏။ ခါးအထိ ဗလာကျင်းနေသော ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ဘာလက်နက်မှမပါ။ သူသည် မြင်းပေါ်တွင် ငြိမ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသည်။ တစ်ချိန်ကတော့ သူသည် အရာ ရောက်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ပါ၏။ အခုတော့ဖြင့် ထိုအရာသည် မရှိတော့ သေသွားခဲ့ပြီ။ ပြန်လည်ရှင်သန်ဖို့လည်း မျှော်လင့်ချက်မရှိ။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာနီးပါးမျှ တိုက် ခိုက်ခဲ့ရသော စစ်ပွဲသည် ယခုအခါ အမြင့်ဆုံးသို့ ဆိုက်ရောက်ကာ ဒေဆုံးသတ် တော့မည် ထင်၏။ ဤအဆုံးသတ်မှုကို ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်နေသော အပြာရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် ဗိုလ်ကြီးမာရေးနှင့် ချီယန်နီခေါင်းဆောင်အိုကြီးဖြစ်သော မိမိတို့ ရှင်းရတော့မည် ထင်၏။

ဤအချိန်တွင် မာရေးကတော့ တစ်ခုတည်းသော အသိသာလျှင် ရှိ၏။ တခြားသော မဟုတ်။ ‘ဒေါသ’ ဖြစ်သည်။ သူ့ ကိုယ်သူ့ရော၊ ဝံပုလွေငယ်ရော၊ သူ့တပ်သားများကိုရော။ သူ့အား ဤအခြေအနေသို့ ရောက်အောင် တွန်းပို့ ခဲ့ကြသည့် အင်အားစုများကို ဒေါသဖြစ်နေသည်။

‘သူ့ကိုမေး၊ ဘာပြောချင်လို့ လာတာလဲ...လို့’

မာရေးက စတိဗ်ဂျက်စကီးအား ခိုင်းသည်။

ဝံပုလွေငယ်က စကားကို ဖြည်းဖြည်းသာသာ ပြောသည်။ ခေါင်း တညိတ်ညိတ် လည်တခါခါလုပ်သည်။ သူ့လေသံသည် အေးအေးဆေးဆေး ရှိလှချေသည်။ သူ့အမူအရာသည် လူရိုင်းတစ်ယောက်ဟုထင်ရန် ခက်ခဲလှ၏။

သူ့အသံသည် လူရိုင်းစကားများ ပြောနေသည်ဟု ထင်ရန်လည်း ခက်လှ၏။ အသံကို ကြားရုံမျှဖြင့် သူ့စကားများသည် ကျိုးကြောင်းဆီလျော်သည်ဟု သင်ဖွယ်ရာရှိ၏။ အသံအနိမ့်အမြင့် လေယူလေသိမ်းသည် အဘိုးတစ်ယောက်က အလွန်ခေါင်းမာသော လူငယ်တစ်ယောက်အား ဆိုဆုံးမနေသည့်နှယ်ရှိသည်။ ဘေးမှ တပ်သားအားလုံးသည် ဝံပုလွေငယ်ပြောနေသမျှ စကားများကို လုံးဝ နားမလည်သော်လည်း နားလည်ကြသည့်နှယ် စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်လျက် ရှိကြ၏။

‘သူက စစ်မတိုက်ချင်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်’ ဟု ဂျက်စကီးက ပြောသည်။

‘ဒါဆိုလည်း ရတာပဲ’ ဟု ပြောကာ မာရေးက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘တောင်ပေါ်က သူ့လူတွေကို ဒီခေါ်ခွဲလို့ပြော၊ သူတို့ကို တို့ကဖမ်းရမယ်၊ ဒမ်းတယ်ဆိုပေမယ့် ကောင်းကောင်းဆက်ဆံမှာပါ။ အဝတ်အထည်နဲ့ အစား အသောက်လှည်းတွေ မနက်ဖြန် ဒီကိုရောက်လာမယ်၊ သူတို့ကို ကောင်းကောင်း ကျွေးမွေးပြုစုသွားမယ်’

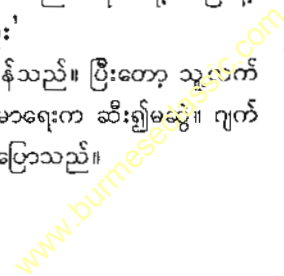
‘အဲသလိုတော့လည်း သူ မလုပ်ချင်ဘူးတဲ့’ ဟု ဂျက်စကီးက ပြောသည်။

‘သူတို့ မပြန်ချင်ဘူးတဲ့၊ သူတို့မြှောက်ပိုင်းကိုပဲ သွားချင်တယ်တဲ့၊ တကယ်လို့ မတတ်သာတဲ့အဆုံးမှာ သူ့လူတွေကို ကနေဒါနယ်စပ်ဖြတ်ပြီး ဟို ဘက်ကို ကူးသွားတော့မယ်တဲ့’

‘အဲဒါတွေလုပ်လဲ အလကားပဲ’ ဟု မာရေးက စိတ်ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် မြန်ပြောသည်။

‘သူ့ကို ပြောပြ၊ ငါတို့က ပြောစကား နားမထောင်ရင်တိုက်ရမှာပဲ၊ လိုအပ်လာရင်လည်း သူ့လူတွေကို သတ်ရမှာပဲ၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ဒေါ်ချစ်စိတီး ဖြူးဘက်က တပ်တွေ ဆင်းလာမယ်၊ ဆန်တာဖီးရထားလမ်းတစ်လျှောက်အတိုင်း ဘချို့လာလိမ့်မယ်၊ သူတို့လူစု ကနေဒါနိုင်ငံဘက်လည်း ရောက်ဖို့ မပြောနဲ့၊ ဒိုင်အိုမင်းပြည်နယ်ထဲတောင် ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး’

ဝံပုလွေငယ်က နောက်တစ်ကြိမ် ပြုံးပြန်သည်။ ပြီးတော့ သူ့သက် ဘစ်ဖက်ကို မာရေးဆီသို့ ဆန့်တန်းပေးသည်။ မာရေးက ဆီး၍မဆွဲ။ ဂျက် စကီးက ဝံပုလွေငယ်၏ စကားကို ဘာသာပြန်၍ ပြောသည်။

'သူက ပြောတယ်။ သူလည်း သူလုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ရမှာပဲတဲ့။ ခင်ဗျားလည်း ခင်ဗျားလုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ပါတဲ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ လူတွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရတာထက် သေရတာက ပိုပြီးကောင်းတဲ့ အခြေအနေမျိုးနဲ့ ကြုံရတတ်ပါတယ်တဲ့'

မာရေးက ဒေါသတကြီး ပြန်ပြောသည်။

'ငါ့သူ့ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်မိလိမ့်မယ်။ အမြန်ထွက်သွားလို့ ပြောလိုက်ကွာ'

ယခုအခါတွင် တောင်ကုန်းလေးတစ်ဖက်တွင် အမှောင်ရိပ်များကျနေပြီ။ တောင်ကုန်းထိပ်ပေါ်တွင်လည်း လူရိပ်လူခြည် မမြင်ရတော့။ ဝံပုလွေငယ်သည် သူ့မြင်းကို နောက်ပြန်လှည့်ကာ အရိပ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ထို့နောက် မြင်းကို ပြန်လှည့်ကာ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်နေသည်။ မာရေးနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် စကား ထပ်ပြောချင်နေသည့်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ မာရေး၏ တုံ့ပြန်မှုကတော့ ဒေါသဖြစ်သည်။ သူသည် ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်ကာ ချီယန်နီခေါင်းဆောင်ဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းပစ်သည်။

ဝံပုလွေငယ်သည် တစ်ချက်ကလေးမှ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ မာရေးသည် အခိုးတလူလူ ထွက်နေသည့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ငုံ့ကြည့်နေရင်းမှ မော့မကြည့်ဘဲ ဖရီးလင်းအား လှမ်းပြောသည်။

'စစ်ချီခရာမှတ်ခိုင်းလိုက်'

ဝံပုလွေငယ်သည် သူ့မြင်းကို ပြန်လှည့်ကာ ဒုန်းစိုင်း၍ ထွက်သွားသည်။ ခရာသံနှင့် မြင်းခွာသံများသည် ဆိတ်ငြိမ်မှုကို ဖြိုးခွင်းလျက်ရှိ၏။ တပ်သားများထံမှ သက်ပြင်းချသံများ ကြားရသည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် တန်းစီ၍ ပေါ်လာကြသည့် မြင်းစီးသမားများ၊ ဝင့်က လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ လူပေါင်းရုတ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ လူကြီးရော လူငယ်ပါ ပါဝင်သည်။ အားလုံးပင် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိကြသူများ ဖြစ်သည်ကို သူတို့၏ ရုပ်လက္ခဏာများက ဖော်ပြနေကြသည်။

တပ်ခွဲနှစ်ခွဲမှ မြင်းများသည် ရှေ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားကြသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် တက်ကြသည်။ ခရာသံကြားမှ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာနေသည့် မြင်းခွာသံများ . . .။ တပ်သားများ၏ လက်တွင်းမှ

သေနတ်များသည် နေရောင်တွင် တဝင်းဝင်းလက်နေကြသည်။ ထိုအချိန်ထိတော့ မြင်းပေါ်မှ အင်ဒီးယန်းများသည် လှုပ်ရှားခြင်း မရှိကြသေး။

နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ချီယန်နီများသည် မြင်းများကိုစိုင်း၍ အောက်ဘက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ဆင်းလာကြသည်။ အင်ဒီးယန်းတို့ထံမှ အော်သံဟစ်သံများသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်တွင် သောသော သွက်ရို၏။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် မြင်းတပ်သားများအား ဝင်ရောက် ခြင်းခိုင်းခြင်းမပြု။ မြင်းတပ်သားများ၏ ဓားလွတ်များဘေးမှ လွတ်အောင် မြင်းတစ်ဖက်က ကြားမှဖောက်ထွက်ကြသည်။ တချို့က ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ကြည့်ထွက်ကြသည်။ မြင်းတပ်သားများသည် သူတို့ မမျှော်လင့်သောအဖြစ်နှင့် ခြင်းကြရခြင်းဖြစ်၍ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ကာ လူနှစ်စုကွဲသွားသည်။

ခရာသံသည် အပြာရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်များအား ပြန်လည်စုစည်းရန် ကြိုးပမ်းလျက်ရှိသည်။ တပ်သားများသည် မောဟိုက်ပင်ပန်းနေကြသော မြင်းများကို ဖော်သတ်ကာ ပြန်လည်စုရုံးမိရန် အားထုတ်နေကြသည်။ သူတို့ မော့မကြည့်ဘဲ ပြန်လှည့်လာနိုင်သည့်အချိန်တွင် အင်ဒီးယန်းများသည် တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် လူစုခွဲကာ မြေပြင်ဘက်သို့ ထွက်နိုင်ရန် တာရှုလျက်ရှိကြပြီ။ ဤထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ပွဲတွင် မြင်းတပ်သားများဘက်မှ ပြစ်ရာဆို၍ မြင်းကို ဓားထိပြီး မြေပေါ်တွင် ပက်လက်လဲကျနေသည့် ချီယန်နီတစ်ဦးသာ ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

ဤပွဲတွင် မာရေးသည် ခြောက်လုံးပြူးနှင့် နှစ်ကြိမ်မျှ ပစ်ခဲ့သည်။ မြင်းတပ်သားများသည် ခြောက်လုံးပြူးကိုဝင်ထားသည့် လက်ကို ရှေ့ယမ်းကာ ဝင့်အား မြစ်ဘက်သို့ ကြိုးရန်အော်ဟစ် အမိန့်ပေးနေသည်။ တပ်သားများသည် သံကုန်ဟစ်၍ မြစ်ဘက်သို့ ဓားများကို ဝင့်၍ မြစ်ဘက်သို့ ချီတက်ကြသည်။ တပ်သားဟာဒင်နှင့် မာရေးတို့သည် တပ်သားများ၏ နောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ဟာဒင်မှာ မာရေးအားတွင် ကျည်ဆန်မှန်၍ ဖြစ်သည်။ ဒီဖရေမှာ အင်ဒီးယန်းတို့၏ ဘေးပတ်ဒဏ်ကြောင့် လက်တစ်ဖက်ကျိုးသွား၍ ဖြစ်၏။

တပ်သားများ မြေပြန့်ပေါ်ဆင်းမိချိန်တွင် ချီယန်နီများသည် မြစ်ကို ကြည့်နေကြလေပြီ။ တပ်ခွဲအေနှင့် ဘီမှ မြင်းခွာများအောက်တွင် ချုံလှော်များ မြင်တွေ့ရသည်။ တစ်နေ့လုံး ခရီးပြင်းနိုင်လာခဲ့ရ၍ မောဟိုက်နေကြသော

မြင်းများသည် အသားကျပင် မှန်အောင် မပြေးနိုင်။ ချော်လဲသည့် မြင်းများ ချော်လဲသည်။ အချို့က ရုတ်တရက် ကမ်းပေါ်မတက်ဘဲ ဆုတ်ကန်ဆုတ်လုပ်နေကြသည်။

ဤအချိန်တွင် တိုက်ပွဲမစမီ နာရီပေါင်းအတန်ကြာမျှ အနားထားခဲ့ကြသော အင်ဒီးယန်းမြင်းများသည် မြစ်ညာဘက်သို့ ဆန်တက်နေကြလေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ မြင်းတပ်သားများအသေခတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်ကြသည်။ ထိုနောက် မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်၍ ကူးကြပြန်သော ဖုန်အလူးလူး ရွံ့အလိမ်းလိမ်းကပ်ကာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော မြင်းတပ်သားများသည် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြန်လေပြီ။

မိုးချုပ်ပေတော့မည်။ တောင်ကုန်းအား နောက်ခံပြုနေသော ကောင်းကင်သည် ပန်းနုရောင်သမ်းနေဆဲ။ တပ်သားများသည် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ မောဟိုက်လွန်း၍ တဟောဟော တဟဲဟဲဖြစ်နေသည့် မြင်းများအား ခြံရံရပ်နေကြသည်။ မိန်းမများနှင့် ကလေးများရှိရာနေရာသို့ပြန်သွားနေကြသော ချီယန်နီများအား လှမ်းမျှော်ကြည့်နေကြသည်။

ဝင့်က ပြုံးသည်။

'ကျွန်တော်တို့ သူတို့စခန်းကို ဝင်စီးသင့်တယ်' ဟု မာရေက ပြောသည်။

'သူတို့ရဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ကလေးတွေသာ ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲရောက်ရင် ဒီကောင်တွေ ပြန်လှည့်လာမှာ သေချာတယ်၊ အင်းပေါ့လေ... နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိသွားပြီ'

'ဒါလင်တန်က မထွက်ခင်ကတည်းက သူတို့ရဲ့ မြင်းပုတွေ သေလုမျောပါး ပင်ပန်းနေတယ်လို့လဲ ပြောတယ်၊ အခုထက်ထိလည်း တော်တို့ လိုက်မမိနိုင်အောင် ပြေးနိုင်နေတုန်းပဲ' ဟု ဝင့်က မှတ်ချက်ချသည့်အခါ

'ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ နောက်ထပ်တော့ အပြေးအလွှား မလိုက်ဘူးဗျာ' ဟု မာရေကပြောသည်။

x x x

မြင်းများကို ရေတိုက်အပြီးတွင် မာရေသည် မြစ်ကို ပြန်၍ဖြတ်သွားကာ တပ်သားများအား မြစ်အောက်ဘက် တောင်ကုန်းနှင့် မိုင်ဝက်ခန့်အကွာ

နန်းချခိုင်းသည်။ သူ့ဘက်မှ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူ ခြောက်ဦးရှိသော်လည်း မြင်းပေါ်မှ ပြင်းထန် ခြင်းမရှိ။ အားလုံး မြင်းပေါ်၌ ဣန္ဒြေမပျက် ထိုင်နေနိုင်ကြသည်။ မြင်းတို့သည် စစ်တစ်လျှောက်လုံး ဆေးရုံ အော်ဒီလီအဖြစ် လုပ်ခဲ့ဖူးသော တပ်သားများသည် ဒဏ်ရာများကို ပတ်တီးကျကျနုနု စည်းပေးနိုင်သည်။ တင်ပါသည်။ သူ့နံ့သိမ်မွေ့နူးညံ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဆေးဝါးအပြည့်အစုံမရှိသည့်အတွက် မြင်းနွမ်းတလေမှပင် ညည်းညူခြင်းမပြု။

ရဲဘော်များ အစာစားနေခိုက်တွင် မာရေနှင့် ဝင့်တို့သည် မြင်းကိုယ်စီနှင့် တောင်ကုန်းဘက် ထွက်လာကြသည်။ ချီယန်နီများ၏ မီးဖိုများ တောင်ကုန်းအောက်ကွယ်တွင် ပုန်းနေကြသည်။ သို့သော်လည်း အလင်းရောင်သည် တောင်ကုန်းထိပ်မှ တစ်ဆင့် အပြင်သို့ဖြာထွက်လျက်ရှိ၏။

'သူတို့ကို ကြည့်ရတာ အပူအပင် အကြောင့်အကျ လုံးဝမရှိသလိုပဲ' ဝင့်က ဝေပန်သည်။

မာရေက ဘာမှပြန်မပြော။ သူ့အတွေးနှင့်သူ ငြိမ်နေသည်။ သူတို့၏ မြင်းများ ထူးခြားဆန်းကြယ်ပုံကို တွေးနေသည်။ တစ်ခုခုကို လုပ်တော့မည်ဟု ဆိုသည့် ဖြတ်ထားကြသည့် လူများသည် သူတို့ရှေ့မှ ပိတ်ဆို့နေသည့် အဟန့်တားများကို လုံးဝ မမြင်ကြ။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သေလူများအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ သူတို့၏ ဇွတ်တိုးတတ်ကြ၏။ လူဆိုသည်မှာ တစ်ဘဝတွင် တစ်ကြိမ်သာ သေသည်ဟူသော အယူအဆဖြင့် ကြောက်လန့်ခြင်း ကင်းနေတတ်သည် မဟုတ်သော။

'သူတို့မှာ အစားအစာလည်း များများရှိကြပုံ မပေါ်ဘူး' ဟု ဝင့်က မှတ်ချက်ချပြန်သည်။

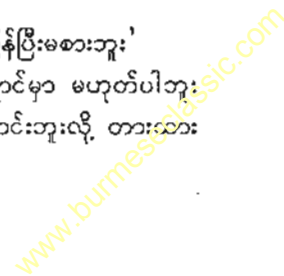
'မိုင်းစံက သူတို့ကို အငတ်ထားပုံပေါ်တယ်'

'အစားက ရေလောက်တော့ ပေါပေါများများ မရဘူးပေါ့ဗျာ၊

အဖဲ့...သူတို့ မြင်းတွေသတ်ပြီး စားနိုင်ကြသားပဲ'

'ဟာ ... အင်ဒီးယန်းတွေဟာ သူတို့မြင်းကို ပြန်ပြီးစားဘူး'

'အင်ဒီးယန်းစစ်သားတွေကတော့ ဘာမှ ရှောင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့လူရာ၊ ဒီကောင်တွေ သူတို့လူမျိုးစုက မလုပ်ကောင်းဘူးလို့ တားသားတွေထဲက အများကြီး ချိုးဖောက်နေကြတာပဲ'

'ကနေ့ည ဝင်စီးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလား' ဟု ဝင့်က မေးသည်။
'ဝင်စီးမလားလို့ စဉ်းစားနေတာပဲ။ သူတို့မှာ ပစ္စတိုနည်းနည်းပါးပါး
ကာဘိုင်သေနတ် တစ်လက်နှစ်လက်လောက်ပဲ ရှိမယ်လို့ထင်တယ်။ ကျည်
လည်း များများပါပုံ မပေါ်ဘူး။ သူတို့ဘက်က ပစ်အားသိပ်ရှိမယ် မထင်ဘူး
'သူတို့က သေနတ်နဲ့ ပစ်ချင်မှလဲ ပစ်မယ်' ဟု ဝင့်က ထင်မြင်ချက်
ပေးသည်။

'ဟို ... အဘိုးကြီးက အမိခံမှာတော့ မဟုတ်ဘူး'
'ကျွန်တော် သူ့ကို သေနတ်နဲ့ပစ်မိတာ မှားတယ်' ဟု မာရေးက ပြောသည်။
'ကျွန်တော် မပစ်သင့်ဘူး။ ကျွန်တော် ဒေါသကြောင့် စိတ်လွှဲ
ကိုယ်လွတ် ဖြစ်သွားမိတယ်'

'ကျွန်တော် အဲဒီကိစ္စကို လုံးဝ မတွေးမိပါဘူး။ ဗိုလ်ကြီး မာရေးထံ
'ခင်ဗျားတွေးလဲ ကျုပ်ကတော့ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား
တွေးချင်သလို တွေးနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရှိနေတာပဲ'

'ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တကယ်မတွေးမိတာ အမှန်
ဒီလို လူစားတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါ။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်
နားလည်နေပါတယ်'

'ခင်ဗျားကော အဲသလို မဖြစ်ဖူးဘူးလား'
'တစ်ခါတလေ ဖြစ်တာပေါ့။ ခင်ဗျားအိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ဖို့လိုနေတာ
ခင်ဗျားလို အိပ်ချိန် နည်းသွားရင် ကျွန်တော်လဲ...'

'တော်ဗျာ' ဟု မာရေးက ဒေါသသံဖြင့် ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောသည်။
နှစ်ယောက်သား နှုတ်ဆက်လျက် ပြန်လာကြသည်။ ဝင့်က သူ့နှုတ်
ခမ်းများကို တင်းကြပ်စွာ စေ့ထားသည်။ အတန်ကြာမှ မာရေးက ပြောသည်။

'ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ'
'ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မေ့ပစ်လိုက်ပါ'

နှစ်ဦးသားစခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ဝင့်က မြင်းအထိ
ဆင်းကာ မာရေးအား စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ထွက်သွားသည်။ မာရေး
မီးဖိုခန်းတွင် ဆင်းကာ သူ့ဆေးတံတွင် ဆေးများ သိပ်ထည့်နေသည်။ သူ့အနီး
ရောက်လာသူမှာ ဗိုလ်ဖရီးလင်း...။

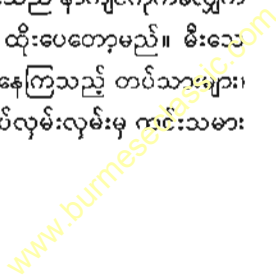
'ဗိုလ်ကြီးခင်ဗျား'
'ဘာလဲ...ကွ'
'ဒီည ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အမိန့်ပေးဖို့...
'ဒီမှာ အိပ်မယ်။ ဒါပဲ။ မြင်းတွေကို အစောင့်တစ်ယောက် ချထားလိုက်၊
ဆောင်ကုန်းပတ်ပတ်လည်မှာ ကင်းတွေချ၊ ရေဆင်းခပ်တဲ့ လူမှန်သမျှကို ပစ်၊
အဲဒါပဲ'

ဖရီးလင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သော်လည်း ထွက်မသွားသေး။
'ဒါပဲလကွာ၊ သွားတော့၊ မင်းလည်း တစ်ရေးရအောင် အိပ်'

ဗိုလ်ကြီးမာရေးသည် မြေပေါ်တွင် ပက်လက်လှဲလိုက်ပြီး ကောင်း
ထင်ဆီသို့ ငေးနေသည်။ အခုအချိန်အထိ ဘာမှမ စားရသေး။ စားချင်စိတ်လည်း
မရှိ။ အခုလောလောဆယ် ပစ္စည်းနှစ်မျိုးလောက် ရချင်သောဆန္ဒဖြင့်ပြနေသည်။
အရက်တစ်ခွက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်၊ ဘယ်လို အရက်မျိုးပဲရရ၊ ဘယ်လိုမိန်း
မမျိုးပဲရရ။ ဟို...တောင်ကုန်းပေါ်မှ အင်ဒီးယန်းမများထဲမှ တစ်ယောက်
ယောက်ရမယ်ဆိုပါကလည်း သူကတော့ ငြင်းလိမ့်မည် မဟုတ်။ အကယ်၍ ဝင့်က
ဤကိစ္စကိုတွေးခဲ့သည်ရှိသော် သူ့ဘက်က ပြစရာ အကြောင်းတွေ အများကြီး။
သူသည် အိမ်ထောင်သည် မဟုတ်။ သူ့တွင် မစ္စက်မာရေးဟု ခေါ်ရမည့် ဇနီးမရှိ။
ခင်ဗျားတော့ မစ္စက်ဝင့်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် မာရေး အိပ်မောကျသွားသည်။ သုံးည
အတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျသွားခြင်းပေတည်း။

သူ့ မျက်နှာပေါ်သို့ မိုးစက် မိုးပေါက်များကျလာနေသဖြင့် အိပ်ရာမှ
ထွန်းနိုးလာသည်။ သူသည် ခဲရောင်သန်းနေသော ကောင်းကင်ပြင်ကိုကြည့်
နေသည်။ ညက ဘယ်သူလာ၍ ခြံပေးသွားမှန်း မသိ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင်
ဆောင်တစ်ထည် ရောက်နေသည်။ သူသည် စောင်ကို ဘေးဖယ်ချလိုက်ပြီး
ထိုင်လိုက်သည်။ ဖိနပ်အတွင်းမှ သူ့ ခြေထောက်များသည် နာကျင်ကိုက်ခဲလျှက်
ဖြစ်နေပြီး လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ငါးနာရီ ထိုးပေတော့မည်။ မီးသေ
အဖြစ်ဖြစ်သော မီးဖိုပတ်ပတ်လည်တွင် အိပ်မောကျနေကြသည့် တပ်သားများ၊
အားလုံး စောင်များကိုယ်စီဖြင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကင်းသမား
များ၏ မြင်းခွာသံ သဲ့သဲ့....။

သူသည် ဝင့်အားလိုက်ရှာသည်။ အချို့တပ်သားများသည် မိုးပေါက်များကြောင့် လန့်နိုးကာ ထထိုင်နေကြသည်။ မာရေးအား မြင်သည့်အခါ ခြေကားရား လက်ကားရားဖြင့် အလေးပြုနေကြသည်။ ဝင့်အားတွေ့သောအခါ မာရေးက ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်နှိုးသည်။

'ထတော့များ အလင်းရောင်မလာခင် သူတို့ စခန်းကို ဝင်ချင်တယ်' ဝင့်က ထရပ်သည်။ သူ့ ဆံပင်များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သပ်လိုက်သည်။ 'ဘယ်လိုလဲ' ဟု မေးသည်။

မာရေးက တောင်ကုန်းဘက်သို့ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြသည်။

'ဒေါ်ချစ်စီးတီးဘက်က တပ်တွေ ဆင်းလာဦးမယ်... ဆို' ဟု ဝင့်က ပြောသည်။

'ဒါဆိုရင် သူတို့ ရောက်လာချိန်အထိ အင်ဒီးယန်းတွေကို ပိတ်ထားတာ ပိုမကောင်းဘူးလား'

'ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို အမြန်ဆုံးပြီး ပြတ်ချင်တယ်' ဟု မာရေးကပြောသည်။

'မနေ့ကတော့လည်း ခင်ဗျား အဲသလို စိတ်မကူးခဲ့ဘူး'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့မှပဲ ဒီစိတ်ရှိတာ'

မိုးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သည်းလာသည်။

'ဒါဆိုလည်း အမိန့်ပေးပေါ့'

မာရေးက ပရုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။

'ရဲဘော်တွေကို ထခိုင်း။ ကျွန်တော်တို့ ခြေကျင်လျှောက်သွားပြီး ဝင်စီးမယ်။ အဲဒီနည်းက ပိုပြီး လွယ်လိမ့်မယ်'

'ကျွန်တော်ကတော့ မြင်းတပ်သားတွေ မြင်းမစီးဘဲ သွားတာကို မမြင်ချင်ဘူး'

'ကျွန်တော်ကတော့ မြင်းတပ်သားတွေ အသတ်ခံရတာကို မမြင်ချင်ဘူး' မာရေးက ထွက်သွားသည်။ မီးဖိုအား ခြေထောက်နှင့် ထိုးဆွဲပြီး မီးတောက်လာရန် အားထုတ်နေသော တပ်ကြပ်ကယ်လီနှင့် ဆုံမိသည်။

'တောင်ကုန်းပေါ်က အခြေအနေ ဘာထူးသလဲ တပ်ကြပ်ကြီး' ဟု မာရေးက မေးသည်။

'ငြိမ်တိတ်နေတာပဲ'

'ငါတို့ ဟိုပေါ်ကို ခြေကျင်တက်ကြမယ်၊ ရဲဘော်တွေကို နှိုး၊ ကင်းသမားတွေကို ပြန်စု'

'ဟုတ်ကဲ့ပါဗိုလ်ကြီး'

'သတိပြုတတ်ပွဲ မဖြစ်စေရဘူး' ဟု မာရေးက ထပ်ပြောသည်။

'အားလုံးကို သေသေချာချာပြောထား၊ ဟိုနေရာမှာ မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေ ရှိနေတယ်'

'သူတို့ကတုတ်တွေ တူးထားတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ် ဗိုလ်ကြီး'

'ငါ လိုချင်တဲ့အချိန်ကျမှပဲ မင်းရဲ့ထင်မြင်ချက်တွေကို တောင်းမယ်' ဟု မာရေးက လေသံမာဆတ်ဆတ်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

x x x

တပ်ခွဲနှစ်ခွဲမှ တပ်သားများသည် ခပ်ကျဲကျဲဖြန့်၍ မိုးစက်မိုးပေါက်များကြားမှ ဖြတ်ကာ ချီတက်သွားကြသည်။ သူတို့သည် တောင်ကုန်းခြေရင်းကို လခြမ်းပုံသဏ္ဍာန် ပတ်ဝိုင်း၍ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ချီတက်သွားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့လူစု တောင်ကုန်းကို စ၍တက်ချိန်အထိ တောင်ထိပ်ပေါ်ရှိ အင်ဒီးယန်းစခန်းမှ လူစုလူနု မမြင်ရ။ ဘာသံမှလည်း မကြားရ။ မှုန်မှိုင်းမှိုင်းကောင်းကင်တွင် နေ၏အလင်းရောင်သည် မသိမသာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်စပြုနေပြီ။ ကောင်ရုလတ်သို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သော မာရေးသည် မိမိတို့ဘက်မှ စခန်းကို ဝင်ရောက်စီးနင်းမိသည့် အချိန်ထိ အင်ဒီးယန်းများဘက်မှ ဆီး၍ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်စပြုလာသည်။

ထို့နောက် သူ့ခေါင်းထဲသို့ အင်ဒီးယန်းများဘက်မှ ကတုတ်ကျင်းများ တူးထားသည်ဟူသော အသိဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် တင်နေရာ၌ရပ်နေသော အင်ဒီးယန်း တစ်ယောက်ကို သတိထားမိသည်။ ဝံပုလွေသယ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ့စိတ်က ထင်သည်။ ဤအခိုက်မှာပင် ကတုတ်ကျင်းများထဲမှ မီးသွင့်များ ဝင်းကနဲ လက်ခနဲ ဖြာ၍ဖြာ၍ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တပ်ခွဲအနှံ့အစုံတို့သည် အတုံးအရုံး။

သူတို့တွင် ကျည်ဆန်နည်း၍လားမသိ။ အင်ဒီးယန်းများ ဘက်မှ ဤတစ်ကြိမ်သာပစ်သည်။ သို့သော်လည်း မြင်းတပ်သားများဘက်မှ ခံရသည်မှာ

မသက်သာ။ တောင်ကုန်းအတိုင်း တရုတ်ပြန်ဆုတ်သည်။ စိုစွတ်နေသော မြက်ပင်များကြား၌ လဲကျကျန်ရစ်ခဲ့သူများအား ထားပစ်ခဲ့ကြရသည်။ ပြန်ဆုတ်သည့် အခိုက်တွင် အင်ဒီးယန်းများဘက်သို့ ပြန်၍ ပစ်ခတ်ကြသည်။ မာရေးသည် တစ်ခွန်းမျှ ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ သူတို့ နောက်ဘက် တောင်ပေါ်တွင် အင်ဒီးယန်းဟူ၍ တစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။ သူသည် ကတုတ်ကျင်း တစ်ခုပေါ်၌ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ဆေးတံကို ဖွာလျက်ရှိ၏။

တပ်သားများသည် တောင်ကုန်းခြေရင်းရှိ ရွဲရွဲစိုနေသော မြက်ပင်များကြား၌ ဝပ်နေကြသည်။ မာရေးသည် တပ်သားများကို လိုက်လံကြည့်ရှုစစ်ဆေးလျက်ရှိ၏။ သူ့ဘက်က အဆုံးအရှုံးကို ကြည့်ရှုနေခြင်းပေတည်း။ ဝင့်ကတော့ မာရေး၏ လှုပ်ရှားမှုကို မျက်ခြေအပြတ်မခံ။ သူသည် တောင်ကုန်းဆီသို့ တစ်ချက်မျှ မော့ကြည့်သည်။ မြက်ပင်များကြား၌ ပိုးလိုးပက်လက်လဲကျနေသည့်အပြောရောင်ဝတ်စုံနှင့် ရဲဘော်များ...

‘ဖရီးလင်းအပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်’ ဟု ဝင့်က မာရေးအား လှမ်း၍ သတိပေးသည်။

မာရေးက ခေါင်းယမ်းကာ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ တပ်ကြပ်ကယ်လီနှင့် ရဲဘော်ငါးယောက် ပျောက်နေသည်။ အနည်းဆုံး လူသုံးဆယ်ခန့် ဒဏ်ရာရသည်။ လမ်းပြုစတိမ်လျက်စကီး၏ ဦးခေါင်းကို ကျည်ဆန်ဖောက်သွားသည်။ ရင်ဘတ်ကို ကျည်ဆန်ဖောက်သွားခြင်း ခံထားရသည့် အရေဖာဟိုးအမျိုးသား လမ်းပြုလူသူရဲသည် တောင်စောင်းအတိုင်း လေးဘက်တွာ၍ ဆင်းလာလျက်ရှိသည်။ မိုလ်ဂတ်လိုက တောင်စောင်းအတိုင်း အပြေးအလွှာတက်သွားပြီး တွဲခေါ်လာသည်။ သူသည် မိုးရေထဲမှာပင် လဲလျောင်းကာ မည်သူမှ နားမလည်နိုင်သည့် သေမင်းခေါင်ကို စောင့်စားနေသည်။ နောက်ဘစ်ခဏမျှအကြာတွင် သူသည် အသက်ကုန်ဆုံးခြင်းသို့ ရောက်သည်။

ဝင့်၏ ဘေး၌ ကပ်၍ရပ်နေသော မာရေးက နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ဖရီးလင်းအတွက်တော့ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ဗျာ’
‘ကျွန်တော်တို့အားလုံး တစ်လှေထဲ စီးလာကြရတာပါ’ ဟု ဝင့်က ပြန်ပြောသည်။

‘သူတို့က ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာကို ပြန်ချင်ကြတာ၊ သူတို့ ဆန္ဒက ဒါတစ်ခုပဲ ရှိတယ်’ ဟု မာရေးက ရေရွတ်သည်။

‘ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အခု ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ’

‘အပေါ်ကို ထပ်တက်ကြရမှာပဲ’

ဒဏ်ရာရသူများအား စခန်းဆီသို့ သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ တပ်သားများကို ထပ်မံ၍ ဖြန့်ချိလိုက်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် လေးဘက်တွား၍ တက်ကြသည်။ မြက်ပင်များပေါ်တွင် တရွတ်ဆွဲ၍ သွားနေကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း တောင်ကုန်း၏ ခါးလယ်လောက်၌သာ တန်နေကြသည်။ ရှေ့သို့ တိုး၍ မရ။ ကတုတ်ကျင်းထဲမှ အင်ဒီးယန်း တစ်ဦးတစ်လေ၏ ဦးခေါင်းထွက်လာသည့်အခါ လှမ်း၍ပစ်ကြသည်။ ချီယန်နီများကတော့ မြင်းတပ်သားများ ရှေ့တိုးမလာနိုင်အောင် အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်နေကြသည်။

နံနက်ခင်းသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကုန်ဆုံးသွားသည်။ နေ့ခင်းပိုင်း နောက်လာသည့်အခါ တဝီဝီအော်မြည်ပြေးသွားနေသော ကျည်ဆန်သံများ ရပ်စဲသွားသည်။ အလွန်ပူပြင်းသော နေမင်းသည် တိမ်များကြားမှ ထိုးထွက်လာသည်။ မြက်ပင်များဆီမှ အပူငွေ့များ ထွက်လာသည်။ တစ်ပေခန့်အမြင့်အထိ တက်လာသော မြစ်ရေသည် ပျင်းရိနွေးကွေးစွာ တွားသွားနေသည့် မြေကြီးတစ်ကောင်သဖွယ် နွေးကွေးလေးလံစွာ စီးဆင်းလျက်ရှိ၏။ မာရေးက သူ့တပ်သားများအား နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လည်ဆုတ်ခွာကြရန် အမိန့်ပေးသည်။

ရဲဘော်များသည် သူတို့တွင် ကျန်ရှိနေသည့် နောက်ဆုံးရိက္ခာကို နှေးသောက်ပြီး မြေပေါ်တွင် လှဲနေကြသည်။ မာရေးသည် မြင်းကုန်းနီးတစ်ခုကို ခေါင်းနှင့်မို၍ လှဲကာ မျက်စိများကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် အုပ်ပြီး မှိန်းနေသည်။ သူခံစားနေရသည့် နေပူဒဏ်နှင့် ပရေးရို မြက်ခင်းပြင်ထက်မှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာနေသော လေပူဒဏ်များမှ တစ်ပါးအခြားဘာကိုမှ မတွေးနိုင်။

မြစ်ကမ်းပါးထက်ရှိ ချုံပုတ်များအတွင်းမှ ငှက်များသည် မကြာခဏအရှုံး ပျံသန်းကြသည်။ ကောင်းကင်၌ ဝဲနေသော ငှက်တို့၏ အရိပ်များသည် မြေပေါ်တွင် ပြေးသွားလျက်ရှိကြ၏။ မြက်ခင်းများကြားမှ ကိုယ့်လို ဝံပုလွေငယ်တစ်ကောင်၏ ပြင်းထန်သော အသက်ရှူသံကိုပင် ခပ်သဲ့သဲ့ကြားနေရလေသည်။

အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ မာရေးထံမှ ဖြေသံ ထွက်မလာ။ ထို့နောက် လှဲနေရာမှ ငေါက်ခဲနဲ့ ထထိုင်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါကို ခေါက်နေသည်။ ပြီးတော့ ဝင့်၏မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည်။

မာရေး၏ဘေး၌ ကပ်၍ ထိုင်နေသော ဝင့်က...

‘ကျွန်တော်တို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တက်ရဦးမှာလား ဗိုလ်ကြီးမာရေး’ ဟု လှမ်းမေးသည်။

‘ကျွန်တော်တော့ မပြောတတ်တော့ဘူးဗျာ’

လှည်းတွေလာတဲ့အခါ ဟော်ဝစ်ဇာတစ်လက် ပါလာရင်ကောင်းမှာပဲ’ ဟု ဝင့်က ပြောသည်။

မာရေးက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ အခုနည်းဟာ အကောင်းဆုံးလို့ ထင်တာပဲ’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ’ဟု ဝင့်ကပြန်ပြောသည်။

‘အခုလိုကြီး အပေါ်မှာနေကြတော့ကော လူသေနေတာများ ခြားနားလို့လဲ’

‘အေးပေါ့လေ . . . သူတို့ကလဲ ဟိုနည်းကိုပဲ လိုလားကြတယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

‘ဒါပေါ့ . . . ဗျာ ကျွန်တော်ကလဲ ဒါကြောင့်မို့ ကိစ္စမရှိပါဘူးလို့ ပြောတာပေါ့’

‘ကျွန်တော် ဖရီလင်းအကြောင်း တွေးနေမိတယ်’ဟု မာရေးထံ ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဟော်ဝစ်ဇာတစ်လက် ရောက်လာတဲ့အထိစောင့်ကြည့် သေးတာပေါ့၊ ဒေါ့ချိစီးတီးဘက်ကလဲ တပ်တွေလာဖို့ ရှိနေပါသေးတယ်’

လှည်းတွေရောဟော်ဝစ်ဇာပါ ရောက်မလာ။ မာရေးသည် ခြောက်နားထိုးအထိ စောင့်မျှော်သည်။ ထို့နောက် တပ်ကြပ်ဂျီတီနှင့် တပ်သားဟင်နက်ဆီတို့ အား နောက်မှလိုက်လာမည့် ရိက္ခာလှည်းများ အခြေအနေကို ထောက်လှမ်းရန် ပြန်လွှတ်ရန် စီစဉ်သည်။ ရိက္ခာလှည်းများသည် မက်ဒီဆင်လော့ချ်ဖြစ်နိုင် ဒါလင်တန်ကြား တစ်နေရာရာတွင် လမ်းမှားနေလေသလား။ သူသည် တပ်ကြပ်ဂျီတီလက်သို့ ဗိုလ်မှူးကြီး မစ်ဇိနားအတွက် အစီရင်ခံစာတစ်စောင်အပ်သည်။ လှည်းများနှင့် ဆက်သွယ်မိပါက ထိုစာကို ဟင်နက်ဆီလက်သို့ လွှဲပြောင်းပေးပြီး

ဦးတီက လှည်းများနှင့်အတူ ဤစခန်းသို့ ပြန်လာရမည်ဟု ညွှန်ကြားသည်။ ဆိုနောက် စိတ်ကူးတစ်ခု ရဟန်ဖြင့် ထပ်ပြောသည်။

‘တကယ်လို့ တပ်သားတွေ ထွက်သွားတာနဲ့ ကြုံကြိုက်နေရင်တော့ လူနာရဲဘော်တွေကို လှည်းပေါ်တင်ပြီး ကိုယ်လိပ်ဝပ်တာကို သယ်သွား၊ ဟိုမှာ နေရာဝန်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့လက်အပ်’

‘တကယ်လို့ တပ်သားတွေ ထွက်သွားတာနဲ့ ကြုံကြိုက်နေရင် . . .’ ဦးတီကမာရေး၏စကားကို နားမလည်သည့်နှယ် ရေရွတ်သည်။

‘ကဲ . . . သွားတော့’ဟု မာရေးက အမိန့်ပေးသည်။

မာရေးသည် မြစ်ကိုဖြတ်ကူးသွားနေသည့် လူနစ်ယောက်အား နှက်စိတ်ဆုံး စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် တပ်သားများရှိရာသို့ပြန်လှည့်လာသည်။ မွန်းလွဲပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး နီးပါးမျှနားလိုက်ရသဖြင့် အားလုံးအား ပြန်ပြည့်လာကြသည်။ စိတ်ဓာတ်လည်းပြန်လည်တက်ကြွလာကြသည်။ သို့သော် သည်း သူတို့သည် ရိက္ခာအခြောက်နှင့် နေလာခဲ့ရသည်မှာ သုံးရက်မျှ ရှိခဲ့ပြီ။ ဆလာလောဆယ် မနက်က ရင်ဆိုင်ထားခဲ့ရသည့်အရှုံးကြောင့် သေသူသေ၊ အင်ရာရာသူရဖြစ်ကာ လူအင်အားကလည်း လျော့နေပြီ။

အစောင့်ချထားသည့် ကင်းတပ်သားများသည် တောင်ကုန်းခြေရင်းတွင် လှည့်လည်သွားလာလျက်ရှိကြသည်။ အခုအချိန်ထိတော့ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ချီယန်နီများသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြ။ ကတုတ်ကျင်းများထဲမှလည်း သူ့ကံမလာကြ။ ထွက်ပြေးရန် အားထုတ်မည့် အရိပ်အယောင်များကိုလည်း မမြင်ရ။

မာရေးသည် ‘အိုရီဂွန်’ ခရီးကြမ်းခေတ်က ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်၍ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေမိသည်။ ထိုခေတ်က လူများသည် လှည်းရာပေါင်း ထောင်ချီ ခြံရံကာ မြေပြန့်လွင်ပြင်များကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြ၏။ ထိုစဉ်က သူတို့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ ကြရသည့် အခြေအနေသည် ယခု ဝံပုလွေငယ်တို့လူစု ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခြေအနေလို ဆိုးသည်မဟုတ်။ မိမိတို့နှင့် အင်အားချင်းယှဉ်လိုက်လျှင်လည်း မျှတ သည်မဟုတ်။ မိမိတို့ဘက်က တပ်သားနှစ်ယောက်လျှင် အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက် နှုန်းရှိ၏။ ပြီးတော့ ဒေါ့ချိစီးတီး ဘက်မှစေလွှတ်မည့် တပ်များက မြောက်ဘက်သို့ သွားရာလမ်းကြောင်းကို ဆီး၍ ပိတ်ထားလိမ့်ဦးမည်ဖြစ်၏။ ထို့ပြင်လည်း

နေရာအနှံ့အပြားတွင် ခံတပ်များနှင့် ကင်းစခန်းများရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ဝံပုလွေတို့ အနေဖြင့် ထိုအတားအဆီးများကို ဘယ်လိုနည်းနှင့် ဖောက်ထွက်ကြမည်နည်း။

ဝံပုလွေငယ်တို့၏ ရိက္ခာအခြေအနေကို သူခန့်မှန်းကြည့်သည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ရေရှည်ခံမည်မဟုတ်။ အခုလောက်ဆိုလျှင် ရိက္ခာပြတ် လောက်ပြီဟုပင်ထင်၏။ ပြီးတော့ ကျည်ဆန်။ ကြာရှည်ပစ်နေနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ အနှေးနှင့်အမြန် ကုန်သွားဖို့သာရှိ၏။ ပြီးတော့ မြင်းများ . . .။ ဘယ်လောက် ကြာကြာသွားနိုင်မည်နည်း။ မြင်းပေါ်ထိုင်၍ လိုက်နေကြသူများ ကကော။ နောက်ထပ် ဘယ်လောက်ကြာကြာ စီးနိုင်ကြမည်နည်း။

ချီယန်နီ ယောက်ျား မိန်းမများသည် အသက်လေးနှစ်အရွယ် လောက်ကတည်းက မြင်းစီးလာကြသူများဖြစ်သည်ဟု သူကြားခဲ့ဖူး၏။ လွန်ခဲ့သော ညကလည်း သူတို့ မြင်းစီးကျင်လည်ပုံကို မိမိမျက်မြင်ကိုယ် တွေ့ဖြစ်ခဲ့ရပြီးပြီ။ သို့တစေလည်း မြင်းကို အပြေးအလွှားစီးရာ၌ တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ၊ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက်ခံနိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်သည်မဟုတ်။ ဘယ်လူမျိုးမှ ခံနိုင်သည်ဟုလည်း သူမကြားဖူးခဲ့။ သူတို့လူစု လွတ်မြောက်ဖို့ ဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်အံ့မထင်။

‘ရဲဘော်တွေကို နားပါစေတော့၊ မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် ဒေါ်ချစ်စီးတီး ဘက်ကတပ်တွေ ရောက်လာမှာပါ။ ပော်ဝစ်ဇာလဲ ရောက်ချင်ရောဂံလာမှာ’ ဟု မာရေးက ဝင့်အားပြောသည်။

‘သူတို့က ဒီည ဖောက်ထွက်ချင်ထွက်ကြမှာ’
‘အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်’ ဟု မာရေးက ဝန်ခံသည်။
‘ကျွန်တော် ကင်းကို တစ်ညလုံးချထားမယ်’
‘ဒဏ်ရာရထားတဲ့ ရဲဘော်တွေကို ဆရာဝန်ဆီပို့ချင်တယ်၊ နေက သိပ်ပူတော့ အခုလိုထားရတာ မကောင်းဘူး’

‘မနက်ဆို လှည်းတွေ ရောက်လာမှာပါ’
ထိုညကလည်း မာရေး ကောင်းစွာအိပ်ပျော်သည်။ ညဉ့်ဝက်နီးပါးခန့်၌ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်မောကျခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာရခြင်းမှာ ကင်းသမားများ ပစ်ခတ်လိုက်သည့် သေနတ်သံများကြောင့် ဖြစ်သည်။ လူ အများ ပြေးလွှားနေသံများနှင့် မြင်းခွာသံများကိုလည်း ကြားနေရ၏။ အိပ်

နှုတ်ခွဲများဖြစ်နေသော မာရေးသည် သတိဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခရာသမားကို အော်ခေါ်သည်။ သို့သော်လည်း ခရာမူတ်ပြီး အမိန့်ထုတ်နေစရာ နေလိုတော့ပေ။ တပ်သားအားလုံးမြင်းများပေါ် ရောက်နေကြပြီ။

‘ရဲဘော် သင်းပါး’ ဟု မာရေးက အော်ခေါ်သည်။

‘တခြား ရဲဘော်တစ်ယောက်နဲ့ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ လူတွေကို စောင့်နေခဲ့၊ နေက်ဖြန်ကျရင် ဂျီတီလာခေါ်လိမ့်မယ်။ ကဲ . . . လာဗျို့ ဗိုလ်ကြီး ဝင့်’

သူတို့သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝေးသွားနေသော ချီယန်နီများ၏ မြင်းခွာသံများဆီသို့ မှန်း၍ မြင်းများကို စိုင်းကာ အမှောင်ထုအတွင်းသို့ တိုးဝင်လာခဲ့ကြသည်။ အင်ဒီးယန်းများနှင့် မြင်းတပ်သားများကြားတွင် ဘောင်ကုန်းက ခံနေပြီဖြစ်ရာ ဗိုလ်ကြီးဝင့်တို့လူစု တောင်ကုန်းကိုပတ်ပြီး မြစ် ဘက် မျက်နှာပြုထားသည့် နေရာသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ မြင်းခွာသံများသည် အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

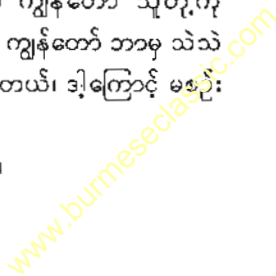
ရုတ်တရက် ဝင့်က တပ်သားများအား လက်ပြု၍ ရပ်ခိုင်းသည်။ မာရေးသည် သူ့မြင်းကိုစိုင်းကာ ရှေ့သို့တက်လာသည်။ တပ်ဦးထိပ်သို့ သူ ဆောက်သွားချိန်တွင် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ငဲ့ကြည့်နေသည့် ဆင့်အား တွေ့ရသည်။

‘ဘာလဲဗျ ဗိုလ်ကြီးဝင့်’ ဟု မာရေးက လှမ်းမေးသည်။

ဝင့်သည် အင်ဒီးယန်း ကလေးတစ်ယောက်အား ပွေ့ချီပြီး ထိုင်ရာမှ ဆုတ်ရသည်။ ကံလေးမှာ အသက် ငါးနှစ်ထက်ကြီးမည်ဟုမထင်။ အသက်ကုန် နေပြီဖြစ်၏။ ကျည်ဆန်တစ်ဆန်က လည်ပင်းအား ဖောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်နှာက ဝိုင်းစက်စက် . . .။ အနက်ရောင် မျက်လုံးအစုံသည် ဖွင့်လျက်။ ကင်းတပ်ဖွဲ့ထဲမှ တပ်သား ဂျော်ဒန်သည် ရှေ့သို့ထွက်လာသည်။ မိတ်မကောင်းသည့်မျက်နှာဖြင့် ကလေးအား ငဲ့ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော့် လက်ချက်ဖြစ်မယ်ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော် သူတို့ကို နည်းနည်းပါးပါး ပစ်လိုက်မိတယ်။ မှောင်ထဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘာမှ သဲသဲ တွဲတွဲ မမြင်ရဘူး။ လူတွေ အုပ်လိုက်ဖြစ်နေတာပဲ သိတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မနည်း မအပစ်လိုက်မိတာ’

‘ပစ်တာ မှန်ပါတယ်’ ဟု ဝင့်က ပြောသည်။

'သူ သေနေပြီပဲ' ဟု မာရေးက မှတ်ချက်ချသည်။

'သူ့ကို မြေမြှုပ်ပေးသင့်တယ် ထင်လို့'

'ကျွန်တော်တို့ လူတွေလဲ သေကြတာပဲ၊ မြေမြှုပ်သေးပါဘူး'

'ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို မြေမြှုပ်ပေးသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်' ဟု ဝင့်က ထပ်ပြောသည်။

မာရေးက ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ရဲဘော် တချို့က မြင်းပေါ်မှ အလိုက်သိစွာ ဆင်းလာကြပြီး သူတို့ဓားများ နှင့် ကျင်းတစ်ကျင်းတူးကြသည်။ သိပ်ပြီး နက်နက်ကြီးမဟုတ်။ နှစ်ပေခန့်သာနက်သည်။ တစ်ဦးက စောင်တစ်ထည် ထုတ်၍ ခင်းပေးသည်။ ဝင့်က ကလေးအလောင်းအား စောင်နှင့် ပတ်လိုက်ပြီး မြေတွင်းထဲသို့ ချသည်။

'အကြောင်းတော့ သိပ်မထူးပါဘူး' ဟု ရဲဘော်တစ်ဦးက ရေရွတ်သည်။

'ကိုယ့်တီဝံပုလွေတွေက သိသွားမှာပါပဲ'

'ဒီကောင်တွေကတော့ ဆယ်ပေနက်တဲ့တွင်းထဲ ထည့်မြှုပ်လဲ သိတာပဲ'

ဟု နောက်တစ်ဦးက ဝင်ပြောသည်။

သူတို့သည် တွင်းကို မြေဖို့ပြီး သိပ်သွားအောင် ဖိနပ်များနှင့် နင်းပေးကြသည်။ ဤအခိုက်တွင် မှောင်ထဲမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

'ဆုတောင်းစာလေး ရွတ်ပေးသင့်တယ်လို့ကော မထင်ဘူးလား ဗိုလ်ကြီး'

မာရေးက ပြန်အော်သည်။

'မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း'

'ကိစ္စမရှိပါဘူး' ဟု ဝင့်က ပြုံး၍ ပြောသည်။

'သူ ခရစ်ယာန်မှ မဟုတ်တာ၊ မလိုပါဘူး'

သူတို့သည် မြင်းများပေါ်ပြန်တက်ကြသည်။ စောစောက ကြားနေခဲ့ကြရသည့် မြင်းခွာသံများသည် ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ မြင်းများကို ဒုန်းနှင့်နေ၍လည်း အကြောင်းထူးလာတော့မည် မဟုတ်။ သူတို့သည် မြင်းများကို မြောက်စူးစူးသို့ ဦးတည်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း နှင်ကြသည်။

x x x

အပိုင်းလေး

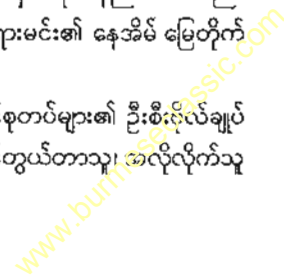
စက်တင်ဘာလ ၁၈၇၈

ဝါရှင်တန် စွက်ဖက်မှု

ဤအတောအတွင်း ဗိုလ်မှူးကြီး မစ်စီနားသည် အစီရင်ခံစာ အပြည့်အစုံကို ဝါရှင်တန်ရှိ စစ်ဌာနချုပ်သို့ ပို့သည်။ ကိုယ်စားလှယ် မိုင်းစံကလည်း သူဘက်က အမြင်အတိုင်း အစီရင်ခံစာတစ်စောင်ကို အင်ဒီးယန်းရေးရာဌာနသို့ ဖို့သည်။ ကင်းဆတ်ပြည်နယ်၊ လောရင့်စံမြို့ရှိ အင်ဒီးယန်းရေးရာဌာန အုပ်ချုပ်ရေးမှူး နီကိုလ်ဆန်ကလည်း ပိုမို၍ ပြည့်စုံသော အစီရင်ခံစာတစ်စောင်ကို ပြည်ထဲရေးဌာနသို့ ပို့သည်။ မိုင်းစံထံသို့လည်း သတင်းထောက်များအား သတင်းမပေးရန် သတိပေးစာပို့သည်။

မစ်စီနား၏ အစီရင်ခံစာတွင် အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုးကောက်ယူနိုင်သော အချက်များ အများအပြားပါရှိမှုမက အောက်ခြေ မှတ်စုအနည်းငယ်လည်း ပါသည်။ ထိုအစီရင်ခံစာသည် နောက်ဆုံးတွင် ဝီလျံရှားမင်း၏ နေအိမ် မြေတိုက်ခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။

ဝီလျံရှားမင်းသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတပ်များ၏ ဦးစီးဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်၏။ သူသည် သူ့မိသားစုအပေါ် အလွန်ချစ်ခင်တွယ်တာသူ၊ အလိုလိုက်သူ

တစ်ဦးအဖြစ် တစ်မျိုးသားလုံးက အသိအမှတ်ပြုထားခြင်းခံရသူ ဖြစ်သည်။ ရှားမင်း၏ နေအိမ်မြေတိုက်ခန်းသည် သူ၏ ရုံးခန်း၊ သူ၏ စာကြည့်ခန်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခန်းသို့ ရောက်သွားသော သတင်းထောက်တိုင်းသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အနီး၌ ဆော့ကစားနေသော ကလေးတစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကို အမြဲတစေ တွေ့ကြရသည်။ တကယ်တော့လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှားမင်းသည် မိသားစုအပေါ်၌ အလွန်သယောဇော်ကြီးသူ၊ အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံတတ် သူတစ်ဦးဖြစ်၏။

နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလှသော နေ့တစ်နေ့၏ နံနက်စောစောတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှားမင်းသည် ဒေသအသီးသီးမှ ရောက်လာသော အစီရင်ခံစာများကို ဖတ်လျက်ရှိသည်။ အစီရင်ခံစာများမှာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အရ ရောက်လာသည့် အစီရင်ခံစာများ ဖြစ်၏။ ဒေသအသီးသီး၌ ချထားသော တပ်များ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို သိသာရန် ပေးပို့ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

တောင်ပိုင်းတွင် အပေချီအင်ဒီးယန်းများကြား၌ လှုပ်ရှားမှုများရှိနေသည်။ ကွန်မင်ချီအင်ဒီးယန်းများ၏ အလစ်ဝင်ရောက် စီးနင်းတိုက်ခိုက်မှု နှစ်ကြိမ်တိတိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင်လည်း အရက်မူးနေသော နက်ဇ်ပါးစံဆိုသူ အင်ဒီးယန်းက လူဖြူတစ်ယောက်အား သတ်ပြီး ထွက်ပြေးသည်။ မြင်းတပ်မှ တပ်ခွဲတစ်ခွဲက ထိုအင်ဒီးယန်းအား လိုက်လံဖမ်းဆီးသည်။

ထိုအပိုဒ်ကို ဖတ်ရသောအခါ ရှာမင်းက ခေါင်းယမ်းသည်။ အရက်မူးနေသော အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်အား မြင်းတပ်မှ တပ်ခွဲတစ်ခွဲက လိုက်လံဖမ်းဆီးသည်ဟူသော အချက်သည် ဘဝင်ကျစရာမရှိ။

နောက်တစ်ခု . . .။ ဆီးရော့စ် အင်ဒီးယန်းများသည် ကနေဒါနိုင်ငံဘက်မှ နယ်စပ်ကို ဖြတ်၍ကူးလာသည့်ပြဿနာ။ 'အင်း . . . ဒီပြဿနာကိုတော့ တစ်နေ့ကျရင် ကျကျနနကိုင်တွယ်ဦးမှ ဖြစ်တော့မယ်' ဟု ရှားမင်းက စိတ်ထဲထကျိတ်၍ ပြောသည်။ မိမိနှင့် စစ်တပ်မှ အရာရှိအများစုက ယင်းပြဿနာကို ပြည်တွင်းစစ်ပြီးစကတည်းက စတင်ဖြေရှင်းရန် အကြံပြုခဲ့ကြဖူး၏။ သို့သော်လည်း အထမမြောက်ခဲ့။

သူသည် နောက် အစီရင်ခံစာတစ်စောင်ကို ဖတ်သည်။ ဘယ်သူ့အစီရင်ခံစာပါလိမ့်။ သူသည် နောက်ဆုံးမှ လက်မှတ်ထိုးထားသူ၏ အမည်ကို

အလျင်ဆုံးဖတ်ကြည့်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး မစ်ဇ်နား။ 'ဘယ်တပ်ကပါလိမ့်၊ တင်ရှင်းလေးလား၊ လေးက ဟိုးမြောက်ပိုင်းမှာ ရောက်နေတာပဲ။ သူသည် အစီရင်ခံစာကို ခက်ဖတ်သည်။

' . . . . မြောက်ပိုင်း ချီယန်နီအင်ဒီးယန်း သုံးရာခန့်သည် သူတို့အား သတ်မှတ်ပေးထားသည့် နယ်မြေအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြပါသည်။ ဒါလင်တန်မြို့ရှိ အင်ဒီးယန်းရေးရာဌာန တာဝန်ခံကိုယ်စားလှယ် မစ္စတာဂျွန်မိုင်းစ်၏ ညွှန်ကြားချက်များကို မနာခံဘဲ လုပ်သွားခြင်းဖြစ်၍ ဤလူရိုင်းများ၏ အပြုအမူအတွက် မိုင်းစ်မှာ များစွာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ မိမိ၏တာဝန်မှာ ဌာနကိုယ်စားလှယ်၏ ဩဇာအာဏာသက်ရောက်မှုကို ပြန်လည်တည်ဆောက်ပေးရန်ဖြစ်သဖြင့် အင်ဒီးယန်းများအား ပြန်၍ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာရန် တပ်ခွဲနှစ်ခွဲ ဖေလွတ်ခဲ့ပါသည်။ တာဝန်မှာ အင်ဒီးယန်းများအား ပေါင်ဒါမြစ်ကောင်တီ ခရိုင်နယ်အတွင်းရှိ သူတို့၏ မူလရွာသို့ ပြန်လည်ပို့ပေးရန်ဖြစ်ပါသည်။ အင်ဒီးယန်းသုံးရာအနက် ကိုးဆယ်ခန့်မှာ လက်နက်ပိုင်များဖြစ်၍ ခုခံတိုက်ခိုက်သည့်အနေအထားရှိပါသည်။ ကင်းဆတ်နှင့် နီတရာစကားပြည်နယ်များအတွင်းရှိ မြို့သမား ယာသမားများကိုလည်း အန္တရာယ်ပေးလိမ့်မည်ဟု ယူဆရပါသည်။ သင်းတို့နှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း အစီရင်ခံစာ လယ်မံပေးပို့ပါမည်။ အမိန့်နာခံလျက် ရှိပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရှားမင်းက မစ်ဇ်နား၏ အစီရင်ခံစာကို သဘောကျသည်။ အခြေအနေကို ချက်ချင်း မြင်နိုင်အောင် ရေးထားသည့် အစီရင်ခံစာဟု သတ်မှတ်သည်။ သူသည် အစီရင်ခံစာပေါ်တွင် 'ပြည်ထဲရေးဌာနသို့ မိတ္တူတစ်ဆောင်ပို့ပါ' ဟု မှတ်ချက်ရေးချလိုက်သည်။ ဤအစီရင်ခံစာကို 'ဂျစ်' ဖတ်ရလျှင် သို့သော်လည်းကောင်းမည်နည်း။

ထိုနောက် ဗိုလ်ချုပ်ဖစ်လ်ရာရီးနန်းထံ စာတစ်စောင်ရေးသည်။ 'ဒေါ်ချီစီးတီးမှနေ၍ စီးရထားလမ်းအတိုင်း တပ်များစေလွှတ်ပြီး မြောက်ပိုင်းဒေသသို့ သွားနေကြသည့် ချီယန်နီ အင်ဒီးယန်းသုံးရာအား ပိတ်ဆို့ပါ' သင်းတို့သည် ဒါလင်တန်မြို့မှ စည်းကမ်းချိုးဖောက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားကြသူများ ဖြစ်သဖြင့် အချိန်မီ တားမြစ်ပြီး မူလရွာသို့ ပြန်ပို့ပေးရမည်။ ခေါင်းဆောင်ရှားအား ခုခံတပ်စည်းကမ်းဥပဒေအရ အရေးယူရန် လိုအပ်ကောင်း လိုအပ်လိမ့်မည်။

အသေးစိတ် အချက်အလက်များ ရှိနိုင်တယ်ရှိ ဗိုလ်မှူးကြီး မစ်ဇ်နားထံ၌ရှိသည်။
ဤအင်ဒီးယန်းများအား အချိန်မီဖမ်းဆီးရမိရန် လိုအပ်သည်။

သူသည် နောက်ဆုံးစာပိုဒ်ကို မျဉ်းတားလိုက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးလိုက်
သည်။ ထို့နောက်ကျန်အစီရင်ခံစာများကို ဆက်လက်၍ ဖတ်ရှုနေသည်။

x x x

‘လူတွေဟာ ဘာပြုလို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခေါင်းရှုပ်အောင်
လုပ်နေကြတာပါလိမ့်’ ဟု ကားလ်ရှူဇ်က တွေးသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်
ကြီးရှားမင်းက ပေးပို့လိုက်သည့် မစ်ဇ်နား၏ အစီရင်ခံစာမိတ္တူကို ကိုင်ထားသည်။
အင်ဒီးယန်း နယ်မြေဒေသအတွင်းရှိ မထင်မရှား ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက်ထံမှ
ဤအစီရင်ခံစာကို သူ့ထံ တင်ပြနေရသနည်း။ အစိုးရတစ်ဖွဲ့လုံး ဗျူရိုကရေစီစနစ်
နောင်ကြီး အတွင်းသို့ တိုးဝင်နေကြပြီလား . . .။

သူသည် အစီရင်ခံစာကို ဆက်ဖတ်သည်။

‘မစ်ဇ်နားဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’ ဟု စဉ်းစားသည်။

‘ဒီမိတ္တူတွေကို တစ်စောင်ပြီး တစ်စောင်ကူးလိုက်။ ဟိုဌာန ဒီဌာန
ပို့လိုက်နဲ့။ အလုပ်ကတော့ ရှုပ်နေတာပဲ’ ဟုလည်း တွေးသည်။ သူသည်
သူ့အတွင်းရေးမှူးအား ခေါ်၍ ဒါလင်တန် အရေးအခင်းကို ပြောပြသည်။

‘ယင်းပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ ဘယ်သူ့ဆီက အစီရင်ခံစာလာသလဲ’
ဟုမေးသည်။

မစ္စတာ နီကိုဆန်ဆီက အစီရင်ခံစာတစ်စောင် ဝင်လာပါတယ်’ ဟု
အတွင်းရေးမှူးက ပြောသည်။

ရှူဇ်က အုတ်ကလာဟုန်းမားပြည်နယ်အကြောင်းနှင့် ဒါလင်တန် အရေး
အခင်းစသည်များကို ထပ်၍ရှင်းပြသည်။ ယင်းကိစ္စနှင့် ဆက်စပ်နေသမျှ စာအား
လုံးကို ယူလာရန် ခိုင်းသည်။ အတွင်းရေးမှူးယူလာသမျှစာများကိုဖတ်သည်။
ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရှားမင်းထံမှ သူ့လက်အောက်ရှိ ဗိုလ်ချုပ်များ၊ ဗိုလ်မှူး
ကြီးများနှင့် ဗိုလ်မှူးများထံ ပေးပို့သည့် ညွှန်ကြားချက်များကို ဖတ်သည်။

သူ့စိတ်အာရုံသည် အစီရင်ခံစာထဲမှ မစ်ဇ်နားထံ ပြန်ရောက်သွား
သည်။ မစ်ဇ်နား . . .။ မစ်ဇ်နားဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ လွင်ပြင်ဒေသတွင် တပ်တွေ
မကြာခဏ ပြောင်းတတ်သည်။ ရုတ်တရက်ချက်ချင်းသိနိုင်ဖို့မလွယ်။ သူ့အနေဖြင့်

လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းက မြောက်ပိုင်းဒေသမှ ချီယန်နီအုပ်စု ခြောက်
ခုအား ဤနယ်မြေဒေသထဲသို့ ပို့၍ နေရာချထားခဲ့သည်ကိုတော့ မှတ်မိသည်။
ချီယန်နီများသည် အလွန်ဒုက္ခပေးသော လူမျိုးစုတစ်စုဖြစ်၏။ သူတို့သည်
တာတာတွေ၊ ကော့ဆက်တွေနှင့် တူသည်။ ရိုင်းလည်းရိုင်း၍ ကြမ်းလည်း
ကြမ်းသည်။ ဆိုးလည်းအလွန်ဆိုး၍ ခေါင်းအလွန်မာသူများလည်း ဖြစ်သည်။
သူတို့သည် စစ်တိုက်ဖို့မှလွှဲပြီး တခြားဘာကိုမှသိနားလည်သူများ မဟုတ်။

အခုဆိုလျှင် ချီယန်နီသုံးရာသည် အစိုးရက ချပေးထားသည့် ရွာမှ
ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့၏ ဇာတိရပ်ရွာသို့ ပြန်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ခရီးက နီးသည်
မဟုတ်။ မိုင်ပေါင်း တစ်ထောင်ခန့်ကွာသည်။ သူတို့၏ အတွေးအခေါ်များသည်
ကလေးသူငယ်များ၏ အတွေးအခေါ်များနှင့်တူသည်။ အခုလို လုပ်သည့်အတွက်
ဤချီယန်နီများသည် အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားကွဲကြရပေဦးတော့မည်။

သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်းသော ခံစားမှုတစ်ခုက
ဝင်နေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရှားမင်း၏ အမိန့်မှာ မြန်ဆန်လွန်းလှသည်ထင်၏။
သူကိုယ်တိုင် စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ရှူဇ်သည် စစ်တပ်၏ သဘော
ထားကို ခန့်မှန်းမိသည်။

သူသည် ဒါလင်တန်ပြဿနာကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ်ပြန်လည်
ဆင်ခြင်သုံးသပ်သည်။ နှစ်နာရီ နီးပါးမျှပင် ကြာ၏။ ဤပြဿနာကို တခြား
မည်သည့်နည်းဖြင့် ဖြေရှင်း၍ရနိုင်မည်နည်း။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ဘာမှ
လုပ်၍မဖြစ်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မနက်ဖြန် မနက်ကျလျှင်
ရှားမင်းနှင့်တွေ့၍ ဆွေးနွေးကြည့်ဦးမည်ဟု စဉ်းစားသည်။ အကယ်၍ တွေ့ကြ
သည်ဆိုဦးတော့ ထပ်၍ လုပ်စရာကတော့ ဘာမှမရှိ။ လောလောဆယ် အခြေ
အနေအရ ရှားမင်းလုပ်ပုံက မှန်နေသည်။ တရားဥပဒေတစ်ခုကို ချိုးဖောက်လျှင်
ချိုးဖောက်သူကို အပြစ်ပေးရမည်ဟု ထုံးစံတစ်ခုဖြစ်နေပြီမဟုတ်ပါလား။

သို့တစေလည်း နောက်တစ်နေ့တွင် အခြားကိစ္စများ ဝင်လာသဖြင့်
ဒါလင်တန်ပြဿနာကို မေ့သွားသည်။ ဒါလင်တန် အစီရင်ခံစာများသည် သူ့စားဖွဲ့
ဆာ၌ စာအိတ်တစ်လုံးနှင့် တင်လျက်သားပင်ရှိနေသည်။ ထို့နောက် နံနက်ကြီး
အဖွဲ့အစည်းအဝေး တစ်ခုသို့ အပြေးအလွှားသွားရသည်။

ဝန်ကြီးအဖွဲ့ အစည်းအဝေးသည် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ကြာနေသည်။

သမ္မတဟောင်း နောက်ကျနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး မက္ကရေရီသည် သူ့လက်ပတ်နာရီကို မကြာခဏ မြောက်ကြည့်သည်။ ကားလ်ရှူ့စ်ကတော့ ဆေးပြင်းလိပ်ထိပ်ကို သွားနှင့် ကိုက်ဖြတ်ပြီးခါမှ မီးမညှိသေးဘဲ ကိုင်ထားသည်။

နေ့လယ်စာ ကျွေးချိန်အထိ သမ္မတ ရောက်မလာသေး။

'ကျွန်တော်တို့တော့ ဒီမှာလာပြီး တစ်နေ့ကုန်ထိုင်နေရပြီ' ဟု မက္ကရေရီက သည်းသည်။

ရှူ့စ်က အစိုးရရှေ့နေချုပ် ဒီဗင်းအား လှမ်းမေးသည်။

'ခင်ဗျား ဟာနေဆန်ဘွန်း စာချုပ်ကို မှတ်မိသေးလား'

ဒီဗင်းက ချက်ချင်းအဖြေမပေးဘဲ ရှူ့စ်၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူသည် ရှူ့စ်အားသိပ်ပြီး သဘောကျသူ မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံရေး လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များကို အရေးတယူမလုပ်ဘဲ လျစ်လျူရှုတတ်သော ရှူ့စ်၏ အမူအကျင့်ကို မနှစ်သက်။

'ခင်ဗျား မှတ်မိသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်' ဟု ရှူ့စ်က ပြောသည်။

'တစ်ထောင်ရှစ်ရာ ခြောက်ဆယ့်ငါးခုနှစ်က စာချုပ်လေ'

'အင်ဒီးယန်းတွေနဲ့ ချုပ်ခဲ့တဲ့စာချုပ်မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

ရှူ့စ်သည် ထိုစာချုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ သူမှတ်မိသမျှကို ပြန်၍ စဉ်းစားနေသည်။ ထိုစာချုပ်တွင် မြောက်ပိုင်းဒေသမှ အင်ဒီးယန်းများအား သူတို့ပိုင် မြေများအတွက် အာမခံချက်ပေးထားခဲ့၏။ ပေါင်ဒါမြစ် ကောင်တီခရိုင်နယ်မြေ တစ်ခုလုံးကို ပေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အနောက်ဘက် ဘလက်ဟစ်လ် တောင်ကုန်းနှင့် ရော့ကီးတောင်တန်းများမှသည် အရှေ့ဘက် ရဲလိုးစတိုးမြစ်အထိ ကျယ်ပြန့်သော မြေဖြစ်သည်။ ထိုမြေသည် ချီယန်နီနှင့် ဆီးရော့စ် လူမျိုးစုများနှင့် သက်ဆိုင်နေသော မြေဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ဆီးရော့စ် လူမျိုးစုများက အရှေ့ဘက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားကြသဖြင့် ချီယန်နီများနှင့်သာ လုံးဝ သက်ဆိုင်သောမြေ ဖြစ်လာခဲ့၏။

'အသေးစိတ်သိချင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ထင်မြင်ချက်ပဲ လိုချင်တာပါ။ အလွှာပ သလွှာပ ပြောကြတဲ့ သဘောမျိုး ပါ' ဟု ရှူ့စ်က ထပ်ပြောသည်။ ဒီဗင်းက ပခုံးများကို တွန့်သည်။

'စာချုပ်တစ်ခုလုံး သုံးလို့မှမရတော့တာပဲ' ဟုဆိုသည်။

'ဘယ်လိုကြောင့်လဲ'

'လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်သုံးနှစ်လောက်က လူရိုင်းတစ်စုနဲ့ လုပ်ခဲ့တဲ့ စာချုပ် တစ်ခုထဲမှာ ဒီနေ့အချိန်အခါနဲ့ ကိုက်ညီတာလဲမပါဘူး။ အရေးကြီးတဲ့ အချက် အလက်လဲ မပါဘူး'

'ဒါပေမယ့် . . . ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဖက်သဘောတူ ချုပ်ခဲ့ကြတဲ့ စာချုပ်ပဲ'

ဟု ရှူ့စ်က ပြောသည်။

'ဒီစာချုပ်မှာ ဥပဒေနဲ့ညီညွတ်တဲ့ အင်္ဂါရပ်မှ မရှိတော့တာ'

'ဘာကြောင့် မရှိရတာလဲ'

'အပေါ်ယံဟန်ပြတစ်ခုပေါ့ဗျာ' ဟု နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး အီးဗတ်က လေ့တမာ အပြုံးဖြင့်ကြားမှ ဝင်ဟောက်သည်။

'အင်ဒီးယန်းလူမျိုးစုတွေနဲ့ ချုပ်ခဲ့တဲ့ ဘယ်စာချုပ်မဆို နောက်ဆုံးကျ တော့ ဟန်ပြသဘောအဆင့် ရောက်သွားတာချည်းပဲ မဟုတ်လား'

'အဲဒီစာချုပ်ကို ပယ်ဖျက်နိုင်တဲ့ ဥပဒေကြောင်းဆိုင်ရာ အချက်သုံး ချက်ကို ကျွန်တော်ပြောပြမယ်' ဟု အစိုးရရှေ့နေချုပ်ကြီးက ပြောသည်။

ရှူ့စ်က ဆေးလိပ်ကို တစ်ချက်နှစ်ချက်ဖွာလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

'ပထမအချက်က အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံက တခြား

အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံနဲ့ စာချုပ်တစ်ခု ချုပ်ထားရင် အဲဒီ

စာချုပ်ဟာ နှစ်နိုင်ငံစလုံး အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင်စိုးနေသမျှ ကာလပတ်လုံးသာ

တရားဝင်စာချုပ်အဖြစ် တည်မြဲတယ်။ အခု ဒီကိစ္စမှာ အချုပ်အခြာ အာဏာ

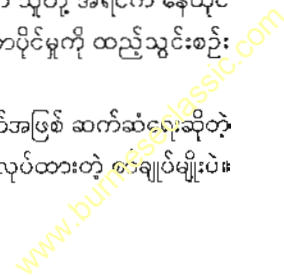
ပိုင်ဆိုင်မှုဟာ ထည့်သွင်းစဉ်းစားစရာမလိုဘူး။ အကယ်၍ အဲဒီ အင်ဒီးယန်းတွေ

အနေနဲ့ တစ်ချိန်က သူတို့ အခြေစိုက်ခဲ့တဲ့ နေရာဒေသအပေါ်မှာ အချုပ်အခြာ

အာဏာရှိခဲ့သည့်တိုင်အောင် ဒီနေ့ကျတော့ ဒီအာဏာ မရှိတော့ဘူး။ ပြီးတော့လဲ

သူတို့ကို နယ်မြေထဲက နှင်ထုတ်ထားပြီး ဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့ အရင်က နေထိုင်

ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ အချက်နဲ့ သူတို့ရဲ့ အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်မှုကို ထည့်သွင်းစဉ်း

အင်ဒီးယန်းတွေက စစ်ကြေညာပြီး တိုက်ခိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒီစာချုပ်ဟာ အလိုအလျောက် ပျက်ပြယ်သွားတာပဲ။ အမှန်ကတော့ . . .

ထိုအခိုက်မှာပင် သမ္မတဝင်လာသည်။ ဝန်ကြီးအဖွဲ့က မတ်တတ်ရပ်၍ အရိုအသေပြုကြသည်။ သမ္မတက . . .

'ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ထိုင်ကြပါ . . . ထိုင်ကြပါ' ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက်အစည်းအဝေး စသည်။ ကားလ်ရှူဇ်သည် ဒါလင်တန် ပြဿနာကို နောက်တစ်ဖန်မေ့သွားပြန်သည်။ သူ့စိတ်တွင် သိချင်နေသည့် အချက်တစ်ချက်တော့ ရှိနေသည်။ တခြား မဟုတ်။ ဒီစင်းပြောမည့် တတိယ အချက်။ သို့သော်လည်း အစည်းအဝေးတွင် ငြင်းလိုက်ရန်လိုက်လုပ်နေရသဖြင့် ထိုအချက်ကိုပင် မေ့သွားပြန်သည်။

သူ့ရုံးခန်းသို့ သူပြန်ရောက်သွားသည့်အခါ သူ့စားပွဲပေါ်၌ တင်ထား ခဲ့သည့် ဒါလင်တန် ပြဿနာ စာရွက်များပါသည့် စာအိတ်မှာ မရှိတော့ပေ။

x x x

ဒါလင်တန်ပြဿနာကို နောက်တစ်ဖန် ပြန်၍ဖော်ထုတ်သူမှာ နယူး ယောက် ဟာရဲလ်သတင်းစာတိုက်မှ ဝါရှင်တန် သတင်းထောက် ဂျက္ကဆန်ဖြစ် သည်။ သူပြန်လည်ဖော်ထုတ်ချိန်တွင် နှစ်ရက်မျှ လွန်သွားခဲ့လေပြီ။ ဤနှစ်ရက် အတွင်းတွင် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးသည် ဒါလင်တန်အရေးအခင်းကို လုံးဝမေ့သွားခဲ့ ပြီဖြစ်၏။

ရှူဇ်သည် သူကိုယ်တိုင် သတင်းစာဆရာလုပ်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ ယခု အချိန်ထိ သတင်းစာအများအပြားကို အချိန်ယူ၍ ဖတ်လေ့ရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။ သတင်းစာတစ်စောင်သည် မည်သည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် မည်သည့်အနေအထား၌ ရှိနေ သင့်သည်ဟူသော စိတ်ကူးလည်း ရှိသူဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူသည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၌ သတင်းစာများ ဩဇာအရှိန်အဝါ ကြီးမားပုံကို ကြည့်ကာ ကြောက်စိတ်ဝင်မိသည်။ ဘာကြောင့်နည်း။ သတင်းစာလောကတွင် သတင်း မှန်များကို အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုးထွက်အောင် မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံ၍ ရေးခြင်း၊ အဂတိ လိုက်စားခြင်း စသည်များ ရှိနေရုံမျှမက လိမ်လည်လှည့်ဖြား၍ အမှားများကို ရေးခြင်း၊ အမှန်းထား၍ တစ်ဖက်သတ်ရေးခြင်း၊ မျက်နှာကြီးငယ်လိုက်၍ ရေးခြင်း စသည်များ ရှိနေ၍ ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရှူဇ်သည် သတင်းစာဆရာများနှင့် စကားပြောရ ခြင်းကို နှစ်သက်သူဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဂျက္ကဆန်လို သတင်းစာဆရာ သို့သော လူမျိုးနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျရခြင်းကို ပို၍ သဘောကျသူဖြစ်၏။ သူသည် နယူးယောက် ဟာရဲလ်သတင်းစာအပေါ်တွင်လည်း လေးစားသမှုရှိ သည်။ ဤ သတင်းစာပိုင်ရှင် ဂျိမ်းစ်ဂျော်ဒန်တင်းနက်သည် အမှန်တရားကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းစွာဖြင့် ရေးပုံသူဖြစ်သည်။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သည့် သတင်း ဆောက်များကိုလည်း ရွေးချယ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ခွင့်ရ၍ ဝင်လာသော ဂျက္ကဆန် အား ရှူဇ်က တရင်းတနှီးပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ဂျက္ကဆန်သည် အရပ်မြင့်မြင့်၊ နီနီပါးပါး၊ ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် သမ္မတကြီးလင်ကွန်း အရပ်ဆိုးသလို အရပ် ဆိုးသူဖြစ်၏။ ဂျက္ကဆန်ကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါတိုင်း ရှူဇ်သည် တစ်ချိန်က သူ့မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် လင်ကွန်းအား သတိရစေမြဲ . . .။

'ဝန်ကြီးကတော့ အဖြစ်မှန်ကို သတင်းပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်'

ဟု ဂျက္ကဆန်က စကားစသည်။

ရှူဇ်က ပြုံးသည်။

'ကျွန်တော်က ပေးနိုင်ပါ့မလားဗျာ' ဟု ပြန်ပြောသည်။

'ဝန်ကြီးအနေနဲ့ အင်ဒီးယန်းတွေနဲ့ စစ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းမျိုးကို ပြောချင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကင်းဆတ်စ် ပြည်နယ်ထဲမှာ စစ်ဖြစ်နေပြန်ပြီလို့ ဘင်းနက်က ပြောနေတယ်'

'ဒါဆိုတော့ ခင်ဗျား စစ်ရုံးကို သွားကြည့်စေချင်တယ်' ဟု ဝန်ကြီးရှူဇ်

က ပြောသည်။

'ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ပြီပြီ၊ သူတို့ကတော့ လွင်ပြင်ဘက်မှာ ငြိမ်းချမ်း

နေပဲ ရှိတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ အရက်မူးနေတဲ့ အင်ဒီးယန်းတွေလဲရှိတယ်တဲ့'

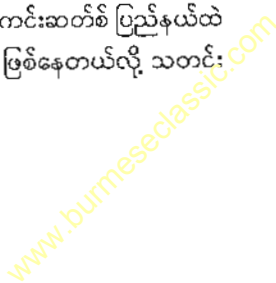
'ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲဒါအကောင်းဆုံးသတင်းပဲ'

'ဒါပေမယ့် အဲဒါမျိုးက သတင်းမှမဟုတ်တာ၊ ကင်းဆတ်စ် ပြည်နယ်ထဲ

မှာ အင်ဒီးယန်းတွေနဲ့ စစ်တပ်တွေကြားမှာ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်နေတယ်လို့ သတင်း

အခိုင်အလုံ ရထားတယ်'

'မဟုတ်တာ . . .'

“ချီယန်နီတွေနဲ့ ဖြစ်တာလို့ဆိုတယ်” ဟု သတင်းထောက်က ထပ်ပြောသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ရှုမံ၏ ခေါင်းထဲသို့ ဒါလင်တန် အရေးအခင်းသည် ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။

‘အလကားပါ၊ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး’ ဟု ရှုမံ ကပြောသည်။ ‘ချီယန်နီ အင်ဒီးယန်းတစ်စု ထွက်ပြေးကြတာပါ။ သူတို့အရပ် ပြန်ချင်တယ်ဆိုပြီး သူတို့အတွက် သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ ရွာက ထွက်ပြေးကြတယ်။ အဲဒါကို စစ်ပုလိပ်တချို့က လိုက်ဖမ်းတယ်။ ဒီလောက်ပဲ ဖြစ်တာပါ’

‘ပြေးတာက ဘယ်လောက်များပါသလဲ’

‘သုံးရာလောက်ပဲရှိမှာပါ။ မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေလဲ ပါကြတယ်။ သူတို့လူစုက ဂျစ်ပစ်တွေလို တစ်နေရာက တစ်နေရာ ရွှေ့ပြောင်းနေတတ်ကြတဲ့ အကျင့်စရိုက်ရှိကြတယ်မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားလဲ သိနေတဲ့ကိစ္စပဲ’

‘ဒါလဲ သတင်းတစ်မျိုးပဲပေါ့’

‘ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သတ်မှတ်နယ်မြေပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နေနေကြတဲ့ အင်ဒီးယန်းတွေ ထောင်ပေါင်းများစွာရှိနေတာပဲ။ သူတို့ အကြောင်းကျတော့ ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့် မရေးကြတာလဲ၊ လူမျိုးတစ်မျိုးလုံးကို အစိုးရက နေရာချပေးထားပြီး၊ ဘဝသစ်တစ်ခု ထူထောင်ပေးနေတဲ့ အကြောင်းဟာလဲ ရေးစရာအကြောင်းတစ်ခုပါပဲ။ နောက်မျိုးဆက်သစ်မှာ ယဉ်ကျေးတဲ့ လူတွေ ဖြစ်လာအောင် လုပ်ပေးနေကြတာဟာ ရေးသင့်တဲ့အကြောင်းပါ’

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်တို့အတွက်ကတော့ တိုက်ကြခိုက်ကြပြီဆိုရင် သတင်းပဲ’

‘ဟာ . . . ဗျာ၊ ကြီးကျယ်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ တိုက်မယ့်ခိုက်မယ့် လူအင်အားက တစ်ရာတောင် မပြည့်ပါဘူး၊ သူတို့ နောက်လိုက်သွားတာကလဲ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲထဲပါ’

‘ဘယ်တုန်းက ဖြစ်တာလဲ’

‘လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်သုံးရက်ကပါ’

‘အခုလောက်ဆိုရင် ပြီးသွားပြီလို့ ထင်ပါသလား’

‘ဟာ . . . ဘာကြောင့် မပြီးရမှာလဲ’ ဟု ပြောကာ ရှုမံက ပြုံးသည်။

‘ခင်ဗျားက လွင်ပြင်ဘက်မှာ စစ်ဖြစ်တယ်လို့ သတင်းရတယ်၊ ခင်ဗျား

အင်တာက စစ်တပ်ကြီးတွေ မြင်းတွေနဲ့ ချီတက်ပြီး တိုက်ကြခိုက်ကြတဲ့ အင်ဒီးယန်းတွေလို သွားထွေးတာကိုး၊ အမေရိကအတွက် အဲသလောက်ကြီးမားတဲ့ အင်ဒီးယန်းတွေပါဘူး၊ ပြည်နယ်တွေကြားမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ စစ်အကြောင်းကလဲ အက်ထပ် ပြောစရာမရှိတော့ပါဘူး၊ အစိုးရက အင်ဒီးယန်းတွေရဲ့ ဘဝတိုးတက်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးနေတာကို သဘောမပေါက်တဲ့ အင်ဒီးယန်းတစ်စုက ထွက်ပြေးတယ်၊ အဲဒါကို စစ်သားနည်းနည်းပါးပါးက ပြန်ခေါ်ဖို့ ခြံတယ်၊ အဖြစ်က ဒါပဲ၊ မီးရထား ဓားပြတစ်ယောက်ကို ပုလိပ်က လိုက်ဖမ်းတဲ့သဘောပဲ၊ ဒါကို စစ်ပွဲလို့ခေါ်ရမလား၊ စစ်သားတွေက ပြန်ခေါ်လာမယ်၊ ပြီးတော့ ယာသမားဘဝအသွင်ပြောင်းပေးမယ်၊ ဒါပဲ’

‘ဒရိုင်းတော်တူးဂတ်စ်ကိုကော မပို့ဘူးလား’

‘ဟာ . . . ဘာလို့ပို့ရမှာလဲ၊ ဒရိုင်းတော်တူးဂတ်စ်ကို ပို့ရမယ့် အလုပ်မှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြည်ထဲရေးဌာနက လူတွေဟာ သူတော်စင်တွေ မဟုတ်ပေမယ့် အင်ဒီးယန်းငမိုက်သားတိုင်းကို ဒရိုင်းတော်တူးဂတ်စ်ထောင်ကို ခို့ဖို့ စိတ်မကူးပါဘူး’

‘ဒါပေမယ့် အဲဒီမှာ အင်ဒီးယန်းတွေ သေနေတာ ကြားနေကြရတယ် မဟုတ်လား’

‘ဒါကတော့ဗျာ၊ အဲဒီထောင်ရောက်နေကြတဲ့ လူဖြူတွေလဲ သေနေကြတာပါပဲ၊ ဒီလောက်ဆိုးတဲ့နေရာမျိုးမှာ ထောင်တစ်ခု တည်ထားတာကတော့ ကောင်းတာ အမှန်ပဲ။’

ဂျက္ကဆန်က ပြုံးနေသည်။ ရှုမံက ဝီစကီတစ်ခွက်ထည့် ရှုံတည်သည်။ ‘သတင်းတစ်ပုဒ် ရတယ်ဆိုပြီး ဒီကို ရောက်လာတယ်၊ ဘာသတင်းမှ မဟုတ် ပြန်သွားရတယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး’

ဂျက္ကဆန်က ဝီစကီကို မော့လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထိုင်ရာမှထကာ အင်ဒီးယန်းနတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ရှုမံက နောက်မှ နေ၍ လှမ်းပြောသည်။

‘သတင်းအတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ စစ်ပွဲမဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ စစ်ပွဲဖြစ်တယ်လို့ သွားရေးရင်တော့ သိပ်ကို မှားသွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့က အင်ဒီးယန်းတွေအတွက် ကောင်းကျိုးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနေကြတာပါ၊ ဒီအချက်ကိုတော့ ဆိုင်းပြည်က သိသင့်တာ အမှန်ပဲ’

သတင်းထောက် ထွက်သွားသည့်အခါ ရှုမံသည် တံခါးပေါက်ဆီသို့ ငေးမောနေသည်။ သူသည် ဂျာနယ်ကိုရော၊ သူ့ကိုယ်သူပါ ဒေါသဖြစ်လျက် ရှိသည်။ အမှန်အားဖြင့် ဘာမှဖြစ်သည်မဟုတ်။ သတင်းထောက်သည် သူ့အထင်ဖြင့် စွပ်ရှင်တင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သူတို့သည် ဤအကျင့်မျိုးကို တတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

စာရေးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

‘လုပ်စရာရှိပါသေးသလား ခင်ဗျာ’

‘ဘာမှမရှိတော့ဘူး’

‘စိန်လူးဝစ္စက မစ္စတာဖရီးလင်းစောင့်နေပါတယ်။ ဝန်ကြီးမနေ့စာ ချိန်းထားတာပါ’

မစ္စတာ ဖရီးလင်းနှင့် စကားပြောနေသည့် အတောအတွင်း ရှုမံ၏ စိတ်သည် ရှားမင်းထံ ရောက်နေသည်။ မိမိတို့ထံ ရောက်နေသည့်ကိစ္စကို သတင်းစာများ၌ ပါမသွားအောင် ထိန်းသိမ်းထားမှဖြစ်မည်ဟု သူ့တွေးမိသည်။ သို့ဆိုလျှင် ဤကိစ္စကို အမြန်ဆုံးသွား၍ ပြောပါမှ၊ တိတ်တဆိတ်ကျိတ်၍ နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောထားပါမှ . . .။

x x x

မြေတိုက်ခန်းလှေကား၏ အောက်ဆုံးထစ်ပေါ်ခြေချမိသည့် အချိန်တွင် ကားလ်ရှုမံအား ရှားမင်းက ဆီး၍ဖက်လဲတကင်းနှုတ်ဆက်သည်။ နှစ်ယောက် သား ဆေးပြင်းလိပ် တစ်ယောက်တစ်လိပ် ညှိကာ စားပွဲကို အလယ်မှာထား၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကြသည်။ ပထမတွင် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများ ပီပီ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြန်ပြောင်းပြောကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရှုမံထံ သူလာသည့်ကိစ္စကို ရှင်းပြသည်။ သူယူလာသည့် မစ်ဇ်နား၏ အစီရင်ခံစာ မိစ္ဆာ ကို ရှားမင်း၏ စားပွဲပေါ်သို့ ချပေးသည်။

‘ကျွန်တော့်ဆီကို သတင်းထောက်တစ်ယောက်လာတယ်၊ ပေါ့သေးသေးလူ မဟုတ်ဘူး။ ကင်းဆတ်စံပြည်နယ်ထဲမှာ အင်ဒီးယန်းတွေနဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်နေပြီဆိုတဲ့သတင်း သူကြားတယ်တဲ့၊ အဲဒါ မှန်သလားလို့ မေးတယ်’

ရှားမင်းက ရယ်သည်။

‘အဲဒီ ကိစ္စဟာ ပြီးပြီလို့ ထင်တယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

‘ပြီးသလောက်ပါပဲ’

‘ဒါဆိုရင် အင်ဒီးယန်းတွေကိုပြန်ခေါ်လာနိုင်ပြီလား’

‘ပြန်ခေါ်လာပြီလို့ပဲ ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ပဲ ရှာရီဒန်ဆီက ကြေးနန်းတစ်စောင်ရတယ်။ ရော . . . ဖတ်ကြည့်ပါဦး’

ရှားမင်းက ပြောပြောဆိုဆို ကြေးနန်းစာကို လှမ်းပေးသည်။

‘ချီယန်နီများအား ပိတ်ဆို့တားဆီးရန် အစီအစဉ်များ လုပ်ထားပြီးပြီ။

မြင်းတပ်သားတစ်ရာအား မနက်ဖြန်မနက်တွင် မီးရထားဖြင့် ဝေါ့လေ့စ် ခံတပ်သို့ လေ့တ်၍ ထိုင်တပ်၏ အရှေ့ဘက်သို့မဟုတ် အနောက်ဘက်မှ ဖြတ်သန်းသူ များအား တားဆီးမည်။ ယနေ့ည ဟေးလ်စ်ခံတပ်မှ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲ စေလွှတ်၍

မင်းလ်စ်နှင့် ပေါ့လေ့စ်ခံတပ်နှစ်ခုကြားမှ ဖြတ်သန်းမှုများကို တားဆီးမည်။

ဒေါ်ချစ်စီးတီးမှ ခြေလျင်တပ်ခွဲ တစ်ခွဲကိုလည်း စေလွှတ်ထားပြီးပြီ။ ရှိခံတပ်မှ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲသည် အင်ဒီးယန်းများ၏ နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်နေသည်။

ဆင်းတို့အား ရိက္ခာစခန်းမှ မြင်းတပ် တပ်ခွဲက သွားရောက်ပေါင်းမိရန် စီစဉ်ထားသည်။ လီယွန် ခံတပ်မှ တပ်များအား ခံတပ်၏ အရှေ့ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်မှ ခြတ်သွားသည့် အင်ဒီးယန်းများအား မည်သည့်နေရာ၌ တွေ့တွေ့ လက်နက်မချ

သွင် တိုက်ခိုက်ရမည်ဟု အမိန့်ပေးထားပြီးပြီ’

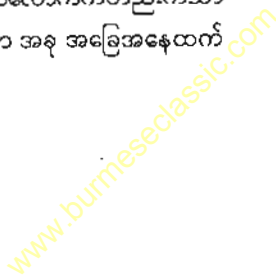
ရှုမံက ကြေးနန်းစာရွက်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ရှားမင်းက နှုတ်အား တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီး . . .။

‘သူတို့ကို ဖမ်းမိတယ်၊ မမိဘူးဆိုတာ ဒီနေ့ . . . ဒါမှ မဟုတ် မနက်ဖြန် ဆိုရင် သတင်းရမှာပါ’ ဟုပြောသည်။

‘တကယ်လို့ သူတို့ထဲက မမိဘဲ၊ လွတ်သွားတဲ့ လူစု ရှိချင်ရှိမယ်၊ အဲဒါတွေကျတော့ . . .’

‘သူတို့နဲ့ ထိုက်တန်တာပဲ ရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ အင်ဒီးယန်းတွေ အဆီမှာ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ငါးဆယ်လောက်ကတည်းကသာ ဒီကောင်တွေကို အပြတ်ရှင်းပစ်နိုင်ခဲ့ရင် တိုင်းပြည်ဟာ အခု အခြေအနေထက် ပိုကောင်းမှာ’

‘မိလာရင်ကော . . .’

'ဖမ်းမိတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ ယောက်ျားမှန်သမျှကို ဒရိုင်းတော်တို့ ဂတ်စ်ထောင်ကိုပို့ရမယ်လို့ ကျွန်တော် အမိန့်ပေးထားပြီးပြီ'

'ဒရိုင်းတော်တူးဂတ်စ်ထောင်ကိုပို့မယ်၊ ဟုတ်လား'

'ပုန်ကန်မှုတစ်ခုကို အမြစ်က ကျွတ်အောင် လုပ်ချင်ရင်တော့ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်။ ဒီနည်းဟာ အကောင်းဆုံးနည်းလို့ပဲ ထင်တယ်'

ရှုမက ကုလားထိုင်ကို ကျောနှင့်မိ၍ ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ဆေးပြင်းလိပ်ထွက်နေသည့် မီးခိုးများကို ငေးကြည့်နေသည်။

'ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို သတင်းစာတွေထဲ မပါအောင် လုပ်ဖို့ ဖြစ်မယ်လို့ထင်တယ်၊ ကျွန်တို့အပိုင်းကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စဉ်းစားစရာတစ်ခုက . . .'

သူသည် လက်ထဲမှာ ဆေးလိပ်ကို ပြန်၍ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာ

'မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ ကောင်းတယ်' ဟု ပြောသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ဒီအထဲမှာက အေးတယ်' ဟု ရှားမင်းက ပြန်ပြောသည်။

'ကျွန်တော် စောစောက ပြောနေတာဘာပါလိမ့်' ဟု ရှုမက ရေရွတ်ကာ

ပါးစပ်မှ ဆေးပြင်းလိပ်ကို လွှတ်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျားလဲသိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီနိုင်ငံကို ချစ်တယ်၊ တစ်ခါတစ်လေ လူတွေက မေးကြတယ်၊ 'ခင်ဗျား ဂျာမနီကို မပြန်ဘူးလား'တဲ့၊ ကျွန်တော် မပြန်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ၊ သူတို့ ပြောတယ်၊ ဂျာမနီဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အဖနိုင်ငံတော် မဟုတ်လားတဲ့၊ ကျွန်တော့် အဖို့ကတော့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ လူလိုသူလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်တဲ့ နေရာဟာ အဖနိုင်ငံပါပဲ'

ရှားမင်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

'ကျွန်တော်ကတော့ ဒီပြဿနာကို သူ့နယ်မြေထဲမှာပဲ ပြီးပြတ်သွားအောင် ရှင်းချင်တယ်၊ သူတို့ကို ဒရိုင်းတော်တူးဂတ်စ်ထောင်အထိ ပို့နေဖို့ မလိုဘူးလို့ ထင်တယ်'

'အင်ဒီးယန်းတွေနဲ့ ရှင်းတဲ့အခါမှာ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်နေလို့ မရဘူး' ဟု ရှားမင်းက ပြောသည်။

'ခင်ဗျား ပြောသလိုဆိုရင် သူတို့လုပ်တာ အကြောင်းမဲ့လို့ ယူဆရမလို့

ခြင်နေပြီ၊ အမှန်တော့ သူတို့ အိမ်ပြန်ချင်ကြတယ်၊ မိုင်ပေါင်းထောင်ချီပြီးဝေးတဲ့ သူတို့အိမ်ကို ပြန်ချင်ကြတာ၊ ဒါကြောင့် ပြန်ကြတာပဲ၊ သူတို့အဖို့တော့ ဘယ်ဆောက်ပံ့ ဝေးဝေး ပြန်ကြမှာပဲ၊ သူတို့အတွက် မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်ပဲကိုး'

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ကားလ်ရှုမက လှေကားအတိုင်း တစ်ထစ်ချင်း တက်သွားလျက်ရှိသည်။ ရှားမင်းက နောက်မှရပ်လျက်။ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး၏ ခြေလှမ်းများ အဆမတန် လေးလံနေကြောင်းနေသည်ကို ကြည့်ကာ ရှားမင်းသည် တအံ့တဩ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

'သူတို့ကို ဖမ်းမိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်ဝန်ကြီးဆီ အကြောင်းကြားပါမယ်' ဟု ရှားမင်းက လှမ်းပြောသည်။

သူ့အတွေးနှင့်သူ ဖြစ်နေသော ကားလ်ရှုမကတော့ ရှားမင်းပြောလိုက်သည့်စကားကို မကြား။ သူသည် အခြေခံမူအားဖြင့် မှားနေသော အရာတစ်ခုသည် လက်တွေ့တွင် မှန်နိုင်ပါမည်လောဟူသော အချက်ကိုသာ အလေးအနက်ထား၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားလျက်ရှိလေသည်။

x x x

အပိုင်းငါး

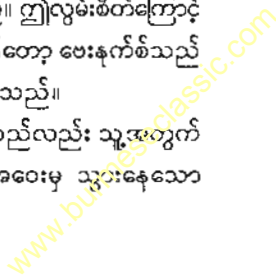
စက်တင်ဘာ ၁၈၇၇

နွားကျောင်းသားများနှင့် ဓာတ်ဖိယန်းများ

ဗိုလ်ကြီးမာရေးက ဒေါ်ချစ်စီးတီးသို့ စေလွှတ်လိုက်သော တပ်သားဗေး
နက်စ်မှာ အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသည့် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်၏။
အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပိန်ပါးပါး၊ မျက်နှာတွင် မဲ့၊ ခြောက်များဖြင့်
ပြည့်နေသည်။ သူ့မိသားစုမှာ ဒပ်ချ်မျိုးနွယ်များဖြစ်၍ နယူးဂျာစီပြည်နယ်
ထော်တာဆန်မြို့ အနီးတွင် ယာလုပ်ငန်းဖြင့် အခြေချနေသူများဖြစ်၏။

ဗေးနက်စ်သည် အမြဲတစေ လွမ်းဖျားလွမ်းနာကျနေသူ တစ်ဦးဖြစ်
သည်။ သူသည် အိမ်ကို လွမ်းသည်။ ယာတောကို လွမ်းသည်။ ဒပ်ချ် အစား
အသောက်ကို လွမ်းသည်။ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပို၍ပို၍ လှလှာနေသော
ထေတုတ်တုတ်၊ မျက်လုံးပြာပြာနှင့် ဝမ်းကွဲနမကို လွမ်းသည်။ ဤလွမ်းစိတ်ကြောင့်
သူသည် အထီးကျန်နိုင်စိတ်၏ ဖိစီးမှုကို ခံရသည်။ အမှန်တော့ ဗေးနက်စ်သည်
ထင်ထဲရောက်ခါမှ ပထမဆုံးအကြိမ် ခရီးသွားဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု ချီယန်နီများနောက်သို့ လိုက်လာရခြင်းသည်လည်း သူ့အတွက်
ထေမဆုံးအကြိမ် စွန့်စားမှုတစ်ခု ပြုရခြင်း ဖြစ်၏။ အဝေးမှ သွားနေသော

အင်ဒီးယန်းတို့၏ မြင်းခွာသံများကို ကြားရတိုင်း ကြောက်စိတ်သည် ပို၍ ပို၍ ကြီးထွားခဲ့ရ၏။ သူ့အနေဖြင့် သူတစ်ပါးကိုလည်း မသတ်လို၊ သူတစ်ပါး၏ အသတ်ကိုလည်း မခံချင်။ သူ့အနေဖြင့် မည်သည့် ဝေဒနာမျိုးကိုမှလည်း မခံစားချင်။ သွေးထွက်သံယိုလည်း မဖြစ်လို။ စစ်သားဟောင်းကြီးများက ပြောပြသော အင်ဒီးယန်းများနှင့် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် တိုက်ပွဲများအကြောင်း သူ ကြားခဲ့ဖူးပြီ။ ထိုတိုက်ပွဲမျိုးကို သူရင်ဆိုင်လိုစိတ်မရှိ။ ဤအခြေအနေတွင် ဗိုလ်ကြီးမာရေးက သူ့အား ရွေး၍ ဒေါ်ချစ်စီးတီးသို့ စေလွှတ်ခြင်းသည် ဘုရား သခင်ကပေးသော အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ဟု ယုံကြည်သည်။ သူ ဒေါ်ချစ်စီးတီးမှ ပြန်သွားသည့်အခါ ကိစ္စအားလုံး ပြီးစီးနေလိမ့်မည်ဟုလည်း တစ်ထစ်ချ တွက် ထားသည်။

ရိုးဒါးသို့ မြင်းစီးသွားရသော ခရီးသည် သူ့အတွက် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး လွတ်လပ်သော ခရီးတစ်ခုဖြစ်ချေသည်။ တစ်နှစ်မျှကာလအတွင်း စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ်သွားရသည့် ခရီးဖြစ်၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဘုရားသခင်က သူ့အား သေမင်းခံတွင်းမှ ဆွဲထုတ်ပြီး၊ ပရေရီးမြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ တစ်ယောက်တည်း စိတ်အေးနားအေး ခရီးသွားနိုင်ရန် ဖန်တီးပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆမိသည်။ သူသည် ဗိုလ်ကြီးမာရေးအား ဒေါ်ချစ်စီးတီးသို့ သွားရာခရီးလမ်းကို ကောင်း ကောင်းသိပါသည်ဟု လိမ်ပြောခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ လိမ်လည်ခဲ့မိသည့် အတွက် စိတ်ပူပန်ခြင်း မဖြစ်။ သူ့အနေဖြင့် နွားအုပ်ကြီးများ သွားရာလမ်း အတိုင်းသာ လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဖေးနက်စံသည် မြင်းကို ခပ်သွက်သွက်နှင့်ကာ စိတ်ပျော်ကိုယ်ပျော် သွားသည်။ ကိုးလ်ဝပ်တားသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် သူ့၌ရှိနေသော ကြောက်စိတ် သည် ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။ သူဝတ်ထားသည့် ယူနီဖောင်းအရှိန်ဖြင့် သူ့စိတ်သည် ဘဝင်ခပ်မြင့်မြင့် ဖြစ်နေသည်။ မည်သူနှင့်မျှလည်း အရောတဝင် မလုပ်။ ကိုးလ်ဝပ်တားမြို့တွင်းရှိ မော်နက်စားသောက်ဆိုင်ပြင်ဘက်၌ ဝဏ္ဏရပ်ကာ ဘီယာတစ်ခွက်မော့သည်။ မကြာခင်ဖြစ်ပေါ်လာဖွယ်ရာရှိသည့် အင်ဒီးယန်း စစ်ပွဲသစ်အကြောင်းကို သူ့အနားမှ လူများအား အသေးစိတ်ပြောပြနေသည်။

ကိုးလ်ဝပ်တားသည် အလွန်ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသည့် မြို့တစ်မြို့ ဟု သူသတ်မှတ်သည်။ မော်နက်စားသောက်ဆိုင်ရှေ့၌ မပျင်းမရိထိုင်နေကြသော

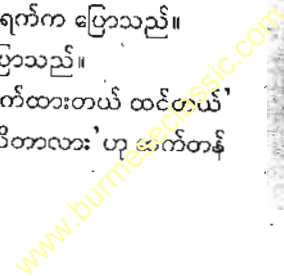
ဘာလေဂျိုးများအား ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေမိသည်။ မောပန်းနှမ်းနယ်နေသော မြင်းကို နှင်၍ ရိုးဒါးမြို့တွင်းသို့ သူ ဝင်သွားချိန်တွင် မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်နေလေပြီ။ မြေခြံပိုင်ရှင်အချို့ လှည်းကိုယ်စီဖြင့် ပြန်လာနေကြသည်ကို သူမြင်ရသည်။ သူတို့သည် ဖေးနက်စံပြောသည့် သတင်းကို ဝဏ္ဏမျှ ရပ်၍ နားထောင်နေကြသည်။ သို့သော် သူသည် ဖရီးစတီတ်ဟိုတယ်၌ အကောင်းဆုံးဆိုသည့်အခန်းတွင် နေရာချထားပေးခြင်း ခံရလေသည်။

မနက်လင်း၍ သူ ရိုးဒါးမြို့မှ ထွက်သွားသည့်အခါ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် မြေသလုံးအိမ်တိုင်လုပ်၍ လှည့်လည်သွားနေသော လူနှစ်ယောက်က ဒေါ်ချစ် စီးတီးမြို့သို့ သွားကြမည်ဖြစ်၍ အတူတူသွားကြရအောင်ဟု အဖော်ညီသည်။ 'တစ်ယောက်တည်းသွားတာထက် သုံးယောက်သွားတာက ပိုကောင်း တာပေါ့။ တကယ်လို့ လမ်းမှာ အနီကောင်တွေနဲ့ တွေ့တော့လည်း မင်းမှာ အဖော်ရ တာပေါ့' ဟု သူတို့က ဆိုကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဖေးနက်စံသည် အဖော်နှစ် ယောက်နှင့်တွဲ၍ ခရီးဆက်သည်။

မြင်းစီးသမားနှစ်ဦးအနက် အသက်ငယ်ငယ်၏ နာမည်မှာ မက်ဂရပ် ဖြစ်၍ အကြီးလူ၏ နာမည်မှာ ဆက်တန်ဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးစလုံး သေနတ်များ မီးတွင် ချိတ်ထားကြသည်။ အဝတ်များကလည်း ညစ်ပတ်ပေရေလျက်ရှိသည်။ မက်ဆီတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးများကလည်း ထူထပ်စွာ ပေါက်နေကြသည်။ ဖေးနက်စံအနေဖြင့် သူတို့ လိုက်လာခြင်းကို ကန့်ကွက်လိုစိတ်မရှိသော်လည်း သူတို့၏ အပြောအဆို အပြုအမူများကို ကြည့်၍စိတ်ထဲက အနည်းငယ် ရွံ့တွန့် တွန့်ဖြစ်နေမိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤတေလေဂျိုးများသည် ယူနီဖောင်းကိုတော့ သေးစားကြဟန် ကောင်းပါရဲ့ဟု တွေးကာ စိတ်ဖြေသည်။

'ဒေါ်ချစ်မြို့က အကျယ်ကြီးကွ့၊ စည်လည်းစည်တယ်' ဟု မက်ဂရပ်က ပြောသည်။ ဆက်တန်ကတော့ စကားမပြော။ မွန်းတည့်ချိန် မတိုင်မီ ခေတ္တနားကြ မည်အခါ ဖေးနက်စံက သူ့ရာရှင်ထဲမှ ခွဲဝေကျွေးသည်။

'အရက်တော့ သောက်ချင်တယ်' ဟု မက်ဂရပ်က ပြောသည်။ 'အရက်မပါဘူးဗျာ' ဟု ဖေးနက်စံက ပြန်ပြောသည်။ 'မနေ့ညက ခင်ဗျားတို့ တော်တော့ကို သောက်ထားတယ် ထင်တယ်' 'ဘာလဲကွ့၊ မင်းက နှာခေါင်းရှည်ကြီးရှိလို့ သိတာလား' ဟု ဆက်တန် ဝင်ပြောသည်။

ဗေးနက်စံက စိတ်ထဲက မခံချင်သော်လည်း သွားဖြူပြသည်။ အနေနှင့် ဒီလိုလူစားနှစ်ယောက်နှင့် ရန်မဖြစ်ချင်။ သူတို့၏ မျက်နှာထားများမှာ ခင်မင်နှစ်သက်စရာမရှိ။ ပြီးတော့ သေနတ်တွေ ကိုယ်စီနှင့် မဟုတ်ပါလော့။

သူတို့ ခရီးဆက်ကြသည်။ နေကလည်း ပူပြင်းလှပါတာကြောင့်။ လေပြင်း လွန်းလှသဖြင့် အသက်ရှူပင်မဝ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒေါ့ချိမ်းတီးဘက်သို့ လာသည်။ မြို့ကိုပင် မြင်တွေ့နေရပြီ။ ပရော့ရီးမြက်ခင်းပြင်ကြီးများ ပိုင်းရံနေသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်၏။ ပထမက ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ခြင်း မရှိသော်လည်း မီးရထားလမ်း ဖောက်ပြီးချိန်မှစ၍ လူနေထူထပ်ပြီး စည်ကားလာသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ မြို့ကွက်က ကျယ်ဝန်းသည်။ စားသောက်ဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်၊ ကစားပိုင်းနှင့် ပြည့်တန်ဆာဂေဟာများသည်။ အခြားသော အနီးအနားရှိ မြို့များထက် ပို၍ များသည်။ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ နွားအုပ်ကြီးများနှင့် လုပ်ငန်းရှင်များ ဝင်ထွက်သွားလာရာ လမ်းဆုံမြို့တစ်မြို့ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ပေတည်း။

တက္ကဆတ်ပြည်နယ်ဘက်မှ နွားအုပ်ကြီးများသည် ဤမြို့မှတစ်ဆင့် အရှေ့ဘက်ဆန်တီမီးသို့ သွားကြသည်။ ကျွဲများသည် ဤမြို့သို့ လာရောက်ပြီး ကျွဲရေများ ရောင်းကြသည်။ အရက်ရောင်းသူများနှင့် လက်နက်ရောင်းသူများသည် ဤမြို့တွင်များစွာ အလုပ်ဖြစ်ကြသည်။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များအဖို့လည်း ဒေါ့ချိမ်းတီးသည် စိတ်ဝင်စားစရာ မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ အမေရိကန် အနောက်ပိုင်းဒေသသို့ ဝင်ရာ ထွက်ရာ တံခါးပေါက်သဖွယ် ဖြစ်သဖြင့် မလာရောက်ဘဲ မနေနိုင်ကြ။ ဤမြို့သို့ လာရောက်ပြီး ခဏတစ်ဖြူနေခြင်းအားဖြင့် အမေရိက အကြောင်းသိနိုင်သည်။ တကယ်တော့ ဒေါ့ချိမ်းတီးသည် နေ့နှင့် ညဟူ၍ ခွဲခြား၍ မရနိုင်သော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်ချေသည်။

မွန်းတည့်ပြီးစ အချိန်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ဖရန့်လမ်းမပေါ်တွင် လူစုကားနေပြီ။ ဥဒဟို ဝင်ထွက်သွားလာနေကြသည့် မြင်းစီးသမားများကြောင့် ဖုန်များသည် တစ်ထောင်းထောင်း။ ဗေးနက်စံသည် မြင်းပေါ်နေ၍ မြင်တွေ့သော အားလုံးကို တအံ့တဩ ကြည့်လာသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာတွင် စားသောက်ဆိုင်များဖြင့် ပြည့်နေသည်။ တတိယဆိုင်ရှေ့အရောက်တွင် ထိုလူနှစ်ယောက်က မျက်ခြေပြတ်သွားသည်။ အခုလို အမှတ်တမဲ့ ကွဲကွာရသည့်အတွက် ဗေးနက်စံ

သည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားသည်။ သို့သော်လည်း 'အလာမိုစားသောက်ဆိုင်' ရောက်သည့်အခါ သူတို့မြင်းများကို ဆိုင်ရှေ့၌ ချည်နေသော မက်ဂရပ်နှင့် ဆက်တန်တို့အား ပြန်တွေ့သည်။ သူတို့က ဗေးနက်စံအား လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ဗေးနက်စံသည် လေဒီဂေးဇာတ်ရုံရှေ့ ရောက်သည့်အခါ မျက်နှာစာမှ ကြောက်ငြာဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ဖတ်ပြီး ခွင့်တစ်ညလောက် ရချင်စိတ် ပြင်းပြသူကရှိ၏။ သို့သော်လည်း သူ့မှာက သတင်းပို့ပေးရမည့် တာဝန်ရှိနေသေးသည်။ အကယ်၍ သတင်းပို့အပြီးတွင် ခွင့်တစ်ည ရနိုင်ပါမည်လော...။

သူသည် တောင်စဉ်ရေမရ အတွေးများဖြင့် ဒေါ့ချိမ်းတီး မြို့ထဲမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ဒေါ့ချိမ်းတစ်ည မြို့နှင့် လေးမိုင်ခန့်မျှ ကွာသည်။ သူသည် တစ်လမ်းလုံး ညတစ်ညခွင့်ရဖို့ ကိစ္စမှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမှ မတွေးနိုင်။

သူသည် ခံတပ်တွင်းသို့ ခပ်တည့်တည့် ခပ်ခန့်ခန့် ဝင်လာခဲ့သည်။ သူသည် အရေးကြီးသော သတင်းတစ်ခု လာပို့ရသည့် ဆက်သွားတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် အရေးပါသည် မဟုတ်ပါလော့။ သို့သော်လည်း ချီယန်နီများ ထွက်ပြေးသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကြေးနန်းတစ်စောင်ဝင်သည်ဟူသော သတင်းကို သူ ကြားရသည်။ သူယူလာသည့်စာကိုလည်း ချက်ချင်းပင် တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီးထံ ပို့သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်က သူ့အား စားရိပ်သာပို့၍ အစားအသောက် ကျွေးသည်။ သူကတော့ အစားကို ဖြောင့်ဖြောင့်မစားနိုင်။ လေဒီဂေးဇာတ်ရုံ အကြောင်းကိုသာ စုံစမ်းမေးမြန်းလျက်ရှိသည်။

ခဏမျှအကြာတွင် တပ်ကြပ်တစ်ဦး ရောက်လာပြီး ဗိုလ်မှူးကြီး လိချိတ် အမြန်ဆုံး လူကိုယ်တိုင် သတင်းပို့ရမည်ဟု အမိန့်ပေးသည်။ သူ့အား အရာရှိများ စားရိပ်သာသို့ ခေါ်သွားသည်။ သူရောက်သွားချိန်တွင် လိချိတ်သည် တစ်ပန်းကန်ကို သောက်ပြီးစပင် ရှိသေးသည်။

- 'ဒီသတင်းပို့ချက်ကို ဗိုလ်ကြီးမာရေးက ပို့ခိုင်းတာလား'
- 'ဟုတ်ကဲ့'
- 'မင့်နာမည်'
- 'ဗေးနက်စံ'
- 'နှုတ်နဲ့မှာလိုက်တာ ရှိသေးလား'

‘မရှိပါဘူးခင်ဗျ’

‘မင်း ဘယ်အချိန်က ထွက်လာသလဲ၊ ဘယ်နေရာက ထွက်လာတာလဲ၊ ကင်းဆတ်စံနဲ့ အစပ်နားက’

ဗိုလ်မှူးကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။ ထို့နောက် သူ့အစားကို ဆက်စာ နေသည်။ ဗေးနက်စံကတော့ ရပ်မြဲတိုင်း ရပ်ကာ ဘာပြောဦးမှာလဲဟု စောင့်နေ သည်။ အနီးတွင် တပ်ကြပ်ကြီးမရှိတော့။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် သူ့အား မေ့နေယျာ တူ၏။ သူ့အား သွားတော့ဟု ပြောမည့်လူ တစ်ဦးမှ မရှိ။ စားသောက်နေကြသည့် အရာရှိအားလုံးသည် သူ့အားဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိသည်ဟုပင် ယူဆကြပုံမထင်။ သူ့အပေါ် ဤမျှလောက် ဥပေက္ခာပြုနေခြင်းကို သူ သဘောမကျ။ သူ့ရင်ထဲတွင် ရုတ်တရက် အိမ်ကို လွမ်းသောစိတ်ပေါ်လာသည်။ အိမ်ကို ပြန်ချင်လှပါ၏။ ဗိုင်းပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်မျှ ဝေးကွာသော နယူးဂျာစီပြည်နယ်မှ သူ့နေအိမ်သည် မည်မျှပျော်စရာကောင်းပါမည်နည်း။ သူသည် ဒေါ်ချစ်စီးတီးမြို့ထဲမှ သာယာဖွယ် ဟူသမျှကို မေ့သွားသည်။ သူသည် တပ်ပြေးလုပ်မည်ဟူသော စိတ်ကူးမှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမှ မတွေးနိုင်တော့။

‘တကယ်လို့သာ ဒီည ခွင့်ရရင်တော့ ငါထွက်ပြေးတော့မယ်၊ ငါ လစ်သွားရင် လမ်းမှာ လှည်းကြိုတွေ့ တော့တွေ့မှာ သေချာတယ်’ ဟု ကျိတ်စွဲ တွေးသည်။

ထိုအခိုက်တွင် စားပွဲအစွန်း၌ ထိုင်နေသော ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်က... ‘ဘာပြုလို့ သူတို့ ဒီကို လှမ်းပြီး အကူအညီတောင်းရသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိတယ်ခင်ဗျ’ ဟု ဗိုလ်မှူးကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး’ ဟု ဗိုလ်မှူးကြီးက ပြန်ပြောသည်။ ‘မာရေးနဲ့ ဟိုကောင် တွေ တွေ့နေရောပေါ့၊ တကယ်လို့ မတွေ့ဘူးဆိုရင် သူ့ဆီက နောက်ထပ် သတင်းရောက်လာမှာပဲ၊ ဒီကောင်တွေ က တို့ဘက်ကို လာနေတာ’

‘တကယ်လို့ မာရေးက သူတို့ကို မမိဘူးဆိုရင်ကော’ ဟု အရာရှိ တစ်ဦးက ဝင်ထောက်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး လိချ်သည် ရင့်ကျက်၍ သဘောထားကြီး သူဖြစ်၏။ သူသည် လက်အောက်အရာရှိများ၏ ထင်မြင်ချက်ကို အလေးထားတတ်သူ လည်းဖြစ်သည်။ သူသည် အရာရှိ၏ စကား ကြားသည့်အခါ ပဲခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် မက်ဒီဆင်လော့ချ်ကို တပ်ခွဲတစ်ခွဲ လွှတ်ရင် အနည်းဆုံး နှစ်ရက်ကြာမယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီက တပ်ခွဲရောက်သွားချိန်မှာ ပွဲက ပြီးနေလောက်ပြီ’ ဟု ပြောသည်။

တကယ်လို့ သူတို့က မြင်းတပ်ကို ရှောင်တိမ်းပြီး လွတ်လာကြရင် ကာ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’ ဟု မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ ကိုယ်လုံးဝပ်တုတ်တုတ် ဗိုလ်ကြီး တစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော့်တပ်ခွဲကို လွှတ်မယ်ဆိုရင်တော့ သွားပါရစေလား၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ သူတို့ကို မပိုင်းမိတောင်မှ လမ်းကြောင်း ကြောင်းသွားအောင်တော့ လုပ်နိုင်မှာပဲ’

ကျန်လူစုကလည်း ထိုစကားကို ဝိုင်း၍ ထောက်ခံကြသည်။

‘အေးလေ... ဒါလည်း တစ်မျိုးတော့ ကောင်းတာပဲ’ ဟု ဗိုလ်မှူးကြီး ညီချ်က ပြောသည်။ ‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မာရေးနဲ့တော့ ဆက်မိမှာပဲ၊ သူက အဲဒါကို ခိုလှားနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာကြောင့် အဲသလိုဖြစ်စေချင်နေတာလဲ၊ ငါတော့ နှမမလည်ဘူး၊ သူ့မှာ တပ်ခွဲနစ်ခွဲတောင် ရှိနေတာပဲ၊ မင်းသွားရင်တော့ သူ့အမိန့် အတိုင်း လုပ်ရကိုင်ရမှာ’

‘ဗေးနက်စံသည် နားထောင်နေသော်လည်း ဘာကိုမှ မကြား။ တပ်မှ ထွက်ပြေးဖို့ ဟူသော စိတ်ကူးကသာလျှင် သူ့စိတ်အား ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ တပ်ခွဲကို ထိုညလွှတ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါမူကား သူ့အခက်တွေ့ ရပေ ကာမည်။ သူသည် ရင်တမမဖြင့် အဆုံးအဖြတ်ကို စောင့်မျှော်လျက်ရှိသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးက သူ့ဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး အမိန့်ပေးသည်။

‘ဟေ့...ရဲဘော်၊ မင်း...ဒီညပဲ ဗိုလ်ကြီးဆက်ဒီဘတ်နဲ့ ပြန်လိုက်သွား၊ သူကမင်းကို မင်းတပ်ခွဲရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေးလိမ့်မယ်’

x x x

အလာမို စားသောက်ဆိုင် အရက်ကောင်တာတွင် မက်ဂရပ်နှင့် ဆက် ဆန်တို့သည် ဝီစကီမှာလျက်ရှိကြသည်။ အရက်ရောင်းသမား ချပေးလိုက်သည့် ဝီစကီကို တစ်ကျိုက်တည်းနှင့် အပြတ်မော့ကြသည်။ ဝီစကီတစ်ခွက် ဆင့်ငါး ဆယ်။ တစ်ယောက်သုံးခွက်စီ မော့လိုက်ကာမှပင် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။ သို့အခါကျမှပင်သူတို့သည် ဒိန်ခဲနှင့် မုန့်ခြောက်ကို အဆက်မပြတ် စားနိုင်ကြ သည်။

'သိပ်ဆာနေကြသလား' ဟု အရက်ရောင်းသမားက မေးသည်။ 'ကျွန်တော် ဝက်ပေါင်ခြောက်နဲ့ ကြက်ဥကြော်လုပ်ပေးနိုင်တယ်၊ ယူကြမလား'

အရက်ရောင်းသမားသည် ခပ်ဝဝ၊ ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ သဘောကောင်းသည့်ပုံပန်း။ မက်ဂရပ်တို့က ခေါင်းညိတ်ကြသည်။ နောက်တစ်ကျော ဝီစကီထပ်မှာပြီး မော့ကြပြန်သည်။

'ခင်ဗျားတို့ ကိုးလ်ဝပ်တားက လာကြတာလား' 'ငါတို့ဟာ ငါတို့ ဘယ်ကလာလား၊ မင်းအလုပ်မဟုတ်ဘူး' ဟု ဆက်တန်က ပြောသည်။

'ဒါလေး မေးတာ စိတ်ဆိုးစရာလားဗျာ' 'အေးပါ၊ ဟုတ်ပါတယ်...ဟုတ်ပါတယ်' မက်ဂရပ်က ပြုံးဖြူဖြူလုပ်၍ ပြောသည်။ သူတို့သည် ဝီစကီ တစ်လုံးကို ပြောင်အောင်ရှင်းကြသည်။ ဒိန်ခဲနှင့် မုန့်ခြောက်ကို အဆက်မပြတ် ဝါးကြသည်။ အရက်ရောင်းသမားက ကုန်သွားသော ပန်းကန်ထဲသို့ ဒိန်ခဲနှင့် မုန့်ခြောက်ထပ်ထည့်ပေးနေရာမှ မေးသည်။ 'အဲဒီဘယ်လမ်းအတိုင်း ချီယန်နီတွေ လာကြတယ်လို့ ကြားတယ်၊ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့' အရက်ရောင်းသမားက ဝီစကီတစ်ပုလင်းထပ်ချပေးသည်။ မက်ဂရပ်က အရက်ဖိုးပေးပြီး ပုလင်းကို ကိုင်ထားသည်။ ထို့နောက် စားပွဲတစ်လုံးဆီ သွားထိုင်သည်။ သူသည် ဆိုင်အဝင် တံခါးမှ ဝင်လာသူ မုန့်သမ္ပူကို မျက်ခြည်ပြတ် မခံစောင့်ကြည့်လျက်ရှိသည်။

ဆက်တန်ကတော့ မူးနေပြီ။ 'ဒီနိုင်ငံဟာ လူဖြူတွေရဲ့ နိုင်ငံပဲ ဖြစ်သင့်တယ်ကွ၊ သီလား၊ အခုတော့ အဲသလို မဖြစ်ဘူး၊ ဘာကောင်းလဲ' ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောနေသည်။ 'အေးပေါ့၊ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့' ဟု မက်ဂရပ်က ထောက်ခံသည်။ သူသည် လူကောင်ကြီးသော ဆက်တန်တစ်ယောက် အရက်မူးနေပြီဟု သိလျှင် ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် ထောက်ခံသူဖြစ်၏။

သူသည် အရက်ပုလင်းကိုဆွဲယူပြီး ကောင်တာဆီသို့ ဒယ်ဒယ်ယိုင်ဖြင့် လျှောက်သွားသည်။ မက်ဂရပ်က နောက်မှ လိုက်သွားပြီး... 'ထိုင်ဗျာ' ဟု ပြောသည်။

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဆံပင်ဝါကျိုကျိုနှင့် လူက အရက်ရောင်းသမားအား ဇွတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဆက်တန်၏ လက်မောင်းကို အသာ တို့သည်။

'ခင်ဗျား သူတို့ကို ဘယ်နေရာမှာ မြင်ခဲ့တာလဲ' 'ဘယ်သူတွေကိုလဲ' 'ချီယန်နီတွေကို ပြောတာ' 'ကျုပ် မမြင်ခဲ့ပါဘူး၊ သူတို့ ဒေါ်ချီစီးတီးဘက် သွားနေကြတယ်လို့ ကြားခဲ့ရတာပါ'

အခြား လူများကလည်း ကောင်တာဆီသို့ချဉ်းကပ်လာ ကြသည်။ နွေရူးတီးနေသူသည် အတီးရပ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ လှည့်ထိုင်သည်။ ကိုယ်လုံး တုတ်တုတ်နှင့် သန့်ပြန့်စွာ ဝတ်စားထားသော လူတစ်ယောက်က ဆက်တန်အား လှမ်းပြောသည်။

'ဒီမယ်မစ္စတာ၊ ခင်ဗျား အင်ဒီးယန်းတွေကို တွေ့ခဲ့တယ် ဆိုရင်တော့ တွန့်တော်တို့ကို ပြောပါ'

'ကျွန်တော်တို့ စစ်သားတစ်ယောက်နဲ့ အတူတူလာကြတာ' ဟု မက်ဂရပ်က ဝင်ပြောသည်။ အဲဒီစစ်သားက ပြောသွားတာပဲ

'ချီယန်နီတွေလား၊ ဘယ်လောက်များလဲ' 'အများကြီး၊ မြင်းတွေနဲ့' ဟု ဆက်တန်က ပြောသည်။ 'အများကြီးပဲ၊ အများကြီးပဲ' ဟု ထပ်တလဲလဲအော်သည်။

'ခင်ဗျားတို့က ဘယ်ကလာကြတာလဲ' 'ရိုးဒါးက'

ဘေးနား၌ ရပ်နေသော မျက်နှာနီနီ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် သဘောတူနံတင်ကုန်ချ စာရေးလိုလို၊ ကြေးနန်းစာရေးလိုလိုလူက ဝင်ပြောသည်။

'အင်ဒီးယန်းတွေအကြောင်း ပြောပြီး ပြဿနာဖြစ်အောင် ဘာပြုလို့ ထုပ်နေတာလဲဗျာ'

သူအသံမှာ ခပ်ပျော့ပျော့။ သို့သော်လည်း ရန်လိုနေသော ဆက်တန်အဖို့ ဒေါသဖြစ်စရာ စကားတစ်ခွန်းဖြစ်၏။ သူသည် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် လူ၏ မျက်ခွက်ကို လက်သီးနှင့် တအားထိုးလိုက်သည်။ အငိုက်မိသွားခြင်းဖြစ်၍

အထိုးခံရသူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝုန်းကနဲ လဲကျသွားသည်။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုထောက်၍ လဲကျနေရာမှ ထသည်။ ကိုယ်လုံး တုတ်ခိုင်ခိုင်လူက အသာဆွဲယူသည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲမှ နှစ်ယောက်တွဲ၍ ထွက်သွားကြလေ၏။

x x x

အပြင်ရောက်သည့်အခါ မျက်နှာနီနီနှင့် လူသည် သူ့ မေးစေ့ထု လက်နှင့်ပွတ်နေသည်။

'ကျေးဇူးပါပဲ မစ္စတာဘလိတ်ရာ'

'ဒီလို ငလေငလွင့်တွေကြောင့် ငါတို့မြို့ နာမည်ဆိုးနေတာကွ' ဟု မစ္စတာဘလိတ်က ပြန်ပြောသည်။

'သူပြောတဲ့ အင်ဒီးယန်းတွေကတော့ မှန်တယ်ဗျ။ ဒီနေ့ မနက်ကပဲ ကြေးနန်းတစ်စောင် ဝင်လာတယ်'

'စစ်ပြုမယ့်ကောင်တွေတဲ့လား'

'အဲဒါမျိုး ခပ်ဆန်ဆန်ပဲ။ သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ နယ်မြေထဲက ထွက်ပြေး လာကြတဲ့ ကောင်တွေ၊ မြောက်ပိုင်းကို သွားမယ်လို့ ဆိုတာပဲ။ ဒီကိစ္စထု ဘယ်သူမှ သိပုံမရဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း ဖုံးထားတယ်။ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ အင်ဒီးယန်းတွေ အကြောင်းကြားလိုက်ရင် လူတွေက ရမ်းချင်ကြမ်း ချင်ကြတယ် မဟုတ်လား'

'အေးပေါ့၊ သူတို့က အမဲလိုက်သလို ဝင်လုပ်ချင်ကြတယ်' ဟု ဘလိတ် က ပြောသည်။ 'ကဲ...ကွာ၊ ငါနွားခြံကို သွားဦးမှဖြစ်မှာ'

'ပြောတာတော့ အင်ဒီးယန်း အင်အားကသုံးရာလောက် ရှိတယ်တဲ့ သုံးရာဆိုတာ မနည်းဘူး မစ္စတာဘလိတ်'

ဘလိတ်သည် သူ၏ မွေးမြူရေးခြံ၊ သူ၏ မြင်းများနှင့် နွားများ ပြီးတော့ ဒေါ်လာခြောက်ထောင်မျှ အကုန်အကျခံ၍ ဆောက်ထားရသည့်နေအိမ် စသည်တို့အတွက် သောကမအေး ဖြစ်လာသည်။

'ဒီကောင်တွေ ဘယ်ဘက်ကို ဦးတည်ပြီး သွားနေကြတာတဲ့လဲ'

'အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ ဒီကိစ္စမျိုးအတွက် စစ်တပ်တော့ ရှိနေတာပဲ။ သူတို့ အချိန်မီတော့ လုပ်ကြမှာပါ'

သတင်းစာတိုက်ရှေ့ ရောက်သည့်အခါ ကြေးနန်းစာရေးက လမ်းခွဲ သွားသည်။ ဘလိတ်ကတော့ သူ့အတွေးနှင့်သူ ဆက်လျှောက်လာသည်။

ဘလိတ်သည် မြို့တော် ရဲအရာရှိရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ မြို့ တော်ရဲသည် ကုလားထိုင်တွင် ခို၍ ငိုက်လျက်ရှိသည်။ ပြည်ထောင်စု ရဲအရာရှိအုပ် အတိတ်သည် စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှ စက္ကူတစ်ရွက် ဆွဲဖြုန်းသည်။

ဒေါ်ချစ်စီးတီးမြို့တော် ရဲအရာရှိမှာ ဘတ်မတ်စတာဆန် ဖြစ်၏။ အရပ် ပုကွကွ၊ လူလုံးလူဖန်တောင့်တောင့်၊ သေနတ်ပစ်ရာ၌ အလွန်မြန်သည်။ ဒေါ်ချစ် မြို့၏ ရဲအရာရှိဘဝသည် သက်စွန့်ဆံ့များ လုပ်ရသလောက် အဆင့်အတန်း မြင့်လှသည် မဟုတ်ပေ။ ဤမြို့၌ အလုပ်လုပ်သွားခဲ့ကြသည့် ရဲအရာရှိတိုင်းသည် မြို့ထဲမှ လူဆိုးသူဆိုးများကို ရှင်းပစ်ကြရမည်။ လူကောင်းသူကောင်းများ၏ ဘဝ လုံခြုံအောင် ကာကွယ်ပေးမည်စသည်ဖြင့် ပြောခဲ့ကြ၏။ သို့သော်လည်း ယင်း ကတိကို ဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သူမရှိ။ ယခု ဘတ်မတ်စတာဆန် လက်ထက်ကျမှပင် ထိုကတိအတိုင်း ဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်မည့် အရိပ် လက္ခဏာများကို စတင်၍ မြင်ကြရခြင်းဖြစ်၏။

ခြံပိုင်ရှင် ဘလိတ်နှင့်အတိတ် စကားပြောနေသည်ကို ကြားနေရသော မတ်စတာဆန်သည် မျက်စိဖွင့်ကြည့်သည်။ ဘလိတ်အား ခေါင်းဆတ်၍ နှုတ် ဆက်သည်။ 'စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို လှမ်းယူပြီး မီးညှိ၍ ဖွာနေသည်။

'အင်ဒီးယန်းတွေသတင်း ခင်ဗျားကြားပြီလား' ဟု မတ်စတာဆန်က မေးသည်။

'ကြားတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကော ကြားတယ်မဟုတ်လား'

'ဘယ် မကြားဘဲနေမလဲ' ဟု အတိတ်ကပြောသည်။

'ဒီငနာတွေက အင်မတန် ရန်လိုတဲ့ကောင်တွေပဲ' ဟု မတ်စတာဆန်က ရေရွတ်သည်။

'ဒါကတော့ ခင်ဗျားတို့က အမြင်တစ်မျိုးနဲ့ ကြည့်နေကြတာကိုးဗျ' ဟု ဘလိတ်ကပြောသည်။ 'ခင်ဗျားတို့ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ... တကယ်လို့ သူတို့က ခင်ဗျားတို့ကျွန်တော်တို့ အိမ်တွေခြံတွေထဲ ဝင်လာပြီး မီးရှို့ကြမယ်၊ သတ်ကြဖြတ် ကြမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ'

'သူတို့က အခုလာပြီ မီးရှို့ နေပြီလား၊ မလုပ်သေးပါဘူးဗျာ'

'မဟုတ်ဘူးလေ၊ စဉ်းစားထားသင့်တာပေါ့'

'ကဲပါ...ထားပါတော့၊ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားက စစ်တပ် အကူအညီ

လိုချင်နေသလား၊ မြို့စောင့်တပ်ဖွဲ့ စေလွှတ်ချင်နေသလား။ ဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျားရဲ့ ချီယန်နီတွေ၊ ခင်ဗျား မြင်ခဲ့သလား။ ကျွန်တော်ဖြင့် လူ့အင်အား ဘယ်လောက် ရှိတယ်၊ ဘယ်ကို ဦးတည်ပြီး သွားနေကြတယ်ဆိုတာတောင်မှ မသိရသေးဘူး။

ဘာမှ အတိအကျ မသိသေးဘဲနဲ့ သေနတ်ကိုင်ပြီး အင်ဒီးယန်းတွေကို သွားသတ် ကြရအောင် အော်နေလို့အပိုပဲ၊ ကျွန်တော်က မြို့ကို အေးချမ်းနေအောင် ထိန်းပေးနေတဲ့ လူ...ဗျ'

ထိုအခိုက်မှာပင် ရုံးခန်းရှေ့မှ မြင်းခွာသံများ ကြားလိုက်ရပြီး မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်က မူးရူးပြီး ထိုးဝင်လာသည်။ 'ဟယ်လို...ဂျင်မီ' ဟု အတိတ်က ဆီး၍ နှုတ်ဆက်သည်။

'သူတို့ ဖူးလားကို ဝင်စီးကုန်ပြီ' ဟု လူငယ်က ပြောသည်။

'ဘယ်သူတွေလဲ'

'အင်ဒီးယန်းတွေ'

ဘလိတ်က ပြုံးသည်။ မတ်စတာဆန်က ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် ဂျင်မီအား ထိုင်ခိုင်းသည်။ 'မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ' ဟု မေးသည်။

'သူတို့ ဖူးလားကို ဝင်တယ်၊ တစ်နေ့လုံး ပစ်ကြခတ်ကြတယ်၊ မီးရှို့တယ်'

'ဘယ်တုန်းကလဲ'

'မနေ့ညက'

'မင်း မြင်ခဲ့သလား'

'မမြင်ခဲ့ဘူး၊ လင်နီရင်း မြင်ခဲ့တာ။ လင်နီက ဖူးလားကို မြင်းနဲ့သွားတာ သေနတ်သံတွေ ကြားတယ်၊ သူ့အထဲကိုတော့ မရောက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေနတ်တွေ ထောင်နဲ့ချီပြီး ရှိလိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်၊ မီးတွေလည်း ရှို့ထားတယ်တဲ့'

'အဲဒါ ဘယ်မှာလဲ'

'မက်ဒီဆင်လော့ချ်မှာ'

'သူ သေနတ်သံတွေ ကြားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သေချာရဲ့လားကွ' ဟု အတိတ်က မေးသည်။

'သိပ်ကို သေချာတယ်...ဗျ'

မတ်စတာဆန်က ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။ သေနတ်ခါးပတ်ကို ခါးတွင် ပြန်ပတ်သည်။ 'ကျွန်တော်သွားနှင့်မယ်' ဟု အတိတ်အား လှမ်းပြောသည်။

'ခင်ဗျားက ဒေါ်ချစ်တပ်ကို သွားပြီး သတင်းပို့ထားပါ၊ အင်ဒီးယန်းတွေ ဒီဘက်ကို ရောက်လာတာကတော့ သေချာနေပြီ၊ သူတို့နဲ့အတူ တပ်ခွဲ တစ်ခွဲနဲ့ခွဲ လောက်ပါလာလိမ့်မယ်လို့လည်း ကျွန်တော် ထင်တယ်'

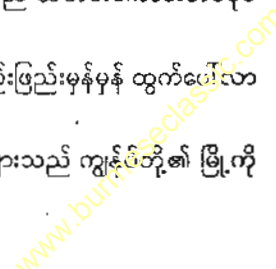
x x x

ကြေးနန်းအော်ပရေတာ စတန်လေဂါးဘတ်သည် သူ့မေးစေမှ ဒဏ်ရာကို အခုအချိန်ထိ ပွတ်သပ်နေဆဲ။ သူသည် သတင်းစာတိုက်ထဲ၌ ထိုင်ကာ အယ်ဒီတာက စာစီသမားအား ခေါင်းကြီးပိုင်း နှုတ်တိုက်ပြောနေသည်ကို နားထောင်လျက် ရှိသည်။ စတန်လေဂါးဘတ်သည် ဝက်စတင်းယူနီယံမှ အလုပ်အပြင် 'နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာ' ၏ ကင်းဆတ်ပြည်နယ် သတင်းထောက် အလုပ်ကိုလည်း အပျော်တမ်းလုပ်နေသူဖြစ်၏။ သူသည် သတင်းစာတိုက်မှ တရားဝင် ခန့်ထားသည့် သတင်းထောက်တစ်ဦးတော့ မဟုတ်ပေ။ သတင်းတစ်ပုဒ် ရလာလျှင် သူသည် တိုက်သို့ သတင်းပို့သည်။ အကယ်၍ ထိုသတင်းနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ရပ်များရှိလာပါက တိုက်မှ တာဝန်ရှိ သတင်းထောက်တစ်ယောက် စေလွှတ်၍ သတင်းယူသည်။ ဤမျှလောက် လုပ်ရသည်ကိုပင် ကျေနပ်အားရ၍မဆုံး ဖြစ်နေသော စတန်လေဂါးဘတ်သည် သူ့သတင်းများ ပါလာသည့် သတင်းစာအားလုံးကို အဖိုးတန် ရတနာများသဖွယ် အမြတ်တနိုး စုဆောင်းသိမ်းဆည်းထားလေ့ရှိ၏။

အခုလည်း သူသည် အယ်ဒီတာအက်တင်း နှုတ်တိုက်ချပေးနေသည့် ခေါင်းကြီးပိုင်း အယ်ဒီတာအောက်ကို နားထောင်ရင်း သူ့ရထားသည့် သတင်းအတွက် ကျေနပ်အားရလျက်ရှိသည်။ သတ်မှတ်နယ်မြေအတွင်းမှ ထွက်ပြေး သွားကြသော အင်ဒီးယန်းတစ်စု၏ အကြောင်းသည် သတင်းကောင်းတစ်ပုဒ် မဟုတ်ပါလော။

အယ်ဒီတာအက်တင်း၏ အသံသည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ထွက်ပေါ်လာ လျက်ရှိသည်။

'ကျွန်ုပ်တို့ ဒေါ်ချစ်စီး မြို့သူမြို့သားများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မြို့ကို

ကာကွယ်ကြရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် လွတ်လပ်မှုအတွက် သေနတ်များကို ကိုင်စွဲ၍ လူရိုင်းများအား တိုက်ခိုက်ကြပါစို့'

ဂါးဘတ်သည် ခေါင်းကြီးပိုင်းမှ စကားအသုံးအနှုန်းများကို နားထောင်ကာ မသိမသာ ပြုံးနေမိသည်။ နွားခိုးများ၊ ကျွဲမုဆိုးများ၊ သေနတ်သမားများနှင့် အရက်မှောင်ခိုသမားများကို နှိမ်နင်းရန် ရေးစဉ်ကလည်း ဤကဲ့သို့သော စကားလုံးများကိုပင် အသုံးပြုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ခေါင်းကြီးပိုင်းရေးအပြီးတွင် အက်တင်းသည် ဂါးဘတ်ထံ လျှောက်လာသည်။

'ခင်ဗျား အင်ဒီးယန်းတွေကို တော်တော်မုန်းဟန်တူတယ်နော်'

'ဘာလို့မုန်းရမှာလဲ၊ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ကိုမှ မသိဘူး၊ တစ်ယောက်ကိုမှလည်း စကားမပြောဖူးဘူး။ ဟိုမစ်ကီဆိုတဲ့ ကပြားတစ်ယောက်နဲ့ပဲ စကားပြောဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က လူတွေရဲ့ တိုးတက်မှုကို အဟန့်အတားကြီးလို့ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား'

'ကျွန်တော်သာဆိုရင်တော့ ဒီအဘော်ကို ပုံမနှိပ်သေးဘူး'ဟု ဂါးဘတ်က ပြောသည်။

'ဘာပြုလို့လဲ'

'ပြဿနာတွေက အများကြီးဖြစ်နေတာ၊ နောက်ထပ် ဘာပြုလို့ ထပ်ပြီး တိုးအောင်လုပ်မှာလဲ၊ အင်ဒီးယန်းတွေက ဒေါ်ချစ်စီးတီးအနားကိုလည်း ရောက်မလာသေးဘူး။ သူတို့က ဝင်ပြီး ဖျက်ဆီးတယ်၊ လူယက်တယ်ဆိုတာလည်း ဘာသက်သေအထောက်အထားမှ မရသေးဘူး။ သူတို့အနေနဲ့ သူတို့အရပ်သူတို့ဌာနေကို ပြန်ချင်လို့ ထွက်ပြေးသွားတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား'

'ဪ ... ငါတို့က သူတို့ကို မင်းတို့ အရပ်ပြန်ချင်ရင် အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ကြလို့ ပြောရမှာလား'

'ဘာကြောင့် မပြောနိုင်ရမှာလဲ'

'ဪ ... မင်းက ဒီလိုလား'ဟု အယ်ဒီတာက ပြောကာ တံတွေးကို ပစ်ခနဲ ထွေးလိုက်သည်။ 'သူ့ရဲ့ဘောကြောင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့အနံ့ကိုရူရတာ ပူတယ်ဟေ့၊ ကဲ... ငါ့လူ၊ သွားတော့'ဟု မောင်းထုတ်သည်။

x x x

ဒေါ်ချစ်တပ်မှ တပ်ခွဲသည် ညမှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲတွင် ခံတပ်မှ ထွက်သည်။ အရှေ့ဘက်ရှိ ရိုးဒါးနှင့် မက်ဒီဆင်လော့ချ်မြစ်ဘက်သို့ မထွက်ဘဲ ဝှစ်မင်းဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး တောင်စူးစူးသို့ ထွက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တပ်ခွဲမှူးဗိုလ်ကြီး ဆက်ဘာ့ဂ် အနေဖြင့် ရိန်ခံတပ်မှ လိုက်လာသောတပ်များက ချီယန်နီများအား ကြားဖြတ်၍ တားဆီးနိုင်သလား။ သို့မဟုတ် လုံးဝ ရင်ဆိုင်နိုင်ခြင်း မရှိဘဲ လွဲသွားလောသလား စသည်အချက်နှစ်ချက်ကို အလေးအနက်ထား၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားခြင်း ပြုသည်။

ဗိုလ်ကြီးဆက်ဘာ့ဂ်တို့ တပ်ခွဲတွင် ပါလာသည့် လမ်းပြပီတီဂျာဗီဆန်သည် အင်ဒီးယန်း ကပြားဖြစ်၍ ကင်းဆတ် ပြည်နယ်အနောက်တောင်ပိုင်း ဒေသအကြောင်း ကောင်းစွာသိသူ ဖြစ်သည်။ တပ်သားများသည် လူချင်းကပ်၍ ချီတက်ကြသည်။ စကားလည်း များများမပြောကြ။ တပ်သားဗေးနက်စ်သည် တပ်ခွဲမှူးဗိုလ်ကြီးဆက်ဘာ့ဂ်၏ နောက်ဘက် ခြေလှမ်းအနည်းငယ်မျှခွာ၍ လိုက်ပါလာရသည်။ ဗေးနက်စ်ကတော့ အခြားတပ်သားများလို မဟုတ်။ ချက်ချင်း လိုလို ပြန်လိုက်လာရခြင်းဖြစ်၍ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ဆက်ဘာ့ဂ်၏ လမ်းပြအား စကားပြောနေသံကို ကြားနေရသည်။

'ဒီချီယန်နီတွေဟာ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်တွေ၊ ကြောင်တွေလိုပဲ။ ကျုပ်ကတော့ သူတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့မယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ကျုပ်တို့ သတိထားပြီး သွားကြမှ ဖြစ်မယ်၊ အမှောင်ထဲမှာ ကြွက်တွေသွားသလို သွားကြမှ ဖြစ်မှာ'

'မင်းတွေ့အောင်သာရှာကွာ'ဟု ဆက်ဘာ့ဂ်က ပြောသည်။ 'မင့်အလုပ်က ဒါပဲ၊ တွေ့ပြီးတဲ့နောက် လုပ်ရမယ့်တာဝန်က ငါ့တာဝန်ပဲ'

'စိတ်ချပါ... စိတ်ချပါ၊ ဒါပေမဲ့ သတိနဲ့တော့ သွားပါ ဗိုလ်ကြီး'

သူတို့သည် လားများနှင့် မရပ်မနား ခရီးဆက်ကြသည်။ မြက်ပင်များသည် ရှည်လျားမြင့်မားလှ၏။ တောင်ပေါ်တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် တောင်ခြေအောက်ဘက်၌ ဖိုထားသော မီးဖိုနှင့် ထိုမီးဖို၏ ပတ်ပတ်လည်၌ လဲလျောင်းနေကြသော နွားကျောင်းသားများကို မြင်ကြရ၏။ အင်ဒီးယန်းနှင့် ဘုသည်အရာဆို၍ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရ။

ညသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကုန်ဆုံးလျက်ရှိသည်။ တပ်သားများသည် သားများပေါ်တွင် ငိုက်မြည်း၍ လိုက်ပါလာကြသည်။ စကားပြောသံဟူ၍ လုံးဝ မကြားရ။

အာရုဏ်တက်ပေတော့မည်။

လမ်းပြတ်တီဂျာမီဆန်က သူ့လားကို ဇက်သက်ကာ နားစွင့်သည်။

သူ့နားရွက်များတွင် လက်နှင့်ကာ၍ အသေအချာ နားထောင်သည်။ ဆက်ဘက်က သူ့ရဲတော်များအား လက်ပြုပြီး ရပ်ခိုင်းထားသည်။

'ကျွန်တော့်နားထဲမှာ အသံထူးထူးခြားခြားတွေ ကြားနေရတယ်။ တစ်ခုခုပဲ။ ဘာဆိုတာ အတိအကျတော့ မသိသေးဘူး'

'ဘာသံတွေလို့ထင်သလဲ'

'မသိသေးဘူးဗျ၊ လူတွေအများကြီး။ မြင်းတွေသွားနေတဲ့ အသံတွေလို့ပဲ'

'ဘယ်ဘက်ကလဲ'

လမ်းပြက သူ့ရှေ့တည့်တည့်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ဆက်ဘက်က ပါ နားစွင့်သည်။ ရဲဘော်များသည် ငိုက်မြည်းနေရာမှ လန့်နိုးလာကြသည်။ ပရေရီးမြက်ခင်းပြင်အတွင်းမှ နံနက်ခင်းသည် အေးလှပီဘီခြင်း။ ပထမတော့ ဘာသံမှ မကြားရ။ နောက် ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလာရသည်။ အလွန်ကွာဝေးနေရာမှ ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်ပေါ်လာနေသည့် အသံများ။

'သူတို့ သိပ်မဝေးဘူး' ဟု ဂျာမီဆန်က ရေရွတ်သည်။

'ဘယ်လောက်များမယ်ထင်လဲ'

'နှစ်ရာလောက်ရှိမယ်၊ ပိုချင်လဲ ပိုမယ်'

'အင်ဒီးယန်းတွေဖြစ်နိုင်တယ်' ဟု ဆက်ဘက်က တွေးသည်။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ဗိုလ်ကြီးမာရေးတို့ လူစုဖြစ်နေလား၊ ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ'

တစ်ညလုံး ခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့သဖြင့် တပ်သားအားလုံး ပင်ပန်းနေကြပြီ။ မိမိရည်မှန်းထားသော နေရာမှာလည်း နီးစပ်နေပြီ။ သူ ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

ထောင့်မရ။

မီးခိုးရောင် မြင်းကြီးပေါ်၌ ပျော့တီပျော့ခွေထိုင်နေသော ဖေးနက်စံသည် ထုံကျင်နေသော ပေါင်များကို လက်နှင့် ဖွတ်ပေးနေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် မြူများ ဆိုင်းနေသော အရုဏ်ဦးအလင်းရောင်မူနိဝါးဝါးကြားမှ ဘွားခနဲပေါ်လာသည့် အင်ဒီးယန်းများကို မြင်ရသည်။ တောင်ကုန်းငယ်တစ်ခုအပေါ်မှ ဆင်းလာခြင်းဖြစ် ၏။ မိမိတို့ တပ်သားများနှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့်သာ ကွာပေလိမ့်မည်။ အသံတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ဗိုလ်ကြီးမာရေးတစ်ယောက် အင်ဒီးယန်းများအား

ငိုက်ဆိုတာဆီးခြင်း မပြုနိုင်။ နောက်တစ်ဖန် အရေးနိမ့်ပြန်ပြီ။ အခုလို ဆိုပါက မိမိအဖော်များက လုံခြုံသောနေရာ တစ်နေရာ၌ ရောက်နေကြသော်လည်း မိမိကတော့ အင်ဒီးယန်းများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီ။

ဆက်ဘက်က သူ့သေနတ်ကို မြောက်၍ ဝှေ့ယမ်းကာ လားများကို ရှေ့သို့နှင်ရန် အချက်ပေးသည်။ အင်ဒီးယန်းများသည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်ကျသွား သည်။ သူတို့၏ ရုပ်လွှာများသည် ဝိုးတဝါး။ ထို့နောက် လူတစ်ဝက်ကျော် ကျော်ခန့်သည် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဒရဟော ထိုးဆင်းလာကြသည်။

'ခရာသမား' ဟု ဆက်ဘက်က အော်သည်။

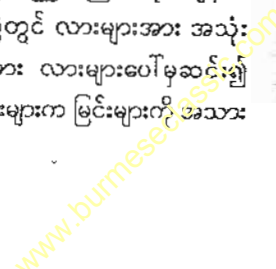
'မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ခရာမှုတ်ပါတော့လားဟ'

ခရာသံပေါ်လာသည်။ လားများသည် ရှေ့သို့ ဦးတည်၍ မြေပြေကြသည်။ လမ်းပြက ဆက်ဘက်၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲသည်။

'ဗိုလ်ကြီး၊ မိန်းမတွေ...ဗျ၊ မိန်းမတွေနောက် လိုက်နေရင် ဟိုကောင်က နောက်က လိုက်တိုက်လိမ့်မယ်'

ဆက်ဘက်က အခုမှ မြင်သည်။ မိန်းမများနှင့် ကလေးများသည် သူတို့လာခဲ့ရာ အရှေ့တောင်ဘက်သို့ မြင်းများကို ပြန်၍ စိုင်းသွားနေကြသည်။ အင်ဒီးယန်းယောက်ျားများကတော့ မိမိတို့အား ဘေးမှညှပ်၍ တိုက်ရန် မြင်းများကို ခုလပတ်လှည့်၍ စီးလာကာ တာစုလျက်ရှိကြသည်။ သူသည် လားများကို အချိန်မီ ရပ်ခိုင်းရန် အားထုတ်သည်။ အားလုံးဝရုန်းသုန်းကာ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ သူသည် ဘပ်ကိုရပ်ရန် တအားကုန်အော်ဟစ်ပြီး အမိန့်ပေးသည်။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်တွင် ပန်းရောင်သမီးစပြုနေပြီ။ နေထွက်တော့ မည့် အရိပ်လက္ခဏာပေတည်း။ မိန်းမများနှင့် ကလေးများသည် မြူနှင့် များကြားသို့ တိုးဝင်သွားကြပြီဖြစ်၏။ သူတို့ မိသားစုများ ဘေးကင်းရာ ရောက်သွားပြီဟု စိတ်ချရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အင်ဒီးယန်းများသည် တပ်သားများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် တန်းစီလိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်ထိ နှစ်ဖက်စလုံးမှ ပစ်ခတ်ခြင်း မပြုကြသေး။ တိုက်ပွဲတွင် လားများအား အသုံး ပြုရခက်နေသော ဆက်ဘက်သည် ရဲဘော်များအား လားများပေါ်မှဆင်း၍ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ကြရန် အမိန့်ပေးသည်။ အင်ဒီးယန်းများက မြင်းများကို အသား ကျနှင့်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားသည်။

ရဲဘော်များသည် လားများပေါ်မှ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆင်းကြရသည်။ ဇက်ကြီးများကို မလွတ်ဝံ့။ ကြိုးများကို ကိုင်လျက်တန်းလန်းဖြင့် လားများကို ထိန်းသည်။ လွယ်လွယ်နှင့်မရ။ ဆုတ်ကန်ဆုတ်ကန် လုပ်နေသော ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေသော လားများကြားမှနေ၍ သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်ရန် အားထုတ်ကြသည်။ မြင်းပေါ်၌ ထိုင်မြဲထိုင်နေသော ဗေးနက်စ်သည် စစ်ပြင်မှု အနေအထား အခြေမလှသည်ကို မြင်သည်။ ထိုပုံစံသည် မိမိတို့ သေတွင်းကို တူးနေကြသည်နှင့် တူလှ၏။ ချီယန်နီများအနေဖြင့် အစုလိုက်အပြုံလိုက် ဝင်ရောက်၍ ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်ကြတော့မည်ကို တခြားလူများ ကြိုတင်၍ မမြင်သော်လည်း သူကတော့ မြင်နေသည်။

ချီယန်နီများသည် ငှက်မွေးယပ်တောင် တစ်ခုခုဖွယ်ဖြန့်၍ တောင်ကုန်းထက်မှ တစ်ဟုန်ထိုး ဆင်းလာကြသည်။ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံဟစ်သံများနှင့် ညာသံ ပေးသံများသည် သောသောညနေသည်။ တပ်ခွဲတစ်ခုလုံး ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကျဲကာ ကစင့်ကလျား ဖြစ်ကုန်သည်။ တပ်သားများက သေနတ်များဖြင့် ပြန့်၍ ပစ်ခတ်ကြသော်လည်း အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးဆင်းလာသူများအား ထိမှန်ဖို့မလွယ်။

အင်ဒီးယန်းများဘက်မှ များများစားစား ပစ်ခတ်ခြင်းမပြု။ သူတို့ထံမှ ပစ်သမျှသည် တပ်သားများအား သိပ်ပြီး ထိမှန်ခြင်းမရှိသော်လည်း လားများကိုမူ ဆောက်တည်ရာ မရအောင် ထိတ်လန့်စေသည်။ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ရုန်းကန်နေသော လားများကြောင့် သေနတ်လွတ်ကျသူကကျသည်။ လဲသူကလဲသည်။ ဆဲဆိုသံများသည် မိုးမွန်လျက်ရှိ၏။ ဤအခိုက်တွင် အင်ဒီးယန်းများသည် အမှောင်ထုကြားသို့ ဝင်ရောက်သွားကြလေပြီ။ တပ်သားများက နောက်မှ နေ၍ ပစ်ခတ်ကြသော်လည်း ထိရောက်ခြင်းမရှိ။

ဗေးနက်စ်သည် တိုက်ပွဲစချိန်ကတည်းက သူ့မြင်းကို နောက်ပြန်လှည့်ကာ ဒုန်းစိုင်းသည်။ သူသည် အရှိန်ဖြင့် ဆင်းလာသော အင်ဒီးယန်းများ၏ ရှေ့၌ရောက်နေသည်။ သူ့ ဦးခေါင်းသည် မူးနောက်ရီဝေလျက်ရှိ၏။ သူ့ကျောထံမှ နာကျင်မှုသည် စူးစူးရှရှရှိလှ၏။ အရူးအမူးပစ်ခတ်နေသော တပ်သားများထံမှ ကျည်ဆန်တစ်ထောင့်သည် သူ့လက်ပြင်တွင် ဝင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ သူတစ်ခုသာ ရှိနေသည်။ သူ လွတ်မြောက်ပြီ။ သူ အိမ်ပြန်တော့မည်။ အိမ်ကို ပြန်မည်။ သူသည် မြင်းကို တအားကုန်ဒုန်းစိုင်းသည်။

သူသည် အင်ဒီးယန်းများ၏ ရှေ့မှ သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အင်ဒီးယန်းများသည် သူတို့၏ မိန်းမများနှင့် ကလေးများ ထွက်သွားရာ အရှေ့ဘက်သို့ ကွေ့သွားကြသည်။ ထိုအခါကျတော့လည်း ဗေးနက်စ်သည် တစ်ယောက်တည်း။ သူမြင်းသည် ဒုန်းစိုင်းနေရာမှ အသားကျပြေးသည်။ ထို့နောက် ဖြည်းဖြည်းသာသာ လျှောက်သွားသည်။ ဗေးနက်စ်ကတော့ မြင်းပေါ်တွင် ငိုက်ဆိုက်။

စိုပြည် စိမ်းလန်းပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလှသည် ဂျာစီပြည်နယ်၏ ပင်လယ်ကမ်းခြေနောက်ဘက်ဒေသ။ သူ့မျက်စိအစုံက ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေသည်။ မြင်းကုန်းနီးဘက်ကို တအားဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းများသည် ပြေကျသွားသည်။ ထို့နောက် တစ်ကိုယ်လုံး ချာခနဲ လည်သွားသည်။ နေရောင်ခြည်သည် ပရေရီးမြက်ခင်းပြင်ဘက်သို့ ဖြာဆင်းလျက်ရှိသော်လည်း ဗေးနက်စ်၏ အဖိုကတော့ ညအမှောင်ထဲ နစ်ဝင်နေသည်။ ထို့ နောက် သူ့မြင်းသည် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေရာမှ ရွေ့လျားသည်။ မြက်များကို စားသည်။ ခြေနှင်းကွင်းထဲ၌ ခြေတစ်ဖက်ဝင်နေသော ဗေးနက်စ်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မြက်ပင်များကြားမှ တရွတ်တိုက် လိုက်ပါသွားလျက်ရှိလေသည်။

ဒေါ်ချစ်စီးတီးမြို့တွင်းရှိ လေဒီဂေးဇာတ်ရုံတွင် ကပွဲတစ်ဝက်ပြီးစအချိန်ဖြစ်သည်။ ဖရန့်ဟင်းနစ်သည် ကတ္တီပါပိတ်ကား ရှေ့၌ရပ်ကာ ပရိုသတ်အား ဦးညွှတ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် လက်ခုပ်သံပေးလိုက်ပြီး စကားပြောသည်။

‘ဒေါ်ချစ်စီးတီး မြို့သူမြို့သားများခင်ဗျား၊ အနီကောင်တွေဟာ ပရေရီးမြင်ခင်းပြင်ပေါ်မှာတော့ မီးလောင်သလို ပျံ့နှံ့လာမယ့် အခြေအနေ ရောက်နေပါတယ်။ အခုဆိုရင် ဒီအနီကောင်တွေဟာ မြို့ဘက်ကို ရောက်လာတော့မယ့် အခြေအနေရှိပါတယ်။’

‘ဒါကြောင့်မို့ ရဲရင့်ပြီး သတ္တိရှိသူတိုင်း သေနတ်ကိုယ်စီဆွဲပြီး တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်လာကြဖို့ နှိုးဆော်ပါရစေ။ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

ဇာတ်ရုံထဲမှ လူများသည် လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်လာကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးကြမြန်းကြ စုံစမ်းကြသည်။ ခေါ်ကြအော်ကြ နှိုးဆော်ကြသည်။ လောင်းဘရန့်စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ တိုးဝင်ရောက်လာကြပြီး ဘတ်မတ်စတာဆန်အား ဝိုင်းအုံထားကြသည်။

မတ်စတာဆန်က အရက်ရောင်းကောင်တာပေါ် တက်ရပ်သည်။
'ခဏနေကြပါဦး။ ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်ကြပါဦး'ဟု အော်ပြောသည်။

အားလုံးငြိမ်သွားကြသည်။

'ခင်ဗျားတို့က အင်ဒီးယန်းတွေကို တိုက်ချင်နေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်ရှိ အခြေအနေက ခြောက်ဆယ့်ခြောက်၊ ခြောက်ဆယ့်ရှစ်က အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အင်ဒီးယန်းစစ်ပွဲက ပြီးဆုံးသွားပြီ။ အခုအချိန်မှာ အင်ဒီးယန်း တစ်စု ရောက်လာပြီး လူကြွယ်ကြ တိုက်ကြခိုက်ကြမယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စကို တာဝန်ယူဖို့ စစ်တပ်ရှိနေပြီ'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို ခေါင်းဆောင်ပါ'

'နေကြဦးလေ၊ ကျွန်တော်အနေနဲ့ မြို့ထဲက အရပ်သားတွေက သေနတ် တွေကိုင်ပြီး စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ပစ်ခတ်နေတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။ တကယ်လို့ ခင်ဗျား တို့က ဒီအလုပ်မျိုးလုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြစ်အောင် လုပ်မှဖြစ်မှာ။ မြင်သမျှ တွေ့သမျှ သေနတ်နဲ့ ပစ်နေလို့မရဘူး။ ကျွန်တော်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လိုက်နာ ပြီးလုပ်မှ ဖြစ်မှာ'

'ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ လုပ်ရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားပဲ ခေါင်းဆောင်ပါ'

ဒါဆိုရင် ကောင်းပြီ။ အင်ဒီးယန်းတွေနောက်ကို ခင်ဗျားတို့ လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ လောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့ ကော်မတီတစ်ခု အရင်ဆုံးဖွဲ့ပြီး လူစုထားမယ်၊ မနက်ဖြန်မနက်ကျလို့ ခင်ဗျားတို့စိတ်ထဲက တိုက်ချင်စိတ်နဲ့ နေသေးရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်ပြီးထွက်မယ်'

အများစုက လက်ခုပ်တီး၍၊ လက်ခေါက်မှုတ်၍ သဘောတူကြ သော်လည်း အခုချက်ချင်းသွားလိုသူအုပ်စုက မကျေနပ်ကြ။ မြို့ကော်မတီမှ လူများသည် ဆိုင်နောက်ခန်းထဲ၌ ထိုင်ကာ အင်ဒီးယန်းများအား တိုက်ခိုက်ရာ၌ လိုက်ပါတိုက်ခိုက်လိုသူများ၏ အမည်စာရင်းကို လက်ခံလျှက်ရှိလေသည်။

x x x

ကြားရသိရသည့် သတင်းများကြောင့် လူအများသည် စိတ်လှုပ် ရှားကြသည်။ ဒေါသပုန်ထကြသည်။ ချက်ချင်း လက်တွဲ ပြန်လိုကြသည် ထို့ကြောင့် လည်း မနေ့ညက စာရင်းပေးသွားသူဦးရေသည် သုံးရာနီးပါးခန့်ရှိခဲ့၏။ အခု မနက်ကျတော့ စာရင်းတွင် လူလျော့သွားသည်။ စုစုပေါင်းတစ်ရာပင် မပြည့်တော့။

စဉ်းစားစရာဖြစ်သွားရသည်မှာ တခြားမဟုတ်။ အင်ဒီးယန်းတွေ သတ်၍ သေပြီဟု သတင်းဖြစ်နေသော အဘိုးကြီး ပေါ့ဖူးလား ပြန်ပေါ်လာ၍ ဖြစ်သည်။

အခုလို ပေါ့ဖူးလား မသေဘဲ ရောက်လာလျှင် လူတွေ တစ်ဒါဇင်ခန့် သေသည်ဟူသော သတင်းသည်လည်း မှန်နိုင်မည်မဟုတ်။ ဤသို့ဖြင့် တပ်ဖွဲ့ဝင် စာရင်းတွင် လူအရေအတွက် ထပ်၍ လျော့သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ တက်ဆပ်နယ်သား ခြေ သလုံးအိမ်တိုင် မြင်းစီးသမားတစ်စုသည် အင်ဒီးယန်းကပြား မစ်ကီအားတွေ သွားကြသည်။ မစ်ကီမှာ ဦးနှောက်ကောင်းလှသူ မဟုတ်။ အရက်မှောင်ခိုသမား တစ်ယောက်နှင့် ငြိစွန်းပြီး ပီယူတီမျိုးနွယ် အင်ဒီးယန်းမတစ်ယောက်မှ မွေးဖွားခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သူသည် မည်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ်ဖြစ်အောင် ပြုတတ်သူ မဟုတ်။ အလွန် သိမ်မွေ့နူးညံ့သည်။ ခွေးအလွန်ကြောက်သည်။ ဘယ်သူက ဘာပဲခိုင်းခိုင်း မညည်း မညူ လုပ်ပေးတတ်သည်။ စောင်ကြီးများ ခြုံထားသည့် အင်ဒီးယန်းများကို အလွန်ကြောက်သည်။ သူတို့ကို မြင်လျှင် အဝေးကြီးက ရှောင်လေ့ရှိသည်။ တက် ဆပ်နယ်သား တစ်စုသည် မစ်ကီအား ဘရစ်စတိုးဆိုင် ကောင်တာအောက်၌ ပုန်းအောင်းနေစဉ် အမှတ်မထင် တွေ့သွားကြခြင်းဖြစ်၏။ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း တက်ဆပ်သားများက မစ်ကီ အား ဝိုင်းဖမ်းပြီး ဆိုင်ပြင်သို့ဆွဲထုတ်လာကြသည်။ ကုန်ရုံတစ်ရုံမှ ခိုးယူလာသော ကတ္တရာစေးများဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးသုတ်သည်။ ထို့နောက် လမ်းဘေးဓာတ်တိုင်တစ်တိုင်တွင် လည်ပင်းကြိုးတပ်၍ ကြိုးပေးသည်။ ပြီးတော့ သူတို့မြင်းများကို ဖရန့်လမ်းအတိုင်းစီးကာ သေနတ်များ ခိုးပေါ်ထောင် ပစ်ကြပြီး ထွက်သွားကြသည်။

ခဏမျှအကြာတွင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော မြို့သားတချို့ ရောက်လာ သည်။ လှေကားတစ်ခု အပြေးအလွှားရှာပြီး မစ်ကီအား ချည်ထားသည့်ကြိုးများ ဖြတ်၍ အောက်သို့ချသည်။ မစ်ကီမှာ သေလုမြောပါးဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ သူ့ခေါင်း တွင် ရထားသည့်ဒဏ်ရာမှ သွေးများသည် တစ်မိမိယုံစီးကျလျက်ရှိသည်။ သတင်းကြား၍ အပြေးအလွှားရောက်လာသော ရဲအရာရှိ ဘတ်မတ်စတာဆန် အား မြင်သည့်အခါ မစ်ကီက ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။

မတ်စတာဆန်သည် မစ်ကီနှင့် သိကျွမ်းခင်မင်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း

များစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ မစ်ကီ၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာများစွာ စိတ်ထိခိုက်သည်။ မဆီမဆိုင် ရက်ရက်စက်စက် ပြုလုပ်သွားသည့် တက်ဆပ်လူရိုင်းများအား တွေ့သည့်နေရာတွင် ပစ်သတ်မည်ဟု ကြိမ်းသည်။ အားနည်းသူအား အနိုင်ကျင့်ဖို့မှ လွဲ၍ သတ္တိဟူ၍ တစ်ပြားမှ မရှိသော တက်ဆပ်နယ်သားများသည် မတ်စတာဆန် အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိကြသူများ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သည် မြို့ထဲမှ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ဤဖြစ်ရပ်ကြောင့် စာရင်းပေးထားကြသူများထဲမှ နောက်ထပ် အများအပြား ထွက်ကြပြန်သည်။ အတိတ်က လူစာရင်းလက်ကျန်ကို မတ်စတာဆန်၏ ရုံးသို့ ယူလာပြီး အပ်သည်။

စာရင်းထဲ၌ ကျန်နေသူများထဲတွင် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် လှည့်လည်သွားလာနေကြသည့် တေလေဂျိုပိုးများ၊ လူလေလူလွင့်များ၊ အရက်ရောင်းသမားများ စသည်ဖြင့် လူမျိုးစုံဖြစ်သည်။ ဤအုပ်စုတွင် ရဲအရာရှိ ကိုယ်တိုင်နှင့် သူ့ လက်ထောက်လေးဦးသာမက သတင်းယူလိုစိတ် ပြင်းပြနေသော ကြေးနန်းအော် ပရေတာပါ ပါဝင်သည်။

ထိုလူစုသည် အလာမို စားသောက်ဆိုင်ရှေ့၌ စုရုံးကာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိကြသည်။ မတ်စတာဆန်အား အမြန်ဆုံးထွက်ဖို့ နားပူသူက ပူကြသည်။

မတ်စတာဆန်သည် ဒေါ်ချစ်တပ်သို့ သတင်းပို့ကာ သူတို့နှင့်အတူ စစ်သားအနည်းငယ် ထည့်ပေးလိုက်ဖို့ အကူအညီတောင်းခံသည်။ တပ်ရင်းမှူးက သူ့တွင် စစ်သည်အင်အား အပိုမရှိ၍ မပေးနိုင်ဟု ငြင်းပယ်သည်။

မတ်စတာဆန်အဖို့ အကြံရခက်နေသည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ အချိန်ကို ရွှေ့သည်။ ဤလူအုပ်ကို ထိန်းရမည့်တာဝန်သည် သေးလှသည်မဟုတ်။ ဤသို့ဖြင့် မနက် ကိုးနာရီမှ ဆယ်နာရီ၊ ဆယ်တစ်နာရီအထိ ရောက်လာသည်။ အလာမို ဆိုင်ရှေ့တွင်လာ၍ ကြည့်နေကြသည့် လူအုပ်ကလည်း နည်းနည်းနော နော မဟုတ်။

'ဘယ်လိုလဲ မတ်စတာဆန်၊ ထွက်မှဖြင့်လဲ ထွက်ကြမယ်၊ ခင်ဗျား မလိုက်ချင်လည်း နေခဲ့၊ ကျုပ်တို့ဘာသာ ကျုပ်တို့သွားမယ်' ဟု တစ်ဦးက ပြောသည်။

နောက်ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကယ်လီရစ်ချ်ဝုဒ်ဆိုသူသည် မြင်းတို့

စိုင်း၍ ရောက်လာသည်။ 'အင်ဒီးယန်းတွေ မိဒ်ရဲ့ အနောက်ဘက်တောင်ကြား ကွေ့မှာ ရောက်နေပြီ၊ နောက်တစ်နာရီအတွင်း ဒီကို ရောက်လာတော့မှာ သေ ချာတယ်' ဟု ပြောသည်။

အချိန်ဆွဲ၍ ရတော့မည်မဟုတ်ဟု မတ်စတာဆန်က တွေးသည်။ လူအုပ်သည် အော်၍ ဟစ်၍ ညာသံပေး၍ သေနတ်များကို မိုးပေါ်ထောင်ပစ်၍ ဒရန်လမ်းအတိုင်း မြင်းများကိုစိုင်း၍ ထွက်ကြသည်။ မီးရထားလမ်းကို ကျော် ဖြတ်ကြသည်။ ထို့နောက် တောင်ဘက်နှင့် အရှေ့ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး ထွက်ခွာ သွားကြသည်။

သူတို့လူစုသည် တစ်နာရီနီးပါးမျှ မြင်းများကို တရကြမ်းစိုင်းကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မြစ်ကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံကြ။ သူတို့ လူစုသည် မြစ်ပြင်ကို လှမ်း၍ကြည့်ကာ အော်လိုက် ဟစ်လိုက်နှင့် မြူးတူးလာကြသည်။ စတိုးဆိုင် အရောင်းစာရေးများနှင့် တက်ဆပ်နယ်သား လူငယ်များကတော့ နှုတ်ဆိတ်လျက် ရှိကြသည်။ သူတို့မျက်နှာထားများသည် ဇဝေဇဝါရှိနေခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိ ကြသည်။ ဤအုပ်စုထဲတွင် မျက်နှာအမာရွတ်နှင့် လူလေလူလွင့်တစ်ဦးဖြစ်သော ဆက်တန်ဆိုသူပါလာသည်။ ဆက်တန်သည် အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် သူ အင်ဒီးယန်းတွေကို ဘယ်လို သတ်ခဲ့ဖြတ်ခဲ့သည်။ ဘယ်နှစ်ယောက်အထိ သတ်နိုင်သည် စသည်များကို ကြွားဝါပြောဆိုလျက်ရှိ၏။ ကျန်လူစုကလည်း သူပြောသမျှကို နားထောင်ကာ တသောသော ရယ်မောလာကြသည်။ ဆက်တန် ၏ ကြွားလုံးဟူသမျှကို ဘေးမှ ထောက်ခံနေသူမှာ သူ့အဖော် မက်ဂရပ်။

သူတို့လူစုသည် ဆယ်မိနစ်ခန့်မျှ အပန်းဖြေကြသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် မြင်းများပေါ်တက်ကာ စရီးပြင်းနှင့်ကြပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် အင်ဒီးယန်း ဇားကို မြင်ကြရ၏။ အခုလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် တွေ့ရလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ထင်ထားသဖြင့် အားလုံး အံ့အားသင့်နေကြသည်။

ဒေါ်ချစ်မီးတီးမှာ အရပ်သားတပ်ဖွဲ့က မြောက်ဘက်မှ ဆင်းလာကြ ခြင်းဖြစ်၍ အင်ဒီးယန်းများက မြစ်ဘေးအတိုင်း တောင်ဘက်မှ ဆင်းလာနေကြ ခြင်းဖြစ်၏။ ရှေ့ဆုံးမှ လာနေသူမှာ အမျိုးသားများဖြစ်သည်။ သူတို့နောက်မှ ခိန်းမများနှင့် ကလေးများ...။ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများ တင်ထားသည့် မြင်းများ...။ ခွေးများသည် မြင်းများနှင့်အတူ ပြေးလိုက်လျက်ရှိကြသည်။

နောက်ဆုံးမှ ပိတ်၍ လိုက်လာကြသူများမှာ အမျိုးသားများပင် ဖြစ်သည်။ လူအုပ်၏ ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ရံ၍ လိုက်လာကြသူများမှာလည်း အမျိုးသားများပင်ဖြစ်၍ အများစုမှာ လူငယ်လူရွယ်များဖြစ်သည်။

အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့သည် တစ်ဖွဲ့ကို တစ်ဖွဲ့ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း မြင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အင်ဒီးယန်းများသည် နောက်ကိုလည်း မဆုတ်ဘေးကိုလည်း ပန်းမတက်၊ အရှိန်ကိုလည်း မလျော့။ မိန်းမနှင့်ကလေးအုပ်စုကတော့ အလယ်တွင် စုသွားကြသည်။

တက်ဆပ်နယ်သား လူလေများကစ၍ ညာသံပေးသည် မြင်းများကို အင်ဒီးယန်းများဘက်သို့ရှေ့ရှု၍ စိုင်းသည်။ အရပ်သားတပ်ဖွဲ့ထဲ၌ ပါလာသည့် အင်္ဂလိပ်ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြသည်။ တစ်ယောက်က တစ်ယောက်၏ လက်မောင်းကို သောကမကင်းသည့် မျက်နှာပေးဖြင့် လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ကြေးနန်းအော်ပရေတာ၏ ဗိုက်ထဲတွင် တလုပ်လုပ်ဖြစ်နေသည်။ တုတ်ခိုင်ခိုင်ခြံပိုင်ရှင်က မတ်စတာဆန်အား လှမ်းမေးသည်။

‘ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဘတ်’

ဘတ်မတ်စတာဆန်က ပန်းကိုတွန့်သည်။ သူ့မြင်း၏ တင်ပါးကို လက်ခါးဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်။ အရမ်းသားတပ်ဖွဲ့သည် တောင်ကုန်းပေါ်မှ အပြေးအလွှားဆင်းသည်။ ကစ်စတစ်ဝေးတည်း။ ဟုတ်၊ ဖြန့်၍ ဆင်းကြခြင်းဖြစ်သည်။ မြင်းပေါ်မှနေ၍ အင်ဒီးယန်းများဘက်သို့ သေနတ်များဖြင့် လှမ်းပစ်သည်။ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ပစ်ခတ်ကြခြင်းဖြစ်၍ ကျည်ဆန်များသည် လိုရာသို့မရောက်၊ ပစ်မှတ်ကို မထိ။

ကြေးနန်းအော်ပရေတာသည် တိုက်ပွဲကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်သည်။ ‘ငါ့မြင်ရမှ ဖြစ်မယ်၊ ပြီးတော့ သတင်းစာထဲမှာ ထည့်မယ်’ ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောကာ စိတ်အားတင်းလျက်ရှိသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ သေနတ်သံများ ကြားသည်။ လိမ္မော်ရောင်မီးပွင့်များ ဝင်းခနဲ လတ်ခနဲ ထွက်သွားနေသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ပြီးတော့ အင်ဒီးယန်းများဘက်မှ မြင်းများ အရှိန်နှေးသွားသည်ကို သတိထားမိ၏။

ထို့နောက်တော့ အရာရာတိုင်းကို သူ့ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် မမြင်ရတော့

ရပ်စောင့်နေကြသည့် အင်ဒီးယန်းများ၊ မောပန်းနှမ်းနယ်နေသည့် မျက်နှာများ၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ၊ လေးနှင့် မြားများ၊ လှံများ၊ ပုဆိန်များ၊ ငှက်တောင်များ၊ စီခြယ်ထားသည့် ဒိုင်းများ။ အားလုံးသည် ဝိုးတဝါးမြင်ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။

အင်ဒီးယန်းများဘက်မှ ပစ်သံခတ်သံ၊ မိမိတို့ဘက်မှ မြင်းများ၏ ဟိသံနှင့် လဲကျသံများ၊ လူတို့၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံ၊ ဟစ်သံများ။ အင်ဒီးယန်းများကြားသို့ တိုးဝင်လဲကျသွားနေသည့်မြင်းများ။

ရှင်ဘတ်တွင် စူးဝင်နေသည့် လှံရိုးကိုကိုင်၍ မြက်ပင်များပေါ်၌ လဲကျနေသည့် ဆက်တန်၊ သူ့မျက်နှာသည် သိမ်မွေ့ နူးညံ့နေသည်။ အင်္ဂလိပ်ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်အနက်မှ တစ်ယောက်၏ ကျောတွင် မြားစိုက်လျက်ရှိသည်။ မြားသည် သူ့ ဂျက်ကက်အင်္ကျီကို ခွဲကာ အဆုတ်ထိ စူးဝင်လျက်ရှိသည်။ သူ့မြင်းသည် ရပ်နားခြင်းမရှိ၊ ချီယန်နီများကြားသို့ တိုးဝင်သွားသည်။ သူ့အစ်ကိုအား အော်၍ ခေါ်နေသံကိုပင် ကြားနေရ၏။ အချို့သည် အသံပင် မထွက်နိုင်။ မြင်းပေါ်မှ လိမ့်ကျပြီး အသက်ထွက်သွားကြသည်။ မြိုင်ရှင်ဘတ်လိတ်သည် ခေါ်ဒီးထဲသို့ ဝင်သွားသည့် ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ဖြင့် ဘာဝေဒနာမှ မခံစားရဘဲ အသက်ကုန်သွားသည်။

ကြေးနန်းအော်ပရေတာသည် ဤအရာအားလုံးကို ပီပီပြင်ပြင် မှတ်မိသည်။ ရှေ့နောက် အစဉ်အလိုက် မှတ်မိခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် လက်တစ်ဖက်ကို အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ထိုင်နေသည်။ မြင်းများကို စိုင်း၍ အပြေးအလွှား သွားနေကြသော ချီယန်နီများအား တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေသည်။ ရဲ့ အရာရှိ ဘတ်မတ်စတာဆန်၏ ဆဲရေးတိုင်းထွားသံများကို ကြားနေရသည်။

‘ငါ့လက်ညှိုးပြတ်သွားပြီ၊ သွေးတွေ ထွက်လိုက်တာ၊ တိတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ’

ကြေးနန်းအော်ပရေတာသည် သူ့ဆုပ်ထားသည့်လက်ကို ကြည့်ပြီး တွေးနေမိသည်။

မတ်စတာဆန်သည် မြင်းကော်ကို တအားဆွဲကာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌ တစင့်ကလျားဖြစ်နေသော တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား ကြည့်နေသည်။ အာကင်ဆတ်မြစ်ဘက်သို့ သွားရာလမ်းပေါ်တွင်မူ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့်

ခုခံတိုက်ခိုက်သွားကြသည့် ချီယန်နီများ။ ဝါရောင်သမ်းနေသည့် ကင်းဆတ်ပရော
ရီးမြက်ခင်းများကြားသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားကြလေပြီ။

x x x

အပိုင်းခြောက်

စက်တင်ဘာ ၁၈၇၈

ထောင်ချောက်ပိတ်ခြင်း

မာရေးသည် တပ်ခွဲနှစ်ခွဲအား ဦးဆောင်ကာ ချီယန်နီများ နောက်မှ
မြေရာခံ၍ လိုက်နေဆဲ။ သူ့တပ်သားများသည် လျှာထွက်မတတ် မောဟိုက်
နေကြပြီ။ အားလုံးချွေးသံတရွဲရွဲဖြင့် ညစ်ပတ်ပေရေကာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
ဖြစ်နေကြသည်။ မာရေးနှင့် ဝင့်တို့သည် နံနက်စောစော နေရောင်အောက်တွင်
မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ရပ်နေကြသည်။

‘ကျွန်တော်တို့လူတွေကို ကြည့်ပါဦး’ဟု ဝင့်ကပြောသည်။

‘အေး ...ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ သိပ်ပင်ပန်းနေကြပြီ’

‘အခုကျတော့လဲ သူတို့တိုက်ချင်ခိုက်ချင်နေကြပြီ။ ထွက်လာစေတုန်း
ကတော့လဲ မတိုက်ချင်ကြဘူး’

‘ဒါပေါ့လေ၊ သူတို့လိုက်ရှာနေတဲ့ဟာကို တွေ့ချင်ကြတာပေါ့’ဟု
မာရေးကပြောသည်။ ‘သူတို့စိတ်ထဲမှာ အင်ဒီးယန်းတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်မိဖို့ကလွဲပြီး
တခြားဘာကိုမှ မတွေးကြတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါဟာ လူ့သဘာဝပဲ’

x x x

'အင်ဒီးယန်းတွေ တွေ့မိသလား'

ဗိုလ်ကြီးမာရေးတို့လူစု ရောက်လေရာရာ အိမ်တိုင်းတွင် မေးလေ့ရှိသော မေးခွန်းဖြစ်၏။ ညအမှောင်ထုထဲရှိ ခြံတစ်ခြံအတွင်းမှ အိမ်တစ်လုံး၊ တရုတ် ကတ်များ ဖွင့်ထားသည်။ ခွေးများ၏ဟောင်သံသည် ဆူညံလျက်ရှိ၏။ 'ဟယ်လို၊ အိမ်ထဲမှာ လူရှိသလား' ဟူသော မာရေး၏ အော်ဟစ်၍မေးနေသည့်အသံ။

အိမ်ရှင်သည် သေနတ်ကိုင်၍ ထွက်လာသည်။ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ထလာခြင်းဖြစ်၍ စိတ်တိုလျက်ရှိသည်။

'အင်ဒီးယန်းတွေများ တွေ့မိသလား'

'မတွေ့ဘူး။ ဘာ အင်ဒီးယန်းမှ မရှိဘူး။ ရူးနေကြသလား၊ ကျုပ် အင်ဒီးယန်းတွေကို မတွေ့ရမမြင်ရတာ ငါးနှစ်တောင် ရှိသွားပြီ။ ဘယ်လိုဟာ လာမေးနေတာလဲ'

မာရေး၏မေးခွန်းသည် လူရယ်စရာတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ အမေးခံရ သူတိုင်းက သရော်ကြသည်။ မာရေးက ဝင့်အား လှည့်ကြည့်သည်။ 'ကျွန်တော် တို့မှာ လမ်းပြတစ်ယောက်တော့ ရှိမှဖြစ်တော့မယ်' ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

x x x

မာရေးတို့သည် ဂရင်းစံဘတ်မြို့တွင်းသို့ အာရုဏ်မတက်မီ ဝင်ခဲ့ကြ သည်။ ညကြီးမင်းကြီး အချိန်မတော် စစ်တပ်ဝင်လာသဖြင့် လူတွေ လန့်ဖျန် ကုန်ကြသည်။ ပြတင်းပေါက်များမှ ဦးခေါင်းအမြောက်အများ ထွက်လာပြီး စစ်သားများကို တအံ့တဩ ကြည့်ကြသည်။ အပြာရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် များသည် မိန်းလမ်းပေါ်ရှိ မြို့တော်ရဲအရာရှိ၏ ရုံးရှေ့တွင် ရပ်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

ဝင့်က ရဲအရာရှိအား အော်ဟစ်ပြီး ခေါ်နေသည်။ ရဲအရာ ရှိသည် ရုံးခန်း၏နောက်ထဲတွင် အိပ်မောကျနေရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ သူ့သေနတ်ကို ကသောကမျောဆွဲ၍ ထွက်လာသည်။

'ခင်ဗျား သေနတ်ကြီးကို ချိန်မထားပါနဲ့' ဟု ဝင့်က လှမ်းပြောသည်။

'ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ မြို့သူမြို့သားတွေ နားအေးပါးအေး အိပ်နေကြတာကို ဘာကြောင့် နှောင့်ယှက်ချင်ကြတာလဲ'

'ကျွန်တော်တို့ မနှောင့်ယှက်လဲ အင်ဒီးယန်းတွေက နှောင့်ယှက်ချင် နှောင့်ယှက်လိမ့်မယ်'

'အင်ဒီးယန်းတွေက . . .'

'လမ်းပြတစ်ယောက် လိုချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်ဗျာ၊ လမ်းပြရပြီးရင် ပြန်အိပ်ခိုင်းလိုက်ပါ' ဟု မာရေးက ပြောသည်။

'ကျွန်တော်တို့ လမ်းပြတစ်ယောက် လိုချင်တယ်'

ယခုအခါတွင် တစ်မြို့လုံးနီးနေကြပြီဖြစ်၏။ လမ်းများကို ပိတ်ကြ ကာကြဖို့၊ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ကြဖို့အထိ တိုင်ပင်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

'လမ်းပြတစ်ယောက် လိုချင်တယ်၊ ရမလား' ဟု မာရေးက စိတ်မရှည် တော့သည့်အသံဖြင့် ထပ်မေးသည်။

'ပေါ့ဖစ်လ်ဝေးဆိုတဲ့ လမ်းပြတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်' ဒီနယ်ကိုတော့ ကောင်းကောင်းကျွမ်းတယ်' ရဲအရာရှိက ပြောသည်။

'သူဘယ်မှာနေလဲ'

'အင်ဒီးယန်းတွေကို တိုက်လာခဲ့တဲ့ လူကြီးဗျ၊ ခေတာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ သွားတွေပေါက်စ အရွယ်လောက်ကတည်းက အင်ဒီးယန်းတွေရဲ့ ဦးရေခွဲခွာလာတာ' ဟု ရဲအရာရှိက ပြော သည်။

'ဟာဗျာ . . . သူဘယ်မှာလဲဆိုတာသာ ပြောစမ်းပါ'

ဘေးနားက ရပ်ကြည့်နေကြသူများက 'ပေါ့' အား တကြော်ကြော် အော်ခေါ်ကြသည်။ မှတ်ဆိတ်ဖြူဖြူ၊ ပိန်ခြောက်ခြောက်၊ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ် နေသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်အား လူတစ်ချို့က မာရေးရှေ့သို့ တွန်းပို့ပေးကြ သည်။

'ကျွန်တော်တို့လမ်းပြ ချီယန်နီတွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ကျသွားလို့ လမ်းပြ တစ်ယောက်လိုနေတယ်။ ခင်ဗျားကျွန်တော်တို့အတွက် လမ်းပြလုပ်မလား။ မနေ့က မျက်ခြည်ပြတ်သွားတာ၊ ဒီအနားတစ်ဝိုက်မှာ ရောက်နေတယ်လို့ ထင်တယ်။ မိုင်နှစ်ဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိမယ်လို့ ယူဆထားတယ်။ တစ်ရက်ကို သုံးဒေါ် လာပေးမယ်။ ပြီးတော့ ဆုကြေးထပ်ပေးဖို့ ထောက်ခံပေးမယ်။ ဘယ်လို သဘော ရသလဲ'

'မဆိုးပါဘူး၊ ကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ငါ့တို့ အမိနဲ့တော့ မပေးရဘူး၊ အမိနဲ့ ပေးပြီး ဇွတ်လုပ်ခိုင်းတာကို ငါမကြိုက်ဘူး'

'ရတယ်၊ ခင်ဗျား သဘောကျဖြစ်ရမယ်' ဟု ဝင့်က ပြောသည်။

'ငါ့မြင်းနဲ့ သေနတ်သွားယူလိုက်ဦးမယ်'
 အဘိုးအို ထွက်သွားသည့်အခါ တပ်ကြပ်ကင်ဘရင်က တပ်သား
 များအား တန်းစီခိုင်းသည်။ မြင်းပေါ်တက်ရန် အမိန့်ပေးသည်။ မာရေးက
 ကြေးနန်းအော်ပရေတာထံသွားသည်။ နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်အကြာတွင် တပ်ခွဲ
 နှစ်ခွဲသည် ဂရင်းစ်ဘတ် မြို့ထဲမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေ၏။

x x x

လမ်းပြအဘိုးအို ပေါ့ဖစ်လ်ဝေးသည် ဗိုလ်ကြီးနှစ်ယောက်အား
 သူငယ်စဉ်က ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ဘဝဇာတ်ကြောင်းများကို ပြောပြလာ
 'နေသော်လည်း သူ့တာဝန်ကို မလစ်ဟင်းစေရ။ မြင်းပေါ်မှနေ၍ ခြေရာခံလာသည်။

'ခြေရာတွေ တွေ့နေပြီလား'
 'တွေ့ပြီ'
 'ဘယ်လောက်ကြာကြာက ဖြတ်သွားတယ်လို့ ထင်သလဲ'
 'အဲဒါကျတော့ ခက်တယ် ငါ့သားရဲ့၊ ငါက ခွေးသမင် မဟုတ်တော့
 ခွကျတယ်'

'ခန့်မှန်းခြေပေါ့ဗျာ'
 အဘိုးအိုသည် မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ ကြေမုနေသော မြက်ပင်များနှင့်
 မြေကြီးခဲများကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ လမ်းပြသည် မြေကြီးကို စမ်းကြည့်
 သည်။ မြက်ပင် ပင်စည်များကို ကိုင်ကြည့်သည်။ မြင်းခွာရာများကို ငုံ့ကြည့်သည်။
 'လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က ဖြစ်မယ်'

'တစ်နာရီ'
 'နှစ်နာရီလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ အတိအကျတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ တစ်ခုပဲ
 ရှိတယ်၊ သူတို့ဖြတ်သွားတာ မကြာသေးဘူး'
 'ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာမှာ ခဏနားကြမယ်'ဟု မာရေးက ပြောသည်။
 'ပြီးမှ ဆက်လိုက်ကြတာပေါ့'

နှစ်နာရီခန့် အိပ်လိုက်ခြင်းကြောင့် တပ်သားများတွင် များစွာ အားအင်
 ပြည့်ဖြိုးလာခဲ့သည်။ ယခုတစ်ဖန် ခရီးဆက်ကြသည့်အခါ တပ်သားအားလုံး
 လန်းဆန်းတက်ကြွနေကြသည်။ လမ်းပြပေါ့သည် မာရေးနှင့် ဝင့်တို့ကြားမှနေ၍
 သူမြင်းကို သာသာဖြည်းဖြည်းနှင်ကာ အင်ဒီးယန်းများ၏ ခြေရာကိုခံလျက်ရှိ

သည်။ သူတို့သည် မြက်ပင်များ သန့်စွမ်းထူထပ်ပြီး မြေမျက်နှာပြင် မညီညွတ်ရှိလှ
 သည့် မြေပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေပြီ။

'ကျွန်တော်တို့ မကြာခင် အာကင်ဆတ်စ်ပြည်နယ်ထဲ ရောက်တော့
 ယေ'ဟု ဝင့်က ပြောသည်။

'ဆယ်မိုင်လောက်ပဲ ကွာတော့တယ်ကွ'ဟု အဘိုးအိုက ပြန်ပြောသည်။
 သူသည် တစ်ချီတစ်ချီတွင် မျက်စိများကိုမှိတ်ကာ အိပ်ငိုက်ပြီး လိုက်ပါလာသည်။

မာရေးက မြင်းခွာရာများကို ညွှန်ပြသည်။ အဘိုးအိုက မာရေးအား
 ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

'အလျင်မလိုပါနဲ့ သားရယ်၊ ချီယန်နီတွေဟာလဲ လူတွေပါပဲ၊ သူတို့လဲ
 စားရမယ်၊ အိပ်ရမယ်၊ နားရမယ်။ မစားရ အိပ်ရ မနားရရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
 ခရီးသွားလို့ရမှာလဲ။ မင်းတို့ ဒီနေ့ ဖွန်းတည့်ချိန်၊ ဒါမှမဟုတ် နေ့ဝင်ချိန်လောက်မှာ
 သူတို့နဲ့ ဆုံမိမှာပါ'

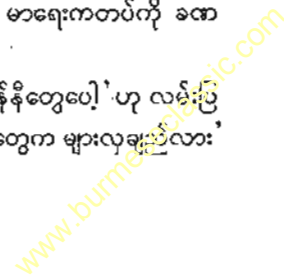
သူ့စကားမှန်ကြောင်းကို မကြာခင်သိကြရသည်။ တစ်နေရာ အရောက်
 တွင် မက္ကဆီကန်သိုးကျောင်းသားတစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိသည်။ သူသည် တပ်နှင့်
 အတူ ခရီးအတော်လှမ်းသည်အထိ လိုက်လာသည်။ မက္ကဆီကန်က သူသည်
 ပစ္စတာကင်ဆိုသူ ခြံရှင်တစ်ဦးထံ၌ အလုပ်လုပ်ကြောင်း၊ အင်ဒီးယန်းများ
 ဖြတ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရကြောင်း သတင်းပေးသည်။

'မင်းတွေ့လိုက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ'
 'တစ်နာရီလောက် ရှိသွားပြီ'

မာရေးက သူ့မြင်းကို ဝပ်သွက်သွက်နှင်သည်။ အပြာရောင် လူတန်း
 နောက်တွင် ဖုန်များတထောင်းထောင်း၊ မက္ကဆီကန်သည် အားလုံးကို လက်ပြု၍
 နှုတ်ဆက်ကာ ခွဲထွက်သွားသည်။

ထို့နောက် မကြာခင်မှာပင် သေနတ်သံများ ကြားရသည်။ အတော်
 ဝေးဝေး တစ်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာနေခြင်း ဖြစ်၏။ မာရေးကတပ်ကို ခဏ
 ရပ်ခိုင်းထားပြီး နားစွင့်နေသည်။

'ကြားလား၊ အဲဒါ မင်းတွေ့ချင်နေတဲ့ ချီယန်နီတွေပေါ့'ဟု လမ်းပြ
 အဘိုးအိုက မာရေးအား လှမ်းပြောသည်။ 'သေနတ်သံတွေက များလှပေလား'
 ဟု ဝင့်က ရေရွတ်သည်။

မာရေးက လှမ်း၍ အမိန့်ပေးသည်။

‘ဟေ့ . . . ဂတ်လို့၊ ရဲဘော်သုံးယောက်နဲ့ ရှေ့ကိုသွား၊ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကြည့်၊ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ’

ဂတ်လို့သည် ရဲဘော်သုံးယောက်ကို ခေါ်၍ ချက်ချင်းထွက်သွားသည်။ တပ်သားများသည် မြင်းများကို စောစောကထက် အရှိန်လျော့၍ နှင်ကြသည်။ မာရေးသည် မျက်လုံးများကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ကာ၍ မြက်ပင်ရှည်ကြီးများကြားမှ ဝိုးတဝါး တွေ့နေရသော မြင်ကွင်းကို မျှော်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ တပ်သားများသည် ဓားအိမ်များကိုဖွင့်ကြသည်။ လက်အိတ်များကိုချွတ်၍ အဆီပြန်နေသော လက်ဖဝါးများကို ဘောင်းဘီနှင့်ပွတ်၍ သုတ်ကြသည်။ ရည်မှန်းချက် တစ်ခုတည်းအပေါ်၌ စူးစိုက်လျက်ရှိသော သူတို့၏ စိတ်အာရုံသည် သေသူသေ၊ ဒဏ်ရာရသူရဖြစ်ကာ အလဲလဲအပြုပြု ဖြစ်နေသည့် ဒေါ်ချစ်စီးတီး အရပ်သားတပ်နှင့် ဆုံမိခါမှပင် ပြန်လည်၍ တည်ငြိမ်သွားသည်။

x x x

ဗိုလ်ကြီးလဲ စဉ်းစားဆင်ခြင်ရုံတုလှပဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ အဖြစ်က . . .’

မတ်စတာဆန်က သူတို့အဖြစ်ကို ရှင်းပြရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း မာရေးက ဆုံးအောင်နားမထောင်။

‘ဘာတွေပဲပြောပြော၊ ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျားဟာ တာဝန်အရှိဆုံးလူပဲအင်ဒီးယန်းတွေကို အရပ်သားတပ်ဖွဲ့နဲ့တိုက်လို့ ဖြစ်မဖြစ် ခင်ဗျားစဉ်းစားရမယ်’

‘တားလို့မှမရတာ၊ သူတို့ကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တားမလဲ၊ ပြီးသွားပြီးသားကိစ္စအတွက် ဘာကြောင့် ငြင်းခန့်နေကြတော့မှာလဲ ဗိုလ်ကြီးရာဇာ၊ မတ်စတာဆန်က ပြောသည်။ ‘နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အကျိုးထူးလာစရာလဲ မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်က ချီယန်နီတွေကို လိုက်ဖမ်းဖို့ မဟုတ်လား လိုက်ဖမ်းပေး၊ ကျွန်တော်တို့ပါ လိုက်လာပြီး ကူမှာပေါ့’

‘ကျုပ် ခင်ဗျားကို မလိုချင်ဘူး’ဟု မာရေးကပြောသည်။

‘ဘယ်အရပ်သားကိုမှ ကျုပ်မသုံးဘူး’

‘အခုပဲ . . . ကျွန်တော်တို့တိုက်ခိုခိုက်ခိုကြတာကို ဗိုလ်ကြီးလဲအသိပေးသိရုံတင်ဘယ်ကမလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တယ်ဆိုတာ

မြင်နေတာပဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ကတော့လိုက်မှာပဲ’

ဤတွင် အရပ်သားတပ်ဖွဲ့သည် နှစ်ခုကွဲသွားသည်။ တစ်ခုက မတ်စတာဆန်အား ထောက်ခံသည်။ သေသူများနှင့် ဒဏ်ရာရထားသူများအနီး၌ ရပ်နေသူများက ပြန်မည်ဟု ဆိုကြသည်။ ကြေးနန်းအော်ပရေတာသည် ဒဏ်ရာရထားသော လက်ကို ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး မြက်ပင်များကြား၌ ထိုင်နေသည်။ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားလူငယ်သည် အနီးတွင် လှည့်ပတ် လျှောက်သွားနေသည်။ သူ့ညီ၏ အလောင်းသည် မြေပေါ်တွင် ပက်လက်။ မျက်နှာကို ရှုပ်အင်္ကျီဖြင့်အုပ်ထားသည်။ ရင်ဘတ်တွင် စူးဝင်နေသည့် မြားက တန်းလန်း။

‘သူတို့ လိုက်ချင်လဲ လိုက်ပါစေ’ဟု ဝင့်က ပြောသည်။

မာရေးက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြကာ သူ့မြင်းပေါ်သို့ ပြန်တက်သည်။ တပ်သားအားလုံး မြင်းများပေါ် ပြန်တက်ကြသည်။ လမ်းပြအတိုးအိန်သည် မြင်းပေါ်မှမဆင်း။ ဆေးရွက်ကြီးကို အဆက်မပြတ်ဝါးကာ တံတွေးကို တပျစ်ပျစ်ထွေးလျက်ရှိသည်။ မတ်စတာဆန်သည် သူ့မြင်းပေါ်တက်သည်။ လူတစ်ဝက်ခန့်က သူ့နောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။ မာရေးသည် နောက်သို့ တချက်မျှပင် ပြန်မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်ခွာသွားသည်။

ကျန်နေခဲ့သည့် အရပ်သားတစ်ဝက်သည် စစ်သားများနှင့် အရပ်သားများ ထွက်ခွာသွားသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ အားလုံးတွယ်ပျောက်သွားသည့်အခါ လူနာများနှင့် အလောင်းများကို သယ်ဆောင်၍ ဒေါ်ချစ်စီးတီးသို့ ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။

ကြေးနန်းအော်ပရေတာသည် စစ်သားများအား လှမ်းကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့မြင်းဆီသို့ ပြေး၍တက်ကာ စစ်သားများဘက်သို့ ခုန်းစိုင်းသွားသည်။ သူ့နောက်မှ အော်ခေါ်နေသံကို ကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့နောက်မှ လိုက်လာနေသော အင်္ဂလိပ်လူငယ်။ သူသည် ရပ်၍စောင့်နေသည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ငြိမ်ဆိတ်စွာဖြင့် မြင်းများကို နှင်၍ထွက်ခွာသွားကြသည်။

x x x

ချီယန်နီများနောက်သို့ လိုက်ရာ၌ သိပ်ပြီး တက်သုတ်ရိုက်၍ လိုက်စရာမလိုဟု မာရေးက ယူဆသည်။ ဖြစ်ရမည့်ကိစ္စသည် နောက်ဆုံးတွင် ဖြစ်မလာဘဲမနေ။ ချီယန်နီများအနေဖြင့် သူတို့ရှေ့မှ တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီ သို့ မဟုတ် သုံးနာရီ

ခန့် ကျောကောင်း ကျောနေပေလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင် ကျောကျော အကြောင်း မဟုတ်။ သူတို့လူစုသည် အိပ်ချိန်တန်လျှင် အိပ်၍ နားချိန်တန်လျှင် နားကြယ် မည်သာ ဖြစ်၏။ သူတို့တွင် မြင်းအပိုများပါသည်မဟုတ်။ အခုလောက်ဆိုလျှင် မြင်းတွေ ခရီးပန်းနေကြတော့မည်မှာ သေချာသည်။ ပြီးတော့ အစားအစာ။ လူသုံး ရာစာ ဘယ်က အစားအစာ ရကြသနည်း။ နောက်ပြီးတော့ မိန်းမများ၊ မည်သည့် လူမျိုး မိန်းမသားမဆို တစ်နေ့လျှင် ရှစ်နာရီ၊ ကိုးနာရီ၊ ဆယ်နာရီထက်ပို၍ မြင်းမစီးနိုင်ကြ။ ကလေးများဆိုလျှင် ပို၍ခက်သေး၏။ သို့ဖြစ်ရာ ဘယ်နည်းမျိုး မဆို နောက်ဆုံးတွင် သူတို့အားမိရမည်။

သူတို့သည် အာကင်ဆတ်မြစ် ရေတိမ်ရာနေရာမှ ဖြတ်၍ တစ်ဖက် ကမ်းသို့ ကူးခဲ့ကြသည်။ တစ်နေရာတွင် မြင်းသေတစ်ကောင် ထပ်တွေ့ကြသည်။ စောစောက တစ်ကောင်တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။ ယခုမြင်းသေအား ဝံပုလွေနှစ်ကောင် ကိုက်ခဲစားသောက်နေကြသည်။ သူတို့သည် မြောက်နှင့် အနောက်သို့ မှန်ကန် ခရီးဆက် ကြသည်။

နေ့လယ်နှစ်နာရီခန့်တွင် ရွက်ထည်မိုးလှည်းကြီးလေးစီးကို တွေ့ကြ သည်။ မြင်းစီးသမားများလည်းပါသည်။ အနောက်ဘက်မှ လာနေကြခြင်းဖြစ်၍ ဝင့်ကလှည်းများဆီသို့ မြင်းကို စိုင်းသွားသည်။ လှည်းများပေါ်တွင် စစ်သား အပြည့် ပါလာသည်။ ပါလာသည့်အရာရှိက သူ့ကိုယ်သူ ဒေါ်ချိခံတပ်မှ ဝိုင်း ကြီးထရပ်စ်ဖြစ်ပါသည်ဟု မိတ်ဆက်သည်။

'ကျွန်တော့်နာမည်က ဝင့် . . . ဦးစီးတပ်ခွဲမှူးက ဗိုလ်ကြီးမာရော ရှိခံတပ်က လိုက်လာတဲ့ တစ်ခွဲနှစ်ခွဲပါ' ထရပ်စ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

'ကျွန်တော်ကလဲ ထင်ထားတယ်၊ ဗိုလ်ကြီးတို့ ဆက်ဘက်နဲ့ လွဲလာပြီ' ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့ လုံးဝမဆုံမိဘူး'

ဝင့်၏ နောက်မှလိုက်လာသော တပ်သားများနှင့် မတ်စတာဆန်က တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်လာကြသည်။ လှည်းပေါ်မှတပ်သားများ ဆင်းလာကြ သည်။ ခြေလျင်တပ်သားများနှင့် မြင်းတပ်သားများသည် တရင်းတနှီး နှုတ်ဆက် ကာ တရောတဝင်နေကြသည်။ ကြံ့ခဲရသည့်အဖြစ်များကို မြင်းတပ်သားများက ဖောက်သည်ချသည်။

မတ်စတာဆန်က အရာရှိများနှင့် သွားရောသည်။ ဗိုလ်ကြီးထရပ်စ်က ပေးသည့်ဆေးပြင်းလိပ်ကို ငြိမ်ဆိတ်စွာဖွာလျက်ရှိသည်။ မာရေးက သူတို့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသမျှကို အတိုချုပ်၍ ရှင်းပြနေသည်။

ဆက်ဘက်ကို ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဆုံမိအောင် တောင်ဘက်ကို လွှတ်လိုက် တာဟု ထရပ်စ်က ပြောသည်။

သူတပ်ခွဲက လားတွေနဲ့ ထွက်ကြတာ၊ ကျွန်တော်ထင်တာတော့ ဆက် ဘက်က တောင်စူးစူးကို ထွက်ပုံပဲ။ သူနဲ့အတူ ခင်ဗျားလွှတ်လိုက်တဲ့ ဆံပင်နီနီနဲ့ ရဲဘော်ပါပြန်လိုက်သွားတယ်။

'ကျွန်တော်တို့နဲ့ မဆုံမိဘူး'

'ဒီလူ ချီယန်နီတွေနဲ့လဲ လွဲသွားပုံပေါ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီမနက်ပဲ တပ်ရင်းမှူးက လွှတ်လိုက်တာ။ ဒီနေရာနဲ့ မီးရထားလမ်းရဲ့ ကြားကနေပြီး ဖြတ် တိုက်ဖို့ လွှတ်တဲ့သဘောပဲ။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ တွေ့လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး' မာရေးက ခေါင်းညိတ်သည်။

'ဟောဒီ မတ်စတာဆန်တို့ အရပ်သားတပ်ခွဲကတော့ အင်ဒီးယန်တွေနဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့တယ်၊ တစ်ဝက်က ပြန်သွားပြီ။ သူတို့ထဲက သုံးယောက်ကျတယ်' 'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ . . . ဒီကောင်တွေကို မိမှာပါ'ဟု ထရပ်စ်က ပြောသည်။

'ကျေးဇူးပဲဗျာ'ဟု မာရေးကပြောသည်။ လက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ကြ သည်။ နောက်မိနစ်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် တပ်သားများသည် ခြေရာ နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်သွားကြပြန်လေသည်။

x x x

ထိုအချိန်က ကင်းဆတ်ပြည်နယ် အနောက်ပိုင်းဒေသသည် အိမ်ခြေ ယာခြေဟူ၍မရှိ၊ အလွန်ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော မြေပြင်ကြီးဖြစ်သည်။ အဆ မတန်မြင့်မားသည့် ပရေရီးမြက်ခင်း ပြင်ကြီးသည် နေရာအနှံ့ တည်ရှိနေသည် ဖြစ်ရာ မြင်းတစ်ကောင် စီး၍ဝင်ပုန်းနေသည့် လူတစ်ယောက်ကို မြင်နိုင်ဖို့မလွယ်၊ ဤ နယ်မြေအတွင်းတွင် ရေတိမ်မြစ်များ အများအပြားရှိ၍ တစ်နှစ်လျှင် လ အနည်းငယ်ကြာမျှ ရေခန်းခြောက်နေတတ်ပြီး ကျန်အချိန်များတွင် ရွံ့နစ်များ ထူထပ်နေတတ်သည်။

အထီးကျန်နိုင်လှသော ယင်းဒေသတွင် ပေါနီဖော့တောင်သည် မြောက်ဘက်မှနေ၍ ပိတ်ကာထားသဖြင့် မြစ်မသည် တောင်အရပ်သို့ ဦးတည်ပြီးစီးဆင်းသည်။ ယင်းပတ်ဝန်းကျင်အတွင်း၌ အနောက်တောင်ဘက်ရှိ ဒေါ်ခွဲစီးတီးမှ အရှေ့မြောက်ဘက်ရှိ လားနက်ခံတပ်ဆီ သွားရာကြားတစ်နေရာသည် လူတစ်ယောက်သို့မဟုတ် နွားအုပ်တစ်အုပ် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားနိုင်သော နေရာဖြစ်သည်။

အကယ်၍ လင်းယုန်ငှက်တစ်ကောင်သည် မိုးကောင်းကင်အမြင့်ကြီးမှ နေ၍ ပျံဝဲပြီး အောက်ဘက်သို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်မည်ဆိုပါက- မြစ်ကွေ့တစ်နေရာ အနိမ့်ဆုံးပိုင်းတွင် မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ လှုပ်ရှားသွားနေသော ချီယန်နီ အင်ဒီးယန်း အုပ်စုတစ်စုကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ရပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍ ထိုလင်းယုန်ငှက်သည် အောက်သို့အနည်းငယ်ခိုဆင်းပြီး အနောက်တောင်ဘက်သို့ ပျံသန်းမည်ဆိုပါမူ လားများနှင့်ချီတက်နေသည့် မြေလျင်တပ်မှ တပ်ခွဲကို မြင်ရလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ယင်းတပ်ခွဲသည် အာကင်ဆတ်မြစ်၏ ရေတိမ်ရာ နေရာတစ်နေရာမှ ဖြတ်ကူးပြီး အရှေ့မြောက်သို့ ဦးတည်ရွေ့လျားလျက်ရှိသည်ကိုပါ တွေ့ရလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ထို့ပြင်လည်း ဒေါ်ချီ ခံတပ်မှ ထွက်လာသည့် တပ်ခွဲတစ်ခွဲနှင့် ဟော်ဝစ်ဇာအမြောက်နှစ်လက်ကိုပါ မြင်တွေ့လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ လင်းယုန်ငှက်သည် မြောက်ဘက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပျံသန်းသွားခဲ့ပါမူ ဝေါလေ့စ်ခံတပ်မှထွက်လာပြီး အရှေ့တောင်ဘက်ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ချီတက်သွားနေသော မြင်းတပ်တစ်တပ်ကို မြင်ရမည်မှာ မလွဲပေ။

ဤလွင်ပြင်တစ်ကြောတွင် အင်ဒီးယန်းများ၏ သတင်းသည် ပျံ့နှံ့လျက်ရှိသည်။ နွားခြံကြီးများမှ လူများသည် ခြံများကို ပိတ်ကြဆိုကြသည်။ သေနတ်များကို တိုက်ကြချွတ်ကြ ကျည်ထည်ကြသည်။

မာရေးသည် သူ့မြင်းကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် နှင်လျက်ရှိသည်။ သူ့စိတ်တွင် ချီယန်နီများကို မိဖို့သာ စိတ်စောလျက်ရှိသည်။ ဒီည ဒါမှမဟုတ် မနက်ဖြန် ဒီနှစ်ရက် တစ်ရက်တွေ့မှာ ပဲဟု တွေးသည်။ 'တွေ့ကြရင်တော့ အရပ်သားတွေ ထွက်ပြေးချင်ပြေးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဝင်တိုက်ချင်တိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မိန်းမတွေကို မသတ်အောင်တော့ တားမှဖြစ်မှာ' ဟုလည်း တွေးသည်။

လမ်းပြအဘိုးအိုသည် အလွန်ခွဲကောင်းလှသည်။ စိတ်ရှည်သည်။

နားမျက်စိနှင့် နှာခေါင်းများကို တစ်ချက်ကလေးမှ အအားမထား။ ဗိုလ်ဂတ်လိုက သူ့ဘေးသို့ရောက်အောင် သွားပြီးမေးသည်။

'နီးလာပြီးလား အဘ'

'သူတို့အနံ့လေထဲမှာ ပါလာနေတယ်'

'လမ်းပြ လုပ်လာတာကြာပြီလား'

'အေး... ကြာပြီ၊ အခုဆိုရင် ငါအသက် ခုနှစ်ဆယ် ခြောက်နှစ်ရှိသွားပြီ၊ လမ်းပြလုပ်တာ အနှစ်လေးဆယ် ကြာခဲ့တယ်။ ငါ့အနေနဲ့ အင်ဒီးယန်တစ်ယောက်ကိုမှ မသတ်ခဲ့ဖူးဘူး'

တစ်နေရာတွင် တပ်သားများ နားကြာသည်။ ထရပ်စ်တို့ တပ်နှင့်ပါလာသည့် ရိက္ခာများကို ဝဝလင်လင်စားကြရသည်။ ဤအစိုက်တွင် လမ်းပြအဘိုးအိုသည် ရှေ့သို့ထွက်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူပြန်ရောက်လာသည်။

'သူတို့ကို တွေ့ခဲ့ပြီ၊ ဟိုဘက်မှာ'

'ဘယ်မှာလဲ'

'ဟိုဘက်မှာ၊ ညအိပ်ကြလိမ့်မယ်'

'ဘယ်လောက်ဝေးလဲ'

'သုံးမိုင်၊ မိန်းမတွေရော ကလေးတွေရော ပါတာကိုး၊ တကယ့်တိုက်ပွဲနဲ့

တော့ တွေ့ကြရဦးတော့မယ်'

'သေချာရဲ့လားပေါ့ရာ'ဟု မာရေးကထပ်မေးသည်။

'ငါ့မှာ မျက်လုံးပါတာပဲကွာ'

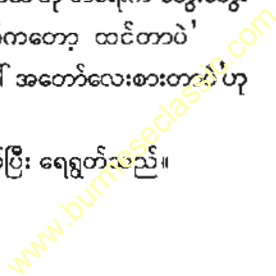
နေသည် အနောက်ဘက်သို့ နိမ့်ဆင်းလျက်ရှိ၏။ အလင်းရောင်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အားနည်းစပြုလာသည်။ နေဝင်ဆည်းဆာချိန်သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ထရပ်စ်သည် သူ့မြင်းကို မာရေးနှင့် ဝင်တို့အနီးသို့ စီးလာပြီး ဘေးချင်းယှဉ်၍ လိုက်သည်။

'ဒီညအိပ်မယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ထင်တယ်'ဟု မာရေးက တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။ 'သူတို့သိနေတယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ'

'ဗိုလ်ကြီးမာရေးက အင်ဒီးယန်းတွေအပေါ် အတော်လေးစားတာပဲ'ဟု

ထရပ်စ်က မှတ်ချက်ချသည်။

'လေးစားတယ်'မာရေးက သံယောင်လိုက်ပြီး ရေရွတ်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က အင်ဒီးယန်းတွေ၊ အဲဒါကို ဗိုလ်ကြီး သိနေသားပဲ'

'အင်း- ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်သိတယ်'ဟု ပြောကာ မာရေးက ခေါင်းညိတ်သည်။

'မကြာခင် မှောင်တော့မယ်'ဟု လမ်းပြပျောက် သတိပေးသည်။ 'မမှောင် ခင်ဝင်တာကောင်းမယ်'

မာရေးကတော့ တွေးလျက်ရှိသည်။

'နောက်ကျနေပြီ'ဟု ဝင့်က သူ့နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

'သွားကြမယ်'ဟု မာရေးက ထရပ်စ်အား လှမ်းပြောသည်။ မြေလျင်တပ် ကို စစ်ကူအဖြစ် ခေါ်ခဲ့ပါ။ သူတို့ထွက်သွားမယ့် အရိပ်အယောင်တွေ့ရင် ကျွန် တော်တို့ ဝင်တိုက်မယ်'

'ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရင်ကော'ဟု မတ်စတာဆန်က ပြောသည်။

'မြေလျင်တပ်နဲ့နေခဲ့'ဟု မာရေးက သံပြတ်နှင့်ပြောသည်။

လူနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စူးစူးရှဲရှဲ ကြည့် နေကြသည်။ ထို့နောက် မတ်စတာဆန်က ခေါင်းညိတ်သည်။ မျက်နှာက ပြုံးနေ သော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ မကျေနပ်။ မာရေးက သူ့တပ်အား ချီတက်ရန် အမိန့်ပေးသည်။ လမ်းပြအတိုးအိုသည် မာရေးနှင့်အတူ ရှေ့ဆုံးမှ။ ဝင့်က မာရေး ၏ လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

'ဒါပေမယ့် သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို စတိုက်တာမဟုတ်တော့...'

မာရေးက စိတ်မကောင်းသံဖြင့် ဝင့်အားရှင်းပြသည်။ ဝင့်က နားလည် ပါသည်ဟူသော သဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

'ခင်ဗျားအနေနဲ့ သူတို့ကို ကိုယ်နဲ့တန်းတူထားပြီး လူလို သူလို မစဉ်း စားသင့်ဘူး'ဟု ဝင့်က ပြောသည်။

ကင်းသမားများ ပြန်ရောက်လာသည်။ 'သူတို့ကို တွေ့ခဲ့တယ် ဗိုလ်ကြီး' ဟု မာရေးထံ သတင်းလာပို့သည်။ 'ချောင်းကမ်းပါးပေါ်မှာ စခန်းချနေကြတယ် ကတုတ်ကျင်းတွေလဲ တူးထားကြတယ်'

'ကတုတ်ကျင်းတူးတဲ့ အတတ်ပညာကို သူတို့ဘယ်က သင်လာလိမ့်၊ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့ဩလို့မဆုံးဘူး'ဟု ဝင့်က မှတ်ချက်ချသည်။

'ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဒီကောင်တွေ မလွတ်တော့ပါဘူး၊ မနက်ကျမှ ဝင်တိုက် မယ်'ဟု မာရေးကပြောသည်။

'ဒါဆိုရင်တော့ ထရပ်စ်က ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး'

'သူတို့ ဂရုစိုက်စရာမလိုပါဘူး၊ ဒီည ဒီမှာ စခန်းချမယ်လို့ ရဲဘော်တွေကို ဆပြလိုက်ပါ'

x x x

မာရေးသည် တစ်ညတာ ထပ်နားမည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ထရပ်စ်အား ရှင်းပြသင့်သည်များကို လုံးဝရှင်းမပြခဲ့ပေ။ သူက ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ခရုင့်နှုတ်ပိတ် လုပ်နေလေလေ ထရပ်စ်က ဒေါပူလေ။ ဤသို့ဖြင့် ထရပ်စ်သည် မာရေးအား ပြစ်တင်ဝေဖန်ခြင်းပြုသည်။ ထရပ်စ်ဘက်မှ ပြော၍ အားရလောက် သော အခါတွင်မူ မာရေးက လေသံခပ်အေးအေးဖြင့် ပြောသည်။

'ခင်ဗျားတွေ့သမျှ အားလုံးကို အစီရင်ခံစာတစ်စောင် ရေးချင်တယ်ဆို ရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရေးပါ'

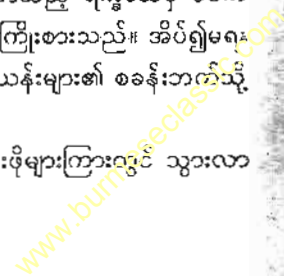
'ကျွန်တော်ကတော့ ရေးရမှာပဲ'

'မနက်ကျရင် ကျွန်တော်တို့ သူတို့ကို ဝင်တိုက်မယ်'

ထရပ်စ်အဖို့ မာရေးပြောသည့်အတိုင်း လိုက်နာမည်ဆိုက လိုက်နား မလိုက်နာ၍ မိမိသဘောအတိုင်းလုပ်မည်ဆိုပါမူ မိမိ၏ တပ်ခွဲတစ်ခွဲတည်းနှင့် ဝင်တိုက်ရုံသာရှိတော့၏။ သူ့အနေဖြင့် ဤတစ်ညစောင့်ရမှတစ်ပါး အခြားရွေးစရာ လမ်းမရှိတော့ပေ။

ဤအတောအတွင်းတွင် မာရေး၏ လူများသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေကြသည်။ လှည်းကြီး ဆယ့်နှစ်စီး ထပ်မံရောက်လာသည်ကိုပင် မသိကြပေ။ လှည်းရှစ်စီးမှာ ဒေါ်ချစ်တပ်မှ ရိက္ခာလှည်းများဖြစ်၍ လေးစီးမှာ ရီနို ခံတပ်ရှိ မစ်ဖီနားထံမှ စေလွှတ်လိုက်သော လှည်းများဖြစ်၏။ စခန်းထဲသို့ လှည်း နှား ဝင်လာသည့်အခါ မာရေးနိုးလာသည်။ ပါလာသည့် ရိက္ခာထဲမှ ဝိစကီ ဘစ်ခွက် နှစ်ခွက်သောက်အပြီးတွင် ပြန်၍အိပ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ အိပ်၍မရ နှုတ်ချင်း အိပ်ရာမှထကာ သူ့မြင်းကိုပြင်၍ အင်ဒီးယန်းများ၏ စခန်းဘက်သို့ နီးလာခဲ့သည်။

မီးဖိုများသည် တောက်လောင်နေဆဲ။ မီးဖိုများကြားတွင် သွားလာ

လှုပ်ရှားနေကြသည့် အမျိုးသားများ။ သူတို့က မိမိအား မြင်နေကြသည်ကို မာရေ
သတိထားမိသည်။ သူတို့စခန်းတွင်းသို့ မိမိဝင်သွားပြီး တရင်းတနီး နှုတ်ဆက်
မည်ဆိုပါမူ။ မာရေသည် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်မျှထိုင်၍ ရောက်တတ်ရာရာများကို
တွေးနေသည်။ ထို့နောက် မြင်းကိုစီး၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

သူကိုယ်တိုင်ပင် အရုဏ်မတတ်မီ ထရပ်စ်အားနှိုးသည်။

'ကျွန်တော်မနေ့ကအဖြစ်အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး' ဟု မာရေက
တောင်းပန်စကားပြောသည်။ 'ကျွန်တော်အခုပဲ သူတို့စခန်းနားက ပြန်လာတာ။
ဒီကောင်တွေ မသွားကြသေးဘူး။ သိပ်ပင်ပန်းကုန်ပြီလို့ ထင်တယ်'

အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေသော ထရပ်စ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

'ကျွန်တော်တို့ ခြေကျင်ပဲ ဝင်မဖြစ်မယ်' ဟု မာရေက ဆက်ပြောသည်။

'သူတို့မှာ သေနတ်တွေ လူစေ့တက်စေ့လောက်ပါကြတယ်။ ကျည်ဆန်တော့
သိပ်ပါပုံမချဘူး။ သူတို့က သေနတ်ကို ဘယ်လိုအသုံးချရမယ်ဆိုတာ သိနေကြ
တယ်။ သူတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဝံပုလွေငယ်ဟာ အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်နဲ့ မတူဘူး။
ကျွန်တော်တွေ့ဖူးခဲ့သမျှ အင်ဒီးယန်းတွေထဲမှာတော့ အတော်ကလေး ထူးခြား
တယ်'

မြင်းတပ်နဲ့ မဝင်ဘူးလား' ဟု ထရပ်စ်က စကားစသည်။

'မဝင်ဘူး။ အရင်တစ်ကြိမ် အဲဒီနည်းသုံးခဲ့ပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်ဘက်က
လူတော်တော်ကျတယ်။ ဗိုလ်လေးတစ်ယောက်နဲ့ တပ်ကြပ်တစ်ယောက်တောင်
ပါသွားတယ်။ သူတို့ကို တိုက်ဖို့ တစ်နည်းပဲရှိတော့တယ်။ မြင်းတွေနဲ့ ဝင်မယ်
ဆိုရင်လဲ အဟန့် အတားတစ်ခု ရှိနေတယ်။ စခန်းထဲမှာ မိန်းမတွေနဲ့ ကလေး
တွေက အများကြီးရှိနေတယ်။ သူတို့ကို မထိခိုက်စေချင်ဘူး'

'ကျွန်တော့် အတွေ့အကြုံအရ ပြောရရင်တော့ အခုဟာ ပထမဆုံး
အကြိမ် အင်ဒီးယန်းတွေနဲ့ တွေ့ဖူးတာမဟုတ်ဘူး' ဟု ထရပ်စ်က ပြောသည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအုပ်စုက
အလွယ်တကူနဲ့ အသေခံကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူတို့က သေချင်
နေတဲ့လူတွေ။ အဲဒါကို ခင်ဗျားသဘောပေါက်စေချင်တယ်။ အခုဟာ သူတို့က
စစ်ပွဲကို လိုလားပြီး ထွက်တိုက်နေကြတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရဲ့အိမ် သူတို့ရဲ့ ဇာတီ
ရပ်ရွာကို ပြန်ကြတာ။ ပေါင်ဒါမြစ်နယ်မြေကို ပြန်ကြတာ။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စဆိုတာ

သူတို့သိတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ဒီကိစ္စကို လုပ်ဖို့ အတွက် ဘာကိုမှမကြောက်ကြဘူး။
သူတို့ကိုယ် သူတို့ သေလူတွေလို တွက်ထားပြီးသား'

ထရပ်စ်က ပခုံးများကို တွန့်သည်။

'ကျွန်တော့်တပ်ခွဲက ရှေ့ကတက်ရမလား၊ စစ်ကူအဖြစ် နေရမလား'

'ကျွန်တော့်တပ်ရဲ့ အကူအဖြစ်ပဲနေပါ။ မတ်စတာဆန်နဲ့ သူ့အရပ်
သားတွေကို ခင်ဗျားက တာဝန်ယူပြီး ထိန်းထားပေးပါ'

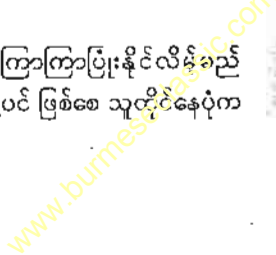
ထရပ်စ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ မာရေသည် သူ့လူများထံ ပြန်လျှောက်
လာသည်။ ဝင့်အား နှိုးရန်၊ ခရာသမားအား နှိုးရန်နှင့် စိုစွတ်အေးမြသော
မြက်ပင်များကြား၌ရပ်၍ နောက်တစ်ကြိမ် ဖြစ်ပွားလာမည့် ဖြစ်ရပ်များကို စောင့်
ကြည့်ရန်ဖြစ်သည်။

x x x

သူတို့သည် လှည်းများနှင့် ချောင်းငယ်ဆီသို့ ဆင်းလာကြသည်။
မာရေက အင်ဒီးယန်းများနှင့် နီးနိုင်သမျှနီးအောင် ချည်းကပ်မည်ဟု စိတ်ကူး
ထားသည်။ ထုထည်ကြီးမားသော လှည်းကြီးများအား သူတို့၏ အကာအကွယ်
များအဖြစ် အသုံးချမည်ဟုလည်း ကြံစည်ထားသည်။ သူသည် လှည်းကြီးများ
ကို စက်ဝိုင်းတစ်ခုသဖွယ် စီထားလိုက်ပြီး ချောင်းထဲသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

အင်ဒီးယန်းများသည် ကတုတ်ကျင်းထဲမှနေ၍ အသင့် စောင့်နေကြ
သည်။ မိန်းမများ၊ ကလေးများနှင့် မြင်းများသည် သူတို့နောက်ဘက်တွင်
ရှိနေကြသည်။ ကတုတ်ကျင်းများတူးစဉ်က ထွက်လာခဲ့သော မြေကြီးများသည်
သူတို့အတွက် အကာအကွယ်များဖြစ်နေသည်။ ဝိုးတဝါးရှိနေသော အလင်းရောင်
ဖြင့် အင်ဒီးယန်းတချို့၏ မျက်နှာများကို မြင်နေကြရသည်။ မျက်နှာထားများ
သည် တည်ငြိမ်လွန်းလှ၏။ ဘာသံမှမကြားရ။ သူတို့၏ ခေါင်းဆောင် ဝံပုလွေ
ငယ်ကတော့ ကတုတ်ကျင်းတစ်ခု၏ အစွန်း၌ထိုင်၍ ဆေးတံသောက်နေသည်။
သူပြုံးနေသည်ဟု မာရေကထင်သည်။ အလွမ်းဆေးနေသဖြင့် သေသေချာချာတော့
မမြင်ရ။

အကယ်၍ သူပြုံးနေပါက နောက်ထပ်ကြာကြာပြုံးနိုင်လိမ့်မည်
မဟုတ်ဟု မာရေက စိတ်ထဲကပြောမိသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူတို့ငံနေပုံက
တော့ အေးဆေးတည်ငြိမ်လှ၏။

မာရေးက သူ့လူများအား လှည်းကြီးများနောက်တွင် သေနတ်တစ်ကမ်းကွာခြား၍ နေရာချထားပေးသည်။ လှည်းကြီးများ အားကပ်၍ နေရာယူထားကြသော ရဲဘော်များ၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လားများသည် လှုပ်လှုပ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြစ်နေကြသည်။ လှည်းသမားများက လားများအား ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းကြသည်။ တိုက်ပွဲဖြစ်၍ သေနတ်သံများကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဤလားများက ကန့်လန့်ကန့်လန့် လှုပ်ကြတော့မည်ဟု ညည်းကြသည်။ မြင်းတပ်သားများသည် သေနတ်များကို အသင့်အနေအထား ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။

သူတို့၏ နောက်ဘက် ကိုက်သုံးဆယ်ခန့်အကွာတွင် ထရပ်စ်သည် သူ့လူများအား တိုက်ပွဲအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကာ နေရာချထားလျက်ရှိ၏။ တပ်သားများ၏ နောက်တွင်မူ မတ်စတာဆန်တို့၏ အရပ်သားတပ်ဖွဲ့များ။

ဝင့်၏ မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်။ မာရေးက ပြုံး၍ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြသည်။ ဝင့်ကခရာသမားအား လက်နှင့်တို့၍ အချက်ပေးသည်။ ခရာသည် စူးစူးရှရှ ပေါ်ထွက်လာသည်။ မြက်ပင်ရှည်ကြီးများကြားမှ လန့်ဖြန့်ဖြဲ ပျံထွက်လာကြသည့် ငှက်အုပ်။

မြင်းတပ်သားများသည် လှည်းကြီးများကြားမှ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ချီတက်သွားကြသည်။ သူတို့ရှေ့မှ မာရေးသည် နောက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ ဘေးတစ်ဖက်တွင် ဝင့်နှင့် သူ့တပ်သားများ။ တစ်နေရာတွင်မူ လမ်းပြအတိုးအို။

မာရေး၏ နှလုံးသားသည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက်ရှိသည်။ သူ့ပါးစပ်သည် ခြောက်သွေ့နေသည်။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ အင်ဒီးယန်းတို့၏ စခန်းနှင့် အလွန်နီးကပ်လာပြီဖြစ်၍ ဆေးတံဖွာလိုက်တိုင် ပိန်လိုက် ဖောင်းလိုက် ဖြစ်နေသည့် ဝံပုလွေငယ်၏ ပါးများကိုပင် မြင်နေရပြီ။ ပြီးတော့ ကတုတ်ကျင်းများထဲမှ ပြုထွက်နေသည့် အင်ဒီးယန်းတို့၏ ဦးခေါင်းများ။

‘ပစ်’

မာရေး၏ အမိန့်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သေနတ်သံများသည် သောသောညံသွားသည်။ တပ်သားအားလုံးခါးများကို ကုန်း၍ ရှေ့သို့ အပြေးအလွှား ချီတက်နေကြသည်။ ထိုနောက် ချီယန်နီများဘက်မှ ပစ်ခတ်လိုက်

သည့် သေနတ်သံများ...။ ကတုတ်ကျင်းပေါ်မှ ခေါင်းဆောင်ဝံပုလွေငယ်ကတော့ နည်းနည်းကလေးမျှပင် လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။

မာရေးသည် သူတစ်ယောက်တည်း ထီးထီးကြီးရပ်နေသည်။ ဝင့်က သူ့ဘက်လှည့်၍ အော်ပြောနေသည်။ ဘာတွေ ပြောနေမှန်း သူမသိ။ သူ့ရပ်နေသော နေရာသည် ချီယန်နီတို့၏ ကတုတ်ကျင်းနှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ကွာလိမ့်မည်။ သူ့ရဲဘော် များသည် မြက်ပင်ကြား၌ ဝပ်နေကြသည်။ သူကတော့ မားမား မတ်မတ်ကြီးရပ်လျက်...။ ဝံပုလွေငယ်သည် သူ့ပါးစပ်မှ ဆေးတံကို ချွတ်လိုက်သည်။ မာရေး၏ အာရုံသည် သူ့ကိုယ်ထဲ၌သာ နစ်ဝင်နေသည်။ သူသည် အပျင်းပြေလမ်းလျှောက်နေသည့် လူတစ်ယောက်သဖွယ် နောက်သို့ လှည့်၍ ပြန်လျှောက်လာသည်။

‘ခင်းဗျားရူးနေသလား...။ ဘာပြုလို့မဝပ်တာလဲ’ဟု ဝင့် ကအော်သည်။

ထိုအခါကျမှ မာရေးတွင် သတိပြန်ဝင်လာသည်။ မြက်ပင်များကြားသို့ လှဲချလိုက်ပြီး တစ်ဘက်သို့ လှိမ့်သွားသည်။ တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် လှိမ့်သွားနေခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်စုံတစ်ခုရစ် နေသဖြင့် အလိုမရှိရပ်လိုက်သည်။ ရဲဘော်တစ်ဦး...။ အသားစမ်း ကြည့်သည်။ သေနေပြီ။

မားရေးသည် အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်နေသော ရဲဘော်များနောက်မှ နေ၍ ဝင့်ထံသို့ ရောက်သည်အထိ တွားသွားသည်။ ဒဏ်ရာရထားသည့်လက်ကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် ချည်ရန်အားထုတ်နေသော ဝင့်အား ကူ၍ ချည်ပေးသည်။ မြက်ပင်များကြားတစ်နေရာမှ ရဲဘော်ကင်ဘမ်၏ အော်ခေါ်သံသည် သေနတ်သံများ ကြားမှ တိုးထွက်လာနေသည်။

‘ဗိုလ်ကြီးမာရေးဗိုလ်ကြီးမာရေး’

‘ဘာလဲဟေ့’

‘ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဆက်တက်ရမလား’

‘မတက်နဲ့၊ အဆက်မပြတ်ပစ်ပေး’

မာရေးက သတိထား၍ ထကာ ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်သည်။ ကတုတ်ကျင်းပေါ်တွင် မီးခိုးငွေ့များ ဖုံးနေသည်။ ကတုတ်ကျင်းပေါ်တွင် ဝံပုလွေငယ်မရှိတော့။

ဂတ်လိုထံမှ ခေါ်သံ...။

'ဗိုလ်ကြီးမာရေး'

'ဘာလဲဟေ့'

'ဗိုလ်ကြီးထရပ်စ်က တပ်သားတစ်ယောက် လွတ်လိုက်တယ်၊ အရပ်

သားတွေ မရှိတော့ဘူးတဲ့'

'ကောင်းတာပေါ့ကွာ'

ဝင့်က ဝပ်နေရာမှ ထကာ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။

'ဘုရား...ဘုရား...အရူးတွေပါလား' ဟု အလန့်တကြား ရေရွတ်သည်။

မာရေးက လှမ်းကြည့်သည်။ အရပ်သားတပ်ဖွဲ့သည် အရှေ့ဘက်

မိုင်ဝက်ခန့်အကွာနေ၍ ချောင်းကိုဖြတ်နေကြသည်။ မြင့်မားလှသော ကမ်းပါးကို

ဘေးတစ်ဘက်မှတက်၍ ချီယန်နီများအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် အားထုတ်နေ

ကြခြင်းဖြစ်၏။ ချီယန်နီများကလည်း သူတို့လုပ်ပုံကိုမြင်ကြဟန်တူ၏။ သူတို့

စခန်းမှ နေ၍ မြင်းပုများဖြင့်လေးကိုင်းသတ္တန်ဖြန့်၍ ဆင်းလာကြသည်။

အရပ်သားတပ်ဖွဲ့နှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံမိကြလေပြီ။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အင်ဒီးယန်းများ

ဘက်မှ အသားစီးရသော တိုက်ပွဲဖြစ်၏။ အရပ်သားတပ်ဖွဲ့သည် နောက်သို့ ဆုတ်

နေကြရသည်။ ချီယန်နီများက သူတို့အား အပေါ်စီးဖြင့် မောင်းထုတ်ပစ်ကြသည်။

'မြင်းတွေပေါ် ပြန်တက်' ဟုမာရေးက သူ့တပ်သားအား အမိန့်ထု

သည်။

မာရေးတို့နှင့် ထရပ်စ်၏ တပ်သားများသည် ချောင်းထဲတွင်

ဆုံမိကြသည်။ 'ကျွန်တော် အရပ်သားတွေကို သွားကူလိုက်ဦးမယ်' ဟုမာရေးက

ထရပ်စ်အား လှမ်းပြောသည်။ ထရပ်စ်သည်သူ့ တပ်သားများနှင့် ကတုတ်

ကျင်းများဆီသို့ အပြေးအလွှားတက်သွားနေကြသည်။ ချီယန်နီကတုတ်

ကျင်းများဆီမှ ပစ်ခတ်နေသည့် သေနတ်ကျည်ဆန်များ လက်ချက်ဖြင့်ထရပ်စ်၏

တပ်သားများကျနေသည်ကိုမြင်ကာ မာရေး၏ ရင်ထဲတွင် မသက်မသာ ဖြစ်နေမိ၏။

အရပ်သားတပ်ဖွဲ့သည် ပြိုကွဲသွားခဲ့လေပြီ။ သေသူများနှင့် ဒဏ်ရာ

ရသူများအား စွန့်ပစ်၍ထားခဲ့ကာ၊ အားလုံးထွက်ပြေးတုန်ကြသည်။ 'ဒေါ်ချစ်မိတ်

မြို့သူမြို့သားများအတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသည်အထိ ပြောစမှတ်ပြုကြ

သည့် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲပေတည်း။

မာရေးသည် သူ့မြင်းတပ်နှင့်အတူ ချီယန်နီတို့၏ ကတုတ်ကျင်းကို

အတင်းဝင်သည်။ သို့သော်လည်း ချီယန်နီများသည် မြင်းပုများပေါ်တွင်

ရောက်နေကြပြီ။ သူတို့သည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကာ ထွက်ပြေး

သွားကြသည်။ အားလုံးတစ်စုတစ်ဝေးတည်း ထွက်ပြေးကြခြင်းဖြစ်၏။ မာရေးတို့

လူစုအား အဟန့်အတားပြုရန်အတွက် လူအနည်းငယ်မျှသာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

x x x

ချောင်း၏အောက်ဘက် မိုင်ဝက်ခန့်ခရီးတွင် ခဲယမ်းမီးကျောက်များ

တင်လာသည့် လှည်းတစ်စီးမှောက်သွားသည်။ အရပ်သားတပ်ဖွဲ့ဝင်များအား

လိုက်လံတိုက်ခိုက်သည့် အင်ဒီးယန်းအုပ်စုနှင့် ပက်ပင်းပါတိုးသည်။ မှောက်

နေသော လှည်းပေါ်သို့ အလှူအယက်တက်ကာ လက်နက်များနှင့် ကျည်ဆန်

များကို သယ်နိုင်သလောက် ယူသွားကြသည်။

ထရပ်စ်သည် သူ့လူများအား ပြန်လည်စုစည်းနေသည်။ မတ်စတာ

ဆန်နှင့် ကျန်နေသေးသည့် အရပ်သားတပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့လည်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်

ပြန်ရောက်လာကြသည်။ လားလှည်းကြီးများသည်လည်း တစ်စီးပြီးတစ်စီး ပြန်

ရောက်လာကြသည်။

ထရပ်စ်သည် ချီယန်နီများ၏ ကတုတ်ကျင်းဆီသို့ မြင်းကို စိုင်းသွား

သည်။ ကတုတ်ကျင်းထဲ၌ လဲကျသေဆုံးနေသော ချီယန်နီအလောင်းနှစ်လောင်းကို

နိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။

x x x

မြင်းတပ်သည် ထွက်ပြေးသွားကြသည့် ချီယန်နီများနောက်သို့

မွန်းတည့်ချိန်အထိ လိုက်လံတိုက်ခိုက်ကြသည်။ မြင်းပေါ်မှာဆိုလျှင် ချီယန်နီ

များသည် သူ့ရဲများနှင့်တူ၏။ မြင်းစီးကျင်လည်လိုက်ပုံမှာ အံ့မခန်းဖြစ်သည်။

လှည့်ကာပတ်ကာ ကွေ့ကာကောက်ကာ ဘယ်ပြောင်းညာလူး နည်းမျိုးစုံသုံး၍

နီးတတ်ကြသဖြင့် သူတို့အား ထိမှန်အောင်ပစ်ဖို့မလွယ်။ ကောင်းကင်တွင်

လွှဲနေသည့် ငှက်များကို ပစ်ရခတ်ရသည်ထက်ပင် ခက်ခဲ၏။

မွန်းတည့်ချိန်တွင် မာရေးသည် သူ့လူများအားပြန်ဆုတ်ခိုင်းသည်။

ချီယန်နီများကတော့ ကျောက်လုံးကြီးများပြန်ကြနေသည့် တောင်ကုန်းတစ်ခု

ပေါ်တွင် စခန်းချနေကြလေပြီ။ မာရေးနှင့် သူ့တပ်သားများသည် ပင်ပန်းနွမ်း

ဟိုက်စွာဖြင့် မြင်းပေါ်မှဆင်းလာကြသည်။ သူတို့အားလုံးရွေးသံရွှေဖြင့် ညစ်ပတ်ပေရေလျက်ရှိကြသည်။ ဝင့်သည်လက်မှတ်တီးကို ဖြုတ်ထားသည်။ ဂတ်လိုမှာ သူဦးထုပ်ဘယ်နေရာ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်မသိ။ အိုဟိုင်းအိုး ပြည်နယ်သား ဘေလီ တစ်ယောက်မှာမူ ရင်ဘတ်တွင် မြားတန်းလန်းဖြင့် သေလုမျောပါးဖြစ်နေပြီ။ တစ်ချိန်လုံး မြက်ခင်းပြင်ကြား၌ လှဲနေရသော ဘေလီသည် မကြာခင်မှာပင် အသက်ကုန်သွားသည်။ သူ့အလောင်းကို မြက်ပင်ရည်ကြီးများကြားတွင် မြှုပ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် ချီယန်နီများအား နောက်တစ်ကြိမ် ထိုးစစ်ဆင်၍ တိုက်ခိုက်ကြပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း သူတို့ပင်တပ်လန်ကာ ပြန်ဆုတ်ကြရသည်။ အနောက်စူးစူးသို့ ရှေ့ရှု၍ ထွက်ခွာသွားကြသော အင်ဒီးယန်းများနောက်သို့ အမောတကော လိုက်ကြသည်။ မာရေးတို့၏ မြင်းကြီးများမှာ အကောင်ကြီးသော်လည်း အင်ဒီးယန်းများ၏ မြင်းပုများလောက် ဇွဲမရှိ၊ ခံနိုင်ရည်မရှိ။ စီရမည်ဟူသောစိတ်ဖြင့် အားသွန်ခွန်စိုက် လိုက်သော်လည်း မရတစ်ခါတရံတွင် သူတို့သည် အင်ဒီးယန်းများနှင့်တစ်မိုင်ခန့်ကွာ၍ တစ်ခါတရံ တစ်မိုင်မက ကွာသွားတတ်သည်။ တစ်ခါတရံတွင်မူ တစ်မိုင်မျှပင်မကွာ နီးလာပြီဟု ထင်မှတ်ရ၏။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးကျတော့ မမိ။

ဤသို့ဖြင့် နေဝင်သွားသည်။ ချီယန်နီများ စခန်းချ ရပ်နားကြပြန်သည်။ မြင်းတပ်သားများသည်လည်း မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းသက်ခွင့်ရကြပြန်သည်။ ထိုအခါ မြေပြင်ထက်သို့ အရပ်ကြီးပျက်ထိုင်ချကာ ထုံကျင်ကိုက်ခဲနေသည့် မြေသလုံးများကိုနှိပ်နယ်ပေးနေကြရသည်။ သူတို့နား၌ရပ်နေကြသော မြင်းများသည် အသက်ပင်မှန်မှန်မရွံနိုင်။

'ဒီကောင်တွေ လူတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား' ဟုမာရေးက ဝင့်အားပြောသည်။
'သူတို့ကို ထပ်တိုက်ဦးမယ်မဟုတ်လား'
'တိုက်ရမှာပဲ၊ မနက်ကျမှ တိုက်မယ်'
'မနက်ဆိုရင်တော့ ဒီကောင်တွေ ဒီနေရာမှာ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး'
ထိုအခါ မာရေးက ခေါင်းညိတ်သည်။

ထိုည ညဉ့်ဝက်ကျိုးချိန်တွင် ချီယန်နီများသည် စခန်းချနေသည့်နေရာမှ ထွက်ခွာကြသည်။ ခရာသမားက အိပ်မောကျနေသည့် တပ်သားများအားခရာသ

ပေး၍ နှိုးသည်။ မှောင်ကြီး မည်းမည်းထဲတွင် အိပ်မုန်စုံမွှားထကာ မြင်းများပေါ်သို့တက်သည်။ ခလုတ်တိုက်သူကတိုက်၊ လဲသူကလဲ။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် မြင်းများကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာနှင်နိုင်ကြသည်။ မာရေးက နောက်တစ်ကြိမ် ရပ်နားဖို့ အမိန့်ပေးပြန်သည်။ တပ်သားများသည် ပတ်ဝန်းကျင်မှ အသံများကို နားစွင့်ကြသည်။ သူတို့မြင်းများ၏ အသက်ရွသံများမှတစ်ပါး အခြားဘာသံမှ မကြားရ။ ထို့နောက် အထီးကျန်နိုင်နေဟန်တူသည့် ကိုယိုတီဝံပုလွေတစ်ကောင်၏ အူသံ။

x x x

www.burmeseclassic.com

အပိုင်းခုနစ်

အောက်တိုဘာ ၁၈၇၈

တရားမျှတမှု

ဒေါ်ချစ်တပ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသော ခြေကျင်ခရီးသည်ခြောက်ဦးက သူတို့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ပြောပြသည်။ ပြောပြရာ၌ သတိအလွန် ထား၍ စကားလုံးများကိုရွေးချယ်၍ ဆုတ်ဆိုင်း...ဆုတ်ဆိုင်းနှင့်ပြောပြကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် 'ကျွဲမုဆိုးများ' ဖြစ်ကြသည်။ ကျွဲမုဆိုးများဟု ပြောရသော် လည်း 'အသားရှာမုဆိုး' မဟုတ်၊ 'သားရေရှာမုဆိုးများ' ဖြစ်၏။ ဤမုဆိုး နှစ်မျိုး သည် တစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုး မတူ၊ များစွာ ခြားနားသည်။ အသားရှာ မုဆိုးများသည် လူအများစားဖို့အတွက် ကျွဲများကို လိုက်လံသတ်ဖြတ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့ သတ်ဖြတ်ပုံများမှာ များပြားလွန်းလှခြင်း၊ ခဲယဉ်းပင်းပန်းစွာ အားထုတ်ရခြင်း စသည်များကြောင့် အချို့ဖြစ်ရပ်များသည် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ ဖြစ်လာကြရသည်။ ဤအမျိုးအစားထဲတွင် 'ဘတ်ဖဲလိုးဘစ်လ်' သည် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်၏။ ၁၃ သည် မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်နေကြသည့်အလုပ်သမားများအတွက် ကျွဲသား ပေးသွင်းသည့် တာဝန်ကို ယူခဲ့သူဖြစ်သည်။

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဘတ်ဖလိုးဘစ်လ်နှင့် အခြားအသား ရှာမုဆိုးများ သည် ထိုခေတ်အခါက အမေရိကန်နိုင်ငံတွင်းရှိ မြေပြန့်လွင်ပြင်များပေါ်၌ ကျွဲကောင်ရေ သန်းပေါင်းမည်မျှအထိ ကျက်စားနေခဲ့သည်ကို မခန့်မှန်းခဲ့ပေ။ သူတို့နေဖြင့်အသားရမူ တစ်ခုတည်းကိုသာ အာရုံစိုက်၍ လုပ်ခဲ့ကြရသဖြင့် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် လိုက်လံသတ်ဖြတ်ခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့အနေဖြင့် ကျွဲကောင်ရေ မည်မျှအထိသတ်ဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီဟူသော အချက်ကိုလည်း တွက်ဆစရာ မလိုသဖြင့် ခန့်မှန်းတွက်ဆခြင်းပင် မပြုခဲ့ကြပေ။

သို့သော်လည်း ကျွဲများသည် နှစ်အနည်းငယ်မျှအတွင်း မျိုးဆက်ပြုန်းလှနီးပါးအထိ သေကြေပျက်စီးခဲ့ရ၏။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် လျန်ကဲသည့် ဖြစ်ရပ် တစ်ခုပေတည်း။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်မှာ သားရေရှာမုဆိုးများကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့အလုပ်သည် သားရေရရှိသာ အဓိကဖြစ်ရာ၊ ကျွဲများကို ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ပြီး သားရေခွာယူရုံမျှသာဖြစ်၏။ အသားနှင့်အရိုးများကိုမူ သည်အတိုင်းပင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် အလွန်ကြီးမားလေးလံသော ဘီးတပ်လှည်းကြီးများဖြင့်ကျွဲအုပ်ကြီးများ နောက်မှတကောက်ကောက်လိုက်ကာ ကျွဲပစ်သေနတ်ကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ကြသည်။ အရပ်အနားမရှိဘဲ အပြိုင်အဆိုင် အလှူအယက်သတ်ပြီးရင်း သတ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ သားရေခွာသည့် အလုပ်မှာလည်း လွယ်ကူ၏။ ဗိုက်ကိုခွဲ၊ ခြေလေးချောင်းကို ခွဲပြီး၊ အရေကို ဆုတ်ခွာယူရုံသာဖြစ်သည်။ ကျွဲမီးကျင်သူတစ်ဦးအနေဖြင့် ကျွဲတစ်ကောင်သားရေကို ခုနစ်မိနစ်အတွင်း ရအောင်ဆုတ်ယူနိုင်၏။ ဤသို့ဖြင့် သားရေများသည် အလွန်ကြီးမားလှသော လှည်းကြီးထဲ၌တောင်ပုံ ရပ်ပုံ ဖြစ်နေတတ်သည်။

တစ်ထောင့် ရှစ်ရာ ခြောက်ဆယ်ပြည့်နှစ်များအတွင်း ကသားရေရှာမုဆိုးလုပ်ငန်းသည် အကြီးအကျယ်စီးပွားဖြစ်သော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီများတည်ထောင်ကြသည်။ ကျွဲလိုက်မုဆိုးများ ငှားကြခန့်ကြသည်။ ကျွဲရေဆုတ်သူများငှားကြ ခန့်ကြသည်။ သားရေရှာ ကျွဲလိုက်မုဆိုးတစ်ဖွဲ့လျှင် လှည်းအစီး လေးဆယ် ငါးဆယ်လိုက်ကြသည်။ နံနက်၊ နေ့လယ်နှင့် ည အချိန်ရှိသမျှ ကျွဲပစ်သေနတ်သံများ အဆက်မပြတ်ကြားနေရသည်။

ကွင်းပြင်ပေါ်၌ သေနေကြသည့် ကျွဲများ၏ အပုပ်နံ့များကို အတော်ဆေးဆေးမှ ရှုရှိုက်ကြရသည်။ ဝံပုလွေများသည်ပင်လျှင် ကုန်အောင်မစားနိုင်။ ဤသက်ပွဲ

ဗြတ်ပွဲမျိုးကို အရင့် အရင် အချိန်များက အမေရိက၌ မကြုံဖူးခဲ့ကြ။ သူ့သမိုင်းတွင် လူတို့ စားသောက်နိုင်သည့် အသားများ ပေါင်သန်းချီ၍ ပုပ်သိုးနေကြသည့် အဖြစ်သည် ယခင်ကရှိခဲ့ဖူးပါလေစ။ အဆမတန်များပြားလှသော ကျွဲအုပ်ကြီးများသည် ဤမျှလောက်များပြားသော ကျွဲသတ်သမားများနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ပုံ သည့် အခြေအနေသို့ပင် ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။

နောက်ငါးနှစ်မျှကြာသောအခါ ကျွဲများ ပါးရှားသွားခဲ့လေပြီးနောက် ဆယ်နှစ် အကြာတွင်မူ ကျွဲဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့ပေ။ ကျွဲနှင့်တူသော အရာဝတ္ထုဆို၍ သားရေရှာ မုဆိုးများ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးခဲ့ကြရသည့် သန်းပေါင်း ချီ၍ကျန်နေခဲ့သော ကျွဲခေါင်းခွံများသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အင်ဒီးယန်းများအဖို့ကား ဤလုပ်ရပ်သည် လူဖြူများကသူတို့အပေါ် ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ပြစ်မှုပေါင်းအများအပြားထဲမှ နားမလည်နိုင်ဆုံးသော ပြစ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ချေသည်။ ဤရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်လိုက်သည့်အတွက် သူတို့ဘဝသည် များစွာ ခက်ခဲသွားခဲ့ရသည်။ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲခြင်းလည်းဖြစ်ကြရ၏။ ဤကွင်းပြင်မြေပြန့်ပေါ်တွင် လူတို့၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲ၌ မရှိသည့် အချိန်ကတည်းက ကျွဲများရှိခဲ့၍ ထိုကျွဲများသည်သူတို့၏ ဘဝဖြစ်ခဲ့သည်။ အသားကို စားကြရ၏။ အရေကိုအဝတ်များ ချုပ်၍ ဝတ်ခဲ့ကြ၏။ ခြံထည်များ၊ တီပီခေါ်တဲအိမ်အတွက် ရွက်ထည်များ၊ စစ်သုံးချုပ်ဝတ်တန်ဆာများနှင့် လေးမြားဒိုင်များလုပ်၍ အသုံးပြုခဲ့ကြ၏။ အရိုးများကို လက်နက်ကိရိယာများနှင့် အပ်များလုပ်၍ သုံးခဲ့ကြ၏။ သွားများသည် အလှပြင်ရာ မွမ်းမံဖြယ်လှယ်ရာ ပစ္စည်းများ ဖြစ်လာသည်။ အရေမှ အပ်ချည်ကြီးများ၊ ကိုယ်တွင်းရှိ အူအသည်းစသည်များမှာ အိုးများနှင့် အိတ်များ ဖြစ်လာခဲ့ကြ၍ ခွာများသည် ကော်များဖြစ်လာခဲ့ကြ၏။ ကျွဲချေးသည်ပင်လျှင် သူတို့အတွက် များစွာအသုံးဝင်ခဲ့ကြ၏။ အခြောက်လှမ်းထားသောကျွဲချေး အချပ်ကလေးများသည် အဖိုးတန်လောင်စာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့၏။ ကျွဲတစ်ကောင်လုံးတွင် အသုံးမကျသည့် အရာဟူ၍ ဘာတစ်ခု မရှိ။ ထွက်ကျနေသည့် သွေးကိုပင် အားဆေးအဖြစ် သောက်သုံးကြရ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွဲအုပ်ကြီးများသည် သူတို့၏ ဘဝရှင်သန်ရေးအတွက် ထာဝရမိမိရာ လဲလျောင်းရာကြီးများ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွဲအုပ်ကြီးများ လျော့နည်းလာပြီး လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားကာ နောက်ဆုံးတွင် အသားပုပ်များနှင့် အရိုးများသာကျန်ခဲ့သည့် အဖြစ်ကို မြင်တွေ့ကြ

ရသောအခါ၊ အင်ဒီးယန်းများသည် ကျွဲမုဆိုးများအပေါ် အရူးအမူးမှန်းတီးလာခဲ့ကြသည်။ စက်ဆုတ်ရွံ့ရှာလာခဲ့ကြသည်။ ဤလူစုသည် သူတို့အား ဖျက်ဆီးနေကြသူများ၊ သူတို့ဘဝ၏ ထုံတမ်းစဉ်လာနှင့်အကျင့်စရိုက်များအား ဖျက်ဆီးနေကြသူများ ဖြစ်သည်ဟုနားလည်လာကြသည်။ အသားရှာမုဆိုးများ၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကိုမူ သူတို့ကောင်းစွာ နားလည်ခဲ့ကြသဖြင့် ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ယခုလို မျိုးပြုန်းသည်အထိ ဖျက်ဆီးပစ်ခြင်းကိုမူကား လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့ကြပေ။

ယခုရောက်လာကြသော အသားရှာမုဆိုး ခြောက်ယောက်သည် အထက်ပုံ နောက်ခံဖြစ်ရပ်ကို အမှီပြုပြီး သူတို့၏ ဇာတ်ကြောင်းကို ဒေါ့ချွံခံတပ်မှ လူများအား ပြောပြလျက်ရှိကြသည်။ ခြောက်ယောက်စလုံး မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ့ရှည်နေကြသည်။ အားလုံးညစ်ပတ်ပေရေနေကြသည်။ ညိုစော်ပုပ်စော်ကလည်းနဲ့သည်။ ကြည့်ချင်စရာ မရှိလောက်အောင်ပင်ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နိုင်လှ၏။ သူတို့သည် ဆေးရွက်ကြီးကို အငမ်းမရ တောင်း၍ဝါးသည်။ တံတွေးတပျစ်ပျစ်ထွေးသည်။

သူတို့သည် လှည်းနှစ်စီးဖြင့် အာကင်ဆတ်မြစ်ဘက်မှ မြောက်သို့ လာခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုသည်။ အမဲလိုက်ရသည်မှာ ဟိုတုန်းကလို မဟုတ်။ ကျွဲအုပ်တစ်အုပ်လောက်တွေ့ဖို့ ဆိုသည် မှာ အလွန်ကော်ခဲသည့် ကိစ္စ။ သို့သော်လည်း ဒီတစ်ကြိမ်သူတို့ ကံကောင်းသည်။ ပေါနီဖော့တောင်ကုန်း၏ တောင်ဘက် အရောက်တွင် နွားအုပ်တစ်အုပ်ကို တွေ့သည်။ တွေ့ခဲ့သူများမှာ ရှေ့မှ သွားပြီး တလည်လည် လိုက်လံရှာဖွေနေကြသည်။ မက္ကက်ဘီနှင့် ဝေါဒါတို့ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် စခန်းသို့ဝမ်းသာအားရပြန်လာပြီး သတင်းပေးသည်။ ချက်ချင်းလှည်းများကို ပြင်၍ ထွက်ကြသည်။ နွားအုပ်ကို လိုက်ကြသည်။ နွားစဆယ့်ခုနစ်ကောင်နှင့် နွားထီးတစ်ကောင်... တစ်ကောင်မှ မလွှတ်၊ ဆယ့်ရှစ်ကောင်စလုံးရလိုက်ကြသည်။ ဤမျှလောက်ရသည်မှာ အလွန်အလွန် ကံကောင်း၍ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ဝိစင်္ကာတစ်ခွက် တစ်ဖလားမော့ကြသည်။ ထို့နောက် နွားသားရေများကို ဆုတ်ကြသည်။ သူတို့တွင် ဝက်ပေါင်ခြောက်များ ပါလာသဖြင့် အသားယူဖို့စိတ်မကူး။ နွားလျှာနှစ်ခုသာလျှင် ယူပြီး နွားသေကောင်များကို သည်အတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ကြ၏။

သူတို့အနေဖြင့် အင်ဒီးယန်းများအကြောင်းကို လုံးဝမတွေးမိ။ သူတို့ သိထားရသလောက်ဆိုပါက သူတို့ရောက်နေသည့်နေရာ၏ မိုင်တစ်ရာပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဘာအင်ဒီးယန်းမှ မရှိ။ သူတို့သည် နွားချေးချပ်များဖြင့် မီးဖိုကြသည်။ နွားလျှာ နှစ်ခုကို တံစိုများနှင့် ထိုး၍ကင်သည်။ နေ့ခင်းသုံးနာရီခန့်တွင် သူတို့သည် အင်ဒီးယန်းများအကြောင်းကို စကားမစပ်မိ။ မြင်းခွာသံများကြားသည့်အခါ နွားခြံအလုပ်သမားများ ပြန်လာကြသည်ဟုထင်သည်။

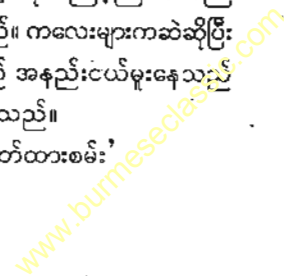
သူတို့ပတ်ပတ်လည်ရှိ မြက်ခင်းကြီးများကြားမှာ အင်ဒီးယန်းများ ဘွားခနဲ ထွက်လာပြီး သူတို့အား ပိုင်းထားခြင်းခံလိုက်ရသည့်အခါ အားလုံး နှင်တက်မိသလို ဖြစ်ကုန်သည်။ သူတို့သေနတ်များကို လှမ်းယူဖို့အချိန် မရလိုက်။ အင်ဒီးယန်းအုပ်စုမှာ နည်းနည်းနော့နော့မဟုတ်။ လူသုံးရာနီးပါးခန့်ရှိသည်။ မိန်းမတွေနှင့် ကလေးတွေရော ခွေးတွေရောပါသည်။ ခွေးတွေက ဟောင်လိုက်ဟိန်းလိုက်ကြသည်မှာ ဆူညံလျက်ရှိသည်။

သားရှေ့ရာမုဆိုး ခြောက်ယောက်သည် အင်ဒီးယန်းများ၏ အလယ်တွင် ယက်ကလယ်လိုက်နေကြသည်။ သူတို့ထဲမှာ အန်ဒါဆင်ဆိုသူသည် နှိယန်နီစကား အနည်းအကျဉ်းတတ်သည်။ အရာမှာဟိုး အင်ဒီးယန်းများနှင့် အရောင်းအဝယ်လုပ်ခဲ့ဖူးသူ စတိုးဆိုင်ရှင်ဟောင်း မက္ကက်ဘီကလည်း နည်းနည်းပြောတတ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့အားလုံး အသက်ဆုံးကြဖို့သာ ရှိတော့မည်ဟု တွက်ထားကြသည်။

နွားသေဆယ့်ရှစ်ကောင်မှာ မနီးမဝေးတွင် ပြန်ကြွလျက်ရှိသည်။ လှည်းတေးတွင်လည်း နွားရေများက ရှိနေသည်။ သက်သေအထောက်အထားက အထူးရှာစရာမလို။ အင်ဒီးယန်းများမှာ အားလုံးပိန်ချုံးနေကြသည်။ အစာရေစာဝဝလင်လင်စားရသည့် လက္ခဏာမမြင်ရ။

အန်ဒါဆင်၏ ရုပ်အင်္ကျီကိုပိုင်း၍ ဆုတ်ခြံပစ်ကြသည်။ သူ့ကျောနှင့် ရင်ဘတ်ကို အင်ဒီးယန်းမများက လက်သည်းများ နှင့် ကုတ်ကြဖိုကြ ဆိတ်ကြသည်။ ကျန်လူစုများလည်း ထိုအတိုင်းပင် လုပ်ကြသည်။ ကလေးများကဆဲဆိုပြီး ခြေသလုံးများကို ကိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ် ဝေါဒါသည် အနည်းငယ်မူးနေသည့် ခြစ်ရာ အရူးလိုဖြစ်ပြီး ထင်သည်။ အန်ဒါဆင်က ဟန်သည်။

'ဟောကောင် . . . ဝေါ၊ မင့်ပါးစပ်ကြီးကို ပိတ်ထားစမ်း'

အင်ဒီးယန်းများသည် သူတို့အား ကြည့်၍ပြုံးနေကြသည်။ အင်္ဂလိပ် စကားတော့ တတ်ကြဟန်မတူ။ ဝေါ့က သူတို့အား မသတ်ရန် အသနားခံနေသည်ကို နားလည်ကြပုံမရ။

သူတို့ကြည့်ရတာ အစာငတ်လာကြသလိုပဲဟု မက္ကက်ဘီက ပြောသည်။

အင်ဒီးယန်းများသည် နွားသေများမှ အသားများကို လှီးဖြတ်ပြီး ကင်ကြချက်ကြသည်။ လှည်းကိုဖျက်၍ ထင်းဆိုက်ကြသည်။ အမဲသားများကို ပါးပါးလှီးပြီး ကင်ကြခြင်းဖြစ်၍ ကျက်လွယ်သည်။ ကျက်သမျှကို ကလေးများအား အရင်ဆုံးကျွေးသည်။

အင်ဒီးယန်းခေါင်းဆောင်များသည် အခြေအနေကို ထိန်းကြသည်။ တစ်ဦးသည် 'ဝံပုလွေငယ် ဖြစ်၍၊ နောက်တစ်ဦးသည် 'မားတုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆရသည်။ သူတို့အားကြည့်ပြီး လူငယ်ပိုင်းက ဒေါသကြီးနေကြသော်လည်း လူကြီးပိုင်းကတော့ သူတို့လောက်မဖြစ်။ အထူးသဖြင့် ဝံပုလွေငယ်နှင့် မားတုံးတို့သည် ကျွဲမုဆိုးများပြဿနာကို အခြေအတင် ဆွေးနွေးနေကြပုံရသည်။ လူများစုသည် ဝံပုလွေငယ်အား လေးစားကြပုံပေါ်၍၊ ဝံပုလွေငယ်က သူ့ထက် အသက်ကြီးသော မားတုံးကို ရိုသေသည်။

အန်ဒါဆင်တို့ကတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သေသူများဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ သူတို့အား လွတ်ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ဟုလည်း ယူဆကြသည်။

ဝံပုလွေငယ်သည် ဆေးတံကိုသောက်ကာ လမ်းသလားသည်။ အလေးအနက် ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေသည့် အရိပ်လက္ခဏာ လည်းရှိသည်။ လူဖြူခြောက်ယောက်အား ဝိုင်းထိုင်နေကြသူများသည် တစ်ချိတ်တစ်ချိတ်တွင် အငြင်းအခန်ဖြစ်ကြသည်။ လူဖြူများသည် ကျွဲမုဆိုးများဖြစ်သည်။ သူတို့ကျွဲများ မျိုးဆက်ဖျက်သုဉ်းရသည်မှာ ဤလူစု၏လက်ချက်ဖြစ်သဖြင့် သတ်ပစ်ရမည်ဟု တောင်းဆိုနေပုံရသည်။ ယင်းတောင်းဆိုချက်များကို ဝံပုလွေငယ်က ဂရုတစိုက် နားထောင်သည်။ နောက်ဆုံးအားလုံး ပြော၍ပြီးသွားသည့်အခါ ဝံပုလွေငယ်က စကားပြန်ပြောသည်။ အားလုံး ငြိမ်၍နားထောင်နေကြသည်။ ဝံပုလွေငယ်ပြောနေသည့် စကားများကိုမုဆိုးများနားမလည်။ မက္ကဘီတစ်ယောက်ကတော့ အနည်း

အပါးနားလည်သည်။ သူနားလည်သလောက်ဆိုလျှင် ဝံပုလွေငယ်က သူ့လူများအား ပြောပြနေသည်မှာ 'တရားမျှတမှုရှိရေးအတွက် ဆင်ခြင်စဉ်းစားသင့်သည့် အကြောင်းအချက်များ'ကိုပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

မုဆိုးခြောက်ယောက်အဖို့တော့ ဝံပုလွေငယ်နှင့် သူ့လူများကို ကြည့်ကာ ရင်တမမဖြစ်နေကြသည်။ သူ့စကားဆုံးသွားသည့်အခါ ဝံပုလွေငယ်သည် ခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် မြေပြင်ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် မုဆိုးများဘက်လှည့်၍ ချီယန်နီဘာသာစကားဖြင့် စကားတစ်ခွန်း ပြောသည်။

'ဒီနေရာက အားလုံးထွက်သွားကြ'

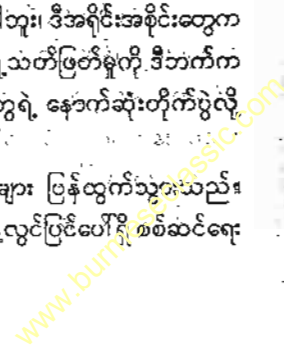
ဝိုင်းထိုင်နေကြသော အင်ဒီးယန်းများက ဖယ်ကြသည်။ မုဆိုးခြောက်ယောက်သည် ခြေကုန်သုတ်၍ပြေးကြသည်။ ရှိသမျှ ခွန်အားထုတ်၍ ပြေးကြသည်။ အသက်ပင်မှန်မှန်မရှုနိုင်။ ဤကားဒေါ်ချစ်တပ်သို့ဆိုက်ရောက်လာကြသည့် မုဆိုးခြောက်ယောက်ကပြောပြသည့် ဇာတ်လမ်းပေတည်း။

နောက်ဇာတ်လမ်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှားမင်းက သတင်းထောက်များအား ပြောပြသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ ဝါရှင်တန်မြို့တော်ရှိ သူ့ အိမ်မြေတိုက်ရုံးခန်း၌ သူ့အား ဝိုင်း၍ထိုင်နေကြသော သတင်းထောက်များအား ပြောပြခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ရှားမင်းသည် အသက်ငါးဆယ့်ရှစ်နှစ်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးကတော့ ထက်သန်တက်ကြွဆဲဖြစ်သည်။ သူသည် သတင်းထောက်များရှေ့၌ ရဲရဲဝံ့ဝံ့လမ်းသလားကာ မေးသမျှကို ဖြေလျှက်ရှိသည်။ သတင်းထောက်များဘက်မှ မေး၍ အားရသည့်အခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရှားမင်းက သတင်းထောက်များအား အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောသည်။

'လူကြီးမင်းတို့ နားလည်ရမှက အခုဖြစ်နေတာ စစ်ပွဲမဟုတ်ပါဘူး။ တော်လှန်ပုန်ကန်မှု တစ်ခုလို့တောင် ခေါ်လို့မရသေးပါဘူး။ ဒီအရိုင်းအစိုင်းတွေက အပြစ်မရှိတဲ့လူတွေကို လိုက်သတ်နေတာပါ။ သူတို့ရဲ့သတ်ဖြတ်မှုကို ဒီဘက်က လက်တုံ့ပြန် နေရတာပါ။ အခုပွဲဟာ အင်ဒီးယန်းတွေရဲ့ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲလို့ ခေါ်ရမှာပါ။'

ထို့နောက် ရုံးခန်းထဲမှ သတင်းထောက်များ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ရှားမင်းသည် ချက်ချင်းပင် သူ့စားပွဲ၌ ထိုင်၍ မြေပြန်လွင်ပြင်ပေါ်ရှိ စစ်ဆင်ရေး

ဟုသမျှကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကျောကရက ဦးစီးကွပ်ကဲရန်နှင့် ထွက်ပြေးသွားသော ချီယန်နီများအား အမြန်ဆုံး ဖမ်းဆီးပြီး ပို့ပေးရမည်ဟူသော အမိန့်စာကိုရေးသည်။

x x x

ဗိုလ်ချုပ်ကရသည် ဗိုလ်ချုပ်ပုဂံထံမှ တာဝန်များကို ချက်ချင်းပင် လွှဲပြောင်းယူသည်။ သူသည် အင်ဒီးယန်းများကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်၏။ ချီယန်နီ များအား အရင်က တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသဖြင့် အတွေ့အကြုံများစွာရှိထားပြီး ဖြစ်သည်။ သူချီယန်နီများအား တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ၌ ယင်းတို့၏ ဒေသအတွင်း၌ တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ ဒေသများမှာ ဝိုင်အိုးမင်းပြည်နယ်တွင်းရှိ ဝေါင်ဒါမြစ်၊ ဘလက်ဟစ်လ်တောင်ကုန်းဒေသ စသည့်နေရာများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် အမိန့်စာကို ရပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးစီးဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရှားမင်းထံသို့ 'ဝံပုလွေငယ်၏ ချီယန်နီအဖွဲ့အား အမြန်ဆုံး လက်ရဖမ်းမိပြီး အစောင့်အရှောက်များဖြင့် ပို့ပေးပါမည်' ဟု ပြန်ကြားသည်။

ထို့နောက် ကရသည် မြေပုံပေါ်တွင် စက်ဝိုင်းတစ်ခုဆွဲသည်။ ထိုစက်ဝိုင်းအတွင်း၌ ကင်းဆပ်ပြည်နယ်နှင့် နီဘားစကားပြည်နယ်အပြင် ကော်လိုရာဒိုးပြည်နယ်၏ အစိတ်အပိုင်း အချို့တည်ရှိသည်။ ဤစက်ဝိုင်းအတွင်း၌ ကျယ်ပြန့်သော မြေပြန့်လွင်ပြင်များ၊ မြစ်များ၊ တောင်ကုန်းများ၊ တောင်ကြားချောင်းများ၊ မြက်ခင်းများနှင့် သဲပြင်ကြီးများရှိသည်။ ချီယန်နီများသည် ဤစက်ဝိုင်း၏ ဗဟိုအလယ်တည့်တည့်အနီး အနား၌ ရှိလိမ့်မည်ဟု ယူဆ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့အား ဤစက်ဝန်းအဝိုင်းအတွင်းမှ မောင်းထုတ်နိုင်ဖို့အတွက် သီတင်းပတ်များစွာချီ၍ ကြာချင်လည်း ကြာလိမ့်မည်။ ကြာချင်လည်း ကြာပါစေ။ အရေးတကြီးလုပ်စရာ မလို။ စနစ်ကျဖို့၊ သေချာဖို့နှင့် ပြည့်စုံအောင် စီစဉ်ဖို့သာ လိုသည်ဟု သူဆုံးဖြတ်သည်။

စနစ်တကျဖို့အတွက် ပထမဆုံး သူသည် သူ့လက်အောက်ရှိ တပ်များကို ပြန်လည်လေ့လာသည်။ သူ့လက်အောက်တွင် တပ်သားတစ်သောင်း နှစ်ထောင်ခန့်ရှိသည်။ ယင်းတပ်များသည် စက်ဝိုင်းအတွင်း၌လည်းကောင်း၊ စက်ဝိုင်းနှင့်ကပ်လျက်လည်းကောင်း တည်ရှိကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကရသည် ယင်းတပ်စခန်းမှနေ၍ စက်ဝိုင်းအလယ်ဗဟိုဆီသို့ မြားများရေးဆွဲသည်။ ထို့နောက် ယင်းမြားများ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို စာရွက်များပေါ်တွင် စာလုံးများအဖြစ်

အသွင်ပြောင်းသည်။ ထိုစကားလုံးများသည် ချက်ချင်းလိုလိုပင် ကြေးနန်းအော်ပရေတာ၏ လက်ချောင်းများမှတစ်ဆင့် ခလုတ်များပေါ်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ ယင်းစကားလုံးများ၏ တွန်းအားအရှိန်ကြောင့် လှုပ်ရှားမှုသည် အစပြုလာသည်။

လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုမှာ မြောက်ပိုင်းရှိဘင်ဆန်ခံတပ်အတွင်း၌ စတင်သည်။ ယင်းခံတပ်ထဲရှိ မြင်းတပ်၊ တပ်ရင်းသုံးမှ တပ်ခွဲသုံးခွဲသည် သစ်သားဂိတ်တံခါးကြီးများကို ဖွင့်၍ အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဒုတိယလှုပ်ရှားမှုသည် အမှတ်ခုနစ်မြင်းတပ်၊ တပ်စွဲရာ ဒက်ကိုတာနယ် မြေအတွင်းရှိ မိမိခံတပ်တွင်း၌ ဖြစ်သည်။ အမှတ်ခုနစ်မြင်းတပ်သည် ကပ်စတာအုပ်ချုပ်ခဲ့သည့် တပ်ဟောင်းဖြစ်သည်။ ဤတပ်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က အင်ဒီးယန်းတို့နှင့် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲတွင် မရှုမလှအရေးနိမ့်ခဲ့သည်။ လူပေါင်းနှစ်ရာခွဲခွဲကန်ဆယ့်ငါးယောက်ကျဆုံးပြီး ငါးဆယ့်နှစ်ယောက် ဒက်ရာရာခဲ့သည်။ တပ်ရင်းမှူးကပ်စတာလည်း အင်ဒီးယန်းများအပေါ် အလွန်ရက်ရက်စက်စက်ပြုခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ ဤအချက်ကြောင့် အင်ဒီးယန်းများဘက်မှ မရမနေပြန်လည် လက်စားချေခြင်းဖြစ်သည်ဟု လူအများကသိထားကြသည်။ ယင်းတိုက်ပွဲကို ဆီးအော့စ်နှင့်ချီယန်နီများပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ကပ်စတာအား ဝိုင်းဝန်းနှိပ်စက်ကာ မသေမရှင်ထားပစ်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်နှစ်ဟူသော အချိန်ကာလသည် ဘာမှကြာသေးသည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူအများက ထိုဖြစ်ရပ်ကို မေ့ မသွားသေး။

တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးသွန်ဘွန်သည် နီဘားစကားပြည်နယ်၊ ဆစ်ဒနီမြို့သို့ရောက်သည့်အခါ ရဲဘော်များအား သံလမ်းပြေးကားများဖြင့် ချီတက်စေသည်။ ဟော်ဝစ်ဇာအမြောက်တစ်လက်ကိုလည်း သံလမ်းပြေးကားတစ်စီးဖြင့် သယ်ဆောင်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးလီဝစ်ဦးစီးသော အမှတ်ဆယ့်ကိုး မြေလျင်တပ်သည် ဝေါ့လေ့စ်ခံတပ်မှ ထွက်ခွာသည်။

x x x

ပိုင်မှူးကြီးလီဝစ်သည် သူ့တပ်အား အရှေ့တောင်ဘက်သို့ ချီတက်စေသည်။ ဤခရီးလမ်းသည် ဝေါ့လေ့စ်ခံတပ်နှင့် ဒေါ့ချီစီးတီး တိုက်ခိုက်ဆက်သွယ်ရာ လမ်းကြောင်းဖြစ်၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကရ၏ အစီအစဉ်မှာ စစ်ဆင်ရေးကို အင်ဒီးယန်းများနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရန်မဟုတ်။ အဘက်ဘက်မှ ပိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ရန်သာ ရည်မှန်းသည်။ လီဝစ်စ်နှင့် ကရတို့အနေဖြင့် ချီယန်နီများသည် အရှေ့ဘက်မိုင်ငါးဆယ်ခန့်အကွာ တောင်အရပ်နှင့် ခပ်ဝေးဝေးနေရာ၌ရှိပြီးများသည်ဟု တွက်ကြသည်။ လီဝစ်စ်သည် သူတစ်အတွက် ပေါနီးအင်ဒီးယန်းအမျိုးသားခြောက်ဦးကို လမ်းပြများအဖြစ် ခေါ်လာပြီး သူတို့အား ရှေ့ဆုံးမှသွားစေသည်။

တပ်သားများသည် လေးယောက်တစ်တွဲ ရှေ့နောက်တန်းစီးပြီး ချီတက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤလူတန်းသည် ပရေရီးမြက်ခင်းပြင်ပေါ်ဝယ် မြေလိမ်မြေကောက် ရွေ့လျားလျက်ရှိ၏။ သူတို့နောက်မှ လှည်းရှစ်စီးသည် ရိက္ခာတင်လှည်းများဖြစ်သည်။ အခုလို နေ့ခင်းနေ့လည် သာသာယာယာရှိချိန်တွင် ချီတက်ကြရသည်မှာ ခရီးတွင်သည်။ တစ်နာရီမိုင်သုံးဆယ်ခန့် ခရီးပေါက်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးလီဝစ်စ်သည် အင်ဒီးယန်းများနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်မှုကို တွေး၍ ပူပန်ခြင်းမဖြစ်။ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးတစ်ခုအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ သူ့ မထွက်လာခင် သူ့နှုမထံ စာလေးတစ်စောင်ပင် မရေးခဲ့မိ။ ယခု မြင်းစီးလာနေခိုက်တွင် စိတ်ဖြင့် စာတစ်စောင်ရေးနေသည်။ သူ၏ ငွေကြေးအခက်အခဲ၊ ဗိုလ်မှူးကလပ်ရာနှင့် စကားများခဲ့ရသည့် ကိစ္စ၊ တာဝန်ကျနေ့များကြား၌ ထားနေကြသည့် မနာလိုဝန်တို့များအကြောင်း စသည်ဖြင့် အကြောင်းမျိုးစုံပါသည်။

သူ့ကျောရိုးအောက်ခြေနားမှ နာကျင်သောဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ သူ့မြင်းစီးလာသည်မှာ နှစ်ရက်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ဤမျှအထိ နာလာခြင်းသည် မကောင်း။ သူ့ရှေ့မှ မြင်းခွာသံများကြားသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ ပေါနီးအင်ဒီးယန်း လမ်းပြသုံးဦး။ သူသည် အင်ဒီးယန်းများကို နှစ်သက်သူမဟုတ်။ လက်ချင်းဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ဖို့ပင် ဝန်လေးသူ ဖြစ်၏။

ဘာလဲဟေ့
ချီယန်နီတွေခင်ဗျ
ဘာ

သူသည် ကြားလိုက်ရသည့်စကားအတွက် အံ့ဩနေမိသည်။ ပေါနီးများကတော့ အခိုင်အမာ ပြောနေကြသည်။ သူတို့ ရှေ့တည်တည့် မိုင်အနည်းငယ်မျှ အကွာရှိ အငတ်မတောင်ကုန်း အနီးမှ တောင်ကြားချောင်းငယ် တစ်ခု ဘေး၌ စခန်းချနေသည်ဟု ဆိုသည်။ ဤနာမည်ကို သူလုံးဝမကြားဖူးခဲ့။ တပ်ခွဲများအားလုံးနှင့် မြင်းတပ်မှ ဗိုလ်ကြီးဖစ်ဂျာရယ်တို့သည် လီဝစ်စ်အား ပိုင်း၍ ရယ်နေကြသည်။ သူတို့ကလည်း ကြားရသည့်သတင်းကို မယုံ။ ပေါနီးလမ်းပြများက ကတုတ်ကျင်းများတူးထားသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်ဟု ပြောသောအခါ ပို၍အံ့အားသင့်ကြသည်။ အင်ဒီးယန်းတွေ ကတုတ်ကျင်းတူးတယ်ဆိုတာ သူမကြားဖူးဘူးဟု ဖစ်ဂျာရယ်က ရေရွတ်သည်။

‘တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ’ဟု လီဝစ်စ်က ပြောသည်။ ‘မင့်ရဲဘော်တွေနဲ့ တစ်ချက်လောက် သွားကြည့်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်’

သူသည် ပေါနီးများအပေါ် မယုံကြည်။ သူတို့ အသိဉာဏ်သည် ကလေးသာသာမျှသာ ရှိသည်ဟု ယူဆသည်။ ဖစ်ဂျာရယ်နှင့် သူ့ရဲဘော်များ ထွက်သွားသည့်အခါ လီဝစ်စ်သည် စောစောက ရေးလက်စစာကို စိတ်ကူးဖြင့် ဆက်ရေးနေသည်။

ဖစ်ဂျာရယ်တို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ပေါနီးလမ်းပြများ ပြောသည့် အတိုင်း မှန်သည်ဟု သိရသောအခါ သူသည် အံ့ဩလျက်ရှိသည်။ ကျင်းတွေ တူးထားသည်။ ကျင်းနှုတ်ခမ်းတွင် ထိုင်သူကထိုင်၍ အစားအစာ ချက်သူက ချက်နေသည်။ မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်နှစ်ယောက်က ကင်းစောင့်နေသည်ဟူသော စကားများသည် အံ့ဩစရာဖြစ်သည်။ အင်ဒီးယန်းများ လုပ်လေ့ လုပ်ထရုံသည့် လုပ်နည်းများမဟုတ်။

‘သူတို့ကြည့်ရတာ ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ’ဟု ဖစ်ဂျာရယ်က ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ကို မြင်တာတောင် အေးအေးဆေးဆေးပဲ’

‘ဘယ်လို . . .’ သူတို့က ဘာကြောင့် ကတုတ်တွေ တူးထားရတာလဲ။ က . . . လေ။ တို့သွားပြီး ပိုင်းဖမ်းကြတာပေါ့၊ ပြီးတော့ လှည်းတွေနဲ့ ဒေါ်ချ်ကို ပို့ပေးလိုက်တာပေါ့’ဟု လီဝစ်စ်က ပြန်ပြောသည်။

တပ်ခွဲများက သူတို့တပ်သားများအား အင်ဒီးယန်းများ၏ စခန်းဘက်သို့ ချီတက်ရန် အမိန့်ပေးသည်။ မြင်းတပ်သားများက ပြန်၍ ချီတက်သည်။

လီဝစ်စ်ကတော့ အင်ဒီးယန်းများလုပ်ပုံကိုတွေးကာ ဒေါသဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူသည် တပ်များအား မြန်မြန်ဆန်ဆန်ချီတက်ရန် အမိန့်ပေးသည်။

ချောင်းနှင့်နီးလာသည့်အခါ မြင်းစီးချီယန်နီတစ်စု သူတို့ ဘက်လှည့်ပြီး တန်းစီ၍ရပ်နေကြသည်ကို မြင်ရသည်။ အားလုံး လူနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိလှပမည်ဟု ခန့်မှန်းသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်းကျသွားနေသည့် နေရောင်ဖြင့် သူတို့၏ တည်ငြိမ်သောမျက်နှာများကိုပင် မြင်နေရ၏။ ပေါ်နီးလမ်းပြများက အူးအူးအားအားအော်ကာ သေနတ်များကို မြှောက်ပြကြသည်။ ချီယန်နီများကတော့ အနည်းငယ်မျှပင် လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။

လက်တွေ့ကိုမြှောက်ပြီးလာခဲ့လို့ သူတို့ကို လှမ်းပြောကွာဟု လီဝစ်စ်က ဖစ်ဂျာရယ်အား အမိန့်ပေးသည်။ ဖစ်ဂျာရယ်က ခိုင်းသည့်အတိုင်း အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် အော်ပြောပေးသည်။ ပေါ်နီးများက မြင်းများကို ချာလပတ်လှည့်စီးကာ အော်ကြဟစ်ကြသည်။ ချီယန်နီများကတော့ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ ထိုင်နေသော လူကြီးများ၏ နောက်ဘက်မှ မီးခိုးငွေ့များသည် ကောင်းကင်သို့ တလိပ်လိပ် ထိုးတက်သွားနေသည်။

ဖစ်ဂျာရယ် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူအော်ပြောသည့် စကားကို နားမလည်ဟုထင်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ပေါ်နီးများအား အော်ခိုင်းဖို့မှာလည်း မဖြစ်နိုင်။ ပေါ်နီးစကားကိုလည်း သူတို့ နားလည်ကြမည်မဟုတ်။

မင့်မြင်းတပ်သားတချို့ ခေါ်သွားပြီး ဝိုင်းဖမ်းကွာဟု လီဝစ်စ်က ပြောသည်။ သူ့လေသံမှာ ရဲတပ်ကြပ်တစ်ယောက်အား ဆိုးသွမ်းကလေးသူငယ်တစ်စုအား သွားဖမ်းရန် ခိုင်းနေသည့် လေသံမျိုးဖြစ်သည်။ ဖစ်ဂျာရယ်ထခေါင်းညိတ်ကာ မြင်းတပ်သားဆယ်ရှစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ မြင်းများကို ခိုင်းသွားသည်။ ပေါ်နီးများကမူ ချီယန်နီများဆီသို့ တည်တည်ကြီး စိုင်းသွားသည်။ သူတို့၏ အော်သံဟစ်သံများသည် ဆူညံလျက်ရှိ၏။ ဖစ်ဂျာရယ်က သူတပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး လမ်းပြပေါ်နီးများအား နောက်မှလိုက်၍ ဟန့်တားရန် ပြင်သည်။ သူတို့၏ အော်သံဟစ်သံများသည် ဆူညံလျက်ရှိသည်။

ချီယန်နီများကမူ မြင်းပေါ်မှနေ၍ ရှေ့သို့ ငိုက်ကာ သေနတ်များနှင့်ချိန်၍ ပစ်ခတ်ကြသည်။ ပေါ်နီးသုံးဦး မြင်းများပေါ်မှ ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်လိမ့်ကျကုန်သည်။ အဝတ်ထုတ်များ လိမ့်ဆင်းသည့်နယ် တောင်စောင်းအတိုင်း လိမ့်ဆင်းသွားကြ

သည်။ ပေါ်နီးတစ်ယောက်မှာမူ မြင်းစက်ကို အရှိန်မသပ်နိုင်ဘဲ ချီယန်နီတစ်ယောက်ကိုင်ထားသည့် လှံကို တည်တည်ကြီးဝင်တိုးသည်။ လှံသည် ရင်ဘတ်ကို ထုတ်ချင်းပေါက်စူးဝင်သွားသည်။ ကျန်ပေါ်နီးများသည် မြင်းများကို ဘေးသို့ဆွဲကာ လွတ်အောင် ရှောင်ကြသည်။

ချီယန်နီမြင်းစီးသမားများသည် နောက်သို့ပြန်လှည့်သွားကြသည်။ သူတို့စခန်းထဲရောက်သည့်အခါ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ကတုတ်ကျင်းများထဲသို့ ဆင်းသွားကြသည်။

ဖစ်ဂျာရယ်၏ လူများသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာခြေလျင်တပ်သားများနှင့် ပေါင်းလိုက်ကြသည်။ ဖစ်ဂျာရယ်၏ မျက်နှာသည် အံ့အားသင့်လျက်ရှိသည်။ လီဝစ်စ်၏ မျက်နှာတွင်မူ ဒေါသရောင်လွှမ်းနေသည်။ သူသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာခြေလျင်တပ်ရှေ့မှ နေ၍ လျှောက်သွားသည်။ မြေတစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်တိုင်း ကျောရိုးနောက်နားမှ အောင့်...အောင့်လာနေသည်။

ဓားလွယ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ထားသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လီဝစ်စ်သည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် ချီတက်သွားနေသည်။ သူ့ပုံပန်းသည် ကလေးသူငယ်များအား ရိုက်နှက်ဆုံးမရန်သွားနေသည့် လူတစ်ယောက်အနေအထားမျိုး ဖြစ်သည်။ ကတုတ်ကျင်းပေါ်၌ တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်နေသော ချီယန်နီခေါင်းဆောင်ကို သူမြင်နေရသည်။ သူထိုင်နေသည်ကိုကြည့်ကာ အံ့ဩခြင်း မဖြစ်။ ခေါင်းဆောင်သည် ပေရေညစ်ပတ်နေသော ဆေးတံတစ်ချောင်းကို ခဲကာ ဖွာလျက်ရှိသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဘာလက်နက်မှ မရှိ။ သူသည်ဗိုလ်မှူးကြီးအား ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။ သူ့အပြုံးသည်သာယာသောအပြုံးမဟုတ်။ လီဝစ်စ်အပေါ်ကရုဏာ မကင်းသည့်အပြုံး...။ ဗိုလ်မှူးကြီးကတော့ အင်ဒီးယန်းများ အပေါ်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းလည်းမဖြစ်။ လေးစားသမှုလည်းမပြု။ သူသည် ဤပုံစံဖြင့် သူ့ရဲဘော်များအားဦးဆောင်၍သွားရင်း ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာသောလိမ္မော်ရောင် မီးပွင့်များနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိသည်။

ကတုတ်ကျင်းပေါ်၌ ထိုင်နေသည့် ခေါင်းဆောင်က လက်မြှောက်၍ အချက်ပေးလိုက်သဖြင့် ချီယန်နီများ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပစ်ခတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မမျှော်လင့်ဘဲ ခံကြရခြင်းဖြစ်၍ တပ်သားများကြားတွင် ဖရိုဖရဲဖြစ်ကုန်သည်။ လဲသူလဲ... ဆုတ်သူဆုတ် . . .။ သေသူများအား သည်အတိုင်း ပစ်ထားခဲ့

ကြာရသည်။ သူတို့၏ တပ်မှူးကြီးကိုပင်လျှင် ထားပစ်ခဲ့ကြရသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ဒူးထောက်လျက် လဲကျသည်။ သူ့ဗိုက်ထဲတွင် ကျည်ဆန်တစ်ထောင့် ဝင်နေပြီ။ သူသည် အံ့အားသင့်လျက်ပင် ရှိနေသေးသည်။ ထို့နောက် ရှေ့သို့ မိုက်ခနဲဖြစ်ကာ မောက်လျက်လဲကျသည်။

ဖစ်ဂျာရယ်သည် သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့တပ်မှူးလဲကျရာသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ လုံးဝပျာယာခတ်ခြင်းမရှိ။ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ လျှောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ရဲဘော်များရှေ့တွင် သူ၏ ရဲရင့်မှုကို ပီပြင်စွာပြနိုင်သည်။ ချီယန်နီများကလည်း သူ့အားလုံးဝပစ်ခတ်ခြင်းမပြု။ သူ့လျှောက်လာသည်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ချီယန်နီခေါင်းဆောင်း၏ မျက်နှာတွင် စောစောက ရှိနေသည့် အပြုံးရိပ်ကို မမြင်ရတော့။

ဖစ်ဂျာရယ်သည် ဗိုလ်မှူးကြီးအား ပွေ့ယူပြီး ဒူးထောက်နေရာမှ ထရပ်သည်။ ထို့နောက် အင်ဒီးယန်းများကို ကျောပေးပြီး သူ့ရဲဘော်များဘက်သို့ ဗြည်းဖြည်းမှန်မှန် ပြန်လျှောက်လာသည်။

ည၏ အမှောင်ရိပ်များ ကျလာသည်။ အမှတ်ဆယ့်ကိုး ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ တပ်သားများသည် လခြမ်းပုံစံစုဝိုင်း၍ ရပ်ထားသော လှည်းကြီးများ၏ နောက်တွင် ထိုင်နေကြသည်။ အရာရှိများသည် စကားပင်မပြော၊ ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။ တပ်ရင်းမှူး၏ အလောင်းတင်ထားသည့် လှည်းဆီသို့ စိတ်မချမ်းမြေ့သော မျက်နှာထားများဖြင့် မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်သည်။ အင်ဒီးယန်းများ လာရောက်တိုက်ခိုက်မည့်ရိုးရှိသဖြင့် ကင်းများ ချထားသည်။ သို့သော်လည်း လာရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိ။

ညဉ့်အတော်နက်ချိန်တွင် မြင်းရွာသံများ ကြားရသည်။ ချီယန်နီများသည် ညအမှောင်ထုများကြားမှ ဖြတ်သန်းကာ မြောက်စူးစူးသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားကြပြန်လေပြီ။

x x x

ချီယန်နီများသည် လမ်းစကို ဖျောက်၍ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် သွားကြသည်။ သူတို့ဘယ်ကိုသွားကြလိမ့်မည်ကို မှန်းဆ၍မရ။ ခက်ခက်ခဲခဲ ကုတ်ကုတ်ကတ်ကတ် သွားနေခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့ ဦးတည်ထားသည့် အရပ်မှာ မြောက်အရပ်။

အမေရိကန်ပြန်ထောင်စုတပ်မှ တပ်သားတစ်သောင်း နှစ်ထောင်သည် ချီယန်နီများအား ပိတ်ဆို့ဖမ်းဆီးရန် အားထုတ်ကြသည်။ အရင်က အင်ဒီးယန်းများနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသည့် တပ်ဟောင်းများပါဝင်သည်။ တပ်သား အရေအတွက်အရ တပ်မဟာ တစ်ခုနီးပါးမျှ အသုံးပြုထားခြင်းဖြစ်သည်။ အင်ဒီးယန်းသုံးရာတွင် တစ်ဝက်တို့သည် ယောက်ျားများဖြစ်သည်။ ယင်းတစ်ဝက်တွင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စွန့်စားစားတိုက်နိုင်သည်မှာ ထိုတစ်ဝက်၏ တစ်ဝက်ခန့်သာရှိ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် အင်ဒီးယန်းများသည် ချောင်ပိတ်မိ နေတတ်ကြသည်။ ထိုအခါ သူတို့သည် နှစ်စု သုံးစုခွဲ၍ ဖောက်ထွက်တတ်ကြသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူတို့သည် မြင်းကောင်ရေ နှစ်ရာဆယ့်နှစ်ကောင် တစ်အုပ်ကို ခိုးယူကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့ စီးလာသည့် မြင်းပုလေးများကို ထားပစ်ခဲ့ကြသည်။ မြင်းပုကလေးများသည် သူတို့အတွက် အသုံးမဝင်တော့၍ စွန့်ပစ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူတို့ ခရီးကို ဆက်လက်ထွက်သွားသည်။

x x x

လင်းယုန် နွားခြံမှ အလုပ်သမားဆယ့်နှစ်ယောက်သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ လှည်းတစ်စီးလည်းပါသည်။ တောင်ကုန်းအထက်တစ်ခုရောက်သည့်အခါ ကျွဲတစ်ကောင် အရေဆုတ်နေကြသည့် အင်ဒီးယန်းနှစ်ယောက်ကို မြင်သည်။ မြင်းစီးသမားများက သူတို့နှစ်ဦးဘက်သို့ ဦးတည်၍ မြင်းများကိုနှင်သည်။ မြင်းသံများကြောင့်အင်ဒီးယန်းများက မော့ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး သူတို့မြင်းများဆီသို့ ပြေးကြသည်။ တစ်ယောက်က မြင်းပေါ်ရောက်သွားသော်လည်း တစ်ယောက်သည် ခြေလှမ်းကို သေနတ်စုန်သဖြင့် လဲကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မြင်းသမားများသည် အင်ဒီးယန်းအား ဝိုင်းထားကြသည်။ အင်ဒီးယန်းသည် လွတ်ကျသွားသော သေနတ်ဆီသို့ သွားနိုင်ရန် အားထုတ်လျက်ရှိသည်။ ဖိုမင်ဖြစ်သူ မတ်ရယ်ဒီက သေနတ်ကို ဝေးရာသို့ရောက်သွားအောင် ခြေနှင့်ကန်ဖစ်လိုက်သည်။ လက်စပ်ရင်းကလဲကျနေသော အင်ဒီးယန်း၏ မျက်နှာကို ဖိနပ်ဦးဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။

မြင်းနှင့် အင်ဒီးယန်းသည် ကိုက်သုံးရာခန့်အကွာသို့ ရောက်သည့်အခါ နောက်သို့လှည့်၍ ရပ်ကြည့်နေသည်။ အလှမ်းဝေးနေသဖြင့် ခြောက်လုံးပြူးဖြင့်

ပစ်ဖို့မလွယ်။ သူတို့အဖွဲ့တွင် ရိုင်ဖယ်နှစ်လက်သာပါသည်။ ကင်းနှင့် အင်ဒါဆန် တို့သည် ရိုင်ဖယ်အပစ်တော်သူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အင်ဒါဆန်းအား လှမ်းရှုပစ်ကြသော်လည်း မထိ။ ဂရင်းက နောက်မှလိုက် လိုသော်လည်း ရယ်ဒီက သဘောမတူ။

‘တစ်ကောင်ရထားပြီးပြီ၊ သွားပါစေတော့’

မြေပေါ်၌ လဲကျကျန်ရစ်ခဲ့သော အင်ဒါဆန်းမှာ ခြေထောက်ကျိုးသွား သည်။ မျက်နှာတွင်လည်း သွေးသံတရဲရဲ။

‘ဒီကောင်တွေ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ရှိမလား မသိဘူး’ဟု အင်ဒါဆန်က ပြောသည်။

လွတ်သွားသူသည် သူ့မြင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း စီး၍ ထွက်သွားသည်။ လဲကျနေသူသည် တံတောင်တစ်ဖက်ထောက်ကာ မလှုပ်မရှက်။ မြင်းစီးသမားများ ဘက်သို့ တစ်ချက်ကလေးမှ လှည့်မကြည့်။ ပါးစပ်မှ ထူးဆန်းသောအသံဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ရေရွတ်မြည်တမ်းနေသည်။

မြင်းစီးသမားထဲမှ မာစီဆိုသူမှာ အင်ဒါဆန်းများလက်ချက်ဖြင့် အဘိုး ဆုံးခဲ့ရသူဖြစ်၏။ သူသည် အခြားလူများထက် အင်ဒါဆန်းများကို မုန်းသည်။

‘ဒီကောင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’ဟု ဂရင်းကမေးသည်။

‘ခွေးမသား... ငနီကောင်’ဟု မာစီက ရေရွတ်သည်။

‘ထားပစ်ခဲ့ပါ။ ဘာမှ လုပ်မနေပါနဲ့’ဟု ထမင်းချက် ဖာဂူဆန်က ပြောသည်။ ‘ဒီကိစ္စက တို့အလုပ်မှ မဟုတ်တာ’

အင်ဒါဆန်းမှာ အသက်သုံးဆယ်အောက် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ် သည်။ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ရှိသည်။ မျက်နှာနှင့် ခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာများကြောင့် နာကျင်နေမည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် နာကျင်သည့် အရိပ် အငွေ့မပြု။

‘တို့သစ်ပင်တစ်ပင် ရှာကြရအောင်’ဟု ရယ်ဒီက ပြောသည်။ ‘ဒီကောင် ကို ကြိုးပေးသတ်မယ်’

‘ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့’

‘ဒီမယ်... ရယ်ဒီ’ဟု ထမင်းချက်က စကားစသည်။ ‘ဒီကောင်ဟာ စစ်သားဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်၊ စစ်သား ဟုတ်ချင်မှလဲ ဟုတ်မယ်၊ သူတို့

အကြောင်း ဘယ်သူမှ ကောင်းကောင်းသိတာမဟုတ်ဘူး၊ တရားသဖြင့် မစစ်ဆေး ဘဲ သတ်ပစ်လိုက်လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ’

‘ဘာလို့ စစ်သားမဟုတ်ရမှာလဲ၊ သူ့ဖိနပ်ကို ကြည့်ပါလား’
‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ စစ်သားစီးတဲ့ဖိနပ်ကွဲဟု အင်ဒါဆန်က ထောက်ခံသည်။

ဖာဂူဆန်သည် အားလုံး၏ မျက်နှာကို လိုက်ကြည့်သည်။ ‘မသတ်ကြ ပါနဲ့ကွာ၊ သူ့ကို သေစေချင်ရင် ဒီအတိုင်းသာ ထားခဲ့ပါ’

‘ခင်ဗျားပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်းပါ၊ မောင်ထမင်းချက်ရယ်’ဟု မာစီက ဝင်ပြောသည်။

ဖာဂူဆန်သည် လှည်းဆီသို့ပြန်သွားပြီး၊ ရေတူးယူလာကာ အင်ဒါဆန်း ဘက်သို့ ထိုးပေးသည်။

အင်ဒါဆန်းက မျက်လုံးများကိုပင့်၍ ဖာဂူဆန်၏ မျက်လုံးကို အတန် ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ရေကို သောက်ပြီး ပါးစပ်မှ သူ့ဘာသာ စကားဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုပြောသည်။

‘ဒီကောင်ကို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး သူ့မြင်းပေါ်တင်ကာ ဟု ရယ်ဒီက ပြော သည်။ ဖာဂူဆန်က ခေါင်းတယမ်းယမ်းလုပ်ကာ လှည်းဆီသို့ ပြန်သွားပြီး တက် ထိုင်နေသည်။

ကျန်လူစုသည် အင်ဒါဆန်းအား ကြိုးနှင့်တုပ်ကာ မြင်းပေါ်တင်သည်။ သစ်ပင်ကောင်းကောင်းတစ်ပင် တွေ့ဖို့အတွက် နှစ်မိုင်ခန့်သွားရသည်။ သူတို့တွေ့ သော သစ်ပင်၏ ကိုင်းကြီး တစ်ကိုင်းသည် ချောင်းငယ်ဘက်သို့ ကွေးကျနေ သည်။ သူတို့က အင်ဒါဆန်း၏ လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်လိုက်ပြီး မြင်းပေါ်၌ မတ်တပ်ရပ်နိုင်အောင် ထူပေးကြသည်။

အင်ဒါဆန်းသည် ခြေတစ်ဖက်တည်းဖြင့် မရရအောင် ကြိုးစား၍ တောင့်တောင့်မတ်မတ်ဖြစ်အောင် ရပ်သည်။ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို မရအရ ယူနေခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်သည်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းကို လုံးဝ မဖော်ပြ။ မျက်လုံးများကိုတော့ မှိတ်ထားသည်။

‘ဒီကောင် မသေခင် တစ်ခုခုပြောသွားရင် ကောင်းမယ်ကွာ’ဟု အင်ဒါ ဆန်က ရေရွတ်သည်။ ‘လူတစ်ယောက် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ သေသွားတာ ငါမကြည့်ချင်ဘူး’

ထို့နောက် ရယ်ဒီက မြင်းကို ကြာပွတ်နှင့် ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။
အင်ဒီးယန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲတွင် တလှုပ်လှုပ်။

မာရုဆန်သည် သူ့မြင်းများကို တစ်ချက်မျှ လှန်လိုက်ပြီးပြောသည်။
'သွားကြရအောင် စခန်းချဖို့ နေရာတစ်နေရာ ရှာရလိမ့်ဦးမယ်'

မာရေး၊ ဝင့်နှင့် သူတို့တပ်သားများသည် ဝေါလေ့စ် ခံတပ်အရောက်
တွင် မြင်းများလဲကြသည်။ သူတို့သည် အရှေ့မှ အနောက်၊ မြောက်မှတောင်
နေရာအနံ့အပြားသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီးပြီ။ ကင်းဆပ်ပြည်နယ် တစ်ဝက်နီးခန့်ကို
ခရီးဆန်ခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်၏။ မိုင်အားဖြင့်တွက်လျှင် မိုင်ပေါင်း ၄၀၀ ခန့်အထိ ခရီး
ပေါက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ဝေါလေ့စ်ခံတပ်သို့ ရောက်ခါမှပင် အားလုံး ရေမိုးချိုးကြ၊ မုတ်ဆိတ်
ရိတ်ကြ၊ မြေပြေပြေရသည်။ မာရေးသည် ဗိုလ်မှူးကြီး မစ်ဖန်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်
ကရုတို့ထံ အစီရင်ခံစာတစ်စောင်စီ ရေး၍ပို့သည်။ ထို့နောက် အရာရှိရိပ်သာတွင်
အရက်ကို တစ်ခဲသော့ချ နှစ်နာရီကြာမျှ အိပ်သည်။ အိပ်ရာမှ နိုးသည့်အခါ
မြင်းသစ်များနှင့် ခံတပ်မှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ တစ်ညလုံး ရပ်နားခြင်းမရှိ။ မနက်ကျ
မှပင် တစ်နေရာ၌ စခန်းချကာ အိပ်ကြသည်။ အချိန်တန်တော့ အိပ်ရာမှထကာ
ခရီးဆက်ကြပြန်လေသည်။

နွားခြံတစ်ခြံသို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြသည့်အခါ ခြံရံရှင်က သူ့နွား
ဆယ့်နှစ်ကောင် ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း ဆီး၍ တိုင်သည်။ ခြေရာကောက်၍
လိုက်ကြည့်ကြသည့်အခါ အင်ဒီးယန်းများ နွားဖျက်သွားသည့်နေရာကို တွေ့
သည်။ ထို့နောက် ကြီးတစ်ချောင်း တန်းလန်းကျနေသည့် သစ်ပင်ဆီသို့ ရောက်
သည်။ သစ်ပင်အနီးတွင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မြေပုံတစ်ခု။

'မြေပုံကို တူးကြည့်ကြကွာ'ဟု မာရေးက အမိန့်ပေးသည်။ ချီယန်နီ
တစ်ယောက်၏ အလောင်း၊ ကြိုးပေး၍ သတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည်
အလောင်းကို ပြန်၍မြှုပ်လိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ မွန်းတည့်ချိန်တွင် အင်ဒီးယန်းများ စခန်းချသွားသည့်
နေရာတစ်ခုကို တွေ့ကြရပြန်သည်။

'အကြာကြီးနေသွားတဲ့ စခန်းပဲ' ဟု တပ်ကြပ် ချစ်တရစ်က ထင်မြင်
ချက်ပေးသည်။

ဝင့်က ကျွဲရေခိုင်းတစ်ခုကို ကောက်၍ကြည့်သည်။ ကျည်ဆန်ဖောက်
ထားသည့် အပေါက်တစ်ပေါက်ကို မြင်သည်။ 'ကျည်ဆန်ပေါက်သွားတော့လဲ
ဒိုင်းအပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုကင်းခဲ့ သွားတာပေါ့' ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

'ကျွန်တော်တို့ နားဦးမှဖြစ်မယ်' ဟု ဝင့်က အကြံပြုသည်။ 'ရဲဘော်
တွေကတော့ ဆက်သွားလဲ ခံနိုင်ကြမှာပါ။ ဒါပေမယ့် မြင်းတွေ သေကုန်လိမ့်မယ်'

မာရေးက တစ်နာရီ နားခွင့်ပေးသည်။ သူကိုယ်တိုင်ကတော့ မနား။
အမှောင်ထဲတွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းသလားလျက်ရှိ၏။ သူ့အနီးသို့ ဝင့်
ရောက်လာသည်။

'ဒီမယ်... မာရေး၊ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲရှိနေတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ
ပြောချင်တယ်'

'ပြောချင်လဲ ပြောလေ'

'အခု ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နေကြတာဟာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်
အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေကြတာပါ။ ခင်ဗျားဟာ တပ်ထဲ ရောက်နေတဲ့လူ၊ အဖြစ်
တစ်ခုကို ဘယ်လို စုစုံတတ်သိတာ အဓိကအကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား
ဘာပြုလို့ ဝက်စံပျိုင့် စစ်တက္ကသိုလ် သွားခဲ့သလဲ။ ဘာပြုလို့ အရာရှိတစ်ယောက်
ဖြစ်လာရသလဲ၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ခင်ဗျား အခု ဒီနေရာမှာ ရောက်နေတယ်၊
ဘာအတွက်လဲ၊ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ဖို့ပါ။ အလုပ်ပြီးသွားရင်
မေ့သွားမှာပါ။ အဲဒီကျတော့လဲ နောက်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တစ်ခုကို ဆက်လုပ်ရဦးမှာပါ'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'အခုဖြစ်နေတာက ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ပါ။ တရားမျှတမှုရှိ မရှိဆိုတဲ့
သံသယစိတ်ကြောင့်ပါ'

မာရေးက ဘာမှပြန်မပြော၊ ထိုသံသယ ဘာကြောင့် ဝင်ရသည်ကို
လည်း သူရှင်းမပြချင်။ သူ့စိတ်သည် အရာရာတိုင်း အပေါ်တွင် ယုံကြည်မှု
ကင်းခဲ့သလို ဖြစ်နေသည်။

တစ်နာရီပြည့်သွားပြီ။ သူသည် ရဲဘော်များအား မြင်းပေါ်တက်ခိုင်း
သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ညအမှောင်ထုကို ဖြတ်၍ ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုည
အတော်ကြီး ညဥ့်နက်ခါမှ ထွက်ပြေးနေသော အင်ဒီးယန်းများနှင့် ဆုံပွဲသည်။
မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲတွင် နောက်ဆုံးမှ သွားနေသော ချီယန်နီများအား ဓားလွတ်
များဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

မြင်မကန်းဖြင့် ရမ်းသမ်း၍ တိုက်ခိုက်ရသော ပွဲဖြစ်၍ အကျိုးကျေးဇူး ဘာတစ်ခုမှ ထွက်မလာ။ ချီယန်နီများသည် ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားပြန်သည်။ တာရှု၍ မရနိုင်လောက်အောင် ပင်ပန်းမောဟိုက်နေကြသည့် မြင်းတပ်သား များသည် မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းလာကာ တစ်ထောက်နားကြပြန်သည်။ မီးများကို ဝင် မဖိုတော့ဘဲ အိပ်ပျော်သွားကြပြန်သည်။

x x x

ဟာရဲလီ သတင်းစာတိုက်မှ သတင်းထောက် ဂျက္ကဆန်အဖို့တော့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ သက်သာစရာ ရှာမတွေ့။ အုတ်ကလာဟိုင်းမားသို့ လာခဲ့ရသည့် ခရီးက ဝေးကွာရှည်လျားလွန်းလှ၏။ အခု သူတွေ့ဆုံပြီး စကားပြောနေရသူ များမှာ ကွဲတဲကားဘာသာဝင် သာသနာပြုတစ်ဦးနှင့် သူ့ဇနီး၊ ပြီးတော့ ကျောင်း ဆရာတစ်ဦးနှင့် အကူအလုပ်သမားတစ်ယောက်။

ဒီလူရိုင်းတွေ လုပ်ပုံကိုင်ပုံဟာ နားလည်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ တစ်ခါတစ်လေ သူတို့လူစုဟာ ကလေးလူငယ်တွေနဲ့ သိပ်တူတယ်ဟု မိုင်းစံက ဆိုသည်။

'ဟုတ်တယ်' ဟု အန်တီလူစီက ထောက်ခံသည်။ 'ကျွန်မတို့က ပြတင်းပေါက်ဆိုတာ အပြင်ကိုကြည့်ဖို့ ဖောက်ထားတာလို့ နားလည်ထားကြတယ်။ သူတို့က အဲသလိုမဟုတ်ဘူး။ အိမ်နားက ဖြတ်သွားလို့ ပြတင်းပေါက်နားရောက်ရင် ခဏရပ်ပြီး အထဲကို ချောင်းကြည့်တယ်။ အဲသလို မလုပ်သင့်ကြောင်း ရှင်းပြပေမယ့် သဘောမပေါက်ကြဘူး'

'ခေါင်းကလဲ သိပ်မာတယ်။ ချီယန်နီတွေက ပိုဆိုးတယ်။ ဒါလုပ်လို့ နိုင်းရင် လုပ်တယ်။ ဒီမှာနေကြလို့ နိုင်းရင်တော့ မရဘူး။ 'ကျွန်ုပ်တို့ မြောက်ပိုင်းမှာပဲ နေမယ်'လို့ ပြန်ပြောကြတယ်'

'သူတို့က တစ်သက်လုံး မြောက်ပိုင်းမှာ နေလာကြတာ မဟုတ်လား' ဟု ဂျက္ကဆန်က မေးသည်။

'ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခြားအင်ဒီးယန်းတွေလဲ အစိုးရက သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ မြေတွေပေါ်မှာ လာနေကြပြီပဲ။ သူတို့လဲ နားလည်သင့်တာပေါ့'

ဂျက္ကဆန် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် မိုင်းစံ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်ပြီး ပြောသည်။

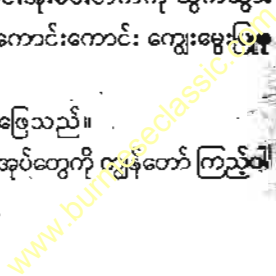
'ဒီလိုရှိတယ် မစ္စတာ မိုင်းစံ အခုဖြစ်ပွားရတဲ့ ကိစ္စရဲ့ အခြေအမြစ်ကို

ကျွန်တော်လေ့လာကြည့်တယ်။ ခင်ဗျားကို မတရားသဖြင့် အပြစ်တင်တဲ့သဘောနဲ့ ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာဖတ်ပရိသတ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်စေချင်လို့ပါ။ နှစ်ပေါင်းရာပေါင်းများစွာကတည်းက ဒီမြေပေါ်မှာ နေလာခဲ့ကြတဲ့ လူနည်းစုအုပ်စုက ဒီနိုင်ငံတွင်းက ဒီမြေကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိတာ ဘာကြောင့်လဲ။ အဲဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကိုတော့ စာဖတ်ပရိသတ် နားလည်သဘောပေါက်သွားအောင် ပြောပြဖို့လိုပါတယ်။ ဒီပြဿနာဟာ ခင်ဗျားတို့၊ ကျွန်တော်တို့ အင်ဒီးယန်း ကိုယ်စားလှယ်ဌာနတို့မှာ အရလတ်တလော ရှိနေတဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားထက်များ လေးနက်နေသလား။ ကျွန်တော်တို့ဟာ လူမျိုးစု ရာပေါင်းများစွာနဲ့ အတူတကွနေထိုင်ပြီး ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိလာတဲ့ အမျိုးသားတစ်ရပ်ပါ။ ဒီအမျိုးသား တစ်ရပ်လုံးဟာ အစကတည်းက လူသားအားလုံးသည် ညီမျှသော အခွင့်အရေး ရှိကြသည်ဆိုတဲ့မူပေါ်မှာ အခြေခံပြီးရပ်တည်လာခဲ့ကြတာပါ။ ဒါဟာနိုင်ငံရေး အခြေခံမူတစ်ရပ်လဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစကားလုံးအပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ အတိအကျ မလုပ်လို့ မရပါဘူး။ အလေးအနက် မထားလို့လဲ မရပါဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားရမှာက အခုပြဿနာကို စတဲ့အင်ဒီးယန်းတွေလုပ်တာဟာ ပြစ်မှုတစ်ခုလို့ သတ်မှတ်သင့် မသင့်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ သူတို့အနေနဲ့ သူတို့ရဲ့ မွေးရပ်ဇာတိမြေပေါ် ပြန်ပြီးနေချင်တာကို ကျွန်တော်တို့က အပြစ်လို့ သတ်မှတ်နိုင်သလား'

'ဒီကိစ္စကိုတော့ အင်ဒီးယန်းရေးရာဌာနမှာ မေးသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်' ဟု မိုင်းစံက ပြောသည်။ 'ကျုပ်ကတော့ ကိုယ်စားလှယ်ပါ။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ မှန်တယ်- မှားတယ်လို့ ပြောပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး။ အခုထွက်သွားတဲ့ အင်ဒီးယန်းတွေကိုဖမ်းပြီး သတ်မှတ်နယ်မြေထဲ ပြန်ပို့တာ မှန်တယ် - မှားတယ်လို့လဲ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး'

'ဒါပေမယ့် သူတို့ဘာကြောင့် ဒီက ထွက်သွားကြသလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သိရပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ ဘာကြောင့် ဝိုင်းအိုးမင်းဘက်ကို ထွက်သွားကြရတာလဲ။ ခင်ဗျားပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း သူတို့ကို ကောင်းကောင်း ကျွေးမွေးပြုစုထားတယ်ဆိုရင် သူတို့က ဘာပြုလို့...'

'သူတို့ဟာ လူရိုင်းတွေပဲ' ဟု မိုင်းစံက ဖြေသည်။ 'ဒါဆိုရင်တော့... ခင်ဗျားရဲ့ စာရင်းစာအုပ်တွေကို ကျွန်တော် ကြည့်ပါ'

ရစေလို့ တောင်းခံရတော့မှာပါ'ဟု ဂျက္ကဆန်က ပြောသည်။ 'တကယ်လို့ ဒီ လောက်လွယ်တဲ့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း မေးခွန်းကလေးကိုမှ ခင်ဗျားမဖြေနိုင်ဘူး ဆိုရင် ပေါ့လေ . . .'

အဘိုးကြီး အဘွားကြီး လင်မယားသည် ဂျက္ကဆန်အား မျက်လုံးများ ပြူး၍ ကြည့်နေကြသည်။

'ရှင်က ကျွန်မကို မယုံလိုလား'ဟု အန်တီလူစီက မေးသည်။

'ကျွန်တော်ယုံကြည်သင့်တာ မှန်သမျှတော့ ယုံကြည်ပါတယ်'

အခန်းထဲတွင် ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ တိုင်ကပ်နာရီဆီမှ ချောက်ချောက် မြည်သံကိုပင် ကြားနေရသည်။ ထို့နောက် အဘွားကြီးက သူ့ယောက်ျားအား လှမ်းပြောသည်။

'သူ့ကိုပြောလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ဥျှန်း'

'အင်း . . . ဟုတ်တယ်၊ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းနဲ့ သိလာကြ ရမယ့် ကိစ္စပဲ'

အန်တီလူစီသည် မျက်ရည်များ ကျလာသည်။

'ကျွန်မကတော့ မှားတယ်လို့ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ အမှန်နဲ့အမှားကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်မကျွန်မကို ပြောခဲ့ပါ သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူလဲ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ခွဲခြားပြီး သိမှာလဲ'

'ကျွန်တော် အခုလို ပြောရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး'ဟု ဂျက္ကဆန်က ပြောသည်။

'လူသုံးယောက် ထွက်ပြေးတယ်'ဟု မိုင်းစိက ပြောသည်။

'ချီယန်နီတွေပဲလား'

'ဟုတ်တယ်၊ အခု လူစုနဲ့ တစ်အုပ်စုတည်းပဲ။ သူတို့ ထွက်ပြေးတာက ကိုယ်စားလှယ်ဌာနရဲ့ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်တာပဲ။ တကယ်လို့ ဒီကိစ္စမှာ သူတို့ကို အပြစ်မပေးရင် မဖြစ်ဘူးလို့ ယူဆတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က သူတို့ခေါင်း ဆောင်ဆီသွားပြီး လူဆယ်ယောက်ပေးရမယ်လို့ တောင်းတယ်။ ဒီလူဆယ် ယောက်ကို ဓားစာခံတွေအဖြစ်နဲ့ ရိနိုခံတပ်ကို ပို့ပြီး ချုပ်ထားမယ်လို့ ရည်ရွယ်ပြီး တောင်းခံခဲ့တာပါ'

'ခင်ဗျား သွားတောင်းတဲ့ လူဆယ်ယောက်ကို ရခဲ့သလား'

'ဟင့်အင်း . . . မရခဲ့ဘူး'

'အဲဒီတော့ . . .'

'ဒါကြောင့် စစ်တပ်ကသွားပြီး လူဆယ်ယောက်တောင်းတယ်၊ သွားတဲ့ အခါမှာ ဟော်ဝစ်စာ အမြောက်တစ်လက်ပါ ယူသွားတယ်'

'အဖြစ်က ဒီအတိုင်း အမှန်ပဲလား'

မိုင်းစိက သက်ပြင်းချ၍ 'ဟုတ်တယ်' ဟုဖြေသည်။ 'ကျွန်တာတွေက တော့ ခင်ဗျားတို့ သိတာတွေအတိုင်းပဲ၊ ရိက္ခာက မလုံလောက်ဘူး။ ငှက်ဖျားကလဲ ပြစ်နေတယ်၊ ဆေးဝါးက မရှိဘူး၊ ကျုပ်အနေနဲ့ လူရွေးပြီး ကျွေးနေရတယ်။ လူတစ် ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်သူတော့-စား၊ ဘယ်သူတော့ အငတ်နေလို့ ရွေးနေတာဟာ မှန်ပါ့မလား'

ဂျက္ကဆန်က ဘာမှပြန်မပြော။ မိုင်းစိက ထိုင်ရာမှ ထကာ သူ့စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး စာရင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

'လိုအပ်နေတဲ့ ရိက္ခာက အမဲသား ပေါင်ခုနစ်သောင်း၊ ကော်ဖီက ပေါင် သုံးသောင်း ငါးထောင်၊ သကြားပေါင် ခုနစ်သောင်း၊ ဝက်ပေါင်ခြောက် ပေါင်သုံး သောင်း . . .'

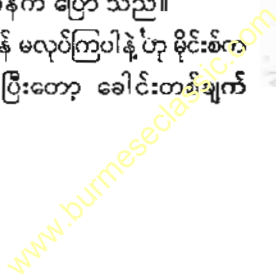
'ရိက္ခာမလုံလောက်တော့ လူတွေ ငတ်ပြတ်နေတယ် ဆိုပါတော့၊ ဟုတ် လား'

'ဟုတ်တယ်၊ တချို့က ငတ်နေကြတယ်၊ တချို့က ငှက်ဖျားရောဂါနဲ့ သေကြတယ်။ တချို့က ကျွဲမရှိတဲ့နေရာတွေကို သွားပြီး ကျွဲလိုက်ကြတယ်၊ ကျုပ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်သူတွေကတော့ စားကြ၊ ဘယ်သူတွေက တော့ မစားနဲ့လို့ပဲ ပြောနေရတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ဖြစ်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး ယဉ်ကျေးလာတဲ့ အင်ဒီးယန်းတွေကို ကျွေးမွေးပြီး ပြောစကား နားမထောင်ဘဲ အာခံနေကြတဲ့ လူရိုင်းတွေကို အငတ်ထားရသလို ဖြစ်နေတယ်'

'ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်'ဟု ဂျက္ကဆန်က ပြော သည်။

'ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ သိပ်ပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် မလုပ်ကြပါနဲ့'ဟု မိုင်းစိက ပြောသည်။ ဂျက္ကဆန်က ထိုင်ရာမှထရပ်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတစ်ချက် သိတ်ပြသည်။

x x x

အပိုင်းရှစ်

အောက်တိုဘာ - နိုဝင်ဘာ ၁၈၇၈ နောက်ဆုံးပွဲ

ဗိုလ်ချုပ် ကရုအဖို့ကတော့ အင်ဒီးယန်းများသည် ဘယ်သောအခါမှ
ပျောက်မသွား။ မာရေး၊ ဖစ်ဂျာရယ်၊ ထရပ်စ်၊ မတ်စတာဆန်တို့အဖို့ မျက်ခြည်
ပြတ်၍ပြတ်၍ သွားနေသော်လည်း သူကတော့ လုံးဝမျက်ခြည်မပြတ်။ အဘယ်
မှာလျှင် မျက်ခြည်ပြတ်ပါမည်နည်း။ သူသည် မြေပုံတစ်ချပ်ပေါ် မျက်စိဒေါက်
ထောက်၍ ကြည့်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

မြေပုံပေါ်ရှိစကေးမှာ တစ်လက်မလျှင် မိုင်တစ်ရာဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ
ဆယ်လက်မအတွင်း သူလက်အောက်မှ တပ်သားတစ်သောင်းနှစ်ထောင် ဆုံတွေ့
နိုင်သည့် အခြေအနေ ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကရုသည် သူ့စားပွဲ၌ ထိုင်ကာ
လွတ်မြောက်ရန် အရူးအမှူး အားထုတ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်ကောင်ကို စောင့်ကြည့်
သလို စောင့်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ သူ့အဖို့ကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်သည် ဘယ်တော့မှ
လွတ်မည်မဟုတ်။

x x x

ဆစ်ဒနီ၊ မြောက်ပလက်တီနှင့် ကီးရားနေ့မှ တပ်များသည် ဘောင်စူးစူး

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

သို့ ဦးတည်၍ ထွက်ကြသည်။ တောင်ဘက်မှလာနေသည့် တပ်များမှာ မာရေး၏ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲဖြစ်၏။

ချီယန်နီများအတွက် ထွက်ပေါက်ဆို၍ မြောက်ဘက်၌သာ ကျန်တော့၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကရုသည် ယင်းထွက်ပေါက်ကို ပိတ်ဆို့ထားရန် စိတ်ကူးစိစဉ်လျက် ရှိသည်။ ထိုထွက်ပေါက်သည် အကျယ်အားဖြင့် မိုင်တစ်ရာငါးဆယ်ခန့် ရှိ၏။ မြောက်ပလက်တီမှ ဆစ်ဒနီအထိကျယ်၍ ပလက်တီမြစ်တစ်လျှောက် သွားရာ ဒေသ ဖြစ်သည်။ ထိုထွက်ပေါက်ကိုသာ တင်းကျပ်စွာ ပိတ်ဆို့နိုင်ခဲ့ပါမူ ကြက်တစ်ကောင်ပင်လျှင် တိုး၍ ထွက်နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိ။

မြောက်ပလက်တီမြို့နှင့် ဆစ်ဒနီမြို့နှစ်မြို့ကြားတွင် ပလက်တီမြစ်နှင့်အပြိုင် မီးရထားလမ်းတည်ရှိသည်။ ကရုသည် ဆစ်ဒနီမှ တပ်တစ်တပ်ကို အရှေ့ဘက်သို့ မီးရထားဖြင့် ထွက်စေ၍ မြောက်ပလက်တီမှတပ်ကို မြောက်ဘက်သို့ မီးရထားဖြင့်ပင် ထွက်စေသည်။ နှစ်တပ်စလုံးကို ဟော်ဝစ်ဇာအမြောက်များ သယ်ဆောင်သွားစေသည်။ ဤမြို့နှစ်မြို့ကြားတွင် စစ်မီးရထားများသည် စိတ်ဆိုးနေသည့် နဂါးကြီးများသဖွယ် နေ့ရောညပါ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ပြေးသွားလျက်ရှိလေသည်။ ယင်းစစ်မီးရထားများအပြင် မြင်းတပ်မှ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲကို ဩဂါလာလာ၌ ချထားလိုက်သည်။ ထိုမြို့သည် ထွက်ပေါက်၏ အလယ်ဖဟိုတွင် တည်ရှိသည်။ ယင်းတပ်ခွဲများသည် ဆစ်ဒနီမြို့နှင့် မြောက်ပလက်တီမြို့နှစ်မြို့မှ ထွက်သောတပ်များနှင့် အမြဲတစေ ကြေးနန်းအဆက်အသွယ်ရှိသည်။ အကယ်၍ ချီယန်နီများပေါ်လာပါက ချက်ချင်းထွက်၍ တိုက်ခိုက်ဖမ်းဆီးနိုင်အောင် အသင့်ပြင်ထားကြရသည်။

မီးရထားလမ်း၏ မြောက်ဘက် ပလက်တီမြစ်ခွနေရာ၌ရှိသော မြေပေါ်တွင်မူ ခြေလျင်တပ်တစ်တပ် ဖြန့်၍ချထားသည်။ တောင်ဘက်မှ ချီယန်နီများ ရွေ့လျားနေသည့် ကြေးနန်းသတင်းများသည် ဆိုင်ရာတပ်များသို့ မကြာခဏပင်ရောက်လာနေသည်။ စမုတ်ကီးတောင်ကုန်းပေါ်မှ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ။ ရီပတ်ဘလီကင်မြစ်ကွေ့ တစ်နေရာ၌ စခန်းချသွားခြင်း၊ နွားခြံတစ်ခြံမှ မြင်းဆယ့်နှစ်ကောင် ခိုးသွားမှု စသောသတင်းများ ဖြစ်သည်။

ချီယန်နီများသည် ကင်းဆပ်ပြည်နယ် အနောက်မြောက်ဘက်နှင့် နီဘရာစကားပြည်နယ် အနောက်တောင်ဘက် ကြားတစ်နေရာမှ ဖြတ်သန်းသွား

ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် တစ်မျိုးသားလုံးက ချီယန်နီများ၏ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်နေကြလေပြီ။ ဝါရှင်တန်မှ တာဝန်ရှိသူများသည် စိတ်နှလုံးမချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာကောင်းသည့် ဤအဖြစ်ကိုအမြန်ဆုံး အပြီးသတ်အောင်လုပ်ဖို့ စာတွေ့ရေးကြသည်။ သတင်းစာ အယ်ဒီတာများကလည်း ဤသတင်းကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အသားပေး၍ ရေးလာကြသည်။

ကင်းဆပ်ပြည်နယ်၏ မြောက်ဘက်နယ်စပ်ကို ချီယန်နီများ ဖြတ်သွားသည့်အခါတွင်မူ ဤကိစ္စကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိသွားလေပြီ။ မြင်းတပ် တပ်ခွဲနှစ်ခွဲက ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ညှပ်၍လိုက်နေသည့်ကြားမှနေ၍ ချီယန်နီများသည် နီဘရာစကားပြည်နယ် တောင်ပိုင်းရှိ ရီပတ်ဘလီကင်မြစ်ကို ဖြတ်ကူးသွားသည့်အခါတွင်မူကား တစ်ကမ္ဘာလုံးက ပို၍သိသွားကြလေပြီ။ မာရေး၏ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲသည် ချီယန်နီများအား မျက်ခြည်ပြတ်သွားပြီ ဖြစ်၏။

ဆစ်ဒနီမြို့ရောက်နေသော ဗိုလ်မှူးသွန်ဘာဂ်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကရုထံ ကြေးနန်းတစ်စောင် ပို့သည်။

‘ချီယန်နီများသည် မနက်ဖြန် တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဤမြို့ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်မှနေ၍ ပလက်တီမြစ်ကို ကူးလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ရသည်။’

ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ချီယန်နီများသည် ထိုညတွင် မြစ်ကို ဖြတ်ကူးကြသည်။ ဆစ်ဒနီမြို့အနီးမှလည်း မဟုတ်။ မြောက်ပလက်တီမြို့မှလည်း မဟုတ်။ အားလုံးက ထင်ထားသည့် နေရာမှ လုံးဝဖြတ်ကူးခြင်းမပြု။ စစ်ရထားများ ဥဒဟိုသွားလာနေသည့် နေရာအနီးသို့ လုံးဝရောက်မလာ။ ထောင်ချောက်၏ အလယ်တည့်တည့်ခန့်ရှိ ဩဂါလာလာမြို့နှင့် နှစ်မိုင်ခန့်အကွာ စစ်တပ်မှ အချက်ပြမီးများ ဖိုထားရာ သဲတောင်ကုန်းများကြားမှ ဖြတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ချီယန်နီများသည် ကရု၏ ကြွက်ထောင်ချောက်ကို ဖြတ်၍ ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်ကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် သိလာကြရသည်။ သူတို့သည် ညညွှန်ကပ်ပိုင်းတွင် အော်ဂါလာလာမြို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာတွင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကပ်လာကြသည်။ မြို့နှင့်နီးကပ်လွန်းသဖြင့် မြို့ပေါ်မှ လျှပ်စစ်မီးအလင်းရောင်များကိုပင် သူတို့မြင်တွေ့ကြရသည်။ သဲတောင်ကုန်းများပေါ်မှ မီးဖိုများကိုသာမက ထိုမီးဖိုများရှေ့၌ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်နေကြသည့် လူရိပ်များကိုပင် မြင်နေကြသည်။ သူတို့သည် နှစ်ယောက် တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ

တၢ်ၤၤ မြင်းများဘေးမှတၢ်ကလေး သွားကြခြင်းဖြစ်၏။ လူဖြူ တစ်ယောက်သည် သူ့မြင်းအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိမည်ဖြစ်သော်လည်း ချီယန်နီတစ်ယောက်လို မြင်းကို လက်နှင့်အသာအယာ ပွတ်သပ်ပြီး စကားတိုး တိုးကလေး ထပ်ပြောရုံမျှဖြင့် သူ့အလိုဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်မြောက်အောင် စွမ်းဆောင် နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ချီယန်နီများသည် ထိုနည်းဖြင့် အစုကလေးများဖွဲ့ကာ သဲတောင် ကုန်းများကြားမှ ဖြတ်သည်။ မီးရထားလမ်းကို ကျော်သည်။ စစ်ရထားတစ်စီး ပေါ်မှ ကင်းစောင့်စစ်သား လူငယ်တစ်ယောက်သည် စိတ်အေးနားအေးဖြင့် သီချင်း တစ်ပိုင်းတစ်စ ညည်းနေရာမှ သူ့နားထဲတွင် မြင်းဟိသံ ကြားမိသလိုလို ရှိသည်။ သူ့အဖော်အား ပြောပြီးနားစွင့်ကြသည်။ နောက်ထပ် ဘာသံမှ ထပ်၍မကြားရ တော့သဖြင့် မေ့ပျောက်သွားကြသည်။ သဲတောင်ကုန်းများကြား မီးဖိုတစ်ဖိုမှ ခွေးသည် ထ၍ပှောင်သည်။ သို့သော် ဝံပုလွေကိုမြင်၍ ဟောင်သည်ဟု ယူဆ ကြသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့ဖြတ်သွားခဲ့သည့် မြေရာလက်ရာများကို ကြည့် သည့်အခါ မည်မျှလောက်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် သွားလာလှုပ်ရှားခဲ့ သည်ကို သိလာကြရ၏။ မီးဖိုတစ်ဖိုအနီးမှ ခွေးတစ်ကောင်သည် လူနဲ့ ခံကာ ချီယန်နီတစ်ဦးထံ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ ထိုခွေးအား လည်းပင်းညှစ်၍ သတ်ပစ်ခဲ့ သည်။ ဖြစ်ပုံမှာ ချီယန်နီတစ်ယောက်သည် ထိုနေရာ၌ ဝပ်နေဟန်တူ၏။ ခွေး ရောက်လာသည့်အခါ ဖျတ်ခနဲဖမ်းပြီး လည်စေ့ကို ညှစ်သတ်သည်။ ထိုနောက် ခွေးသေနှင့်ကွယ်ကာ မီးဖိုဘက်မှ အော်ခေါ်နေသံများကို နားစွင့်နေသည်။ မနက် လင်းသည့်အခါ လျှာထွက်ပြီး သေနေသော ခွေးကို တွေ့ကြရလေသည်။

ချီယန်နီများသည် တစ်မိုင်ကျော်ကျော်ခန့် ခရီးကို အလွန်အလွန် ဖြည်းညင်းစွာ၊ အလွန်အလွန် စိတ်ရှည်စွာ၊ အလွန်အလွန် ငြိမ်ဆိတ်စွာဖြင့် သွားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်တစ်နေ့ တွင် နွားခြံပိုင်ရှင်များ၊ ဩဂါလာလာမြို့မှ ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်များ၊ စစ်သားများသည် ချီယန်နီများထားခဲ့သည့် မြေရာလက် ရာများ ကိုကြည့်၍ အရိုင်းတို့၏ ပါးနပ်ကျွမ်းကျင်မှုကို အံ့ဩကြသည်။ အမှန် တော့ ချီယန်နီများသည် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ သွားခဲ့ရသော တစ်မိုင်ကျော်ခရီးကို လွန်ကာမှ မြင်းများသီတက်၍ မြောက်သို့ ဦးတည်ပြီး ခရီးဆက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကရ ဒေါသုပန်ထသည်။ ဗိုလ်မှူးသွန်ဘာဂ်၏ စစ်ပရိယာယ်နှင့် နည်းဗျူဟာ ကျွမ်းကျင်မှုကို သရော်သည်။ ပြစ်တင်မှုတံ့ချသည်။ ဤအတွက် ရင်ထဲမှ ကျိတ်၍ ခံပြင်းလျက်ရှိ သော သွန်ဘာဂ်သည် မကျေမနပ်ဖြစ်သော စိတ်၊ ရွံ့ရှာမုန်းတီးသော စိတ်တို့ဖြင့် ချီယန်နီများနောက်သို့ လိုက်သည်။

x x x

ချီယန်နီများ၏ နောက်မှ ထက်ချပ်မကွာ လိုက်ပါလာသော မာရေး၏ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲသည် ပလက်တီမြစ်၏ မြောက်ဘက် မြစ်လက်တက်ကိုဖြတ်၍ သဲတောင်ကုန်းများကို ကျော်လာခဲ့သည်။ မြစ်၏မြောက်ဘက် ဆယ့်နှစ်မိုင်ခန့် အကွာ တစ်နေရာတွင် ဗိုလ်မှူးသွန်ဘာဂ်၏ မြင်းတပ်နှင့် ဆုံမိသည်။ နှစ်ဖွဲ့ ပေါင်းလိုက်သည့်အခါ တပ်သားအင်အား ခုနစ်ရာနီးပါးမျှ ဖြစ်သွားသည်။

သွန်ဘာဂ်၏ မြင်းတပ်သားများမှာ တက်ကြွလန်းဆန်းလျက်ပင် ရှိ သည်။ သန့်သန့်စင်စင်၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပင် ရှိနေသေးသည်။ သူတို့သည် ညစ်ပတ် ပေရေကာ စုတ်ပြတ်နေသော မာရေး၏ တပ်သားများကို အံ့ဩခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

'ဗိုလ်ကြီးမာရေး၊ မင့်လူတွေနားဖို့ လိုအပ်နေပြီ ထင်တယ်၊ ခံတပ်နဲ့ အင်မတန်ဝေးတဲ့ နေရာဒေသကိုလဲ ရောက်နေပြီ၊ အဲဒီတော့ တို့တပ်က ဒီနေရာက နေပြီး မင့်တာဝန်ကို ယူလိုက်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ယူဆတယ်'ဟု ဗိုလ်မှူး သွန်ဘာဂ်က အကြံပြု သည်။ သို့သော်လည်း မာရေးက လက်မခံ။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ရှေ့မှသွားနေသော ချီယန်နီများသည် အုပ်စုနှစ်စု ခွဲ၍ထွက်သည်။ တစ်စုသည် မြောက်ဘက်သို့ သွားသည်။ နောက်တစ်စုက သဲတောင်ကုန်းများတည်ရှိရာ အနောက်စူးစူးသို့ သွားသည်။ လူစုနှစ်စု မခွဲမီ စခန်းချသွားသည့် အရိပ်လကွဏာများကိုလည်း တွေ့ကြရသည်။

'ကျွန်တော်ကတော့ ဒီနေရာကနေပြီး မြောက်ဘက်ကို ဆက်သွားမယ် ဗိုလ်မှူး'ဟု မာရေးက ပြောသည်။

သွန်ဘာဂ်က ပခုံးများကို တွန့်သည်။ သူသည် မာရေးထက် ရာထူးကြီး သူဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဤကိစ္စတွင် အရူးလို လူတစ်ယောက်နှင့် အငြင်းအခုံ မဖြစ်ချင်။ ဘေးမှ ဝင်က သက်ပြင်းချသည်။ ထိုညတွင် မာရေး၏ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲသည် သွန်ဘာဂ်တို့ တပ်နှင့်ခွဲ၍ စခန်းချသည်။ မနက်လင်းတော့ မတွေ့ရတော့ပေ။

သူန်ဘက်သည် သဲတောင်ကုန်များဘက်သို့ ခြေရာခံ၍ လိုက်သည်။ သွားရသည်မှာ ခက်ခဲနေေးကွေးသည်။ မြင်းများသည် သဲများကြားတွင် ပင်ပန်းကြီးစွာ ရုန်းနေကြရသည်။ အဆက်မပြတ် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေကြောင့် သဲမှုန်များသည် မျက်နှာကို စင်သည်။ ဖုန်မှုန်များသည် ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းများအတွင်း သို့ ဝင်သည်။ ထိုနေ့မွန်းလွဲပိုင်း စခန်းချကြသည့်အခါ မိုင်နှစ်ဆယ်မျှသာ ခရီးပေါက်သည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ထိုညအဖို့ သဲမြေအနိမ့်ပိုင်း လေကွယ်ရာ၌ ရပ်နားကြသည်။

မနက်လင်း၍ ဆက်လက်ချီတက်ကြသည့်အခါတွင်လည်း လေကထန်ဆဲ။ လေနှင့်အတူ သဲမှုန်များက လွင့်နေဆဲ။ တပ်သားများသည် ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်။ တံတွေးတပျစ်ပျစ် ဖြစ်လာကြသည်။ ယူနီဖောင်းများနှင့် ဖိနပ်များပေါ်မှ သဲများကို မကြာခဏ ခါထုတ်နေကြရသည်။

ဗိုလ်မှူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ သောက်ရေရှာရင် ကောင်းမလားမသိဘူး။ သောက်ရေ လက်ကျန်သိပ်နည်းနေပြီဟု ဗိုလ် ဘရင်ဒီက အကြံပြုသည်။ 'ရှေ့ကသွားနေတဲ့ ဟိုကောင်တွေမှာလဲ သောက်ရေနည်းနေမှာပဲ' လို့ သွန်ဘက်က သံပြတ်နှင့် ပြန်ပြောသည်။

မွန်းတည့်ချိန်တွင်မူ ခြေရာများကို မမြင်တော့ပေ။ လေကြောင့် လွင့်စင်သွားနေသည့် သဲများနှင့်အတူ လိုက်ပါပျောက်ကွယ်သွားကြလေပြီ။

သူတို့သည် ထိုနေ့အဖို့ အင်ဒီးယန်းများသွားရာဘက်သို့ မှန်းဆ၍ ချီတက်ကြရသည်။ ထိုနေ့ စခန်းချချိန်တွင် အရာရှိများသည် တပ်သားအားလုံးထံမှ ရေဘူးများ လိုက်၍သိမ်းကြသည်။ ရေမှာ နည်းနည်းစီသာ ကျန်တော့၏။ အရာရှိများက ကြပ်မတ်ကာ တပ်သားများအား ရေတစ်ခွက်စီ ဝေပေးသည်။ ရေဘူးများကို တပ်ကြပ်ရိန်းနှင့် မော်ရစ်ဆေးတို့က တာဝန်ယူ၍ သိမ်းဆည်းကြရသည်။

နံနက် အာရုဏ်တက်ချိန်တွင် ခရာမူတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အားလုံး အိပ်ရာမှ ထကြသည်။ နေရောင်ခြည်သည် မြူများကြားမှ ထိုးထွက်လာနေပြီ။ တပ်သားများသည် ရာရှင်စနစ် ဖြင့် ဝေပေးသောရေကို သောက်ကြရသည်။ ဗိုလ်မှူးသွန်ဘက်သည် ဗိုလ်ကြီးအလက်စတန်နှင့် မြေပုံတစ်ချပ်ချ၍ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြသည်။

'ငါတို့ ဘယ်နေရာရောက်တယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား'ဟု သွန်ဘက်က မေးသည်။

'ဒီဘက်ကို ဆက်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ နေ့သံဖို့ခံကို ရောက်သွားမယ်'ဟု အလက်စတန်က ပြောသည်။

'မြေပုံအရတော့ ဟုတ်မယ်။ ဒါဆိုရင် တို့ရဲ့အနောက်ဘက်မှာ ရှိမယ်' ကျွန်တော်လဲ အဲသလိုပဲ ထင်တာပဲ။ ပြီးတော့မှ အဲဒီလမ်းက မြောက်ကို ဦးတည်လီမို့မယ်။ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ဒီနေရာကနေပြီး တောင်တည့်တည့် သွားရင်တော့ မြစ်နဲ့မူချတွေမှာပဲ'

'မင်း ချီယန်နီတွေက တောင်ဘက်သွားတာမှ မဟုတ်တာ' ဗိုလ်ကြီးအလက်စတန်သည် သဲတောင်ကုန်းဒေသ အတွေ့အကြုံရှိခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ဤဒေသ၏ အနေအထားကို ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး သွန်ဘက်သည် သူတို့အစုရောက်နေသည့် နေရာနှင့် ရှိဘင်ဆန်စံတပ်ကြား မိုင်တစ်ရာခါးဆယ်ခန့် ကွာဝေးနေသည့် ခရီးကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားလျက် ရှိသည်။ သဲကန္တာရထဲ၌ ခရီးသွားသူများသည် ရေအခက်အခဲရှိပါက မိုင်တစ်ရာခါးဆယ် မပြည့်မီ သေတတ်ကြသည့် သဘောရှိ၏။

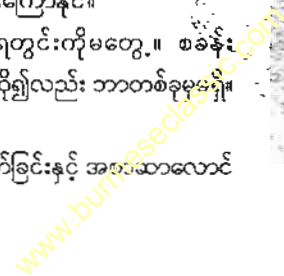
'တကယ်လို့ ဒီအနီးအနားမှာ ရေရနိုင်တဲ့ နေရာရှိရင်တော့ ဒီကောင်တွေ အဲဒီရေဆီသို့ သွားကြမှာပဲ'ဟု ချိန်ချိန်ဆဆ ပြောသည်။

'အရှုံးမြင်းစီးသမား ရေတွင်းလို့ခေါ်တဲ့ ရေတွင်းတစ်တွင်းတော့ ရှိတယ်။ လိုက်ရှာရင် တွေ့နိုင်မလားတော့ မပြောတတ်ဘူး ဗိုလ်မှူး'

'မင်း ကြိုးစားကြည့်နိုင်တာပဲ'ဟု ဗိုလ်မှူးသွန်ဘက်က ပြောသည်။ သူတို့သည် အနောက်မြောက်သို့ ဦးတည်၍ ချီတက်သည်။ မြင်းများအား ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် နှင်ကြသည်။ နေ့တစ်ဝက်ကျိုးသည့်အခါ တပ်သားများသည် ရေနည်းနည်းစီ သောက်ခွင့်ရကြသည်။ သောက်ရသည့်ရေမှာ လည်ချောင်း၌ ကပ်နေသည့် သဲမှုန်များကိုပင် စင်သွားအောင် မဆေးကြောနိုင်။

ညမိုးချုပ်သည်အထိ ရှာဖွေနေသည့် ရေတွင်းကိုမတွေ့။ စခန်းချကြသည့်အခါတွင်လည်း မီးပင် မဖိုနိုင်ကြ။ မီးဖိုစရာဆို၍လည်း ဘာတစ်ခုမှမရှိ။ ရဲကွာကို အခြောက်တိုက်စားကြရသည်။

မနက်လင်းသည့်အခါ မြင်းများသည် ရေငတ်ခြင်းနှင့် အစာမာလောင်

မွတ်သိပ်သည့်ဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာ ခံနေကြရလေပြီ။ မွန်းတည့်ချိန်တွင် ဗိုလ်မှူး သွန်ဘွဲ့က ရဲဘော်များအား မြင်းပေါ်မှ ဆင်းခိုင်းသည်။ မြင်းများကိုဆွဲ၍ ခြေလျင်လျှောက်ကြရန် အမိန့်ပေးသည်။

ရှာဖွေနေသည့်ရေတွင်းကို တွေ့ပါ၏။ သို့သော်လည်း ရေက ရေကောင်းမဟုတ်။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်း မရှိ။ လူများရော မြင်းများပါ ထိုရေကိုပင် သောက်ကြသည်။ ထိုညတွင် မြင်းရှစ်ကောင်သေသည်။

ထိုအချိန်ထိ အင်ဒီးယန်းများအား အစအနကိုပင် မမြင်ရ။

နောက်တစ်နေ့တွင် သွန်ဘွဲ့သည် သူ၏ မူလအစီအစဉ်ကို စွန့်လွှတ် လိုက်ပြီး သူတပ်အား တောင်ဘက်သို့ ချီတက်စေသည်။ အခုကျတော့ သဲတောင် ကုန်းများသည် သူတို့၏ နောက်ဘက်သို့ ရောက်သွားကြလေပြီ။ လေကလည်း အေးလှပါတီခြင်း၊ ညကျတော့လည်း မီးမဖိုနိုင်၊ အားလုံးအအေးဒဏ်ကို ပြင်းထန် စွာ ခံကြရသည်။ များသူ အရေအတွက်လည်း တိုးသည်ထက် တိုးလာသည်။ နောက်ထပ် မြင်းတွေ ထပ်ပေါ်ပြန်သည်။ ကျန်ရစ်နေခဲ့သည့် မြင်းများမှာလည်း သွက်သွက်လက်လက် မလှမ်းနိုင်ကြတော့။

စခန်းချချိန်ရောက်သည့်အခါ စခန်းချကြရပြန်သည်။ ထို့နောက် လူတွေရော မြင်းတွေပါ ခြေတရွတ်ဆွဲ၍ ခရီးဆက်ကြရပြန်သည်။ မြင်းသေများကို လမ်းမှာပင် စွန့်ထားခဲ့ကြရသည်။ အစာရေစာလည်း ပြတ်သွားခဲ့ပြီ။

နော့သ်ဖို့ မရောက်မီ လူသုံးယောက်သေသည်။ သဲတောင်ကုန်းများ ကြားမှာပင် မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် မြစ်ရေပြင်ကို မြင်ကြရသည်။ မြက်ပင်ရှည်ကြီးများကို မြင်ကြရသည်။ အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို အဝေးမှ လှမ်းမြင် ကြရသည်။ ပြီးတော့ မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ တငွေ့ငွေ့ထွက်ကာ ကောင်းကင်သို့ တလွင့်လွင့် တက်နေသည့် အပြာရောင် မီးခိုးငွေ့များ...

x x x

အခြားတစ်ဖက်တွင် ဗိုလ်ကြီးမာရေးသည် အင်ဒီးယန်းများနောက်သို့ ခွဲခတ်၍ လိုက်လျက်ရှိသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတပ်ခွဲများသည် ဒဏ်ကိုတာ ပြည်နယ်ဘက်ရှိ တောင်တန်းများဆီသို့ ထိုးဖောက်ပင်ရောက်သွားနေသည်။

ချီယန်နီများသည် နှစ်စုခွဲ၍ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်ရာ တစ်စုသည် သဲတောင်ကုန်းများဘက် ထွက်သွားကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဤအစုသည် လုံးဝ

ရှာမတွေ့။ ခြေရာခံ၍လည်းမရ။ သတင်းအစအနပင်မရ။ စုပ်စုပ်မြုပ် ပျောက်ကွယ် လျက် ရှိသည်။ သူတို့ တစ်တွေ အစုနှစ်စု ခွဲသွားကြသည်မှာမူ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ သက်သေအထောက်အထားများစွာရှိသည်။

ပြင်သစ် - ကနေဒီယန်တပ် သားမွေးမှဆိုးတစ်ယောက်သည် သူထောင် ချောက်များချရာ ဆလက်ဟစ်သံ တောင်ကုန်းများပေါ် ရောက်လာခဲ့သည်။ သူသည် အမျိုးသား အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးသူငယ်များ ပါဝင်သော ချီယန်နီအုပ်စုတစ်စုကို မြင်သည်။ ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုကို လာခဲ့ရ၍ ပင်ပန်းနွမ်း နယ်နေသည့် အရိပ်လက္ခဏာများ တွေ့ရသည်။ လူအရေအတွက်ကတော့ သုံးရာမရှိ။ တစ်ရာ သို့မဟုတ် တစ်ရာနှစ်ဆယ်ခန့်ထက် ပိုမည်မဟုတ်။ မိခင်တပ်မှ ဆီးအော့စ်လမ်းပြနစ်ယောက်ကလည်း ထိုအုပ်စုကို မြင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့အဆို အရ လူအရေအတွက်မှာ ဤမျှလောက်ပင် ရှိသည်။ ယင်းအုပ်စုသည် ဒုတိယအုပ်စု ဖြစ်သည်။

သဲတောင်ကုန်းများကြားသို့ ဝင်ရောက်သွားသည့် အုပ်စုနှင့် ပတ်သက် ၍ကား သတင်းအစအန မရ။ အရိပ်အခြည်လည်း တွေ့သူမြင်သူ မရှိ။ ခြေရာ လည်း ပျောက်နေသည်။ အလွန်ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော သဲတောင်ကုန်းတည်ရှိရာ မြေပြင်သည် သူတို့ ဝင်လာသည်ကို လက်ခံသည်။ ကြမ်းတမ်းခက်ထရော် ရှိလွန်းလှသည့် အကာအကွယ်ကို ဆီး၍ပေးကာ သူတို့အား ဝါးမျိုခဲ့သည်ဟု ယူဆကြရ၏။

ကရုတတော့ ချက်ချင်း လျှော့မပေး။ ရိုဘင်ဆန်ခံတပ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသော အမှတ်သုံး မြင်းတပ်မှ တပ်ခွဲ ငါးခုအား သဲတောင်ကုန်းများ ဘက်သို့ ထပ်မံစေလွှတ်သည်။ ဆစ်ဒနီမြို့မှ လည်းကောင်း၊ ပလက်တီမြစ်ဘက်မှ လည်းကောင်း တစ်တပ်ပြီးတစ်တပ် လွှတ်သည်။ သဲကန္တာရအတွင်း၌ မရမနေ ပိုက်စိတ်တိုက်၍ ရှာသည်။

ချီယန်နီများကို ခြေရာခံ၍မရဟူသော ကြေးနန်းများသည် တဖွဲဖွဲ ဝင်လာလျက်ရှိသည်။ တိုင်းပြည်ကတော့ ချီယန်နီများအား မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားကြလေပြီ။

ကင်းဆပ်ပြည်နယ်၏ လေ့လာတွက်ချက်မှုအရ ဆိုလျှင် ချီယန်နီများ က အကြောင်းမဲ့သက်သက် သတ်ဖြတ်သွားသည့် လူတစ်ယောက်မျှ မရှိ။

ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ခံရသူလည်း တစ်ဦးမှမရှိ။ ချီယန်နီများက မီးရှို့ဖျက်ဆီးသွားသည့် နေအိမ်လည်း တစ်လုံးပင် မရှိ။ မြင်းတစ်ချို့ကို ခိုးယူသွားခဲ့သည်။ နားတစ်ချို့ကို ခိုးယူ သတ်ဖြတ်၍ စားသောက်သွားခဲ့သည်။ ကြီးမားသော ထိခိုက်နစ်နာမှုနှင့် ဆုံးရှုံးမှုဟူ၍ လုံးဝမရှိခဲ့။ ဤမျှလောက်အဖြစ်သည် စာဖွဲ့စရာမဟုတ်။

x x x

သို့သော်လည်း နေရာအနှံ့၌ ဖြန့်ချထားသည့် ခံတပ်များတွင်မူကား ချီယန်နီများအား မေ့၍မရသေး။ ရှာဖွေမှုကို ပြုလုပ်နေရဆဲ ဖြစ်၏။ ရိုဘင်ဆန် ခံတပ်မှ တပ်များသည် တစ်တပ်ပြီးတစ်တပ် ထွက်နေရ၏။ သဲတောင်ကုန်းများ ကြားနှင့် ခြောက်သွေ့သော လွင်ပြင်များပေါ်တွင် ပိုက်စိတ်တိုက်နေရဆဲ ဖြစ်သည်။

အမှတ်သုံး မြင်းတပ်ရင်းမှ ဗိုလ်ကြီး ဂျေ၊ ဘီ၊ ဂျွန်ဆန် ဦးဆောင်သော တပ်ခွဲတစ်ခွဲသည် အောက်တိုဘာလကုန်ခါနီး အချိန်ခန့်တွင် ရိုဘင်ဆန်ခံတပ်မှ ထွက်ခွာပြီး တောင်အရပ်သို့ ချီတက်သည်။ နှစ်ရက်တိတိမျှ ပိုက်စိတ်တိုက်၍ ရှာဖွေကြသည်။

ဒုတိယနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် မြောက်ဘက်မှ ဆင်းလာနေသော လေကြောင့် အအေးဒဏ်ကို ခံကြရသည်။ တိမ်များကလည်း ထူလိုက် ထည်လိုက် ရွေ့လျားနေသည်။ ဆီးနှင်းများကျတော့မည် အရိပ်အခြည်ကို ပြနေခြင်းပေတည်း။ ဗိုလ်ကြီးဂျွန်ဆန်သည် သူ့မြင်းဇက်ကြီးကို ဆွဲ၍ ရပ်ကာ လေလာနေရာဘက်သို့ ပါးတစ်ဖက်လှည့်၍ အအေးခံကြည့်နေသည်။

'တပ်ပြန်ခေါက်တော့မလား ဗိုလ်ကြီး'ဟု ဗိုလ်အယ်လန်က မေးသည်။

'အေး... ပြန်ခေါက်ရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတယ်'ဟု ပြန်ဖြေသည်။

'ကျွန်တော်တို့အဖြစ်က သူ့ရဲကို အမဲလိုက်သလို ဖြစ်နေပြီလို့ ထင်တယ်' ဟု အယ်လန်က ပြောသည်။ 'ကျွန်တော်ကတော့ ချီယန်နီတွေဟာ မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်တာပဲ'

တပ်ကြပ်လန်စီသည် မြင်းကို ခပ်သွက်သွက်နှင်၍ သူတို့အနီးရောက်လာသည်။ 'ဆီးနှင်းတွေကျတော့မယ် ဗိုလ်ကြီး'ဟု လှမ်းပြောသည်။

ဂျွန်ဆန်သည် သူတို့ရှေ့တည့်တည့်မှ အရာတစ်ခုကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်စိများသည် တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်နေသည်။ သူသည် စောစောက

ထက် တိုး၍ အာရုံစိုက်ကာ မြင်းကို နှင်သည်။ တပ်သားများအား သူ့နောက်မှ လိုက်ရန် လက်မြှောက်ပြီး အချက်ပေးသည်။

'ဘာတွေ့လို့လဲ ဗိုလ်ကြီး'

ဂျွန်ဆန်က အဖြေမပေး။ တပ်သည် နေရောင်တောက်နေသည့် အနောက်ဘက်သို့ ရွေ့လျားသွားသည်။ တောင်ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်တွင် ကောင်းကင်သည် အပြာရောင်။ အရှေ့ဘက်တွင်မူ ညိုမှိုင်းမှိုင်း။

အခုကျတော့ အားလုံး ထိုအရာကို မြင်ကြရသည်။ သို့သော်လည်း ဝေးလွန်းသဖြင့် သေးသေးမှုန်မှုန်သာ ဖြစ်သည်။ ဘာဟူ၍ ခွဲခြားပြီး မပြောနိုင်။ 'ဘာပါလိမ့်'ဟု တစ်ဦးက ရေရွတ်သော်လည်း ခြေခံမကြားရ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အလှမ်းနီး... နီးလာသည်။ သူတို့မြင်နေရသည့်အရာ ဘာဆိုသည်ကို သိလာကြသည်။ သူတို့၏ ရှာဖွေရေးလုပ်ငန်းသည် ပြီးဆုံးသွားပြီဟုလည်း နားလည်လိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် အနောက်အရပ်မှနေ၍ မြင်းတပ်များဆီသို့ လာနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လာနေကြပုံမှာ အလွန်အလွန် နှေးကွေးသည်။ သူ့သားရဲတွင်းဆီသို့ အသက်သေလုမျှောပါးဖြစ်ပြီး လေးဘက်တွား၍ လာနေသည့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နှင့် တူသည်။ သူတို့အုပ်စုတွင် ယောက်ျား၊ မိန်းမနှင့် ကလေးသူငယ်များ ပါဝင်၍ အားလုံး လူတစ်ရာငါးဆယ်နီးပါး ရှိသည်။ သူတို့သည် လူနှင့်မတူ။

သူတို့အုပ်စုတွင် မြင်းကောင်ရေ ငါးဆယ်ခန့် ပါသည်။ သို့သော်လည်း မြင်းများနှင့်မတူ။ အရိုးပေါ် အရေကပ်နေသည့် အရပ်များနှင့် တူသည်။ လူတွေရာ မြင်းတွေပါ မျက်တွင်းဟောက်ပက်ဖြစ်ကာ ပါးချောင်နားချောင်များ ကျလျက်ရှိကြသည်။ အများစုတွင် ဖိနပ်မပါကြ။ လမ်းလျှောက်နေကြသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း သူတို့ လမ်းလျှောက်ပုံမှာ လှုပ်ရှားမှုသာ လှုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခြေတစ်လှမ်းနှင့် တစ်လှမ်း များစွာကွာအောင် လှမ်းနိုင် ကြသည်မဟုတ်။

ဤတပ်ခွဲတွင် မိမိသည် တပ်ခွဲမှူး။ မိမိသာလျှင် အကြီးဆုံး။ မိမိအနေဖြင့် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမည်။ တကယ်တော့ တပ်သားပေါင်း တစ်သောင်းနှစ်ထောင် မအောင်မြင်ခဲ့သည့်ကိစ္စ ဖြစ်၏။ တပ်အများအပြားက လိုက်လံဖမ်းဆီးနေသည့်ကြားမှ လွတ်မြောက်သွားနေသော ချီယန်နီများသည် မိမိ၏ အကျဉ်းသားများ ဖြစ်လာခဲ့ရလေပြီ။ သူတို့အနေဖြင့် ထွက်၍လည်း မပြေးနိုင်ကြ။ ခုခံနိုင်စွမ်းလည်း မရှိကြ။

'ဟယ်လို . . . ဟယ်လို၊ ခေါင်းဆောင်ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ'

ဂျွန်ဆန်က ချီယန်နီတို့၏ မျက်နှာများကိုကြည့်၍ မေးသည်။ သို့သော်လည်း အဖြေမရ။ 'လူဖြူစကား ပြောတတ်သလား၊ ပြောတတ်တဲ့လူ ရှိသလား' ဟု ထပ်မေးသည်။ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ ဂျွန်ဆန်က မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသည်။ အယ်လန် ကပါ လိုက်ဆင်းပြီး ဂျွန်ဆန်ဘေး၌ လာရပ်သည်။ နှစ်ယောက်သား အတူတူရပ်ကာ အင်ဒီးယန်းများအား ကြည့်နေကြသည်။

'သူတို့ထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်တဲ့လူ ပါပုံမပေါ်ဘူး' ဟု ဂျွန်ဆန်က ပြောသည်။

သူသည် တပ်သားများထံ ပြန်လျှောက်သွားပြီး ချီယန်နီ စကားပြောတတ်သူ ပါမပါမေးသည်။ ဆီးအော့စ် ဘာသာစကားတတ်သူ အနည်းငယ်မျှပါသော်လည်း ချီယန်နီစကား နည်းနည်းပါးပါးတတ်သူ တစ်ယောက်မျှသာပါသည်။ သူကလည်း များများစားစား ပြောတတ်သူမဟုတ်သဖြင့် ကြီးစားကြည့်ပါမည်ဟု ပြောသည်။ သူတို့သည် အင်ဒီးယန်းများထံ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

'လက်နက်ချတာလားလို့ မေးကြည့်ကွာ' ဟု ဂျွန်ဆန်က ခိုင်းသည်။

တပ်သားသည် 'လက်နက်ချသည်' ဟူသော စကားကို ချီယန်နီလိုမည်ကဲ့သို့ ပြောမှန်းမသိ။ ဂျွန်ဆန်က 'လုပ်လေကွာ၊ မင်းနားလည်သလို ပြောကြည့်စမ်းပါ' ဟု ထပ်၍ တိုက်တွန်းသည်။ တပ်သားလူငယ်သည် ရှေ့သို့ တိုးသွားပြီး လှမ်းအော်၍ မေးသည်။ တစ်ဖက်မှ ဖြေသံထွက်မလာ။ 'တစ်ခုခု ပြောကြည့်ကွာ' ဟု ဂျွန်ဆန်က တိုက်တွန်းပြန်သည်။ တပ်သားကလည်း ပြောကြည့်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ အင်ဒီးယန်းများသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။ သူတို့ချင်း စကားပြောကြသည်။ အသံတွေကတော့ ယဲ့ယဲ့သွား ထွက်နိုင်သည်။

ထို့နောက် အသံများ ရပ်သွားပြီး၊ အလွန်အိုမင်းရင့်ရော်လှပြီဖြစ်သော အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရှေ့သို့တိုးလာသည်။ တပ်သားလူငယ်ထံ လျှောက်လာသည်။ စကားပြောသည်။

'သူဘာပြောတာလဲ' ဟု ဂျွန်ဆန်က မေးသည်။

'ကျွန်တော်လဲ ကောင်းကောင်းနားမလည်ဘူး၊ သူတို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့လို့ ပြောတယ်ထင်တာပဲ'

အဘိုးအိုကတော့ စကားတွေထပ်ပြောပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နောက်သို့လှည့်၍ သူ့လူများအား လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ စစ်သားများဘက်လှည့်၍ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

တပ်သား လူငယ်ကလည်း အသေအချာ နားစိုက်ထောင်သည်။ သို့သော်လည်း အားလုံးကို နားမလည်။ 'သူပြောတာက သူတို့အိမ်ပြန်တာတဲ့၊ သူတို့ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ အိမ်ပြန်တာတဲ့၊ သူတို့ကို မနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့တဲ့၊ အဲသလို ပြောတယ်လို့ ထင်တာပဲ' ဟု သူ့နားလည်သမျှ ပြောပြသည်။

ဂျွန်ဆန်သည် ဘာဆက်ပြော၍၊ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ။ အင်ဒီးယန်းအဘိုးအိုသည် သူ့နေရာတွင် ရပ်နေဆဲ။ ဂျွန်ဆန်သည် အရပ်အဆင်းအင်္ဂါပျက်နေသော အဘိုးအိုအား ကြည့်ပြီး ကရုဏာမကင်း ဖြစ်သည်။ သူ့တပ်ကြပ်လန်စီအား လှမ်းခေါ်သည်။

'မင်း ခံတပ်ကိုပြန်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ကာလံတန်ကို အခု မင်းမြင်ရတဲ့ အဖြစ်ကို ပြောပြ၊ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲနဲ့ လှည်းတွေပို့ပေးပါလို့ပြော၊ သူတို့ကို လှည်းနဲ့ တင်မှဖြစ်မှာ၊ ငါတို့က အခုလောလောဆယ် ဒီမှာ နေခဲ့မယ်၊ သူတို့ လမ်းလျှောက် နိုင်ကြတယ်ဆိုရင်လဲ ခေါ်လာမှာပေါ့ကွာ'

'ဟုတ်ကဲ့ပါဗိုလ်ကြီး'

တပ်ကြပ်လန်စီသည် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း၍ ထွက်သွားသည်။ အင်ဒီးယန်းများသည် ရှေ့သို့ ဆက်လက်ရွေ့လျားကြသည်။ စစ်သားများနှင့် ဝေးဝေးသွားဖို့ ကြိုးစားခြင်းမပြု။ သို့သော်လည်း စစ်သားများရှေ့မှဖြတ်ကာ ကျော်တက်သွားကြသည်။ သူတို့ လွန်သွားသည်အခါ ဂျွန်ဆန်က သူ့တပ်သားများအား နောက်မှာလိုက်ရန် အမိန့်ပေးသည်။

နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် အင်ဒီးယန်းများသည် စခန်းချကြသည်။ ယောက်ျားတစ်ဝက်ခန့်သည် သေနတ်များကို တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားပြီး မြင်းတပ်သားများအား မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ရပ်နေကြသည်။ ကျန်လူစုက သူတို့တစ်ညတာ စခန်းချနိုင်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ အင်ဒီးယန်းများသည် စစ်သားများအား သူတို့အနီးသို့ ကပ်လာခွင့်မပြု။

ယောက်ျားတစ်ချို့နှင့် မိန်းမများသည် ထင်းမြောက် မြက်ခြောက်များ ရှာဖွေစုဆောင်းကာ သူတို့နည်း သူတို့ဟန်ဖြင့် မီးမွှေးကြသည်။ သူတို့တွင်

ချက်စရာပြုတ်စရာ ဘာမှမရှိ။ ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်ခြင်း မပြု။ မီးဖိုသားတွင် အားလုံးဝိုင်း၍ ထိုင်ကာ မီးလုံကြသည်။ ကလေးများကို မြောက်လေအေးဒဏ်မှ လွတ် ကင်းရန် သူတို့၏ကိုယ်များနှင့် ကွယ်ပေးထားကြသည်။

ဗိုလ်ကြီးဂျွန်ဆန်သည် မနီးမဝေးမှရပ်၍ အင်ဒီးယန်းများ၏ အပြုအမူကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ရိက္ခာတင် မြင်းပေါ်မှ အိတ်နှစ်လုံး ကိုဆွဲယူပြီး အင်ဒီးယန်းများဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သေနတ်ကိုင်၍ စောင့်နေသူများက သေနတ် နှင့်ပစ်လိုက်လေမလားဟု တွေးတောကြောက်လန့်ခြင်း မဖြစ်။ အနားရောက်သည့်အခါ အိတ်တစ်လုံးကိုဖွင့်၍ အတွင်းမှ ဘီစကွတ်မုန့်များကိုထုတ်ကာ အင်ဒီးယန်းများဘက်သို့ ပြသည်။ ပြီးတော့ အိတ်ထဲပြန် ထည့်ကာ လှည့်ပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် လူတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိသည်။ သူသည် လန့်ပြီး ခုန်လိုက်မိ၏။

‘ကျွန်တော်ပါ ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

အယ်လန်၏ အသံဖြစ်သည်။ သူသည် အယ်လန်နှင့်တွဲ၍ ရပ်ကာ အင်ဒီးယန်းများဘက်သို့ ကြည့်နေသည်။

‘ဗိုလ်ကြီး ပေးထားတဲ့မုန့်တွေကို သူတို့စားကြပါ့မလား’ ဟု အယ်လန်က မေးသည်။

‘စားမယ် ထင်တာပဲ’

‘ဗိုလ်ကြီးခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ရေတစ်ပုံးလောက် သွားပေးချင်တယ်’

‘ပေးချင်ရင် ပေးပေါ့’

အယ်လန်သည် ရေတစ်ပုံးကို ပန်းဖြင့်ထမ်း၍ သယ်လာသည်။

‘သူတို့နား သွားပြီးချထားလိုက်ရင် ရတယ် မဟုတ်လား ဗိုလ်ကြီး’ ဟု မေးသည်။

‘ရပါတယ်၊ သွားချထားလိုက်ပါ’

အမှောင်သည် သိပ်သည်းလာသည်။ နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင်

အယ်လန် ပြန်ရောက်လာသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေရဲ့လား’

‘သူတို့ မုန့်တွေယူစားနေကြပြီ’ ဟု ပြောကာ အားရပါးရ ပြုံးသည်။

သူသည် လူပီပီ များစွာစိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ သူသည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေပြီးမှ မေးခွန်းတစ်ခုမေးသည်။

‘ကနေ့ည ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ’

‘သူတို့ကို ဝိုင်းပြီး အိပ်ကြတာပေါ့’ ဟု ဂျွန်ဆန်က ပြောသည်။ ‘သူတို့ သွက်ပြေးမယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပိုပြီးစိတ်ချရအောင် ကင်းချထားကြတာပေါ့’

အယ်လန်က ခေါင်းညှိတ်သည်။ ‘ကနေ့ည ဆီးနှင်းတွေ ကျလိမ့်မယ် ထင်တယ် ဗိုလ်ကြီး’ ဟု ပြောသည်။

x x x

ဗိုလ်အယ်လန်သည် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ သူသည် ရုတ်တရက် မထသေးဘဲ အသာကလေး နားစွင့်နေသည်။ ထို့နောက် လှဲနေရာမှ လူးလဲ၍ ထသည်။ စောင့်ကို တင်းကျပ်စွာ မြဲလိုက်သည်။ မှောင်လွန်းလှ၏။ သူ့လက်ပတ် နာရီကို ငုံ့ကြည့် သည်။ ဘာမှမမြင်ရ။ သူသည် မီးခြစ်ကိုထုတ်၍ ခြစ်သည်။ လေတိုက်တိုင်း ငြိမ်းသွားနေသဖြင့် ရုတ်တရက် အဆင်မပြေ။ နောက်ဆုံးကျမှ ရသည်။ နှစ်နာရီထိုးပြီးစ ရှိသေးသည်။

သူသည် အိပ်မောကျနေသည့် ရဲဘော်များကြားမှ ဖြတ်၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။

‘ဟေ့ . . . ဘယ်သူလဲ၊ ရပ် . . .’

ကင်းသမား၏အသံ။

‘ဗိုလ်အယ်လန်’

ကင်းသမားမှာ ဂိုဝါတီဆိုသူဖြစ်သည်။ သူသည် အအေးဒဏ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း အင်ဒီးယန်းများအား ကျိန်ဆဲလျက် ရှိသည်။

‘ဗိုလ်ကြီး ဘယ်မှာလဲ’

ဂိုဝါတီက မသိ။ အယ်လန်က လိုက်ရှာသည်။ တစ်နေရာ၌ အိပ်ပျော်နေသည့် ဗိုလ်ကြီးဂျွန်ကို တွေ့သည်။

‘ဗိုလ်ကြီး’

‘ဘာလဲ . . . ဟေ့’

‘ဟိုဘက်မှာ တစ်ခုခု လုပ်နေသလို့ပဲ’

‘မင်း ဘာလို့ မအိပ်သေးတာလဲ’

'အသံက တွင်းတူးသံ လိုလိုပဲ'
 'ဟုတ်မယ်ထင်ပါဘူးကွာ၊ သူတို့က ဘာကြောင့် တွင်းတူးရမှာလဲ'
 'အဲဒါတော့ မသိဘူးခင်ဗျ'
 'ဒါဆိုရင် သွားအိပ်ချေတော့'
 'ဒါပေမယ့် သူတို့ဘာပြုလို့ တွင်းတူးတာလဲ'ဟု အယ်လန်က မေး
 သည်။ ပြန်၍ အိပ်မောမကျခင်အတွင်း ဤမေးခွန်းကိုပင် သူ့ကိုယ်သူ ကျိတ်၍
 မေးနေမိသည်။

× × ×

အရက်တက်လာပြီ။ ဆီးနှင်းများ မကျသေး။ ကောင်းကင်တွင်မူ တိမ်
 များ ထူထပ်လျက်ရှိသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးလာသော ဂျွန်ဆန်၏နှာခေါင်းတွင်း
 ကော်ဖီနှုပ်နေသည့်အနံ့ ဝင်လာသည်။

သူသည် နံနက်စာချက်ပြုတ်နေသည့် မီးရောင်ကြားမှ နေ၍ ချီယန်နီများ
 ၏ စခန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ မနေ့ညက ဗိုလ်အယ်လန် ကြားခဲ့သလို တွင်းတူး
 သံကို ချက်ချင်းသတိရသည်။ မဖြစ်နိုင်ဟု တွေးခဲ့မိ၏။ အခုတော့ တကယ်ပင်
 ဖြစ်နေပြီ။ ချီယန်နီများသည် သူတို့အတွက် ကတုတ်ကျင်းများ တူးထားပြီး
 ကြလေပြီ။ အင်အားတစ်ရာငါးဆယ်ခန့်မျှသာရှိသော လူရိုင်းများသည် တိုက်ပွဲ
 တစ်ပွဲအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားကြလေပြီ။

'ကျွန်တော် ဒါမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးဘူးဗိုလ်ကြီး'ဟု
 အဲလ်လန်က ပြောသည်။ 'ဗိုလ်ကြီးအနေနဲ့ သူတို့ကို လက်နက်ချအောင် လုပ်မယ်
 လို့ စိတ်ကူးသလား'

'လုပ်ရမှာပဲ။ ခံတပ်က တပ်တွေရောက်မလာခင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ထား
 နင့်မှ ဖြစ်မှာပေါ့'

ဂျွန်ဆန်သည် စောစောက ချီယန်နီစကားအနည်းငယ်မျှသာ
 တတ်သော တပ်သားကို သွားခေါ်သည်။ တပ်သားသည် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်
 ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူသည် သံသယမကင်းသော မျက်နှာထားဖြင့် အင်ဒီး
 ယန်းများ၏ စခန်းဆီသို့ ကြည့်နေသည်။

'သူတို့နားကို လက်နက်မပါဘဲ မသွားချင်ဘူးဗိုလ်ကြီး'ဟု တပ်သား
 က ပြောသည်။ 'သူတို့က ရူးကြောင်ကြောင်တွေ၊ အရူးတွေမို့သာ အခုလို
 တွင်းတူးပြီး နေကြတာဖြစ်မှာပဲ'

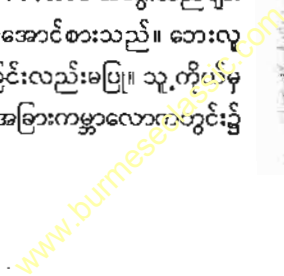
'လုံခြုံပါတယ်ကွာ၊ သွားသာသွားပါ'
 'ကျွန်တော် သွားပြောလဲ သူတို့နားလည်မယ် မထင်ဘူး ဗိုလ်ကြီး'
 နောက်ဆုံးတွင် ဂျွန်ဆန်က သူ့ပါလိုက်မည်ဟု ပြောသည်။ နှစ်ယောက်
 အတူတွဲ၍ အင်ဒီးယန်းများဆီသို့ လျှောက်သွားကြသည်။ မလှမ်းမကမ်းအရောက်
 တွင် တပ်သားလူငယ်က လက်နက်ချဖို့ အော်ပြောသည်။

ရိုင်းဖယ်သေနတ် မောင်းတင်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ သူတို့ခြေရင်းသို့
 ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ကျသည်။ တပ်သားက နောက်သို့လှည့်၍ ပြန်ပြေးသည်။
 ဗိုလ်ကြီးဂျွန်ဆန်ကတော့ ပြန်ပြေး၍မဖြစ်။ သူသည် အင်ဒီးယန်းများအား
 ကျောပေးကာ လူ့ဇန္ဒေမပျက် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ပြန်လျှောက်လာသည်။ ကျောထဲက
 တစ်မိမိမိ။ ရင်ထဲက တထိတ်ထိတ်။ ဗိုလ်အယ်လန်နှင့် တပ်သားတချို့က ပြေးလာ
 သည်။ သူ့အား ဝိုင်းရံ၍ခေါ်လာကြသည်။ အလွန်အေးနေသည့် အချိန်မှာပင်
 သူ့မျက်နှာနှင့် လက်များ၌ ဈေးများ စိုရွှဲလျက်ရှိသည်။

သူသည် မီးဖိုဆီသို့ တန်းသွားပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်သည်။ အခု
 အတိုင်းဆိုပါက ခံတပ်မှ တပ်များ ရောက်မလာမီ ဘာမှလုပ်၍ မဖြစ်သေး။ သူ
 သည် ရဲဘော်နှစ်ယောက်အား ထင်းရှာခိုင်းသည်။ မီးဖိုကြီးတစ်ဖိုဖိုသည်။ ဤ
 အခိုက်မှာပင် ဆီးနှင်းများတဖွဲဖွဲကျလာသည်။ လေသည် အော်ညည်းလျက်ရှိသည်။

ညနေစောင်းတွင် ရိုဘင်ဆန်ခံတပ်မှ တပ်ခွဲတစ်ခွဲရောက်လာသည်။
 အမှတ်သုံးတပ်ရင်းသုံးမှ ဗိုလ်ကြီးဝက်စ်ဆဲ ဦးဆောင်သော တပ်ခွဲတစ်ခွဲဖြစ်သည်။
 သူနှင့်အတူ တပ်ကြပ်လန်စီနှင့် ဆီးအော့စ် လမ်းပြသုံးဦးပါလာသည်။ အားလုံး
 ချီယန်နီစကား ပြောတတ်ကြသူများပေတည်း။ ဗိုလ်ကြီးဝက်စ်ဆဲက မနက်ဖြန်
 မနက် မိုးမလင်းမီ ဟော်ဝစ်ဇာနစ်လက်နှင့် ရိက္ခာလှည်းသုံးစီးပါသော တပ်ခွဲများ
 ထပ်မံဆိုက်ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု သတင်းပေးသည်။

ဗိုလ်ကြီးဝက်စ်ဆဲသည် စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူတစ်ဦး မဟုတ်။ ဆီးနှင်း
 များကျနေသည်ကို မြင်သောအခါ သူ့ကိုယ်သူ အအေးမမိအောင် အနွေးထည်များ
 ဝတ်သည်။ ဆာလာသည့်အခါ ချက်ချင်းအစာကို ဝအောင်စားသည်။ ဘေးလူ
 တွေ အေး- မအေး၊ ဆာ - မဆာ သူမသိ။ စဉ်းစားခြင်းလည်းမပြု။ သူ့ကိုယ်မှ
 ဘစ်ပါးအခြားလူများနှင့် အခြားအရာဝတ္ထုများသည် အခြားကမ္ဘာလောကတွင်း၌
 တည်ရှိနေသည့်အရာများ ဖြစ်၏။

အထက်မှပေးအပ်သည့် အမိန့်များကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးရမည့် ကိစ္စများတွင် သူသည် လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အခြား လူသားများ၏ အလိုဆန္ဒများနှင့် အရေးကိစ္စများကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ရမည့် အခြေ အနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါများတွင်မူ သူသည် လူတော်တစ်ဦး မဟုတ် တော့ပေ။ မရေမရာ ဖြစ်လာတတ်သည်။

‘သူတို့စခန်းထဲဝင်ပြီး ဖမ်းထားကြရင် ကောင်းမယ်၊ ဒါမှ လည်းတွေ့ ရောက်လာတဲ့အခါမှာ အဆင်သင့်ဖြစ်မှာ’ဟု ဝက်စ်ဆဲက ဂျွန်ဆန်အား ပြောသည်။ ‘ဒီလိုလုပ်ဖို့က သိပ်တော့ မလွယ်ဘူး’ဟု ဂျွန်ဆန်က ပြန်ပြောသည်။ ‘ခင်ဗျားပြောတော့၊ ဒီကောင်တွေ ရုပ်တောင်မပေါ်ဘူးဆို’

‘ဒါပေမယ့် သူတို့လက်ထဲမှာ သေနတ်တွေ ရှိနေတယ်၊ လူရုပ်မပေါ် ပေမယ့် သေနတ်ခလုပ်ကိုတော့ ဆွဲနိုင်ကြမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အခုလို ဝိုင်းထားရင် ကြာလာတော့ နေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ ထွက်လာမှာပါ။ ဇွတ်အတင်းဝင်ရင် ကျွန်တော့်ဘက်က လူအဆုံးအရှုံး ရှိလာမယ်’

‘ကိုယ့်ဘက်က အကျအဆုံး မရှိဘဲနဲ့တော့ တိုက်ပွဲဟာ မပြီးပြတ်နိုင် ဘူးလေ’ဟု ဝက်စ်ဆဲက ပြောသည်။ ‘ဆီးနှင်းတွေ အခုလိုသာ ဆက်ကျနေရင် တော့ ကျွန်တော်တို့အဖို့ မလွယ်ဘူး’

ဂျွန်ဆန်ကပန်းတွန့်သည်။ ဟော်ဝစ်ဇာတွေမြင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ထွက်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်မိတာပဲ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ ဆီးအော့စ်လမ်းပြတစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားပြီး သူတို့နဲ့ စကားပြောချင်တယ်’ဟု ဂျွန်ဆန်က ပြောသည်။

‘သူတို့နဲ့ စကားသွားပြောလိုကတော့ ဘာမှ ထူးလာစရာ မမြင်ပါဘူးဗျာ’ ‘ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ချင်တယ်’

ဂျွန်ဆန်သည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသော ဆီးအော့စ် လမ်းပြတစ်ဦး ကိုခေါ်၍ အင်ဒီးယန်းများဆီသွားရန် စီစဉ်သည်။ ဆီးအော့စ်က ချီယန်နီများနှင့် ဆီးအော့စ်များသည် တစ်ချိန်က မဟာမိတ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူ့အား သတ်ချင်သတ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ရကြောင်း၊ ဂျွန်ဆန်မှာ ရန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူ့ထက်ပိုပြီး အသက်အန္တရာယ် လုံခြုံမှုရှိကြောင်းစသည်ဖြင့် လမ်းပြက ရှင်းပြကာ မသွားလိုဟု ငြင်းဆန်နေသည်။

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ သူတို့ကို ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ’ ဆီးအော့စ်သည် ဂျွန်ဆန်အနီးသို့ ကပ်နိုင်သမျှကပ်၍ လိုက်လာသည်။ ရိုင်ဇယ်ပစ်ကွင်းနှင့် ကိုက်အနည်းငယ်ကွာသို့ ရောက်သည့်အခါ ချီယန်နီ တချို့က မတ်တပ်ရပ်၍ ကြည့်နေသည်ကို မြင်ကြရသည်။ ထိုလူစုထဲတွင် အဘိုးကြီးပါ သည်ကို ဂျွန်ဆန် သတိထားမိသည်။

‘တို့ကို ခုခံနေလို့အလကားပဲလို့ ပြောကွာ’ဟု ဂျွန်ဆန် က ခိုင်းသည်။ ‘သူတို့ကို တပ်တွေနဲ့ ဝိုင်းထားတယ်၊ လုံးဝလွတ်ဖို့ မလွယ်ဘူးလို့ ပြော။ တကယ် လို့ လက်နက်ချကြမယ်ဆိုရင် အစားကောင်းကောင်းကျွေးမယ်၊ ခံတပ်ကို ပြန်ခေါ် သွားပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထားပေးမယ်လို့ပြော။ ခုခံမယ်ဆိုရင်တော့ လူတွေ သေကုန်လိမ့်မယ်လို့ပြော’

ဆီးအော့စ်က ခိုင်းသည့်အတိုင်း အော်ပြောသည်။ ‘ချီယန်နီများဘက်မှ အဘိုးကြီးက အဖြေစကား ပြန်ပေးသည်။

‘သူတို့ဘဝဟာ အခုလဲ သေပြီလို့ပြောတယ်’ဟု ဆီးအော့စ်က ဘာသာ ပြန်သည်။ ‘သူတို့အိမ်ပြန်မှာတဲ့၊ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တဲ့၊ ခင်ဗျားတို့တပ်တွေ ပြန်သွားကြပါတဲ့’

‘အမြောက်လာတော့မယ်၊ အမြောက်နဲ့ပစ်ရင် အားလုံး သေကုန်မယ် လို့ပြော။ နားလည်အောင် ပြောစမ်းပါကွာ’

ဆီးအော့စ်က ပန်းများကို တွန့်သည်။

‘သူတို့ဟာ သေကုန်ပြီ . . .တဲ့၊ ဝေးရာကို သွားကြပါတဲ့’ ဝက်စ်ဆဲက တိုက်ပွဲကို ဦးစီးသည်။ တပ်ခွဲတစ်ဝက်က အခြားတစ်ဖက်မှ ခြေလျင်ချီတက်ပြီး တိုက်ခိုက်မည်။ သို့မှသာ အခြားတစ်ဖက်မှ ဝင်ရောက်စီးနင်း မည့် မြင်းတပ်မှ သေနတ်ကျည်ဆန်များ ဘေးရန်မှ လွတ်မည်။

တပ်သားများသည် လက်အိတ်များကို ချွတ်၍ ကာဘိုင် သေနတ်များ ကို ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။ သူတို့သည် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည့် ဆီးနှင်းများကြား တွင် ရပ်လျက်ရှိသည်။ အအေးဒဏ်ကြောင့် လက်များသည် ပြာနမ်းလျှက် ဖြစ်ကြ၏။

ဝက်စ်ဆဲက ခရာကိုမှတ်၍ အချက်ပေးသည်။ သူတို့သည် ဆီးနှင်း များကြားမှ ဖြတ်၍ တစ်ဟုန်ထိုး ချီတက်ကြသည်။ ဆီးနှင်းပုံကြီးများ ကွယ်နေ

သဖြင့် ချီယန်နီများ၏ ကတုတ်ကျင်းများကို မမြင်ကြရ။ ချီယန်နီများကတော့ အပြာရောင် ယူနီဖောင်းများအား ကောင်းစွာမြင်နေကြဟန် တူ၏။ ရိုင်ဖယ် သေနတ်သံများ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ မြင်းများပေါ်မှ ထွေးခနဲ လုံးခနဲ ကျလာသူများ။

အားလုံး နောက်ပြန်ဆုတ်ကြသည်။ မြင်းများပေါ်မှ ဆင်း၍ ဆီးနှင်း ခဲများပေါ်၌ ဝပ်နေရန်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ သူတို့ မမြင်ရသည့် ရန်သူများအား စည်းလွတ်ဝါးလွတ် ပြန်၍ပစ်ကြဲခတ်ကြသည်။

ဒီအတိုင်းကတော့ မဖြစ်ဘူး။ အမြောက်တွေရောက်လာချိန်ထိ စောင့်မှ ဖြစ်တော့မှာပဲ ဟု ဝက်ဆဲက ပြောသည်။

ဝက်ဆဲသည် သူ့စိတ်ကူးရသည့်အတိုင်း ကြိုးစားကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့စိတ်ကူးကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်သည့်အခါ အောင်မြင်မှုမရ။ ဤအတွက်ကြောင့် ဂျွန်ဆန်က အပြစ်တင်ခြင်းမပြု။ သို့သော်လည်း ဝက်ဆဲသည် ဒဏ်ရာရသူများအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။ ပေါင်ကို ကျည်ဆန် ဖောက်သွားခံရသည့် ရဲဘော်အား သူ့ကိုယ်တိုင် ဖေးမပြုစုသည်။ ခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရထားသည့် ဂျက်ဟာလေအား စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ကြည့်ရှုကာ တတ်နိုင်သမျှ တယုတယ ပြုစုသည်။

ထိုည သန်းကောင်ယံတွင် ဆီးနှင်းများအကျ ရပ်သွားသည်။ လေက တော့ ဆက်လက်၍ တိုက်ခတ်နေကြဆဲ။ သန်းခေါင်လွန်သွားပြီး မိနစ်အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် လှည်းများနှင့် ဟော်ဝစ်ဇာ အမြောက်နှစ်လက် ရောက်လာသည်။ အမြောက်များကို ချက်ချင်းနေရာချကာ ကျည်ဆန်များကိုလည်း အသင့်ထည့်ထားလိုက်ကြသည်။

နံနက်လင်း၍ ဝိုင်းကြီးဂျွန်ဆန် အိပ်ရာမှနိုးလာသည့်အခါ အမြောက် တပ်သားများနှင့် အလုပ်များနေသော ဝက်ဆဲကို မြင်ရသည်။ ဝက်ဆဲ၏ အစီအစဉ်မှာ တပ်သားများက အင်ဒီးယန်းစခန်းအား ဝိုင်းထားကြမည်။ အမြောက်နှစ်လက်က စခန်းဆီသို့ပစ်ပေးကြမည်။ တပ်သားများက လုံးဝ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြု။ အမြောက်ဒဏ်ခံရ၍ စခန်းထဲမှ ထွက်လာသမျှ ချီယန်နီများအား ဆီး၍ဖမ်းမည်။ ဤကား ဝက်ဆဲ၏ တိုက်ပွဲ အစီအစဉ် ပေတည်း။

‘စခန်းထဲမှာ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေရှိနေတယ်’ဟု ဂျွန်ဆန်က သတိပေးသည်။ ‘စစ်သားအားလုံးပေါင်းမှ လေးဆယ် ငါးဆယ်ထက် မပိုဘူး’

‘ဒါကတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့ဘက်က ဒီအတိုင်းလိုချင်လို့ ဖန်တီးနေကြတာကိုး’ဟု ဝက်ဆဲက ပြောသည်။

‘သူတို့မှာ အစားအစာမရှိဘူး၊ နောက်တစ်ရက်ဆိုရင် သူတို့ရဲ့ သဘောဆန္ဒအလျောက် ထွက်လာကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ’

‘ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ အမိန့်က သူတို့ကို လက်ရဖမ်းမိပြီး ခေါ်လာဖို့ပဲ’
‘ဗိုလ်မှူးကြီး၊ အသေးစိတ် သိတာမဟုတ်ဘူး’

‘မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေအကြောင်းလား၊ သူသိတယ်၊ သူကမှာ လိုက်တာပဲ။ အားလုံးကို ဖမ်းခဲ့တဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က နောက်ထပ်ဘာပြုလို့ စစ်သားအဆုံးခံတော့မှာလဲ၊ အခုနည်းဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အန္တရာယ်အကင်းဆုံးပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ဖမ်းလို့မရတော့ . . . အမြောက်ဆန်တွေတဖမ်းပေးတာပေါ့၊ ဒီသဘောပဲ’

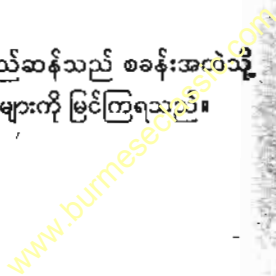
ဂျွန်ဆန်က ဘဝင်မကျ။ သို့သော်လည်း စိတ်မပျံ့တပါးဖြင့် သဘောတူလိုက်သည်။

စစ်သားများသည် အင်ဒီးယန်းစခန်းကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။ စခန်းအတွင်းတွင် မူ ငြိမ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ လေသည် စောစောကလောက် မထန်တော့ ဆီးနှင်းများကတော့ ကျနေဆဲ။

ဝက်ဆဲသည် အမြောက်နှစ်လက်အနီးမှရပ်ကာ မှန်ပြောင်းတစ်လက်ဖြင့် အသင့်နေရာယူထားကြသည့် ရဲဘော်များအား လှမ်းကြည့်နေသည်။ တစ်ခဏမျှအကြာတွင် အမြောက်တစ်လက်ဆီမှ ကျည်ဆန်သည် စခန်းဘက်သို့ ပြေးသွားသည်။ စခန်း၏ နောက်ဘက်တစ်နေရာတွင် ကပ်၍ကျသည်။ အုန်းခနဲ မြည်ဟည်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဆီးနှင်းခဲ အစအနအချပ်အလွှာများနှင့် သဲများသည် နံနက်ခင်းနေရောင်ကြားတွင် ပန်းပွင့်ကြီးများသဖွယ် ဖြာ၍ တက်လာကြသည်။

နောက်တစ်လက်မှ ထွက်လာသော ကျည်ဆန်သည် စခန်းအထဲသို့ ကျရောက်ပေါက်ကွဲသည်။ စခန်းတွင်းမှ လှုပ်ရှားမှုများကို မြင်ကြရသည်။

‘ပစ် . . .’

ဝက်စံဆဲထံမှ အမိန့်ပေးသံ ပေါ်လာပြန်သည်။ အမြောက်ဆီမှ ကျယ်လောင်သောအသံ ထပ်မံ၍ ပေါ်လာပြန် သည်။

‘ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပြီထင်တယ်’ဟု ဝက်စံဆဲက ရေရွတ်သည်။

x x x

ပထမဆုံးထွက်လာသူမှာ ခေါင်းဆောင်အဘိုးကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့လက် များကိုမြှောက်၍ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘေးမှ ဝိုင်းထားသော တပ်သား များသည် စခန်းဘက်သို့ တိုးသွားကြသည်။ သိပ်ပြီး နီးကပ်အောင်တော့ မသွား။ ဂျွန်ဆန်နှင့် ဆီးအော့စ်လမ်းပြသည် ခေါင်းဆောင်အဘိုးကြီးထံ လျှောက်သွား ကြသည်။

ထို့နောက် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အင်ဒီးယန်းနှစ်ယောက် ထွက်လာကြသည်။ ရှေ့မှ အဘိုးကြီးအား အမိလိုက်လာပြီးတွဲသည်။ အဘိုးကြီး နှင့် ဂျွန်ဆန်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိကြသည့်အခါ သူတို့နှစ်ယောက်က ဘေးမှ ရပ်နေကြသည်။ မတတ်သာလွန်း၍ အရုံးပေး အညှစ်ရသော အင်ဒီးယန်းခေါင်း ဆောင်များ၏အပေါ်တွင် ဂျွန်ဆန်ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။ သူတို့ ၏ ခံနိုင်ရည်နှင့် ဇွဲသတ္တိအပေါ်တွင် မအံ့ဩ မလေးစားဘဲ မနေနိုင်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံသည်။ ရျီရျီသာသာ ပြောဆိုသည်။

‘သတ္တိရှိတဲ့လူတွေဟာ မတတ်သာတဲ့ အဆုံးကျရင်တော့ လက်နက်ချ ကြရတာပါပဲ’ဟု အေးအေးသာသာ လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ဆီးအော့စ်က ဘာသာပြန်ပြောသည်။ ခေါင်းဆောင် အဘိုးကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။ သားရေပြင်နှင့်တူသည့် ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

‘သူကပြောတယ်၊ သူတို့ မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေအပေါ် အမြောက်ဆန် ကျတယ်တဲ့’

ဗိုလ်ကြီး ဂျွန်ဆန်အနေဖြင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ‘ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး’ဟု ပြောသည်။

‘အခု သူတို့ ဗိုလ်ကြီးတို့နဲ့ လိုက်မယ်လို့ ပြောတယ်’

‘သူ့နာမည် ဘယ်သူလဲလို့ မေးကြည့်စမ်း’ဟု ဂျွန်ဆန်က တိုးတိုး လှမ်းပြောသည်။

‘သူ့နာမည် ‘ဓားတုံး’၊ ဟိုတစ်ယောက်က ‘ကျီးအို’၊ နောက်တစ် ယောက်က ‘တောဝက်’သူတို့အားလုံး ခေါင်းဆောင်တွေချည်းပဲတဲ့’

‘ဝံပုလွေငယ်တစ်ကောင် ဘယ်ရောက်သွားလဲလို့ မေးကြည့်ဦးကွာ’ ‘သူတို့ အိမ်ပြန်သွားကြတယ်တဲ့၊ သူတို့ အုပ်စုနှစ်စုခွဲပြီးသွားကြတာ၊ ဝံပုလွေငယ်တို့က တစ်အုပ်စုတဲ့၊ တစ်စုက ဒီဘက်သွားတယ်၊ တစ်စုက ဟိုဘက်၊ သူတို့အုပ်စုက သဲတောင်ကုန်းတွေဘက် သွားကြတယ်တဲ့၊ ဝံပုလွေငယ်တို့ အုပ်စုက လူငယ်တွေများတယ်တဲ့၊ သူတို့က မြောက်ဘက်ကို သွားကြတယ်တဲ့၊ ဟိုဘက်က နယ်စပ်ကို ဖြတ်သွားပြီလို့ သူထင်တယ်တဲ့’

‘ကနေဒါနိုင်ငံဘက်ကိုလား’ ‘ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မယ်တဲ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ပေါင်ဒါမြစ်ကို ဖြတ်ကူး သွားချင် ဖြတ်ကူးသွားလိမ့်မယ်တဲ့’

‘သူ့ကို ပြောပါကွာ’ဟု ဂျွန်ဆန်က ပြောသည်။ ‘သေနတ်တွေယူလာပြီး အပ်ပါလို့၊ သေနတ်အားလုံးပေါ့၊ အဲဒီကိစ္စပြီးရင် တို့က သူ့လူတွေကို အစား အစာကျွေးဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ် လို့ နားလည်အောင်ပြောပြကွာ’

x x x

ဝက်စံဆဲက သေနတ်များကို ရေတွက်နေရာမှ လှမ်းပြောသည်။ ‘သေနတ်က အလက်သုံးဆယ်ပဲ ရှိတယ်၊ ခြောက်လုံး ပြူးတစ်လက်မှ မပါဘူး’ ‘သူတို့မှာ ပါလာတာ ဒါအကုန်ပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်’ဟု ဂျွန်ဆန်က ဝင်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ သိပ်မသင်္ကာဘူး။ သူတို့ဆီမှာ ခြောက်လုံးပြူးတွေ ရှိလိမ့်ဦးမယ်’

‘အင်ဒီးယန်းတွေဟာ ခြောက်လုံးပြူးကို သိပ်မသုံးကြဘူး’

‘သုံးသုံး - မသုံးသုံးလေ၊ သူတို့ဆီမှာ ခြောက်လုံးပြူးတွေတော့ ရှိရဦး မယ်၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အင်ဒီးယန်းမတွေဆီမှာ ရှာဖို့သင့်တယ်’

‘မိန်းမတွေဆီမှာ . . . ၊ ဟုတ်လား’ဟု ဂျွန်ဆန်က ရေရွတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူတို့က အင်ဒီးယန်းမတွေပဲဟာ’

ဂျွန်ဆန်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဝက်စံဆဲအား လျှော့ပေးပြီး ထွက်သွား သည်။ ဝက်စံဆဲက ပခုံးများကို တွန့်လိုက်ပြီး သေနတ်များကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

အကယ်၍ သူတစ်ယောက်တည်းသာ စစ်ဦးစီးမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူနေရသည်ဆိုပါမူ အမျိုးသမီးများထံ လက်နက်ရှိ- မရှိ၊ ရှာဖွေမည်သာဖြစ်၏။ အခုသော် ဝှန်ဆန်ရှိနေသဖြင့် -

သူသည် အတွေးကိုဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီး ရထားသည့် သေနတ်များအား နံပါတ်တပ်ပြီး စုထုပ်ရန် အမိန့်ပေးသည်။ ထို့နောက် အစောင့်များ ထူထပ်စွာ ချထားပြီး အင်ဒီးယန်းများအား အစားကျွေးနေသည့် နေရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ငတ်တစ်လှည့်၊ ပြတ်တစ်လှည့်ဖြစ်ကာ အအေးဒဏ်ကို အဆမတန် ခံနေကြရသော အင်ဒီးယန်းများသည် သူ့စိတ်ကို နည်းနည်းကလေးမှ ထိခိုက်နိုင်စွမ်း မရှိပေ။ သူ့အဖို့တော့ အသားအရောင် ညိုမောင်းမောင်းနှင့် အသွင်ဆန်းနေသော ဤလူများသည် သီးခြားကမ္ဘာ လောကတစ်ခုမှ လူများဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

အင်ဒီးယန်းများ စားသောက်ပြီးသွားသည့်အခါ သူတို့အား လှည်းများပေါ်သို့တင်ရန် ဗိုလ်ကြီးဝက်စ်ဆဲက အမိန့်ပေးသည်။ ထို့နောက် လှည်းတန်းကြီးသည် ဆီးနင်းပြင်များပေါ် ကျော်ဖြတ်ကာ ရိုဘင်ဆန်ခံတပ်ဆီသို့ ဦးတည်ထွက်ခွာကြလေ၏။

x x x

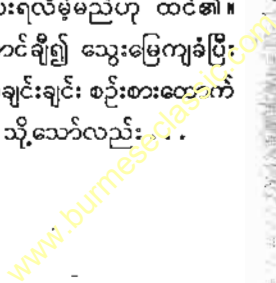
အပိုင်းကိုး

နိုဝင်ဘာ ၁၈၇၈ - ဇန်နဝါရီ ၁၈၇၉

ကားလ်ရှွန်အဖို့တော့ ဤကိစ္စကို သာမန်လူတစ်ယောက်မြင်သလို မြင်၍မရ။ သူသည် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရမည်ဆိုပါမူ သူသည် 'အစိုးရ' ဖြစ်သည်။ သူ့အစိုးရသည် အခြေခံဥပဒေအရ ဒီမိုကရေစီ နည်းစနစ်ဖြင့် ပြည်သူ့အများက ဆန္ဒမဲပေး၍ တင်မြှောက်ထားသော အစိုးရ ဖြစ်သည်။ မည်သည့်ကိစ္စကိုမဆို အစည်းအဝေးမလုပ်ဘဲ၊ မဆွေးနွေးမညှိနှိုင်းဘဲ မိမိ၏ တစ်ဦးတည်း၏ အမြင်၊ သဘော၊ ဆန္ဒနှင့်လုပ်၍မရ။

ယခု အင်ဒီးယန်းများ၏ ပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိ၏သဘောထားနှင့်ဆန္ဒ မည်သို့ပင်ရှိစေကာမူ နောက်ဆုံးကျတော့ ပြေးသော အင်ဒီးယန်းများအား တောင်ပိုင်းအုတ်ကလာဟိုင်းမားပြည်နယ်အတွင်းရှိ မူလနေရာသို့ ပြန်ပို့လိုက်ဟူသော အမိန့်ကိုသာ လက်မှတ်ထိုးပေးရလိမ့်မည်ဟု ထင်၏။ တကယ်တော့ အင်ဒီးယန်းများသည် မိုင်ပေါင်းထောင်ချီ၍ သွေးမြေကျခံပြီး သွားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤတစ်ချက်သည် လူသားအချင်းချင်း စဉ်းစားထောက်ထားစရာကောင်းသည့် အချက်တစ်ချက် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း . . .

x x x

ဒီဇင်ဘာလကုန်ခါနီးအချိန်တွင် ရိုဘင်ဆန်ခံတပ်၌ အပြောင်းအလဲ ရှိလာသည်။ ဗိုလ်ကြီး ဝက်စ်ဆဲသည် ခံတပ်၏ ဦးစီးမှူး ဖြစ်လာသည်။ မူလ တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကာလိတန်သည် တခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားရသည်။ ဗိုလ်ကြီး ဂျွန်ဆန်သည် ကာလိတန်နှင့် ပါသွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရိုဘင်ဆန်ခံတပ်တွင် ဝက်စ်ဆဲသည် ယာယီတပ်ရင်းမှူး ဖြစ်လာပြီး ဗိုလ်ကြီး ဗရွန်းက ဒု-တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်လာသည်။ ဗိုလ်ကျော့ဘက်စိတကာ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး တာဝန်ယူရပြီး ဗိုလ်အာသာအယ်လန်က ဝက်စ်ဆဲ၏ တပ်ခွဲတွင် ယာယီ တပ်ခွဲမှူးတာဝန်ကို ယူရသည်။

ဝက်စ်ဆဲအဖို့ ကတော့ လက်ရှိတာဝန်သစ်အပေါ်တွင် များစွာသာယာ ယစ်မူးသည်။ ခံတပ်ကြီးတစ်ခု၏ တပ်ရင်းမှူး ရာထူးသည် ကြီးမြင့်သောရာထူး ဖြစ်ရုံမျှမက ဩဇာအာဏာလည်း ကြီးမားသည်။ အများအားဖြင့် သူသည် စစ်သားတစ်ယောက်၏ အင်အားကြယ်သီးတစ်လုံးပြုတ်ရုံမျှဖြင့် အကြီးအကျယ် ခေါ်သကြီးတတ်သည်။ ဓားလွတ်ပေါ်တွင် အစွန်းအကွက် သေးသေးကလေး တွေ ရုံမျှဖြင့် ခွင့်မလွတ်နိုင်အောင် စိတ်ဆိုးတတ်သည်။ စစ်ရေးပြချိန်တွင် ယူနီဖောင်းပေါ်၌ ဖုန်စ လေးတစ်စလောက် မြင်ရုံမျှဖြင့် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဆူပူတတ်သည်။

သူ၏ အကြံပြုချက်အရ ဗိုလ်မှူးကြီးကာလိတန်သည် ချီယန်နီ တစ်ရာ လေးဆယ့်ကိုးယောက်အား လေမလုံ မိုးမလုံဖြစ်နေသော စစ်တန်းလျားဟောင်း ကြီး တစ်လုံးတွင် နေရာချထားပေးခဲ့သည်။ ပေခြောက်ဆယ်မျှသာ ကျယ်သော အခန်းထဲ၌ မီးဖို ဟောင်းကြီးတစ်လုံးမျှသာ ရှိသဖြင့် အနွေးဓာတ် လုံလုံလောက် လောက်မရ။ အမှန်တော့ အာယာတစ်ဝံ့ဖြင့် ဤနေရာ၌ထားခြင်းမဟုတ်။ သစ်လုံး တန်းလျားဖြစ်၍ လုံခြုံမှုရှိခြင်းနှင့် ကင်းသမားတစ်ယောက် ချထားရုံမျှဖြင့် လုံလောက်ခြင်းစသော ကောင်းကွက်များကြောင့် ဖြစ်၏။

အင်ဒီးယန်းအကျဉ်းသားများအပေါ်၌ ထားရှိသည့် သဘောထားမှာ လည်း ပြောင်းလဲခြင်းမရှိပေ။ ဝက်စ်ဆဲအဖို့တော့ အင်ဒီးယန်းများသည် အင်ဒီး ယန်းများသာ ဖြစ်၏။ သူတို့အား အမြဲတစေ အစောင့်အကြပ်နှင့် ထားရမည့် တာဝန်သည် သူ့တာဝန် ဟု ယူဆသည်။ အင်ဒီးယန်းများအား ပေးထားသည့် စစ်တန်းလျားသည် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် အေးသည်ကို သူသိ၏။ ပေးထား

သည် မီးဖိုဟောင်းသည် လူတစ်ရာကျော် နှစ်ရာနီးပါးအား လုံလောက်သော အနွေးဓာတ် မပေးနိုင်မှန်းလည်း သူသိ၏။ ဆောင်းဝင်လာသည့်အခါ အပူချိန် သည် သူ့အထိ ကျဆင်းသွားတတ်သည်ကိုလည်း သူသိ၏။ သို့သော် ခံတပ် တွင် မီးဖို အပိုမရှိဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် နောက်ထပ် မီးဖိုတစ်လုံးပင် ရှာမပေးခဲ့ပေ။

ဝက်စ်ဆဲနှင့် အင်ဒီးယန်းများ၌ရှိသော အဟန့်အတားကြီးတစ်ခုမှာ ဘာသာစကားဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အင်ဒီးယန်းများသည် ကျရောက်လာ သမျှဒဏ်များကို ခေါင်းမာစွာဖြင့် ကျိတ်၍ ခံကြသည်။ သူတို့ အနေအထားသည် တိရိစ္ဆာန်များနှင့် ဘာမျှမခြား။ အဝတ်တွေကလည်း စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်၊ အကယ်၍ အဝတ်အစားတောင်းသည်ဆိုဦးတော့ ဝက်စ်ဆဲတွင် ပေးစရာမရှိ။ သူသည် သူ့တပ်သားများအတွက်ပင် ယူနီဖောင်းဝတ်စုံများ ကြိုတင်မှာယူ၍ ဖြည့်တင်းထား လေ့ မရှိ။ အကယ်၍ သူ့တွင် အဝတ်အထည်ရှိသည်ဆိုဦးတော့ ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်။ အင်ဒီးယန်းများအား အဝတ်အထည်ပေးဖို့အတွက် အစိုးရငွေကို သူသုံး ပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟုလည်း မယူဆ။

ခံတပ်သို့ ရိက္ခာဖြည့်တင်းပေးသည့် လှည်းများမှာ အလွန်ခရီးကွာလှမ်း လှသော အော်ဂါလာလာမြို့မှ လာရခြင်းဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရိက္ခာအလျင်မမီ ဖြစ်တတ်သည်။ တပ်သားများကြား၌ ရိက္ခာကို ရာရှင်စနစ်ဖြင့် ခွဲဝေစား သောက်နေချိန်တွင် အင်ဒီးယန်းများအဖို့ စားစရာလုံးဝမရှိတော့သည့်အဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရလေတော့၏။

ဝက်စ်ဆဲအဖို့ တော့ နေရထိုင်ရသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာရှိသည်။ လုပ်စရာတာဝန်ကလည်း မများ။ ခံတပ်အတွင်း၌ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် စီမံခန့်ခွဲမှုများမှ တစ်ပါး အခြားကြီးလေးသော အလုပ်မရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် တပ်သား များအား စစ်ဆေးခြင်း၊ ထင်းများ လုံလုံလောက်လောက် ရှာ၍ဖြည့်ထားခြင်း ရှိ- မရှိ စစ်ဆေးခြင်း၊ အဆောက်အအုံများ ပြင်ဆင်မှု ရှိ- မရှိ လိုက်လံကြည့်ရှုခြင်း၊ တပ်သားများအား စစ်ရေးလေ့ကျင့်စေခြင်း စသောလုပ်ငန်း အသေးအပွဲများဖြင့် သာ ပျော်မွေ့ ယစ်မူးလျက်ရှိသည်။

အခြားအရာရှိများအဖို့ ကတော့ ရိုဘင်ဆန်ခံတပ်တွင်း၌ နေရသည်မှာ စိတ်ပျက်စရာ ငြီးငွေ့စရာကောင်းလျက် ရှိသည်။ စိတ်အပန်းခဲဖြေစရာဆို၍

ဘာတစ်ခုမှ မရှိ။ ဘဝသားများကြားတွင် ပျင်းရိငြိုးငြေးခြင်းက လွမ်းမိုးလျက်ရှိ၏။ အရာရှိများကြားတွင်မူ မကြာခဏ စကားပြောရင်း အငြင်းအခုံဖြစ်ကာ ရန်ပွဲနှင့် အဆုံးသတ်လေ့ရှိသည်။ ဝက်စ်ဆဲကတော့ ထိုရန်ပွဲများကို မသိဟန်ဆောင်ကာ လစ်လျူရှုနေလေ့ရှိသည်။ အရာရှိများ ရိပ်သာထဲ ရောက်ပြန်တော့လည်း အခြား အရာရှိများနှင့် သိပ်ပြီးစကား မပြော။ အရောတဝင်လည်း မပြု။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိနေသော လူများသည် ပျော်နေကြသလား၊ စိတ်ပျက်နေကြသလား ဆိုသည်ကိုပင် သိအောင် အားထုတ်ဖို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု မပြု။

ထိုအတောအတွင်း အင်ဒီးယန်းများသည် အစောင့်ချထားသည့် စစ်တန်းလျား၌ နေကြရသည်။ စိတ်ပျက်ညှိုးငယ်လျက်ရှိကြသည်။ တစ်ချိန်က မြက်ရိုင်းများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော အမေရိကန်နိုင်ငံကြီးအတွင်း၌ မည်သည့် နေရာမှာမှ အတည်တကျ မနေနိုင်ဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှည့်လည်ကျက်စား ခဲ့ရသည့် သူတို့ဘဝကို ပြန်လည်အောက်မေ့တမ်းတလျက် ရှိကြလေသည်။

x x x

ဝါရှင်တန်မှ သတင်းတစ်ခု ရောက်လာသည်။ ထိုသတင်းကို ဝက်စ်ဆဲက စားရိပ်သာတွင် ဖွင့်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ အားလုံးက ဝက်စ်ဆဲအား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကို ပြန်ပို့ပေးရမယ်'ဟု ဝက်စ်ဆဲက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြောသည်။ 'ခရီးကတော့ အဝေးကြီးပဲ'ဟု တစ်ဦးက မှတ်ချက်ချသည်။ ချီယန်နီများအား ပြန်ပို့ဖို့ မည်သူ့အား တာဝန်ပေးမည်နည်း၊ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

'ဘယ်တော့လောက် ပို့ပေးရမလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ပို့ခိုင်းမှာလဲ'ဟု တစ်ဦးက မေးသည်။

'ဒီအပတ်ထဲ ပို့ရမှာ'ဟု ဝက်စ်ဆဲက ဖြေသည်။ အင်ဒီးယန်းများ ဖမ်းဆီးရမိလာစဉ်က အင်ဒီးယန်းမိခင်နှင့် လူဖြူ ဖခင်တို့မှ မွေးဖွားလာသော ချီယန်နီကပြား ဂျိမ်းစ်ရိုလင်းဆိုသူသည် ရိုဘင်ဆန် ခံတပ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ စကားပြန်အလုပ်ရလို၍ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကာလတန်က သူ့အား စကားပြန်အဖြစ် လစာတစ်ဝက် ရိက္ခာတစ်ဝက်စနစ်ဖြင့် ခန့်ထားခဲ့၏။ ယခုလည်း ဝက်စ်ဆဲသည် ရိုလင်းအားခေါ်၍ ဓားတုံးနှင့် အခြား

ခေါင်းဆောင်များအား သွားခေါ်ခိုင်းသည်။ သူက ဗရွန်နှင့် ဘတ်စ်တာတို့ကိုခေါ်၍ သူ့ရုံးခန်းထဲမှ ထိုင်စောင့်သည်။

ကောင်းကင်သည် မှုန်မှိုင်းမှိုင်း၊ တိပ်ပုပ်များဆိုင်းလျက် ရှိသည်။ နေရောင်သည် ကွယ်ပျောက်လျက်ရှိ၏။ 'ဆီးနှင်းတွေ ထပ်ကျဦးမယ်ထင်တယ်'ဟု ဗရွန်က ရေရွတ်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ကျဦးမယ်ပုံပဲ'ဟု ဝက်စ်ဆဲက ထောက်ခံသည်။ ထိုနောက် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ဆေးပြင်လိပ်မှ ပြာကို ချွေချလိုက်ပြီး ထပ်ပြောသည်။ 'ဘတ်စ်တာကိုပို့ခိုင်းရင် ကောင်းမလားလို့ ကျွန်တော်စဉ်းစားနေတယ်' ဗရွန်က ထိုင်ရာမှ ထကာ ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ 'သူတို့လာကြပြီ'ဟု ဝက်စ်ဆဲအား လှမ်းပြောသည်။

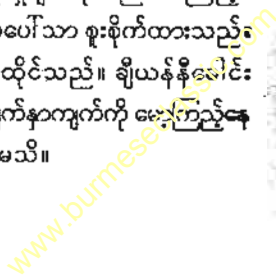
ရိုလင်းက ရှေ့မှ၊ ချီယန်နီခေါင်းဆောင်များက နောက်မှ။ စစ်သားနှစ်ယောက်သည် လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်၍ တစ်ဖက်တစ်ချက်ညှပ်၍ လိုက်လာကြသည်။

အစောင့်နှစ်ယောက်က အပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေခဲ့သည်။ ရိုလင်းနှင့် ချီယန်နီသုံးဦးက အထဲသို့ဝင်လာသည်။ အသက်အကြီးဆုံး အဘိုးအိုသည် သုံးယောက်ယှဉ်၍ ရပ်နေရာမှ ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး ဝက်စ်ဆဲ၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်သည်။ ဝက်စ်ဆဲက ရိုလင်းဘက်လှည့်၍ 'သူတို့ကို မီးလှုံချင်လှုံလို ပြောကွာ'ဟု ခိုင်းသည်။

ဝက်စ်ဆဲက ထိုင်ရာမှထသွားပြီး ဆေးပြင်လိပ်များ ပေးသော်လည်း ချီယန်နီများက လက်မခံ။ 'အခုဟာ ဆွေးနွေးပွဲ၊ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြမယ်'ဟု ဝက်စ်ဆဲ ပြောသည်။

ရိုလင်းက ဘာသာပြန်ပြောသည်။ အဘိုးအိုက အရာရှိ သုံးယောက်လုံးနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များဝိုင်းလျက် ရှိ၏။ ကျန်နှစ်ယောက်ကတော့ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ အရာရှိများကိုလည်း မကြည့်။ သူတို့အကြည့်ကို သူတို့၏ခေါင်းဆောင် အဘိုးအိုအပေါ်သာ စူးစိုက်ထားသည်။

ဝက်စ်ဆဲသည် သူ့ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်သည်။ ချီယန်နီခေါင်းဆောင်များက စောင့်မျှော်နေကြသည်။ ဝက်စ်ဆဲက မျက်နှာကျက်ကို မေးကြည့်နေသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဘာကစ၍ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ။

'အခု ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေ ပြန်ဖြစ်သွားပြီ'ဟု ဝက်စံဆဲက စကား စသည်။ 'မိတ်ဆွေပြန်ဖြစ်ကြရအောင်' ထို့နောက် စကားပြန်စကားကို စောင့် သည်။

အဘိုးအိုက တုန်ရီလိုက်လှသောအသံဖြင့် ပြောနေသမျှကို ရိုလင်က ဘာသာပြန်သည်။ 'သူကလဲ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်ပါတယ်တဲ့၊ သူ့အသက်ကြီးလှပြီ၊ သူ့ကိုကြည့်ပါတဲ့၊ သူ့မသေခင် အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေသွားချင်ပါတယ်တဲ့၊ လူဖြူတွေနဲ့ သူ့လူတွေ စစ်တိုက်တာလဲ မမြင်ချင်တော့ဘူးတဲ့၊ သူ့အနေနဲ့ သူ့ ဇာတိကိုပြန်ပြီး ငြိမ်းချမ်းစွာနေပါရစေတဲ့'

'အင်း'ဟု ဝက်စံဆဲက ရေရွတ်သည်။ သူ့ဘေးမှ ဘက်စံတာနှင့် ဗရွန် တို့ကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ချီယန်နီ ခေါင်းဆောင်များအား လှည့်ကြည့်သည်။

'အခုလိုဖြစ်တာ မကောင်းဘူး၊ ခင်ဗျားအတွက်ရော ခင်ဗျားလူတွေ အတွက်ရော မကောင်းဘူး၊ မိန်းမတွေရော ကလေးတွေပါ ဒုက္ခရောက်တယ်။ အခုဆိုရင် ထွက်ပြေးတဲ့အတွက် ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ကိုယ်တွေ့ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဥပဒေရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့အတွက် လုပ်ထားတဲ့ ဥပဒေ၊ အဲဒီဥပဒေကို ခင်ဗျားတို့က လိုက်နာကြရမယ်'

'ခင်ဗျားတို့ အခုဥပဒေနဲ့ သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ နေရာကို ပြန်ကြရမယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားတို့ကို လှည်းတွေနဲ့တင်ပြီး ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ဘာမှမဖြစ်အောင် စစ်သားတွေက စောင့်ရှောက်သွားမယ်။ လမ်းမှာ အစားအစာ ကောင်းကောင်း ကျွေးသွားမယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ မဖမ်းဘူး၊ ဒါပေ မယ့် ဟိုရောက်ရင်တော့ ဌာနကိုယ်စားလှယ်က အပြစ်ကျူးလွန်သွားတဲ့လူကို ဖမ်းမှာပဲ၊ ဖမ်းပြီးရင် ဥပဒေအတိုင်း စစ်ဆေးပြီး အပြစ်ပေးမှာပဲ'

ဗိုလ်ကြီးဗရွန်က ဝက်စံဆဲအား ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ နောက်ဆုံး ပြောလိုက်သည့် စကားကို သူ့သဘောမကျ။ ရွေးချယ်စရာ လမ်းမရှိအောင်ဖြစ် နေသည့် လူများအား ဤမျှလောက်အထိ အသိပေးရန်မသင့်ဟု ယူဆသည်။

'သူတို့ စိတ်ထိခိုက်နေကြတယ်'ဟု ရိုလင်က ပြောသည်။

'ငါ့ကို အဲဒါလာမပြောနဲ့၊ သူတို့ ဘာပြောသလဲဆိုတာသာပြန်ပြော'ဟု ဝက်စံဆဲက ဒေါသဖြင့် ပြောသည်။

'သူက ပြောတယ်၊ ပြန်ရမယ်ဆိုရင် သိပ်ကို ပင်ပန်းဒုက္ခ ရောက်ကြလိမ့် မယ်တဲ့၊ သူတို့မှာရှိတဲ့ အဝတ်အထည်တွေဟာ စုတ်ပြတ်နေပြီတဲ့၊ အဝတ်အစား လုံလုံခြုံခြုံမရှိဘဲနဲ့ ဒီလောက်ဝေးတဲ့ ခရီးကို ပြန်ကြရမယ်ဆိုရင် အားလုံး အအေးမိကုန်မှာပဲတဲ့၊ ကလေးတွေကတော့ သေကုန်မှာပဲတဲ့'

ဝက်စံဆဲက ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။

ရိုလင်ကတော့ သူ့မိခင်အား သတိရနေသည်။ သူ့မိခင်နှင့် မျိုးနွယ်တူ ချီယန်နီများကို သတိရနေသည်။ သူတို့ကြား၌ နေထိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည့် သူ့ဘဝကို သတိရနေသည်။

'တောင်ပိုင်းကို ပြန်သွားရင် သူတို့အားလုံး ငတ်ကြမှာပဲ လို့ အဘိုး ကြီးက ပြောတယ်'ဟု ရိုလင်က ဘာသာပြန်ပြောသည်။ 'သူတို့လူမျိုးအားလုံး နည်းနည်းပဲ ကျန်တော့တယ်တဲ့၊ အခုပြန်သွားရင် ငတ်လို့ဖျားလို့ သေကုန် ကြမှာပဲတဲ့၊ သူတို့ကတော့ သူတို့ဇာတိဒေသကိုပဲ ပြန်ချင်ပါတယ်တဲ့'

'မပြန်လို့မရဘူး၊ တောင်ပိုင်းကိုပဲ ပြန်ရမယ်'ဟု ဝက်စံဆဲက ပြောသည်။ အဘိုးအို၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များပြည့်လာသည်။ သူသည် ရိုလင်အားတစ်လှည့်၊ ဝက်စံဆဲအားတစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။ သူ့နောက်မှ နှစ်ယောက်နှင့် စကားပြောသည်။ ထို့နောက် ရိုလင်ဘက်လှည့်၍ ပြောသည်။

'သူတို့အားလုံး သေကုန်မှာပဲတဲ့၊ သူတို့သေတာကို သမ္မတက အလိုရှိ သလားတဲ့'

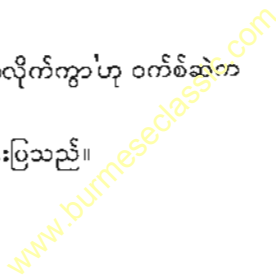
ဝက်စံဆဲလည်း ဤမျှလောက်အထိ စိတ်ရှည်ရှည်နားထောင်လေ့ရှိ သူမဟုတ်။ တစ်ဖက်က ဤစကားမျိုးတွေ ပြောနေသည်ကိုမူ မကြိုက်။ သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ ဒေါသသံဖြင့် ပြောသည်။

'ပြန်ရမှာပဲ၊ မပြန်လို့မရဘူး၊ သူတို့ကို နားလည်အောင် ပြောလိုက်ကွာ' ရိုလင်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြနေသည်။ ထို့နောက် အရာရှိသုံး ယောက်ဘက်လှည့်ကာ ခေါင်းယမ်းသည်။

'သူတို့ မပြန်ဘူးတဲ့'

'မပြန်လို့ ဘယ်ရမလဲ . . . ထို့၊ ထပ်ပြောလိုက်ကွာ'ဟု ဝက်စံဆဲက အော်သည်။

'ပြောလဲ အပိုပဲ ဗိုလ်ကြီး'ဟု ရိုလင်က ရှင်းပြသည်။

'သူတို့မြေဟာ ဒီခံတပ်နဲ့ မိုင်နှစ်ရာလောက်ပဲ ဝေးပါတော့တယ်တဲ့။ သူတို့ ဟိုကို မပြန်ရရင် ဒီမှာပဲ သေပါရစေတဲ့။ သူတို့ သေခဲ့တာကြာပြီတဲ့။ သူတို့ရဲ့ မြေကို သူတို့လက်ထဲက လူယူသွားတာ ခံခဲ့ရတဲ့အချိန်ကစပြီး သူတို့ဘဝဟာသေသွား ခဲ့တာပါတဲ့။ သူဆိုရင်လဲ ထောင်တစ်ခုထဲမှာ ကျွန်တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ နေ ခဲ့ရပြီးပါပြီတဲ့။ အခုလိုခင်ဗျားက ခေါ်ပြောတာ ကောင်းပါတယ်တဲ့။ တကယ်လို့ သမ္မတက သူတို့ကို သေစေချင်တယ်ဆိုရင် ဒီမှာပဲ သေခွင့်ပေးပါတဲ့'

'ဟဲ့ သူတို့ကိုပြော။ မပြန်လို့မရဘူး၊ ပြန်ရမှာပဲ' ဟု ဝက်စ်ဆဲက ခေါင်းမာ စွာဖြင့် ပြောသည်။ 'အခု ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင် ပြီးရင် ပြန်ကြရမှာပဲ'

ရိုလင်က ဝက်စ်ဆဲ၏ စကားကို ပြောပြသည်။ 'ချီယန်နီသုံးယောက်က ငြိမ်ဆိတ်စွာ နားထောင်ကြသည်။ သူတို့ မျက်နှာများတွင် ထူးခြားသည့် အရိပ် အငွေ့ မမြင်ရ။

'သူတို့ကို ပြန်ခိုင်းလိုက်တော့' ဟု ဝက်စ်ဆဲက အမိန့်ပေးသည်။

ချီယန်နီများ ပြန်ထွက်သွားသည့်အခါ ဘက်စ်တာက ပြောသည်။

'ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ကို ဆိုင်းထားချင်သေးတယ်'

'သူတို့ဆီက နာခံမှုနဲ့ ရိုသေလေးစားမှုကို လိုချင်တယ် မဟုတ်လား လွယ်ပါတယ်။ အစာငတ်ထားလိုက်ကြတာပေါ့' ဟု ဝက်စ်ဆဲက ပြောသည်။

'ကျွန်တော်ကတော့ ထောက်ခံတယ်' ဟု ဗရူန်ကပြောသည်။

'ဒီကောင်တွေ ကြာကြာ အငတ်မနေနိုင်ပါဘူး၊ အစားပေးပြီး ထွက်လာ မှာပါ'

'ဒီအလုပ်မျိုးက အပြင်ကို သတင်းထွက်သွားရင်တော့ အပုပ်နဲ့ ထွက်မှာ သေချာတယ်'

'ဘာကြောင့်လဲ'

'အငတ်ထားတာကိုးဗျ၊ ကျွန်တော့် အထင်တော့ ဒီကိစ္စမျိုးက အနံ့ဆိုး တတ်တယ်'

'ကျွန်တော့်အမိန့်က နားမရှင်းစရာ မရှိပါဘူး' ဟု ဝက်စ်ဆဲက ပြော သည်။

x x x

ပထမတစ်နေ့တာသည် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် ကုန်လွန်သွား သည်။ ဗိုလ်ကြီးဝက်စ်ဆဲ၏ အဆုံးအဖြတ်သည် ခံတပ်တွင်းရှိ လူအများကြား၌ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိသည်။

ဒုတိယနေ့တွင် အင်ဒီးယန်းများသည် ရေငတ်သည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်သည့် အရိပ်လက္ခဏာများ ပြလာသည်။ သူတို့သည် ပြတင်းပေါက်ဘောင်များပေါ်၌ ကပ်နေသည့် ဆီးနှင်းများကို ယူ၍ မျိုကြသည်။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်များကို ဖွင့်၍ ဝင်းထဲမှ ဆီးနှင်းများကို ကျူးယူကြသည်။ အစောင့်များကလည်း အပြင်သို့ အထွက်မခံ။ အထဲသို့ ပြန်၍ သွင်းကြသည်။

ဝက်စ်ဆဲကတော့ သူ့လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကို မှန်သည်ဟုပင် တွက်သည်။ သူသည် စကားပြန် ရိုလင်အား တစ်နေ့လျှင် သုံးကြိမ်တိတိ ချီယန်နီများထံ စေလွှတ်၍ စကားပြောစေသည်။ သူတို့၏ ခံယူချက်များနေကြောင်း နားချခိုင်း သည်။ အစာငတ်ထားသည့် ပထမနေ့တွင် မီးဖိုအတွက် လောင်စာပေးသော် လည်း ဒုတိယနေ့တွင်မူ လုံးဝမပေးတော့ဘဲ ဖြတ်လိုက်သည်။

ဒုတိယနေ့တွင် ရိုလင်က ချီယန်နီများထံ သူမသွားချင်တော့ဟု ငြင်းသည်။

'ဘာပြုလို့လဲ' ဟု ဝက်စ်ဆဲက မေးသည်။

'သူတို့ကြည့်ရတာ ရူးနေသလိုပဲ ဗိုလ်ကြီး၊ သူတို့လက်ထဲမှာ သေနတ် တွေလဲ ရှိမယ်ထင်တယ်' ဟု ရိုလင်က ပြောသည်။

'မင်း ရူးနေသလား၊ သူတို့မှာ ဘယ်က သေနတ်ရစရာ ရှိလို့လဲ'

'အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ဗိုလ်ကြီးတို့ ဖမ်းမိတုန်းက ကာဘိုင် သေနတ်တွေနဲ့ ခြောက်လုံးပြူးတွေကို မိန်းမတွေဆီမှာ ဝှက်ချင် ဝှက်ထားမှာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ ဆီမှာ သေနတ်ငါးလက်လောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ'

'မင်း သောက်ရူးပဲ၊ မင်းဟာ လူကြောက်'

'ကောင်းပြီလေ . . . ဗိုလ်ကြီးသဘောပဲ။ ကျွန်တော် ထပ်သွားမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူတွေ ဘယ်တော့မှ အပြင်ထွက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တောင်ပိုင်းကိုလဲ လုံးဝပြန်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ ဒီမှာပဲ အသေခံမှာ'

ဗိုလ်အယ်လန်က ဝက်စ်ဆဲထံလာပြီး ကလေးများအတွက် စဉ်းစားဖို့

တောင်းပန်သည်။ 'ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဖမ်းလာကတည်းက ကလေးတွေ အစာငတ် ရေငတ်ဖြစ်လာတာကို ဗိုလ်ကြီးလဲ မြင်ခဲ့သားပဲ။ ဗိုလ်ကြီးရဲ့ နည်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ မှန်တယ် မှားတယ်လို့ ကျွန်တော် မပြောပါဘူး။ ဒါပေမယ့်'

'ငါ သူတို့အားလုံးကို ကျွေးချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိပါတယ်'ဟု ဝက်စ်ဆဲက ပြောသည်။ 'ဒါပေမယ့် သူတို့က အင်ဒီးယန်းတွေ ဖြစ်နေတော့ ခက်တယ်'

'ဟာ . . . ဗျာ၊ အင်ဒီးယန်ဆိုတာလဲ လူတွေပဲ မဟုတ်လား ဗိုလ်ကြီးရာ၊ အင်ဒီးယန်းလူမျိုး ဖြစ်တာနဲ့ပဲ ဒီကလေးတွေကို အစာငတ် ရေငတ်ထားရမလား'

'ဒီမယ် . . . ဗိုလ်အယ်လ်နံ၊ မင်းအလုပ် မင်းလုပ်ပါ'ဟု ဝက်စ်ဆဲက ပြောသည်။ သို့သော်လည်း အယ်လ်နံ၏ စကားက သူ့စိတ်အား များစွာနှောင့်

ယှက်လျက်ရှိသည်။ မကြာခင်မှာပင် ရိုလင်အားခေါ်၍ ကလေးများအား အပြင်သို့ ထွက်ခွင့်ပြု ကြောင်း သွား၍ပြောခိုင်းသည်။ 'ကလေးတွေကို အစာရေစာကျွေး

ပြီး ငါတို့ စောင့်ရှောက်ထားမယ်လို့ သူတို့ကို ပြောပြ'ဟုလည်း မှာသည်။ သို့သော်လည်း ရိုလင်ပြန်ထွက်လာသည့်အခါ ကလေးတွေပါမလာ။

ရိုလင်၏မျက်နှာသည် ဖြူဖတ် ဖြူရော် . . .။ 'သူတို့က ပြောတယ်။ ကလေးတွေပါ သူတို့နဲ့အတူတူ သေကြမယ်တဲ့

ကြောက်စရာပဲ ဗိုလ်ကြီး။ ဟိုထဲမှာ တအားအေးတာပဲ။ သူတို့အားလုံး လူချင်းတွေ ပူးကပ်ပြီး ထိုင်နေကြရတယ်'

ပြဒါးတိုင်မှ အပူချိန်သည် သုညအောက် ခြောက်သို့ပင် ရောက်နေလေပြီ။ 'သူတို့ မနက်ဖြန်ကျတော့ ထွက်လာမှာပေါ့ကွာ'ဟု ဝက်စ်ဆဲက

ပြောသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် အင်ဒီးယန်းများထားရာ စစ်တန်းလျားအတွင်းသို့

သီချင်းဆိုသံနှင့် ပုလွေသံကြားကြရသည်။ အသုဘငိုချင်းများ သီဆိုနေကြခြင်းပေ တည်း။ သီချင်းသံနှင့် ပုလွေသံသည် ခံတပ်တွင်း ထောင့်ကျိုထောင့်ကြားမကျန်

နေရာအနံ့သို့ ပျံ့လွင့်လျက်ရှိသည်။ ခံတပ်တွင်းရှိ လူအားလုံး စိတ်မချမ်းမမြေ့ ဖြစ်ကြသည်။ လူအားလုံးသည် ယခင်ကလို သွက်လက်ရွှင်လန်းခြင်းလည်း မရှိ

ကြ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားလည်း များများမပြောကြ။ ဝက်စ်ဆဲ ကိုယ်တိုင်လည်း ခံတပ်တွင်းရှိ ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကို ကောင်းစွာ

ရိပ်မိသည်။

x x x

အသုဘသီချင်းသံများ ကြားလာခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ရက်တိတိရှိခဲ့ပြီ။ ဝက်စ်ဆဲသည် သူလုပ်ထားသည့် လုပ်ရပ်အပေါ်တွင် ဧဝေဧဝါ ဖြစ်လာသည်။

ဤပြဿနာကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းနှင့် မြေရှင်းမှဖြစ်တော့မည်ဟု လည်း တွေးသည်။ သူသည် စကားပြန် ရိုလင်အား ဆွဲခေါ်လာပြီး အင်ဒီးယန်း

များထံ သွားခိုင်းသည်။ ရိုလင်ကလည်း ခေါင်းတခါခါလုပ်သည်။ 'မင်းသွားရမယ်။ ငါခိုင်းတာလုပ်'ဟု ဝက်စ်ဆဲ ပြောသည်။

'အခုတစ်ခါဆိုရင် ကျွန်တော် အသတ်ခံရမှာ သေချာတယ်'ဟု ရိုလင်က ပြန်ပြောသည်။

'အခုဟာက သူတို့ကိစ္စ ဆွေးနွေးဖို့ ခေါင်းဆောင်တွေကို ခေါ်ပေးရမှာ ဘာပြဿနာမှ ပေါ်စရာအကြောင်း မရှိဘူး'

'သူတို့မှာ သေနတ်တွေ ရှိနေတယ်' 'ရှိလဲ ကြောက်စရာမလိုဘူး။ သွားသာသွား။ ခေါင်းဆောင်တွေခေါ်ခဲ့'

မကြာခင် ရိုလင်သည် ခေါင်းဆောင်သုံးယောက်နှင့် ပြန်ထွက်လာ သည်။ ယခင် တစ်ခေါက်က လိုက်လာသည့် အတိုးအိုပါမလာ။ ရိုလင်က 'တော

ဝက်၊ ကျီးအို၊ ဘယ်သန်' တို့နှင့် ဝက်စ်ဆဲအား မိတ်ဆက်ပေးသည်။ 'ဓားတုံး ဘာပြုလို့ ပါမလာတာလဲ'ဟု ဝက်စ်ဆဲက မေးသည်။

'သူတို့က သွားခွင့်မပေးဘူး။ ဓားတုံးဟာ သူတို့ရဲ့အဖေတဲ့။ သူတို့ သေတာကို စောင့်ကြည့်ဖို့ နေခဲ့ရမယ်လို့ ပြောတယ်'

ဝက်စ်ဆဲက ချီယန်နီခေါင်းဆောင်းသုံးဦးအား သူ့ရုံးခန်းထဲ၌ လက်ခံ၍ တွေ့ဆုံသည်။ သူနှင့်အတူ ဗရွန်လည်းရှိသည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကောင်များနှင့် တူနေ

သော အင်ဒီးယန်းသုံးဦးသည် အအေးဒဏ်ကြောင့် တုန်ရီလှုပ်ရှားနေကြသော် လည်း သူတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် မာန်မာနကို မကျအောင် ထိန်းသိမ်းထားကြ

သည်။ သူတို့ကိုယ်မှ ထွက်နေသည့် အနံ့အသက်များကို မခံနိုင်သဖြင့် ဗရွန်သည် သူ့နှာခေါင်းကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အုပ်ထားသည်။ ရိုလင်ကတော့ အင်ဒီးယန်း

များနှင့် ဝေးနိုင်သမျှဝေးအောင် ခွာ၍ ရပ်နေသည်။ ဝက်စ်ဆဲက စကားကို အကျယ်ချဲ့မနေတော့ဘဲ သူလိုချင်သည့် သရာ

ကို တိုက်ရိုက်ပင်ပြောသည်။ 'ခေါင်းမာလို့ ဘယ်လောက်အထိ ဒုက္ခခံနေရ တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိလောက်ပြီ။ ဥပဒေကို လိုက်နာပါ။ အခု ပြန်သွားပြီ။

ခင်ဗျားတို့ လူတွေကို ခေါ်ထုတ်ခဲ့ကြပါ။ တောင်ပိုင်းကိုသွားဖို့ ပြင်ကြဆင်ကြပါ။ ကျွန်တော် အစားကောင်းကောင်းကျွေးမယ်'

ရိုလင်က အင်ဒီးယန်းတို့၏ အဖြေကို ထိတ်လန့်အံ့ဩခြင်းအပြည့်ဖြင့် ဘာသာပြန်၍ ပြောပြသည်။

'သူတို့ တောင်ပိုင်းကို ဘယ်တော့မှ မပြန်ဘူးတဲ့၊ ဗိုလ်ကြီးတို့ သတ်ချင်လဲ သတ်ပါတဲ့'

ဝက်စ်ဆဲက တပ်သားနှစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ခေါင်းဆောင်သုံးဦးစလုံးကို ခြေထိပ်လက်ထိပ် ခတ်ထားရန် အမိန့်ပေးသည်။ အင်ဒီးယန်းများကတော့ သူ့ဘာပြောသည်ကို နားမလည်။ စောစောကအတိုင်းပင် အေးအေးဆေးဆေး ရပ်နေကြသည်။

တပ်သားများသည် အင်ဒီးယန်းများကိုဖမ်းရန် ရှေ့သို့တိုးလာသည်။ ရိုလင်က နောက်သို့ ကြောက်လန့်တကြား ဆုတ်သွားသည်။ ဗိုလ်ကြီးဗရွန်က သူ့ခြောက်လုံးပြူးအိတ် နိပ်သီးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

'သူတို့ကို အခုချက်ချင်းပဲ ဖမ်းလိုက်ပြီလို့ပြော'ဟု ဝက်စ်ဆဲက ရိုလင်အား ခိုင်းလိုက်သည်။

ရိုလင်က ထစ်တီးထစ်ငေါ့ဖြင့် စကားစသည်။ သို့သော်လည်း အင်ဒီးယန်းများက ဘာဖြစ်တော့မည်ကို နားလည်သွားကြပြီ ဖြစ်၏။ အင်ဒီးယန်းသုံးဦးထဲမှ ဒေါင်ကောင်းကောင်း၊ မျက်နှာအမာရွတ်နှင့် တစ်ယောက်က သူ၏ အကျိုးကြားမှ ဓားမြှောင်တစ်လက်ဆွဲထုတ်သည်။ နောက်တစ်ဦးက စစ်သားတစ်ယောက်အား ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ စစ်သားက သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ဒင်ဖြင့် လှမ်းထုသည်။ ဓားကိုင်ထားသူသည် သံကုန်ဟစ်၍အော်ကာ သူ့အနီးမှ စစ်သားအား လှမ်းထိုးသည်။ ရုတ်တရက် ဘာပြန်လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ကာ ကြောင်အမ်းနေသော စစ်သားက လက်နှင့်မြှောက်၍ ကာသည်။ သူသည် ဓားချက်များကို လွတ်အောင် ရှောင်သည်။ အင်ဒီးယန်း၏ ဓားချက်များသည် စစ်သား၏လက်ကို အကြိမ်ကြိမ် ထိုးမိသည်။

ကုလားထိုင်မှ ခုန်၍ထလာသော ဗရွန်က ဓားကိုင်အင်ဒီးယန်း၏ ဦးခေါင်းကို ခြောက်လုံးပြူးဒင်ဖြင့် တအားလွှဲ၍ ရိုက်သည်။ ဝက်စ်ဆဲက အခြားအင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်အား သူ့ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် ပစ်ရန်အားထုတ်သည်။

သို့သော်လည်း စစ်သားများနှင့် ဗရွန်တို့ ကွယ်နေသဖြင့် သူထင်တိုင်းလုပ်၍မရ။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဗရွန်ရိုက်နေသော အင်ဒီးယန်းသည် တစ်ခေါင်းလုံး သွေးချင်းချင်းနီကာ လဲကျသွားသည်။ ဝက်စ်ဆဲက လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် ကျန်တစ်ဦးအား လှမ်းပစ်သည်။

ဤသေနတ်သံကြောင့် ခံတပ်တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ သေနတ်နှင့် အပစ်ခံရသော အင်ဒီးယန်းသည် ဝက်စ်ဆဲအား တိုးတိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဆင်းသွားသည်။ ပြတင်းပေါက်မှန်များ ကွဲအက်ကာ ဘေးသို့ လွင့်စင်သွားကြသည်။ အင်ဒီးယန်းသည် အပြင်ဘက် ဆီးနှင့်ပြင်ထက်တွင် နှစ်ပတ်သုံးပတ်မျှ လိမ့်သွားသည်။ ထို့နောက် ထရပ်ပြီး ကွေ့ပတ်ပြေးသည်။ ဝက်စ်ဆဲက စစ်တန်းလျားဆီသို့ ပြေးသွားနေသော အင်ဒီးယန်းအား ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ဆက်တိုက်ပစ်သည်။

ပြတင်းပေါက်နားသို့ စစ်သားများ ရောက်လာချိန်တွင် အင်ဒီးယန်းသည် သူ့ရှေ့မှ ကာနေသော ကင်းသမားကို တွန်းထိုးဖယ်ရှားကာ စစ်တန်းလျားတွင်းသို့ ဝင်သွားခဲ့လေပြီ။

ခံတပ်တစ်ခုလုံး ပြေးလွှားလှုပ်ရှားလျက် ရှိနေကြလေပြီ။ ဗရွန်က ရုံးခန်းထဲမှထွက်ကာ အားလုံးကို ငြိမ်သွားအောင် အော်ဟစ်ထိန်းသိမ်းသည်။ ဝက်စ်ဆဲက ခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာဖြင့် လဲကျနေသော အင်ဒီးယန်းအား လက်ထိပ်ခတ်ခိုင်းသည်။ မျက်နှာအမာရွတ်နှင့် အင်ဒီးယန်းသည် သတိပြန်ရလာသည်။ မနီးမဝေး၌ ကျနေသည့် ဓားကို လှမ်းကောက်ရန် အားထုတ်သည်။ လက်၌ ဒဏ်ရာများရထားသော တပ်သားသည် သွေးများ ယိုစီးနေသည့်လက်ကို ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆေးခန်းဆီသို့ သွားသည်။

x x x

ထိုညက စားရိပ်သာအတွင်း၌ ကြုံရသည့်အဖြစ်သည် ဝက်စ်ဆဲအဖို့ ဘဝင်မကျစရာ ကောင်းလှချေသည်။ သူ့စားရိပ်သာထဲဝင်သွားသည့်အခါ သူ့အား မည်သူကမှ ပျူပျူငှာငှာ နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုကြ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ လည်း မကြည့်ကြ။ စကားလည်း မပြောကြ။ အားလုံးလိုလိုပင် မကြည့်မလှမ်းမျက်နှာထားများဖြင့် သူတို့စားပွဲ၌ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသည်။

စားပွဲမှာ စားပွဲရည်ကြီးဖြစ်၍ ထိုင်နေကြသူများမှာ ဗိုလ်များ၊ ဒု-

ဗိုလ်များ၊ ဗိုလ်ကြီးများဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး ခေါင်းများကို ငုံ့နေကြသည်။ အစားကိုလည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် မစားကြ။ လူတစ်ရာငါးဆယ် အစာရေစာ ငတ်ပြတ်နေသည်ဟူသော အသံသည် လူတိုင်း၏ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပစ်၍ ရဟန် မတူကြ။

‘သူတို့ နေ့စဉ်ဆိုနေကြ သီချင်းကို မဆိုကြတော့ဘူး’ဟု တစ်ဦးက ရေရွတ်သည်။

တစ်ယောက်က တံခါးပေါက်ဆီသို့ ထသွားပြီး ပြဒါးတိုင်ကို ကြည့် သည်။ အပူချိန်သည် သုညဒီဂရီအောက် နံပါတ် လေးထိ ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။

‘မနက်ဖြန်ကျတော့ ဒီကောင်တွေကို ဝင်ကြည့်ရမယ်’ဟု ဝက်စံဆဲက ပြောသည်။

‘ဘတ်စီတာတစ်ယောက် ဘယ်လိုနေသေးလဲ’ဟု အယ်လန်က မေး သည်။ အင်ဒီးယန်းခေါင်းဆောင်တစ်ဦး၏ ဓားမြှောင်ဒဏ်ခံထားရသည့် တပ် သား၏အခြေအနေကို မေးခြင်းဖြစ်၏။

‘သက်သာပါတယ်၊ တကယ်လို့ ပြည်မတည်ဘူးဆိုရင် စိုးရိမ်စရာ မရှိ ပါဘူး’

‘အေးတာကတော့ အတော်ကြီးကို အေးတယ်၊ သုညကျော်ပြီး နံပါတ် လေးအောက်တောင် ရောက်သွားပြီ’ဟု တစ်ဦးက စိတ်မသက်သာသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘မနက်ဖြန်ကျတော့ သူတို့ထဲ ဝင်ကြည့်မှာပဲ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး’ဟု ဝက်စံဆဲက မှတ်ချက်ချသည်။

လမင်းသည် ထိန်လင်းလျက်ရှိသည်။ ကောင်းကင်တွင် တိမ်များ ကင်းစင်လျက်ရှိ၏။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ကြယ်များသည် ဝင်းလက်နေ ကြသည်။ အစာနဲ့၊ လူနဲ့၊ မြင်းနဲ့၊ အင်ဒီးယန်းများအနဲ့ကို ရနေသော ဝံပုလွေ တစ်ကောင်သည် ခံတပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာ၌ ကျက်စားလျက်ရှိသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် သူ၏အူသံကို ကြားရသည်။ ထမင်းချက်သည် သူ့ရွေး နှစ်ကောင်ကို လွှတ်၍ ဝံပုလွေအား ချောက်လှန်ပြီး မောင်းထုတ်သည်။ ဝံပုလွေ သည် အမှောင်ရိပ်များရှိရာ ထင်းရှူးတော ဘက်သို့ ပြန်ပြေးသည်။

အချိန်မှာ ည ကိုးနာရီမျှသာ ရှိသေး၏။

စစ်တန်းလျားအတွင်းအမှ စစ်သားများသည် အပျင်းပြေ ဖဲကစားနေကြ သည်။ တစ်ချို့က သေနတ်ခါးပတ် ဖိနပ်စသည်များကို ချွတ်နေကြသည်။ အချို့က တော့ စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်ကာ အိပ်မောကျနေကြပြီ။ တပ်ကြပ်လန်စီမှာ သွားကိုက်သည့် ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရသည်။ သူ့ပါးတစ်ဖက်သည် အဆမတန် ရောင်ကိုင်းလျက်ရှိ၏။ မအိပ်ရသည်မှာ နှစ်ညမျှရှိပြီဖြစ်၍ သူ့မျက်လုံး များသည် နီရဲနေကြသည်။

ဗိုလ်ကြီးဝက်စံဆဲသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကိုခဲကာ ဖဲကစားလျက်ရှိသည်။ ဖဲဝိုင်းထဲမှ ရှိရှိသမျှ ငွေအများစုသည် ဗရန်၏ ရှေ့သို့စုပုံရောက်နေကြသည်။ ဗိုလ်အယ်လန်သည် သူ့အမေထံ စာရေးလျက်ရှိ၏။ သူသည် စာကို စိတ်ဝင်တစား ရေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထမင်းချက်သည် ဗိုလ်ကြီးဝက်စံဆဲ၏ အော်ဒလီစစ်သားနှင့် စကား ထိုင်ပြောနေသည်။ အင်ဒီးယန်းများ၏ စစ်တန်းလျားကို စောင့်ကြပ်နေကြသော အစောင့်စစ်သားများသည် ရာသီဥတု အေးလွန်းလှသည့် အကြောင်းကို ပြောနေ ကြသည်။ တစ်ဦးက သုညအောက် တစ်ဆယ်ဒီဂရီကို ဆင်းနေပြီဟု ပြောသည်။ ကျန်တစ်ဦးက ငါးဒီဂရီအောက်သာ ကျသွားလျှင် လူ့ခန္ဓာကိုရှိ အာရုံများ ပျက်ပြား သွားတတ်သည်ဟု ပြောသည်။ သူတို့သည် လူသားတို့ ခံနိုင်သည့် အပူဒီဂရီ အအေးဒီဂရီများအကြောင်း ဆွေးနွေးဝေဖန်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဤသည်တို့ကား ထိုညကိုးနာရီအချိန်က ရိုဘင်ဆန်ခံတပ်အတွင်း၌ ဖြစ်ပျက်တည်ရှိနေသည့် အခြေအနေများပေတည်း။

x x x

ည ဆယ်နာရီတွင် အင်ဒီးယန်းများအား ချုပ်ထားသည့် စစ်တန်းလျား အနီး၌ စောင့်ကြပ်နေရသော ကင်းစောင့်တပ်သားသည် ထူးဆန်းသောအသံများ ကြားသည်။ သူကြားလိုက်ရသည့် အသံမှာ ပစ္စတိုသေနတ် မောင်းတင်သံမျိုး ဖြစ်သည်။

ညသည် တိတ်ဆိတ်လွန်းလှ၏။ အဝေးမှ အသံကိုပင်လျှင် ကောင်းစွာ ကြားရတတ်သည်။ သေနတ်မောင်းတင်သံဟု ယူဆရသော အသံကို ကြားသူမှာ ပီတာဂျာမီဆန်ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့အဖော်အားခေါ်ပြီး စစ်တန်းလျား ပြတင်းပေါက်နား၌ ရပ်ကာ ထပ်မံ၍နားစွင့်သည်။

ယခင်တစ်ရက် ရုံးခန်းထဲမှ ချီယန်နီခေါင်းဆောင် 'ဘယ်သန်' ထွက်ပြေးပြီးကတည်းက အင်ဒီးယန်းများသည် ပြတင်းပေါက် တရုတ်ကတ်များကို အတွင်းမှနေ၍ ပိုတ်ထားလိုက်ကြသည်။ အခြားဝင်ပေါက်တံခါးများကိုလည်း အတွင်းမှနေ၍ အသေပိတ်ကာ အတားအဆီးများ လုပ်ထားကြသည်။

ဂျာမီဆန်သည် သူ့အဖော်နှင့်အတူ ဆက်၍ နားထောင်ကြသည်။ အခြားကင်းတပ်သားများက သူတို့ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ဂျာမီဆန်ကတော့ စောစောက ကြားခဲ့ရသည့် အသံမျိုး ထပ်၍ ကြားရပြန်သည်ဟု ထင်နေသည်။ သူ့အဖော် လုခံပါဒီက ကာတိုင်သေနတ်ဒင်ဖြင့် အနည်းငယ်ကျိုးပေါက်နေသည့် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုကို ဆောင့်ကြည့်သည်။ အတွင်းမှ အခိုင်အမာပိတ် ထားသည်မှာ သေချာသွားပြီ။

စိတ်ထဲတွင် စနိုးစနောင့် ဖြစ်လျက်ရှိသော ဂျာမီဆန်က 'အထဲမှာ တစ်ခုခုလုပ်နေသလိုပဲကွဲဟု ရေရွတ်သည်။

ပါဒီသည် ပြတင်းတံခါးများကို သေနတ်ဒင်ဖြင့် ဆက်၍ထိုးကြည့်နေသည်။ တန်းလျား၏ အစွန်းတစ်နေရာမှ တပ်သားသည် ပါဒီတို့ထံ လျှောက်လာသည်။ အခြားတပ်သားနှစ်ဦးသည် တံခါးပေါက်ကို ကျောပေးကာ ပါဒီနှင့် ဂျာမီဆန်တို့အား စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့်နေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အဖြစ်တစ်ခု ပြန်ခနဲ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ အတွင်းဘက်မှ ပိတ်ထားသော တရုတ်ကတ်များနှင့် ပြတင်းတံခါးများသည် ဝုန်းခနဲ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပွင့်သွားကြသည်။ ထိုပွင့်သွားသော အပေါက်များမှနေ၍ အင်ဒီးယန်းများ ခုန်ထွက်လာကြသည်။ ပထမဆုံးယောက်ျားများက သူတို့သည် ပြတင်းပေါက်များမှ ခုန်၍ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ နောက်မှာ မိန်းမများနှင့် ကလေးများ၊ အပြင်ဆီးနှင်းပြင်ပေါ် ရောက်နေသည့် ယောက်ျားများက တွားထွက်လာသူများအား ဆွဲထုတ်ကြသည်။

ပထမဆုံးထွက်လာသည့်အစုမှာ အနည်းဆုံး လူဆယ်ယောက်ခန့်ရှိ လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ယင်းတို့လက်ထဲတွင် ရိုင်ဖယ်နှင့် ပစ္စတိုလက်နက်များ ပါလာသည်။ ကျန်လူစုသည် သူတို့ဘာသာ သူတို့ဖန်တီးရယူထားသည့် လက်နက်များ ပါလာကြသည်။ အများစုသည် ဓားများကိုင်ဆောင်ကြပြီး ဆျောက်တုံး ကျောက်ခဲ စသည်များကိုလည်း ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

ပါဒီသည် သူ့ကာဘိုင်သေနတ်ဖြင့် ပစ်ရန် အားထုတ်သည်။ ဤအခိုက်မှာ ပစ္စတိုကျည်ဆန်က သူ့မျက်နှာကို ဝင်မှန်သဖြင့် နေရာမှာပင် လဲကျသေဆုံးသည်။ ဂျာမီဆန်၏လက်ချက်ဖြင့် အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက် ကျသည်။ သူသည် သစ်တုံးများကို အကာအကွယ်ယူကာ ဆက်လက်၍ ပစ်ခတ်သည်။ တခြားတပ် သားများထဲမှ အချို့မှာ ခုန်၍ရှောင်လိုက်ကြသဖြင့် လွတ်သွားကြသော်လည်း အချို့မှာ ခုန်ထွက်လာသည့် အင်ဒီးယန်းများနှင့် တိုက်မိပြီး အလဲလဲအကွဲကွဲ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

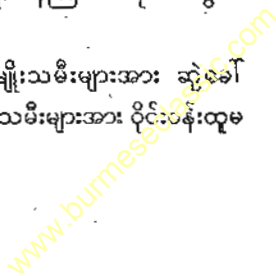
ချီယန်နီများသည် စစ်ရေးပြကွင်းကို ဖြတ်ပြေးကြသည်။ ယောက်ျားများနှင့် မိန်းမများက ကလေးသူငယ်များနှင့် လူအိုများကို ချီပိုးပြီး ပြေးကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့သည် တောအုပ်အစပ်ရှိ ချောင်းငယ်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး ပြေးကြသည်။

ပထမဆုံးထွက်လာသည့် ကျည်ဆန်သံများသည် ခံတပ် တစ်တပ်လုံးအား တပ်လှန့်နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ အိပ်ရာဝင်တော့မည်ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် အင်္ကျီကြယ်သီးများကို ဖြုတ်နေသော ဗိုလ်ကြီးဝက်စံဆဲသည် သူ့ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲယူကာ အပြေးအလွှားထွက်လာခဲ့သည်။ ဖဲဝိုင်း၌ ခွဲကောင်းနေသော အရာရှိများသည် ခုန်၍ ထလာကြပြီး အပြင်သို့ ပြေးထွက်ကြသည်။ စစ်သားတစ်ဝက်ခန့်မှာ အိပ်ပျော်နေကြပြီဖြစ်သော်လည်း ချက်ချင်းနိုးလာကြသည်။ ကာဘိုင်သေနတ်များ ကိုယ်စီဆွဲကာ ပြေးထွက်လာကြသည်။

သူတို့ရှေ့ လရောင်အောက်ရှိ စစ်ရေးပြကွင်းပေါ်တွင်မူ ချီယန်နီများ... သူတို့၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အရူးအမူး ပြင်းထန်သော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် လှုပ်ရှားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်မှ ရပ်ကြည့်နေသူများသည် စဉ်းစားချိန်ဆခြင်း မပြုကြတော့ ပစ်ခတ်ကြသည်။

ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော ဆီးနှင်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျနေကြသူများ။ အချို့က မလှုပ်ယှက်။ အချို့ကတော့ အားထုတ်၍ လှုပ်ရှားနေကြဆဲ။ ဟိုတစ်ကွက်သည်တစ်ကွက် စွန်းထင်းနေသည့် သွေးကွက်များ။

အချို့တပ်သားများက ဖမ်းမိသော အမျိုးသမီးများအား ဆွဲခေါ်လာကြသည်။ ဒဏ်ရာရပြီး တွားသွားနေသော အမျိုးသမီးများအား ဝိုင်းပန်းထူမကြသည်။

ဤအတောအတွင်းတွင် လက်နက်ကိုင်ချီယန်နီများသည် ချောင်းစပ်သို့ ရောက်သွားကြလေပြီ။ သူတို့သည် ချောင်းစပ်၌ အလျားမှောက်၍ ရေထို အငမ်းမရသောက်ကြသည်။ ထို့ နောက် ချောင်းကမ်းပါးသို့ ပြန်ပြေးတက်ကာ နောက်မှလိုက်လာသည့် တပ်သားများနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် အားထုတ်ကြသည်။

ဝက်စ်ဆဲနှင့် ဗရွန်တို့သည် တပ်သားများအား ဦးဆောင်ကာ ရောက်လာကြသည်။ ကျည်ဆန်ကုန်နေသော ခြောက်လုံးပျူးကို လက်တစ်ဖက်ကကိုင်၍ စားလွှတ်ကို အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ အမောတကော ရောက်လာသော ဝက်စ်ဆဲ၏ စိတ်သည် ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ အကျဉ်းသားများနှင့် ပတ်သက်၍ အထက်မှပေးထားသည့် အမိန့်အတိုင်း သူဆောင်ရွက်နိုင်ပါ၏လော။ သူသည် အစူးတစ်ယောက်လိုဖြစ်ကာ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလျက် ရှိလေသည်။

စပါပြီဆိုကတည်းက ယှဉ်ပြိုင်၍မရနိုင်သော တိုက်ပွဲသည် ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။ တပ်သားအားလုံးသည် အအေးဒဏ်၊ ပင်ပန်းမောဟိုက်ခြင်းဒဏ်နှင့် စိတ်ထိခိုက်မှုဒဏ်များကို ခံကြရသည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကလေးအား ဝိုင်း၍ ချောမောနေကြသည်။ အကြောက်ပြေအောင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးစားကြသည်။ ထို့နောက် အသာအယာပွေ့ချီပြီး ခံတပ်သို့ သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြလေ၏။

x x x

ဝက်စ်ဆဲ ခံတပ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ကြားရသည့် အသံများမှာ ဒဏ်ရာရသူများ၏ ညည်းညူသံများ ဖြစ်သည်။

သူ့ပတ်ပတ်လည်တွင် တပ်သားများသည် အင်ဒီးယန်း အလောင်းများကို သယ်၍ စစ်တန်းလျားပေါ်သို့ ပို့နေကြသည်။ အချို့က ဒဏ်ရာရထားသော ကလေးသူငယ်များအား ပွေ့ချီပြီး ပို့ပေးနေကြ၍ အချို့က ဒဏ်ရာနှင့် အင်းဒီးယန်းမများအား တွဲ၍ ပို့ပေးနေကြသည်။ ဒဏ်ရာရသူ အရေအတွက်မှာ သေသူလောက်မများ။ ချောင်းဘက်မှ သယ်ယူလာကြသည့် အလောင်းများမှာလည်း နည်းနည်းနောနောမဟုတ်။

ဝက်စ်ဆဲသည် ဒေါက်တာကလန်စီရီရာ ဆေးခန်းသို့ သွား၍ ကြည့်သည်။ ခံတပ်ဆရာဝန် ကလန်စီသည် လူနာများအား ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုကုသပေးလျက်ရှိသည်။ သူ့လက်များနှင့် အင်္ကျီတွင် သွေးများစွန်းလျက်ရှိ၏။ သူနှင့် လက်လှမ်းမီရာတွင် ဝီစကီပုလင်းတစ်လုံး ထောင်ထားသည်။

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

‘အရက်မူးပြီး အလုပ်လုပ်တာ မကောင်းဘူး’ဟု ဝက်စ်ဆဲက ပြောသည်။ ‘အရက်မူးတယ် . . . ဟုတ်လား’ဟု ဆရာဝန်က ရေရွတ်ထား ဝက်စ်ဆဲအား လှမ်းကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော် ပြောနေတယ်၊ အရက်မူးပြီး အလုပ်လုပ်တာ မကောင်းဘူး’ ‘လာပြီးလျှာရှည်မနေနဲ့ ဝက်စ်ဆဲ’ဟု ဆရာဝန်က ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် ဆရာဝန်၏ ပါးစပ်မှ ဆဲသံဆိုသံ ကျိန်ဆဲသံများ မကြားဝံ့မနာသာ ထွက်လာသည်။

ခံတပ်တွင်း လှည်းတစ်စီး ဝင်လာသည်။ ချောင်းထဲမှ ကောက်လာသည့် အင်းဒီးယန်းအလောင်းများသည် လှည်းနှင့် ပြည့်ခမန်း။

ဝက်စ်ဆဲသည် အရာရှိရိပ်သာအတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး၊ စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာသည်။ သူ့ရှေ့မှ နံရံကို ငေးကြည့်နေသည်။ အပြင်မှ ဗရွန်ဝင်လာပြီး စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

‘ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ’ဟု ဝက်စ်ဆဲက မေးသည်။

‘အခုအချိန်ထိရတဲ့ စာရင်းအရတော့ ခြောက်ဆယ့်တစ်ယောက်ရှိ တယ်။ ချောင်းဘက်က အလောင်းတွေ အကုန်မရောက်သေးဘူး၊ သယ်နေတုန်းပါ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ လူတွေထဲကလဲ တစ်ချို့က ကြွမှာပဲ’

‘သူတို့က ဘာကြောင့်များ မပြန်ချင်တာလဲကွ’ဟု ဝက်စ်ဆဲက ရေရွတ်သည်။

‘ခြောက်ဆယ့်တစ်ယောက် . . .’ ဝက်စ်ဆဲ ထပ်၍ ရေရွတ်သည်။

‘အများစုက မိန်းမတွေပဲ’ဟု ဗရွန်က ပြောသည်။

‘ဟို လွတ်သွားတဲ့ ကောင်တွေလက်ထဲမှာ သေနတ်တွေ ပါသွားတယ်၊ မနက်ကျရင် ကျွန်တော်တို့ လိုက်ဖမ်းပြီး ပြန်ခေါ်လာမှ ဖြစ်မယ်’

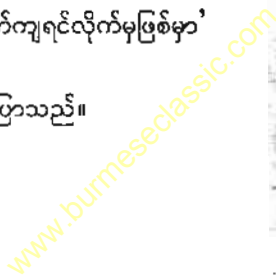
‘အဲသလိုလုပ်မှပဲ ဖြစ်မှာပဲ၊ တကယ်လို့ သူတို့ မသေဘူးဆိုရင်လဲ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ ရေခဲတုံးဖြစ်နေမှာပါ’

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ မနက်ကျရင်လိုက်မှဖြစ်မှာ’ ‘ဒါပေါ့လေ’

‘ခင်ဗျား ခံတပ်မှာနေခဲ့’ဟု ဝက်စ်ဆဲက ပြောသည်။

‘ဘတ်စ်တာကို ကျွန်တော်ခေါ်သွားမယ်’

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

‘ရပါတယ်’

နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဘဲ ငြိမ်ဆိတ်စွာထိုင်နေကြသည်။

နောက်ဆုံးကျမှ ဗရွန်ကမေးသည်

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘အစီရင်ခံစာတစ်စောင် ရေးရမှာပေါ့’

x x x

ဝက်စ်ဆဲသည် အစီရင်ခံစာ ရေးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ အဆောင်သို့ ပြန်ကာ ဝီစကီတစ်ခွက်သောက်၍ အိပ်ရာဝင်သည်။ အိပ်၍မရ။ သူ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်၏ မြင်ကွင်းသည် မျက်စိထဲက မထွက်သေး။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွေးပြန်လာသည်။ သူသည် အိပ်ရာမှထကာ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်ဘက်တွင် အေးလှပါဘိခြင်း။

သူသည် အလောင်းတင်လှည်းပြန်ဝင်လာသည်ကို မြင်သည်။ အလောင်းများ သယ်ချနေသည်ကို လှမ်း၍ ကြည့်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးနေသည့် မေးခွန်းတစ်ခု . . .။

‘ဘယ်နှစ်ယောက် သေသလဲ’

သူသည် ဗိုလ်ဘတ်စ်တာနှင့် ဆုံမိသည်။ ‘ကျွန်တော် အိပ်လို့မရဘူး ဗိုလ်ကြီး’ဟု ဘက်စ်တာက ပြောသည်။

‘အင်း . . .’

‘ဌာနချုပ်က ဘာမှ မလာသေးဘူးလား’

‘မလာသေးဘူး။ လာမလာ ငါမသိသေးဘူး။ ငါ့ဆီကတော့ အစီရင်ခံစာ ပို့ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်’

‘အစီရင်ခံစာမှာ ဗိုလ်ကြီးအနေနဲ့ ကျွန်တော့်နာမည်ကိုလဲ ထည့်ရေးမှာပဲ ထင်တယ်’

ဝက်စ်ဆဲက ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘ဒါပေါ့ . . . ရေးရမှာပေါ့’ဟု ပြောသည်။

ဘတ်စ်တာသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည့် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

‘တို့ဘက်ကအကျအဆုံး ဘယ်လောက်ရှိသလဲ’ဟု ဝက်စ်ဆဲက မေးသည်။

‘တစ်ယောက်’

‘တစ်ယောက်တည်း’

‘ဟုတ်တယ်၊ ပါဒီတစ်ယောက်ပဲ ကျတယ်’

‘ဒဏ်ရာရတာတွေရှိဦးမှာပေါ့’ဟု ဝက်စ်က ထပ်ပြောသည်။

‘သူတို့က သေနတ်တွေနဲ့ တို့ကိုတိုက်တာပဲ’

‘ဒဏ်ရာရတာ ငါးယောက်ပဲရှိပါတယ်၊ နှစ်ယောက် သွေးလွန်တာ၊ သူတို့က ဒဏ်ရာမပြင်းလို့ ပထမတော့ ဆေးခန်းမသွားကြဘူး၊ အဲဒါနဲ့ . . .’

‘တော် . . . ကွာ’

‘ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် ဗိုလ်ကြီး’

‘အေးပါ . . . အေးပါ၊ ရပါတယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင်လဲ ဝမ်းနည်းနေတာပဲ’

‘ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တာက . . .’

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ မပြောနဲ့တော့၊ သူတို့နောက်ကို ငါတို့ အခုလိုက်မှ ဖြစ်မယ်’

‘ကျွန်တော်ကတော့ မနက်ကျမှ . . .’

‘အခုလောက်ကတည်းက ထွက်ဖို့ စီစဉ်ရင် ကောင်းမယ်’

x x x

နံနက် အာရုဏ်မတက်သေးမီ အချိန်ကလေးတွင် ဝက်စ်ဆဲ၏ တပ်ခွဲနှင့် ဘတ်စ်တာတို့၏ တပ်ခွဲသည် ချောင်းရိုးအတိုင်း ချီယန်နီများနောက်သို့ ခြေရာကောက်၍ လိုက်ကြသည်။ ဘတ်စ်တာ၏ တပ်ခွဲမှာ လူအင်အားအပြည့်မရှိ။ ဝက်စ်ဆဲသည် ဆီးအော့စ်လမ်းပြနှင့် စကားပြန်ရိုလင်တို့အား အဖော်ပြုကာ ရှေ့ဆုံးမှ သွားသည်။ ပြင်းထန်သော အအေးဒဏ်ကြောင့် မည်သူမှ စကားမပြောနိုင်ကြ။

ခံတပ်နှင့် မိုင်အနည်းငယ်မျှအကွာ ချောင်းစပ်တစ်နေရာတွင် ချီယန်နီ အလောင်းတစ်လောင်းကို တွေ့သည်။ အလောင်းမှာ ရေခဲလျက်ရှိသည်။ သေနတ် ဒဏ်ရာ သုံးချက်မျှရှိ၍ တစ်ချက်မှာ ခေါင်းတွင် ထိမှန်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အလောင်း ကို မြေမြှုပ်ရန်နှင့် မနက်စာချက်ပြုတ်စားသော ဘီရန်ခဏရပ်နားကြသည်။ ထို့နောက် ခရီးဆက်ကြသည်။

တစ်နေရာအရောက်တွင် သွေးစနှင့် ခြေရာများတွေ့သည်။ ခြေရာ

အတိုင်း လိုက်ခဲ့ကြရာတွင် ထင်းရှူးတောအတွင်းသို့ ဝင်မိသည်။ ဤအခိုက်မှာပင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားရသည်။ ထိုမှန်သော ကျည်ဆန်ကြောင့် တပ်သားတစ်ယောက် လက်ကျိုးသွားသည်။ သူတို့အားလုံး မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းကာ ရှေ့တည့်တည့် ကျည်ဆန်လာရာဘက်သို့ အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်ပြီး ဝပ်တွား၍ ချီတက်ကြသည်။ တစ်ဖက်မှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံသည် မစ်သေး။ သူတို့ဘက်ကလည်း ပစ်အားကိုမလျော့။ ထူထပ်လှသော တောအုပ်တွင်းသို့ တရစပ်ပစ်နေရသည်မှာ နှစ်နာရီနီးပါးမျှ ကြာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် တစ်ဖက်မှ ရိုင်ဖယ်သံများ တိတ်သွားသည်။ ဝက်စိဆဲ တို့ဘက်မှ ရှေ့သို့ တိုးသွားကြသည်။

ကျည်ဆန်ကုန်ပြီလို့ ငါထင်တယ်ဟု ဝက်စိဆဲက ထင်မြင်ချက်ပေး သည်။ သူတို့အား ပစ်ခဲ့သော အင်ဒီးယန်းအလောင်းမှာ ကျည်ဆန်တစ်ဒါဇင်ခန့် ဝင်ထားသဖြင့် ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါ ပျက်နေသည်။ သူသည် သူ့ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပေါ်၌ မှောက်လျက်လဲ၍ သေဆုံးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့နောက်နားတွင် အင်ဒီးယန်း မနစ်ယောက်။

ထိုညတွင် သူတို့သည် တစ်နေရာ၌ စခန်းချသည်။ ဆီးနှင်းများသည် အဆက်မပြတ် ကျလျက်ရှိသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ခရီးဆက်ကြသည်။ ချောင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်အတိုင်း ခြေရာများကို ရှာဖွေ၍ လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ခြေရာခံ၍မရ။ နောက်နေ့ကျတော့လည်း အောင်မြင်မှုမရှိ။ ဝက်စိဆဲကတော့ ဝိုင်အိုမင်းပြည်နယ်၏ နယ်စပ်ဆီသို့ ဦးတည်သွားသည်။

ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာမှ အပြာရောင် မီးခိုးငွေ့များကို တွေ့မြင်နေကြရ သည်။ နွားခြံတစ်ခြံပေတည်း။ ဝက်စိဆဲက အပြင်မှနေ၍ အော်ခေါ်သည်။ ခြံပိုင် ရှင်သည် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို လက်သုတ်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် သုတ်ရင်းထွက်လာသည်။ သူ့အနီးတွင် ကလေးနှစ်ယောက်။ ခြံရှင်က ခေါင်းဆတ်၍ နှုတ်ဆက် သည်။ သူ့အနီးက ရေတွင်းမှ ရေတစ်ပုံးခပ်ပြီး လာပို့သည်။

ခင်ဗျား ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာ အင်ဒီးယန်းတွေ မြင်မိသလားဟု ဝက်စိဆဲက လိုရင်းကို တိုက်ရိုက်မေးသည်။

ကျုပ်ဆီက အလုပ်သမားကောင်လေးတော့ လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောတာပဲ'

အင်ဒီးယန်းတွေလား'

ဟုတ်တယ်၊ သူပြောတာကတော့ လူရုပ်နဲ့တောင် မတူဘူးတဲ့'

ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ဘယ်လောက်များသတဲ့လဲ'

ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ ကိုယ့်လူရာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသကြီးနေတာလဲ။

ကျုပ်မြင်ခဲ့တာမဟုတ်တော့ ပြောရတာ . . .'

ဘယ်လောက်များသလဲ'

ဒီမယ် ငါ့လူ၊ နှစ်ဆယ်လောက်ရှိသတဲ့၊ အဲဒီထက် များချင်လဲ များမယ်၊

နည်းချင်လဲ နည်းမယ်၊ ကျုပ်အတိအကျ မသိဘူး'

ခြေကျင်လား'

ဟုတ်တယ်'

သူတို့သည် တောင်အရပ်သို့ ဦးတည်၍ ခရီးဆက်ကြသည်။ ဝိုင် အိုးမင်းနယ်စပ်ကို ဖြတ်သည်။ ညနေပိုင်းတွင် ဘလက်ဖစ်ခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်ကြ သည်။ ထိုစခန်းရောက်သည့်အခါ ပို၍ တိတိကျကျသိလာရသည်။ ထိုစခန်း၌ ဆုံမိသည့် နွားခြံပိုင်ရှင်များက အင်ဒီးယန်းများ မြင်တွေ့ခဲ့သည်ဟု သတင်းပေး သည်။

ထိုစခန်းနှင့် မိုင်အနည်းငယ်မျှ ဝေးကွာသည့် နေရာသို့ အရောက်တွင် ချီယန်နီများဖိုထားသည့် မီးဖိုကိုအဝေးမှ လှမ်းမြင် ရသည်။ ဝက်စိဆဲကတော့ စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားပြီ။ သူ့အနေဖြင့် အလျင်စလို လုပ်စရာမလိုတော့။ အခု အတိုင်း ဆိုပါက လူဖမ်းပွဲသည် ပြီးဆုံးပေတော့မည်။ ထို့ပြင်လည်း သူနှင့် ဆက်စပ် ပတ်သက်နေသည့် ပြဿနာအားလုံး ပြေလည်သွားပေတော့မည်။ သူတို့သည် မြင်းများကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် နှင်ကြသည်။ နူးညံ့သော ပရေးရီမြက်ခင်းပြင်ပေါ် ဖြတ်ရခြင်းဖြစ်၍ မြင်းခွာသံများသည် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်ပေါ် လာခြင်းမရှိ။

သို့သော်လည်း မြင်းခွာသံများကို ချီယန်နီများ ကြားဟန်တူ၏။ တပ်ခွဲများ ရောက်သွားချိန်တွင် စခန်း၌ လူစုလူနုမတွေ့ရတော့။ ဆီးအော့စ်လမ်း ပြသည် ခြေရာများကိုကြည့်၍ ဆက်လိုက်သွားသည်။ တပ်သားများက စခန်းမှ စောင့်နေရစ်ခဲ့ကြသည်။ မကြာခင် ဆီးအော့စ်လမ်းပြ ပြန်ရောက်လာသည်။ 'တွေ့ခဲ့လား၊ ဘယ်နေရာမှာလဲဟု ဝက်စိဆဲက မေးသည်။

'တွေ့ခဲ့တယ်'

'ဟိုဘက်အပေါ်က ကျွဲလူးအိုင်မှာ'

ဝက်စ်ဆဲက ပို၍စိတ်အေးသွားသည်။ အခုမှပင် သူ့အလွန်ပင်ပန်းနေပြီကို သိလာသည်။ ခဏပုံဖြစ်ဖြစ် အိပ်လိုက်ချင်၏။ သူသည် ချက်ချင်းပင် ဘတ်စ်တာကိုခေါ်၍ အမိန့်ပေးသည်။

'ငါတို့ သူတို့ကို ဝိုင်းထားရမယ်၊ စေ့စေ့စပ်စပ် နေရာချထားပြီး ဝိုင်း၊ နေရာချပေးထားတဲ့နေရာက ဘယ်ကိုမှ မခွာရဘူးလို့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ပြောအဲဒီတာဝန်ကျတဲ့နေရာမှာပဲ အိပ်ချင်အိပ်ပါစေ၊ ရွံ့နွံ့တွေရှိတာကို စကားထဲထည့်မပြောနဲ့၊ ဝိုင်းပြီး ချထားတဲ့ တပ်သားတွေနောက်မှာ လူနှစ်ဆယ်ကို ကင်းချ၊ သေနတ်သံနဲ့ ဝေးရာကို မြင်းတွေပို့ထားဖို့ တပ်သားတစ်ချို့ကို တာဝန်ပေး၊ မင့်မြင်းကို မင်းဆီမှာပဲထား၊ ငါ့မြင်းကိုလဲ ငါ့ဆီမှာပဲထားမယ်၊ ငါပြောတာတွေနားလည်ရဲ့လား'

ဘတ်စ်တာက ခေါင်းညိတ်သည်။ ဝက်စ်ဆဲသည် ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဘတ်စ်တာကတော့ ပေးထားသည့် အမိန့်ကို ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်သည်။ ထို့နောက် စောင်တစ်ထည်ကို ခင်း၍လှဲသည်။ မကြာခင် အိပ်ပျော်သွားသည်။

x x x

ဝက်စ်ဆဲသည် အာရုဏ်မတက်ခင် အိပ်ရာမှနိုးသည်။ သူသည် ရုတ်တရက် မထသေး။ မြင်းကုန်းနှီးပေါ် ခေါင်းတင် ၍လှဲကာ အရှေ့ဘက်မှ တက်လာနေသည့် နေကို ကြည့်နေသည်။ နံနက်ခင်းဖြူများသည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး၊ တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျောထက်ရှိ ကျွဲလူးအိုင်၏ အစွန်းတစ်ဖက်ကို ပီပြင်စွာ မြင် နေရသည်။ ကျွဲလူးအိုင်တစ်နေရာ ရွံ့နွံ့ထဲတွင် ချီယန်နီနှစ်ဆယ်ခန့် ရှိနေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း တိတ်ဆိတ်လွန်းလှ၏။

ဝက်စ်ဆဲသည် ထိုင်ရာမှထကာ ကင်းသမားများဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။ သူသည် ခရာသမားအား လိုက်၍ရှာသည်။ မကြာမီ ခရာသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကျွဲလူးအိုင်ဘက်မှ လှုပ်ရှားမှုကို လုံးဝမမြင်ရ။ တပ်သားများ နံနက်စာစားနေခိုက်တွင် ဝက်စ်ဆဲကဆီးအော့စ် လမ်းပြအား လိုက်၍ရှာပြီးမေးသည်။

'အဲဒီမှာ ဒီကောင်တွေရှိတယ်ဆိုတာ သေချာရဲ့လား'

'ခြေရာက အဲဒီကို သွားတယ်၊ ပြန်ထွက်လာတဲ့ခြေရာ လုံးဝမရှိဘူး'

'အားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း တက်ကြရမယ်'ဟု ဝက်စ်ဆဲ က ဘတ်စ်တာအား လှမ်းပြောသည်။

'အန္တရာယ်ကင်းပါ့မလား'

'ပစ်ရင် ခပ်နိမ့်နိမ့်ထားပြီး ပစ်ဖို့ တပ်သားတွေကို မှာထား'

'မပစ်ခင် သူတို့ကို လက်နက်ချဖို့ ပြောကြည့်မှကောင်းမယ်ထင်တယ် ဗိုလ်ကြီး'

'ပြောစရာ မလိုဘူး၊ သူတို့ လက်နက်ချမှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က သေချင်နေတဲ့ ကောင်တွေ'

'တာဝန်အရတော့ လုပ်သင့်တယ် ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့လူမျိုး သွေးပါတဲ့လူက အနားမှာရှိနေတယ်'

ဝက်စ်ဆဲက စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်သည်။ 'အေး . . . ကောင်းပြီ၊ ငါ သူတို့ကို ပြောမယ်'

ဝက်စ်ဆဲက စကားပြန် ရိုလင်အားခေါ်၍ သွားသည်။ ရိုလင်က 'ခင်ဗျားဟာ အလွန်မိုက်မဲတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေတာပဲ'ဟု ရေရွတ်သည်။

'သူတို့ကို ခေါ်စမ်း'ဟု ဝက်စ်ဆဲက ခိုင်းသည်။

ရိုလင်က ဦးခေါင်းကို ယမ်းကာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ လေးဖက်တွင်း၍ တက်သည်။ အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ပြောသည်။ ခဏစောင့်၍ နားစွင့်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံ၍ အော်ပြန်သည်။ ကျွဲလူးအိုင်၏ နှုတ်ခမ်းတွင် ချီယန်နီ တစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ အရိုးပဒေသာရုပ်နှင့် ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်မှ ဟုတ်ပါလေစဟု အောက်မေ့ရသည်။ သူသည် ဝက်စ်ဆဲအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

ဝက်စ်ဆဲက သူ့ဘာပြောတာလဲဟု ရိုလင်အား လှမ်းမေးရန် ဟန်ပြင်သည်။ ဤအခိုက်တွင် ကျွဲလူးအိုင်ဘက်မှ ကျည်ဆန်တစ်ထောင့်သည် သူ့၏ ထောက်နားသို့ ကျလာသည်။

သူသည် နောက်ပြန်လှည့်ပြီး မြေးရန် အားထုတ်သည်။ ထိုအခိုက်မှာစင်စောစောက ချီယန်နီများဘက်မှ ပစ်လိုက်သော သေနတ်သံများအား တိုက်ပွဲစတင်

အချက်ပေးသည့် အသံဟု ယူဆကာ သူ့တပ်သားများက တရစပ် ပစ်ခတ်ကြသည်။ ရုတ်တရက်သော် သူဘာဆက်၍ လုပ်ရမှန်းမသိ။ သူသည် သူ့ရောက်နေသည့်နေရာမှ ရပ်ကာ သူ့တပ်သားများ ရောက်အလာကို စောင့်နေသည်။ တပ်သားများသည် အပြေးတက်လာနေကြသည်။ တပ်သားများ သူ့အနားရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် သူတို့ နှင့်ရော၍ တက်ရန် နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ဤတခင် အချိန်လေးအတွင်းမှာပင် သူ့ခေါင်းသည် ပူခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် မြေပေါ်သို့ ဖိုက်ခနဲ လဲကျသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ရွံ့နွံ့များပေါ်တွင် မှောက်လျက်။ ပြန်ထရန် ကြိုးစားသည်။ မရ။ တပ်သားနှစ်ယောက်က ဝိုင်း၍ထူကာ သူ့မြင်းအနီးသို့ ပို့ပေးသည်။

သူသည် မြေနှစ်ချောင်းကိုဆန့်တန်းကာ လဲလျောင်းနေရသည်။ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားသည်။ သူ့ဒဏ်ရာကို ပတ်တီးစည်းပေးနေကြသည်။ သူ့တပ်သားများ ပြန်ဆုတ်လာသည်။ သူ့အနီး၌ လာ၍ရပ်သည့် ဗိုလ်ဘတ်စ်တာ။ ဘတ်စ်တာက ဘယ်နေရာမှာ ထိတာလဲဟု တဖွဖွမေးနေသံကို သူကြားနေရ၏။

'ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မင့်လူတွေဆီကို သွားပြီး ကြီးကြပ်ပါ'

'ထပ်တက်ရဦးမလား ဗိုလ်ကြီး'

'အခု အခြေအနေက . . .'

'နှစ်ယောက်ကျတယ်၊ ခုနှစ်ယောက် ဒဏ်ရာရတယ်'

'ပစ်တာကို မရပ်နဲ့၊ ဆက်ပစ်နေ ဟု ဝက်စိဆဲက ပြောသည်။ ဒါပေမယ့် ခပ်နီနီနီပစ်ဖို့တော့ ပြော'

x x x

တစ်နေ့လုံး အပစ်အခတ်ရပ်စဲခြင်းမရှိ။ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် တပ်သားများသည် ကျွဲလူးအိုင်ဘက်သို့ ကပ်လာခဲ့ကြသည်။ ပစ်ခတ်မှုကိုတော့ လုံးဝ ရပ်ဆိုင်းခြင်းမပြု။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွဲလူးအိုင်ဘက်မှ ပစ်ခတ်သံများသည် အားနည်းလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လုံးဝရပ်ဆိုင်းသွားသည်။

နေ့သည် အနောက်ဘက် နိမ့်ဆင်းလျက်ရှိလေပြီ။ တပ်ခွဲ နှစ်ခွဲစလုံး ပစ်ခတ်မှုကို မရပ်ကြပေ။ နောက်ဆုံးတွင် ခရာသံပေါ်လာသည်။ ထိုအခါကျမှပင် တပ်သားများဘက်မှ ပစ်ခတ်မှုသည် ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။

ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်သည် ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ ကျွဲလူးအိုင်၏ အထက် ကောင်းကင်ယံ၌ လင်းယုန်ငှက်သည် အောက်သို့ စိုက်၍ဆင်းလာပြီး တစ်ခဏမျှပျံနေသည်။ ပြီးတော့ အပေါ်သို့ပျံတက်ကာ အဝေးသို့ပျံသန်းသွားသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ကုန်လွန်သွားသည်။ နေသည် အနောက်ဘက်တွင် ငုတ်လျှိုးစပြုနေလေပြီ။

ဘတ်စ်တာသည် ဝပ်နေရာမှ ထရပ်သည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ထရပ်ကြသည်။ တပ်သားတစ်ရာ ငါးဆယ်သည် မြေလှမ်းမှန်မှန် လှမ်းကာ ကျွဲလူးအိုင်ဘက်သို့ ချီတက်သွားကြသည်။ သေနတ်များကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။

နောက်ထပ် ဘာသံမှ ထွက်မလာတော့။

တပ်သားများသည် ကျွဲလူးအိုင် နှုတ်ခမ်းတွင် ရပ်နေကြသည်။ တပ်သားနှစ်ယောက် တွဲထားသော ဝက်စိဆဲရောက်လာသည်။ သူသည် ကျွဲလူးအိုင်နှုတ်ခမ်း၌ ရပ်ကာ ချီယန်နီအမျိုးသား အမျိုးသမီးအလောင်းနှစ်ဆယ့်နှစ်လောင်းကို ငုံ့ကြည့်သည်။ နေဝင်ချိန်အထိ သူသည် ထိုနေရာ၌ ရပ်နေဆဲ . . .။ အေးမြသော လေသည် တိုက်ခတ်လာသည်။ အမှောင်ထုသည် ပရေးရီးမြက်ခင်းပြင်များအား လွှမ်းခြုံသွားလေသည်။

x x x

အပိုင်းတစ်ဆယ့်

ဇန်နဝါရီ ၁၈၇၉ - ဧပြီ ၁၈၇၉
လူဖမ်းပွဲ နောက်ဆုံးပိုင်း

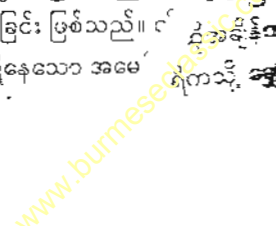
၁၈၇၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့ထုတ် 'နယူးယောက်ဟားရဲလ် သတင်းစာ'တွင် ချီယန်နီများပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာန၏ သဘောထားကို ဖော်ပြထားသည်။ တစ်ကြောင်းတည်းမျှသာရှိသော ထိုဝါကျသည် အမေရိကန် တစ်မျိုးသားလုံးကို ပေးလိုက်သည့် 'ရှင်းလင်းချက်'ပင် ဖြစ်ပေသည်။

'ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ရှုဖွဲ့က အင်ဒီးယန်းများကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်း မပြု'

x x x

ကားလ်ရှုဖွဲ့သည် ဂျာမနီနိုင်ငံ၌ မွေးဖွားခဲ့သော ဂျာမန် နိုင်ငံသား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ၁၈၄၈ ခုနှစ် အရေးတော်ပုံတွင် ကိုယ်တိုင်ကို သိက္ခာ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က နိုင်ငံမှ ထွက်ပြေးလာကြသော အခြား ဂျာမန်များနှင့်အတူ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ငါ့ ဦးဆုံးအိမ်ထောင် လွတ်လပ်မှုအတွက် အလားအလာကောင်းများ ရှိနေသော အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာပြီး လင်ချက်အပြည့်ဖြင့် ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

ယင်းကဲ့သို့သော နောက်ကြောင်းရာဇဝင်နှင့် အမေရိကသို့ ရောက်လာခဲ့သော ကားလ်ရှုဖ်သည် အင်ဒီးယန်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရေငံ့နှုတ်ပိတ် လုပ်နေခဲ့သည်။ သူ့ရုံးခန်းသို့ ရောက်လာသည့် သတင်းထောက်များအား လုံးဝအတွေ့မခံ။

‘အတွေ့မခံဘူး’ဟု ခါးခါးသီးသီး ငြင်းသည်။ သတင်းထောက်များက ရှင်းလင်းချက်ထုတ်ပေးဖို့ တောင်းခံသည်။ ‘ရှင်းလင်းချက်ထုတ်ပေးစရာ မရှိ’ဟု ဆိုသည်။ ရိုဘင်ဆန်ခံတပ်က ထွက်လာတဲ့သတင်းနဲ့ မတ်သက်လို့ ဘာပြောစရာရှိပါသလဲဟု မေးကြည့်သည့်အခါ ‘ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး’ဟု ပြောသည်။

‘ဒီကိစ္စမှာ အစိုးရရဲ့ သဘောထားကို သိပါရစေ’

‘ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး’

x x x

ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးသည် ရိုဘင်ဆန်ခံတပ်မှ ဗိုလ်ကြီးဝက်စ်ဆဲ၏ အစီရင်ခံစာ မိတ္တူကို အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ရှုပြီးနဲ့ ဖြစ်သည်။ စကားလုံး အသုံးအနှုန်းများကို သူနားမလည်။ ‘ပုန်ကန်ခြင်း၊ စည်းကမ်းဥပဒေကို မလိုက်နာခြင်း စသော စကားလုံးများဖြင့် ပြည့်လျနေသော အစီရင်ခံစာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သူနားလည်ဆောင် ဆင်ခြင်စဉ်းစား၍ မရ။

သူသည် ရုံခန်းထဲ၌ထိုင်ကာ ထိုအစီရင်ခံစာ၏ အတိမ်အနက်ကို ဆင်ခြင်တိုင်းထွာလျက် ရှိ၏။ ညမိုးချုပ်ချိန်အထိ သူ့စားပွဲ၌ ထိုင်နေဆဲ။ သူ့စာရေးသည် ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာပြန်သည်။

‘သတင်းထောက်တစ်ယောက် ရောက်လာပြန်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘အတွေ့မခံဘူးလို့ ပြောလိုက်’

‘အခုဟာ မစ္စတာဂျွန်ဆန်ပါ’

‘သူ့လဲ မတွေ့နိုင်ဘူး’

‘သူက စောင့်နေမှာပဲလို့ ပြောပါတယ်၊ ဝန်ကြီးကို ဒါပေးလိုက်ပါလို့လဲ ပြောတယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှားမင်းရဲ့ ပြောဆိုချက်တွေပါတယ်လို့ ပြောပါတယ်’ ရှုဖ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘စောင့်နေရင် အချိန်ကုန်မှာပဲလို့ ပြောလိုက်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါ့မှာ ပြောစရာ ဘာမှ မရှိဘူးလို့ ပြော’

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ’

ဂျွန်ဆန်ပေးလိုက်သည့် စာရွက်ကို ကောက်ဖတ်သည်။ ‘ဗိုလ်ချုပ်ကြီး

ရှားမင်းက ပြောရာ၌ မကြာသေးမီက ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ရှီယန်နီများနှင့်ပတ်သက်၍ ‘ဟားရဲလဲသတင်းစာ’ထဲ၌ ဖော်ပြထားသော သတင်းထက် ပို၍ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ မသိဟု ပြောလိုက်ကြောင်း’

‘ကျွန်ုပ်တို့ သတင်းထောက်က ယခုဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်အသေးစိတ်ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖတ်ပြီးပါပြီလားဟု မေးသည့်အခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရှားမင်းက ကျွန်တော်တို့ အရာရှိတွေနဲ့ တပ်သားတွေရဲ့ အမိန့်ကို မနာခံဘဲ ပုန်ကန်ထကြွလို့ ထိုက်သင့်သလို အရေးယူရတာပဲဟု ပြောကြောင်း’

‘... အခုလို ရှီယန်နီတွေ ထွက်ပြေးကြတာဟာ သူတို့ရဲ့ ပတ်ဝန်း

ကျင် အခြေအနေကြောင့်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ အင်ဒီးယန်းကိုယ်စားလှယ်ဌာနရဲ့ အားနည်းချက်တွေကြောင့် ပြေးတယ်လို့ကော မထင်ဘူးလား’ဟု ကျွန်ုပ်တို့ သတင်းထောက်က ပြန်မေးသည့်အခါ ‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ရိုဘင်ဆန်ခံတပ်ကနေပြီး မူလသတ်မှတ်နေရာကို ပြန်ပို့တဲ့အခါမှာ မနာခံမလိုက်နာလို့ ဖြစ်ရတာပါဟု ပြောကြောင်း’

ဤမျှသာ ဖြစ်၏။ ရှုဖ်သည် သူပြန်ချထားသည့် အမေးအဖြေ စာရွက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ စားပွဲပေါ်မှ ဘဲလ်ကိုနှိပ်၍ စာရေးကိုခေါ်သည်။ ‘သတင်းထောက် ဂျွန်ဆန်ဆိုတဲ့လူ ရှိသေးလား’ဟု မေးသည်။

‘ရှိသေးတယ် ခင်ဗျ’

‘ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ကွာ’

အခန်းထဲသို့ ရောက်လာသော ဂျွန်ဆန်အား ရှုဖ်က ဆေးပြင်းလိပ် ထုတ်၍ပေးသည်။ ဂျွန်ဆန်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ထိပ်ကို သွားနှင့်ကိုက်ဖြတ်လိုက်ပြီး မီးညှိ၍ရှာသည်။

ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးက ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြောစရာမရှိဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တယ်ဆို၊ ဟုတ်သလား’ဟု ဂျွန်ဆန်က မေးသည်။

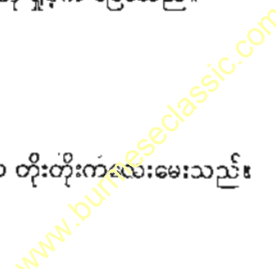
‘ဒီစကားကို သတင်းအဖြစ် မရေးပါနဲ့’ဟု ရှုဖ်က ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ကတော့ ရေးရမှာပဲ’

‘ဒါကိုတော့ မရေးသင့်ဘူး ထင်တယ်’

‘ရေးရမှာပဲ’

‘ခင်ဗျား ဘာလိုချင်လဲပြောပါ’ဟု ရှုဖ်က တိုးတိုးကဲကဲမေးသည်။

'ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ခင်ဗျားရုံးခန်းထဲက ကန်ထုတ်လိုက်ပါ' ဟု ဂျတ္တဆန်က လေအေးကလေးဖြင့် ဖြေသည်။

'ခင်ဗျား ဘာလိုချင်သလဲဆိုတာသာ ပြောပါ'

'ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးရဲ့ ရှင်းလင်းချက်ကိုပဲ လိုချင်တယ်'

'ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာ ဘာမှမှ မရှိတာ'

ဂျတ္တဆန်က ထိုင်ရာကထ၍ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ရှုခိုက်သည် သူ့စားပွဲတွင် ငိုငိုကျန်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်နာရီခန့်မျှအကြာတွင် စာရွက်တစ်ရွက် ယူကာ စာတစ်စောင်ရေးသည်။ ချီယန်နီတစ်ရာငါးဆယ်အနက် တစ်ဝက်ခန့်သည် အခုထိ မြောက်ပိုင်းဒေသ၌ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးသည်မဟုတ်ပါလော။ ထိုအုပ်စုအား လက်ရှိဖြစ်ပေါ်နေသည့် အခြေအနေများအရ သည်အတိုင်း လွတ်ထားရမည်လော။ သို့မဟုတ် အရေးယူမည်လော။ ဤတာဝန်ကို ဗိုလ်ချုပ်ကရအား ပေးအပ်ကြောင်း စာရေးခြင်းဖြစ်၏။ မထင်မရှား အရာရှိတစ်ဦးအား မထင်မရှား လူမသိသူမသိ ပေးလိုက်သည့် အမိန့်ဟု ဆိုပါကလည်း မမှားနိုင်။ သူသည် စာရေးအားခေါ်၍ စာကိုပေးသည်။

'ဒီစာကို ဒီညပို့၊ ငါအိမ်ပြန်တော့မယ်'

သူသည် ရုံးခန်းထဲမှထွက်ကာ ညအမှောင်ထုအတွင်းသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားသည်။ သူနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသည့် သတင်းကတော့ သတင်းစာရှေ့ မျက်နှာပုံးတွင် စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့်ပါလာတော့မည်။ သို့သော်လည်း နီဘုရားစကားပြည်နယ်ရှိ ရိုဘင်ဆန်ခံတပ်တွင်း၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်သည် နောက် သီတင်းပတ် ခြောက်ပတ် သို့မဟုတ်၊ ခြောက်လကြာသည့်အခါ မည်သူကမှ သတိရကြတော့မည် မဟုတ်။ ချီယန်နီဟုခေါ်သော လူရိုင်းတစ်ရာ ငါးဆယ်သည်လည်း တိုးသွားအစဉ်အဆက် နေထိုင်လာခဲ့ကြသည့် မြေအောက်၌ မနိုးသောအိပ်ခြင်းဖြင့် ထာဝရ အိပ်ပျော်နေကြတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

x x x

ဗိုလ်ကြီး မာရေးအဖို့ ကတော့ လူဖမ်းပွဲသည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ မရောက်သေးပေ။ ဇန်နဝါရီလထဲတွင် သူသည် ရိုဘင်ဆန်ခံတပ်မှ သတင်းကို ကြားရသည်။ ထိုအချိန်ထိ ထိုအဖြစ်ကို သူက မမေ့သေး။ ဖေဖော်ဝါရီလထဲတွင် မွန်တားနားပြည်နယ် ဆီးအော့စ်ခံတပ် အမှတ်သုံး မြင်းတပ်မှ ပြောင်းရွှေ့လာသည့်

ဗိုလ်တစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိသည်။ ထိုစစ်ဗိုလ်ကလေးက သူ့ကိုယ်တိုင် ကြံ ခဲ့ရသည့် ကျွဲလူးအိုင်တိုက်ပွဲအကြောင်းကို အရာရှိများ စားရိပ်သာတွင် ပြောပြလျက်ရှိရာ အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ကြသည်။ ပြောနေသော ဗိုလ်ပေါက်စကမာရေးဘက်လှည့်၍ မေးသည်။

'ဗိုလ်ကြီးလဲ သူတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသေးတယ် မဟုတ်လား၊ လူတွေက တော့ တကယ့် လူကြမ်းတွေပဲနော်'

'အင်း . . .'

မာရေး၏ မျက်နှာသည် ထုံပေပေနိုင်လျက်ရှိသည်။ သူသည် တစ်ဖက်လူ၏ စကားတွင် စိတ်ဝင်စားဟန် မပြု။ သူသည် မည်သူ့ကိုမှ နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုဘဲ ထိုင်ရာမှထ၍ ထွက်သွားသည်။ ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြနေသော ဗိုလ်က ပခုံးများတွန့်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

အမှန်တော့ မာရေးသည် ဆီးအော့စ်ခံတပ်ကို ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ သီတင်းပတ် ကိုးပတ်နီးပါးမျှပင် ကြာခဲ့၏။ အကျိုးမဲ့ဖြစ်ခဲ့ရသော လူလိုက်ပွဲတွင် သူသည် ဝံပုလွေငယ်တို့ အဖွဲ့အား ခြေရာကောက်ရင်း ဘလက်ဟစ်လီ တောင်ကုန်းများပေါ်အထိ ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုဒေသသို့ ရောက်သည့်အခါ ခြေရာများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်သွားခဲ့၏။ အလွန်အပြောကျယ်လှသည့် စိမ်းမြမြ တောင်ကုန်းများကြားရှိ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားလှသော တောင်ကြားများနှင့် နက်ရှိုင်းသော တောအုပ် ကြီးများထဲတွင် အင်ဒီးယန်းများ နေထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ မကြာမီ ဆောင်းဝင်တော့မည်ဖြစ်၍ ရက်အနည်းငယ်မျှဖြင့် ဤဒေသတွင်းရှိ ချီယန်နီများအား မရမနေ ရှာဖွေဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်ကူသည် ကိစ္စမဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ရှေ့တိုးရအခက်၊ နောက်ဆုတ်ရအခက် ဖြစ်ကာ အကြံရကျပ်လျက်ရှိရ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဗိုလ်မှူးကြီးမစ်ဇ်နားထံမှ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲစလုံး တောင်ပိုင်းသို့ ပြန်လာရမည်ဟူသော အမိန့်ရောက်လာသည်။ ဒက်ဝုသို့ရောက်သောအခါ မာရေးသည် ဗိုလ်မှူးကြီးမိုင်းစံ၏ လက်အောက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခွင့်ရလာသည်။ သူသည် သူ့တပ်သားများနှင့်ခွဲကာ တစ်ယောက်တည်း မွန်တားနားပြည်နယ်တွင်းရှိ ဆီးအော့စ်ခံတပ်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

သူနှင့်ခွဲခွာရသည့်အတွက် စိတ်ထိခိုက်သူမှာ ဗိုလ်ကြီးဝင်း။ လူချင်းမခွဲစိတ်ဝင်က ဝမ်းနည်းစကားပြောသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ’ဟု မာရေးက ပြောသည်။ ‘ဟိုရောက်ရင်တော့ ကျွန်တော်ရှာနေတဲ့ဟာကို တွေ့ကောင်းပါရဲ့’

ထိုနောက်တော့ သူသည် ဆီးအောက်ခံတပ်တွင် သီတင်းပတ်ကိုးပတ်မျှ ပျင်းရိငြိုးငွေ့စွာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။ သူသည် ခံတပ်ထဲမှ အရာရှိအားလုံးနှင့် သိပ်ပြီး အရောတဝင်မနေ။ အချိန်ရှိသမျှ တစ်ယောက်တည်းသာ နေခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ဝင်စားသည်မှာ ချီယန်နီများ၏ ကိစ္စဖြစ်သည်။ တောင်တန်းများအကြား မှ ဖြတ်သန်းရောက်ရှိလာနေသည့် ကောလာဟာလသတင်းများကိုတော့ မကြာခဏရသည်။ ချီယန်နီများ၏ သတင်းကို ပထမဦးစွာ သယ်ဆောင်လာသူမှာ သားမွေးမုဆိုးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ဦးမှာ လမ်းပြဖြစ်၏။ မုဆိုးတစ်ယောက်ကတော့ ချီယန်နီများစခန်းချသွားသည့် နေရာကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးရသည့် သတင်းမှာ ချီယန်နီများအား မြောက်ပိုင်း၌ ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့် ပြုလိမ့်မည်ဟူသော သတင်းဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုသတင်းအားလုံးသည် တစ်ဆင့်တစ်ဆင့်ကြားဖြင့် ရောက်လာနေသည့် ကောလာဟာလသတင်းများသာ ဖြစ်သည်။

x x x

ချီယန်နီများနှင့်ပတ်သက်၍ ပထမဆုံးအကြိမ် သတင်းမှန်ရသည်မှာ ဧပြီလထဲတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုလထဲတွင် ဗိုလ်ကလတ်ခံသည် ပေါင်ဒါမြစ်ဘက်သို့ ရောက်သွားရာမှ ချီယန်နီများနှင့် အဆက်အသွယ်ရခဲ့သည်။ ပေါင်ဒါမြစ်ကမ်းပါးတွင် စခန်းချနေသည့် ချီယန်နီများနှင့် ပက်ပင်းပါတိုးခွဲခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ နှင့်စကားပြောခွင့်ပင်ရခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဝံပလွေငယ်က ဗိုလ်ကလတ်ခံနှင့် တွေ့ဆုံရန် သဘောတူခဲ့သည်ဟုလည်း ဆိုသည်။

ချီယန်နီများနောက်သို့ ဗိုလ်ကြီးမာရေးလိုက်ခဲ့ဖူးသည်ကို ပြန်၍ သတိရသော ဗိုလ်မှူးကြီးမိုင်းစံက မာရေးအားခေါ်၍ ပြောသည်။

‘ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ် ဗိုလ်ကြီးမာရေး၊ ငြိမ်းချမ်းစွာနဲ့ လာချင်တယ် ဆိုတဲ့ စကားဟာ ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်။ မမျှော်လင့်တဲ့ အဖြစ်ပဲ’

‘ကျွန်တော်လဲ အတိအကျတော့ မသိပါဘူး။ သူတို့အနေနဲ့ သူတို့ဇာတိရပ်ရွာကို ပြန်ချင်ကြတာ၊ သူတို့ရဲ့ ဆန္ဒကတော့ အဲဒါပဲ’

‘ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ရှေးအင်မတန်ကျတဲ့ လူရွိုင်းတွေရဲ့ လွတ်လပ်မှုအမြင်ဟာ သူတို့ရဲ့ အမြင်နဲ့တော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တူနိုင်ပါ့မလဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’ဟု မာရေးက ထောက်ခံသည်။ ‘မင့်ဘဝရဲ့ အနာဂတ်အတွက် ဘယ်လိုစဉ်းစားသလဲ ဗိုလ်ကြီးမာရေး’

‘ဘာမှ တိတိကျကျတော့ မစိစဉ်ရသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တပ်ကထွက်ပြီး အနားယူတော့မယ်လို့ စဉ်းစားထားတယ်’

‘မင်းဟာ စစ်သားတစ်ယောက်ပဲ၊ လူဟောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ၊ မင့်ဘဝက ရေထဲကဘဲနဲ့တူတယ်၊ ကုန်းပေါ် ပြန်တက်လို့ ဖြစ်ပါတော့မလား’

‘ဒါလဲ စဉ်းစားစရာပါပဲ’

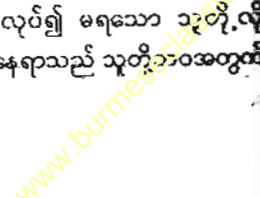
‘အေးလေ၊ မင့်အတွက် ငါလုပ်ပေးနိုင်တာ ရှိရင်တော့ ဖွင့်ပြောပါ ဆိုပါတော့၊ မင်းရာထူးအတွက် ထောက်ခံပေးဖို့ကိစ္စ ဆိုတာမျိုးပေါ့’

‘ကျွန်တော် မလိုချင်တော့ပါဘူး ခင်ဗျာ’

x x x

လွန်ခဲ့သောနှစ် အောက်တိုဘာလအတွင်းက ကလေးလူကြီး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ အသက်အရွယ်မျိုးစုံပါဝင်သော ချီယန်နီလူမျိုးစု တစ်ရာငါးဆယ်သည် ဗိုလ်ကြီးမာရေး၊ ဗိုလ်ချုပ်ကရုနှင့် ပြည်ထဲရေးစန့်ကြီး ကားလ်ရှန်တို့ မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားခဲ့၏။ သူတို့သည် ရေတိမ်မြစ်များ၊ ဆီးနင်းပြင်များကို ဖြတ်၍ စိမ်းမြေ့ သစ်တောကြီးများနှင့် တောင်ကုန်းများဆီသို့ ထက်သန်ပြင်းပြသော ဆန္ဒ၊ ကြီးမားသော ခွဲသတ္တိဖြင့် ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဘလက်ဟစ်လ်တောင်ကုန်းများဆီသို့ မရောက်မနေသွားခဲ့ကြသည်။ မည်သူမျှ ရှာဖွေမတွေ့နိုင်သော နေရာတစ်နေရာသို့ ရောက်လိုမှဖြင့် နက်သည်ထက်နက်သော တောနက်ရာ တောင်ကြားများကို လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အလွန်ကျယ်ပြန့်ရှည်လျားသော၊ သစ်တောများ ထူထပ်သော၊ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ မြင့်မားသည့် တောင်နံရံကြီးများ တားဆီးထားသော၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်၍ မရသော သူတို့လိုချင်နေသည့် နေရာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာသည် သူတို့ဘဝအတွက် အေးရိပ်သာယာတစ်ခုပင် ဖြစ်ချေသည်။

သူတို့အား သဘာဝအတားအဆီးအများက အကာအကွယ်ပေးထား
သဖြင့် လုံခြုံမှုရှိသည်။ ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းသည့် နေရာဖြစ်၏။ သူတို့မြင်း
ပုများအတွက် အစာရေစာ ပေါများသည်။ ဆူဖြိုးသော ဝက်ဝံများ၊ သမင်များ၊
တောဘဲများ၊ အခြားငှက်များနှင့် ယုန်များ အဆမတန် ပေါများကြွယ်ဝ၏။
မုဆိုးများ၏ဘေးမှ လုံခြုံနေသည့် သတ္တဝါများဖြစ်၍ သူတို့ အတွက်များစွာ
အထောက်အကူပြုနေသော သတ္တဝါများဖြစ်၏။ သူတို့ဘဝသည် လုံခြုံပြီးဖြစ်၏။
ဤအရာအားလုံးသည် သူတို့ တမ်းတနေကြသည့် အရာများမဟုတ်ပါလော။

ဤနေရာ ဤဒေသတွင် သူတို့သည် ဘဝသစ်ကို ပြန် လည်တည်
ဆောက်ကြသည်။ နေ့များသည် သီတင်းပတ်များသို့ လည်းကောင်း၊ သီတင်းပတ်
များမှလည်း လများသို့လည်းကောင်း ကူးပြောင်းလာခဲ့သည်။ ဆီးနှင်းများသည်
သူတို့၏ တဲများပတ်ပတ်လည်တွင် တောင်ပုံရာပုံ။ ဤဆီးနှင်းများနှင့် ဆီးနှင်းများ
ဖုံးအုပ်နေကြသော တောင်တန်းကြီးများသည် သူတို့အား လုံခြုံအောင် အကာ
ကွယ်ပေးထားကြသည်။

သို့သော်လည်း သူတို့၏ ခေါင်းဆောင် ဝံပုလွေငယ်သည် သောက
မကင်းသောစိတ်ဖြင့် သူတို့ရွာ၏ ပတ်ပတ်လည်မှ ဆီးနှင်းတောင်ကြီးများကို
အမြဲတစေ ငေးမောနေတတ်သည်။

နွေဦးပေါက်တော့မည်။ နွေဦးပေါက်လျှင် ဤတောင်တန်းကြီးများ၏
တံခါးပေါက်များသည် ပွင့်သွားကြပေလိမ့်ဦးမည်။ ထိုအခါ အလွန်ကြီးမားသော
ပိုက်ကွန်ကြီးသည် သူတို့ အပေါ် အုပ်မိုးရန် တာစူပေဦးတော့မည်။

ဤသို့ဖြင့် ဝံပုလွေငယ်သည် နွေဦးပေါက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
သူ့လူများအား တဲများကိုဖြုတ်၍ သိမ်းကြရန် အမိန့်ပေးသည်။ တစ်နေရာသို့
ရွှေ့ပြောင်းကြရန် တာစူခိုင်းသည်။

ဘယ်နေရာကို သွားမည်နည်း။
သူမသိသေး။

သို့သော်လည်း မြောက်ဘက်သို့ တိုးသွားလျှင် သူတို့ အတွက် လုံခြုံ
သောနေရာကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု စိတ်ထဲက ယူဆနေသည်။ အထူးသဖြင့် 'ကနေဒါ'
ဟုခေါ်သော နေရာဒေသသည် သူတို့အတွက် အသင့်တော်ဆုံးနေရာ ဖြစ်လိမ့်
မည်ဟု ထင်၏။ ထိုနေရာသည် ဆီးအော့စ်လူမျိုးများ သွားရောက် အခြေချခဲ့သည့်
နေရာဖြစ်၏။

သူတို့သည် တောင်တန်းများကို ကျော်ဖြတ်ကာ အရှေ့ မြောက်ဘက်ရှိ
ပေါင်ခါမြစ်ဆီသို့ ရှေ့ရှုပြီး ခရီးထွက်ကြသည်။ ဤတွင် ပေါင်ခါမြစ်ကမ်းပါး
တစ်နေရာ၌ ဗိုလ်ကလတ်ခံ၏ ဆီးအော့စ်လမ်းပြနှင့် တွေ့သည်။

ထိုအခါကျမှပင် ဆီးအော့စ်လမ်းပြက ပြောပြသဖြင့် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး
ကားလ်ရှုမ့်က သူတို့အား လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီဟူသော သတင်းကို ဝံပု
လွေငယ် ကြားသိရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မောင်ထွန်းသူ
၁၉၉၁ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ၊ (၂၁) ရက်။

www.burmeseclassic.com